

Credo

FAUST GYULA

Az Apostoli Hitvallás 23 tanító prédikációjában, igetanulmányban

1. ábra: [Flying Eagle](#) by [Promillejaeger](#) [Watch](#) [Digital Art](#) / [3-Dimensional Art](#) / [Scenes](#) / [Landscapes](#) ©2007-2018 [Promillejaeger](#)

„Urunk szenvedései egy olyan időszakban történtek, amit maga az Úr a sötétség órájának és a gonosz hatalma idejének nevezett.¹ Nagycsütörtök és nagypéntek háttérében tehát igazi, valóságos szellemi háború húzódott meg. Erre maga Jézus utal, amikor ezt kérdezi rettegő tanítványától:

- **„Avagy azt gondolod-e, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét (légiónyi) sereg angyalnál? De mi módon teljesednének be az írások, hogy így kell lennie?”²**

Krisztus Urunk eme szava csodálatos bizalomról és céltudatosságról tanúskodik! Tisztában van szenvedése céljával, de annak emberileg elhordozhatatlan voltával is, mégis bizalommal vállalja, sőt előre hirdeti mindenkinek a halál feletti dicsőséges győzelmét. Akkor bízik a mennyei Atyában, amikor rettenetes kínja közepette erős kiáltással azt kérdezi tőle, hogy én Istenem miért (mi cél végett) hagytál el engemet? Atyjaként és Isteneként hívja őt, akiben bízik, mert tudja, hogy harmadnap be fogja váltani a neki tett ígérését.”³ Ő tehát a mi legcsodálatosabb hitvallónk!

Vörösberény (Balatonalmádi) 2018. június. 6.

Az Apostoli Hitvallás

Latinul:

***Credo in Deum Patrem omnipotentem, Creatorem cæli et terræ.
Et in Iesum Christum, Filium eius únicum, Dóminum nostrum, qui
concéptus est de Spíritu Sancto, natus ex María Vírgine, passus sub
Póntio Piláto, crucifíxus, mórtuus, et sepúltus, descéndit ad ínferos,
tértia die resurréxit a mórtuis, ascéndit ad cælos, sedet ad dexteram Dei
Patris omnipotentis, inde ventúrus est iudicáre vivos et mórtuos.
Credo in Spíritum Sanctum, sanctam Ecclésiám cathólicam, sanctorum
communiónem, remissiónem peccatorum, carnis resurrectiόnem, vitam
ætérnam. Amen.***

Görögül:

***Πιστεύω εἰς Θεὸν Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς.
Καὶ (εἰς) Ἰησοῦν Χριστὸν, υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν κύριον ἡμῶν, τὸν
συλληφθέντα ἐκ πνεύματος ἁγίου, γεννηθέντα ἐκ Μαρίας τῆς παρθένου,
παθόντα ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, σταυρωθέντα, θανόντα, καὶ ταφέντα,
κατελθόντα εἰς τὰ κατώτατα, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἁναστάντα ἄπο τῶν
νεκρῶν, ἁνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καθεζόμενον ἐν δεξιά θεοῦ
πατρὸς παντοδυνάμου, ἐκεῖθεν ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς.
Πιστεύω εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἁγίαν καθολικὴν ἐκκλησίαν, ἁγίων
κοινωνίαν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, σαρκοῦ ἀνάστασιν, ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.***

Magyarul:

***Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek
teremtőjében.
És Jézus Krisztusban, az ő egyszülött fiában, a mi Urunkban, aki
fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától, szenvedett Poncius
Pilátus alatt, megfeszítették, meghalt és eltemették. Alászállt a poklokra,
harmadnapon feltámadt a halottak közül, fölment a mennybe, ott ül a
mindenható Atya Isten jobbján, onnan jön el ítélni élőket és holtakat.
Hiszek Szentlélekben. Hiszem az egyetemes anyaszentegyházat, a bűnök
bocsánatát, a test feltámadását és az örök életet. Ámen.***

Tartalomjegyzék

Tartalom

Az Apostoli Hitvallás	2
<i>Prológus, avagy bevezető tanulmány az Apostoli Hitvallásról</i>	6
Igazság Istenről és az övével közös történetünkről	6
„Isten üdvtervében mindnyájan benne vagyunk, de nem mintegy miként!”	7
Igazság a hitről	8
„Az emberi kommunikáció valamennyi formáját alapvetően narratívaként kell értelmeznünk,” avagy Isten egy író!	10
Apostoli Hitvallás a lehető leg egyetemesebb narratíva!	12
Az Apostoli Hitvallás, mint diszkurzus	13
Isten, mi és létezésünk terei	14
Harc a tér, vagy terek feletti uralomért	15
„Istennél vagyunk otthon az örökkévalóságban!”	20
Mi módon kapcsolódik az Apostoli Hitvallás a Kinyilatkozáshoz, mint narratívához?	21
A hitvallás, mint szinkronizációs technika és mechanizmus	21
Apostoli hitvallás, mint identitás	21
Apostoli hitvallás, mint szabadság-technika	24
Apostoli hitvallás, mint a társszerzői voltunk szabadsága	25
Hitvallásunkkal mindenkinek elmondjuk, hogy Isten számunkra az a Mindenható Úr, aki megváltva teremtett meg és üdvözítve teremtett újjá minket	25
Kezdetben megváltva teremtettünk	25
Krisztusban üdvözítve teremtettünk újjá, avagy „ aki téged nélkül teremtett meg, nem fog téged nélkül üdvözíteni ”	29
Ajánlás	31
Hiszek (...)!	32
A mi kiáltásunk JÉZUS, JÉZUS!	32
Hiszek, légy segítségül az én hitetlenségemnek!	37
A hit az örök élet Istentől készített cél eszköze	41
Mi lényegében keresztyén hit?	41
Mi a keresztyén hit természete?	41
Mi tehát a keresztyén hit tartalma?	42
Mi tehát az Isten igazsága?	42
Mi a váltság, vagy megváltás?	42
Hiszek... mennynek és földnek teremtményében	44

Hiszek (...) Isten egyszülött Fiában	48
Isten-Atyám én utánam jött, hogy hazavigyen magához!	48
A mi Urunkban.....	51
Miképpen vélekedtek a Messiás felől, kinek a fia ő?	51
Ki fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától	61
A szűz neve: Mária (...)	61
Szenvedett	73
Mit vallunk tehát meg hitvallásunkban Krisztus Urunk szenvedésében?	75
Poncius Pilátus szerepe és jelentősége	78
„Alászállt a poklokra”	80
Virágvasárnap, avagy alászállt a poklokra	85
Nagycsütörtök, avagy alászállt a poklokra	91
Nagypéntek, avagy alászállt a poklokra	93
Nagyszombat, avagy alászállt a poklokra	95
Harmadnapon feltámadt a halottak közül!	98
A Szentlélek munkája bennünk az Ige által	98
Az élő Krisztus, mint saját testi valónk valósága!.....	102
Isten megismerésének a helye	102
A kegyelem munkálta bűnbánat	103
Hogyan történik ma a Krisztus megérintése?.....	104
Húsvéti kételyeink, avagy a Szentlélek bizonyágtételének bennünk lévő akadályai?	108
Mi a helyzet ma?	108
A húsvéti úri szent vacsora üzenete.....	110
Húsvéti megújult gondolkodásunk, mint választás	112
Isten valósága az egyetlen valóság!	113
A Jézus feltámadása nem hit, hanem választás és valóság-kérdés!.....	114
Krisztus hagyja összetöretni a cserépedényt!	116
Milyen volt ez a látás?.....	120
Ő a Krisztus, aki mindent megmondott nekem (...)!	124
Fölment a mennybe, ott ül az Atya Isten jobbján	132
Isten jobbjá, mint szimbólum	138
Onnan jön el ítélni élőket és holtakat, Krisztus átváltoztató munkája bennünk	142
Miért jön vissza a megdicsőült Krisztus?	143
Hiszek Szentlélekben	148
Krisztus Urunk számára való elkészíttetésünk története	148
Hiszem az egyetemese anyaszentegyházat, a szentek közösségét.....	153

„Hiszem a bűnök bocsánatát”, de miért is hiszem azt?	159
Mi a hiteles bűnbocsánat és megbocsátás? Találkozás a megfeszített Krisztussal egy különös időutazásban és állapotváltásban!.....	160
Szentlélekisten meggyőző munkája a bűnbánat és a bűnbocsánat (Jn 16: 8-10)	161
A bűnbocsánat megvallása, mint Szentlélek megelevenítő munkája	166
Hiszem (...) a test feltámadását és az örök életet.....	169
Feltámadásunk zálogjai	170
„Hiszem (...) az örök életet. Ámen.”	172
Epilógus.....	174
Felhasznált irodalom	175
Más idézetek:.....	176
Ábrajegyzék	179
Jegyzetek:	180

Prológus, avagy bevezető tanulmány az Apostoli Hitvallásról

„Csak egy igazság létezik, a változatai valótlanok!”

Igazság Istenről és az övével közös történetünkről

Credo! A „credo” latin szó, melynek jelentése „hiszek” és az Apostoli Hitvallás legelső szavaként Istenre irányul: „Credo in Deum,” azaz hiszek Istenben!

Pápán a református ótemplomban a **HAJLÉK AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBAN** című állandó kiállítás a következő gondolatindítóval fogadja az érdeklődve látogatót:

„Létezhet-e olyan ember, éljen bármikor is, aki életében még soha nem gondolt arra a valóságra, akit Istennek hívunk? Nem létezhet. Mégpedig azért nem, mert az Isten szóval jelölt valóság összekötődik azzal, ami végtelen, ami időtlen, ami nem mulandó. Az ember viszont attól ember, hogy tud saját haláláról, mulandóságáról, végességéről és nyomorúságáról. Ugyanakkor, vagy éppen azért, a mindenkori emberben kitörölhetetlenül benne él az a vágy, hogy valamiképp Isten közelébe jusson.

Nagy kérdés ugyanakkor, hogy vajon az ember, aki átéli saját létének törekenységét, halálra ítéltségét, időbe zártságát, s vágyódik arra, hogy kilépjen ebből a szűkösségből, Isten közelébe juthat-e? Vajon lehet-e helyünk az örökkévalóságban? Vagy ez az igény pusztán a képzelet szüleménye, s a kiirthatatlan remény, hogy az ember valamiképp túlléphet a mulandóság, az értelmetlenség, a hiábavalóság tapasztalatán, pusztán illúzió?

*Hitünknek az a tartalma, hogy Isten nem valamiféle elvont elv, a „mozdulatlan mozgató”, „a dolgok mögött végső, de személytelen szellemi jelenlét”, hanem Isten az, akivel az ember kapcsolatba kerülhet. S ha az a kérdés, hogy ki Isten, akkor a válaszuk nem elégszik meg egy olyan állítással, hogy „Isten van”, hanem azt hirdetjük, hogy Isten az, akivel Jézus Krisztus történetén keresztül, hit által, kortól és időktől függetlenül kapcsolatba kerülhetünk. **Ezért a keresztyénség ugyan a történelemben tapasztalható, de az emberi történetben, be nem fejezett kapcsolat története.** Ma is abban a kapcsolatban élünk, mint amelyben éltek eleink. (...).”⁴*

2017. október 1-én a Reformáció 500. évfordulójának erdélyi ünnepélyén, a Kolozsváron⁵ megtartott záróistentiszteleten, a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet nyugalmazott teológiai tanára, D. Dr. Kozma Zsolt a következőket mondta:

„És ha ennél is többet akarunk mondani, mert kell mondanunk, akkor fogalmazzunk így:

- Az a történelem, (...) – akár a keresztyén egyház kétezer éves történetére gondolunk, akár a mi ötszáz éves történelmünkre, – ez a történelem ISTEN – TÖRTÉNET. Ebbe a történelembe belekebelezett bennünket is (Isten).

Így fogalmaztam, hogy az Isten történelme és mi is oda tartozunk! Fogalmazhatunk nyilván úgy is, hogy a mi történelmünk, amely Istennel együtt történelem, el egészen addig, hogy valósággá lett ez az Isten – nép történelemegység (Ef 2:11-22), Fiában, az Úr Jézus Krisztusban, a megfeszített és feltámadott Úrban, akiben eggyé lett a történelem.”⁶

„Isten üdvtervében mindnyájan benne vagyunk, de nem mintegy miként!”⁷

Mielőtt bárki kétségbe vonná vagy semmisnek tekintené a fenti állítást, mely szerint mi nem az Isten – nép történelemegységben, nem egy isteni narratívában létezünk és történünk, felhívnam mindannyiunk figyelmét *Paul White (1910-1992)* „A majom, aki nem hitte el, hogy van krokodil” című meséjére.

Titu egy hencegő, taníthatatlan és ostoba kis majom volt. Miután többször is kijelentette, hogy „nem, nem és nem, én nem hiszek benne!”, mit sem sejtve besétált Mbizi, a ravasz hiéna csapdjába és kíváncsian a folyóhoz ment, ahol a nagy állatok inni szoktak. Szorosan a víz fölé hajolt és meglátta benne a saját majomarcát és akkor újra megerősítette magában meggyőződését:

- „Nincs semmiféle krokodil és nem is volt soha!” (...)
- Igaz, kismajom – szólt a (krokodili) mély hang -, micsoda hasznos igazság ez.” (...)

Hirtelen egy óriási száj tátongott előtte, nagyobb fogakkal, mint Szimbáé, az oroszláné és ez a száj feléje kapott. (...).

- „Ha-ha” – dörgött erős hangon (a krokodil) -, „én nem létezek, ugye?” (...)
- „Én nem létezek? – Te nem létezel többé, kismajom!”⁸

Kielemezve Titu esetét megállapítjuk, hogy ez a taníthatatlan élőlény maga is legalább három, de minimum két történetben létezett, történt. Mindenekelőtt a nagy történet, vagy narratíva, amit nem mi írtunk és manapság úgy ismerünk, hogy tápláléklánc, vagy más néven táplálékháló vagy trofikus szociális háló, vagy harc a túlélésért, ami akkor is van, ha a „Titu féle kismajmok” ezt letagadják. A második történet a krokodil szemszögéből való narratíva és igazság, ami legalább a mechanizmusát illetően összhangba van az első, vagyis a nagy narratívával. Harmadszor van a Titu szemszögéből való narratíva, ami egyáltalán nincs harmóniában azzal a bizonyos nagy narratívával, hanem annak csak valamiféle pszeudó utánzata, hamis és valótlan másolata.

Ide kívánczik a lényegi kérdés, hogy ki dönti el Titu sorsát? Mbizi, a kísértőt megszemélyesítő ravasz hiéna? A maga céljait követő krokodil? Titu maga? Talán a nagy forgatókönyv, azaz Narratíva szerzője és megírója (Isten)? Ez tehát a mi kérdésünk, az enyém és a tied, aki e sorokat olvasod!

A National Geographic nagyszerű filmet készített a medvefókákról. „A medvefókáknak kifejezetten nehéz a *gyerekkoruk* – olyannyira, hogy sokan közülük még az egyéves születésnapjukat se érik meg... Egyeseket a nőstényekért küzdő hímek nyomnak agyon a harc hevében. Másokat a hullámok sodornak be a tengerbe, még mielőtt megtanultak volna úszni. A már úszni tudó, de a kardszárnyú delfineket még nem ismerő fiókák ezeknek az intelligens ragadozóknak kedvenc csemegéjük. Megint mások pedig éhen halnak, amikor anyjuk nem tér vissza táplálékszerző portyájáról. A borjaknak tehát nagyon gyorsan kell tanulniuk, ha végig akarnak menni az életnek nevezett akadálypályán.”⁹

Ezeknek a főkaborjaknak tehát jól meg kell „tanulniuk” a saját fajuk „történetét”, legalább három nagy perspektívából: a tenger, a nőstényekért küzdő hímek és a kardszárnyú delfinek szempontjából is. Amelyik főkaborjú „nem veszi komolyan és nem tanulja meg” a nagy narratíván belüli saját történetet, nagy csoda, ha egyáltalán életben marad. Miért lenne mindez másként az ember esetében? (...).

„Isten üdvtervében mindnyájan benne vagyunk, de nem mintegy miként”¹⁰-mondja Visky Ferenc lelkipásztor, de nem mindegy, hogy miként. Egyiptomi fáraóként (2Móz 14:4), Géháziként (2Kir 5: 19-27) kell Istennek megmutatnia rajtam az Ő dicsőségét, vagy mint nyomorult bűnösön, akin megkönyörülhetett (1Tim 1: 16); Naámánként (2Kir 5: 14-15), hazavitt századik juhaként. (Visky Ferenc 2003.)

Igazság a hitről

Ez az „Isten – nép történelemegység”, illetve „az Isten történetébe való bekebelezett” voltunk tehát, egy „be nem fejezett (...) történet”, amely egyben egy *be nem fejezett történetben* történő Isten-hit is, mindez együtt pedig nem az Emmerich Trummer szerinti *tartalom nélküli* létezés (TRUMMER 1976.2), amelyben az ember találja ki a (minőségi, szociokulturális, teológiai stb.) tartalmat (narratívát), vagy ha nem találja ki és nem találja meg az élete tevékenységének az értelmét, akkor megbetegszik (Menyhay 2004. 51 és 55).

Továbbá a *be nem fejezett történetben* történő Isten-hit nem pusztán a szociálpszichológiai értelemben értendő „vertikális” dimenzióba hajló erkölcsi emberré (Menyhay 2004. 21 és 55) válás evolúciós folyamatában *be nem fejezett emberről* szól, ahogyan azt Menyhay értelmezi, - mert ez az embernek csak az egyik, éspedig e világi röghöz kötött dimenziója, mert az ember ennél sokkal több, - hanem a „be nem fejezett ember” alatt a Kinyilatkoztatás üdvrendjét értem, amelyben az emberrel együtt az egész teremtett mindenség várja a befejezettséget, az örök életű új teremtés leleplezését, annak nyilvánvalóvá való válását, eljövételét (Róm 8:22-23).

Az igaz hit, az Istennel közösségben cselekvő hit nem valami alulról és mélyből (Jakab 3, 15) való parttalan, artikulátlan, megfoghatatlan, homályos és kényszerű ösztönhit, hanem Isten jó ajándékaképpen a felülről (Jak 1:17) való (Péld 9:10; Péld 1:7) való tevékeny istenfélelem. Rudas László materialista világnézetében Heidegger „Mi a metafizika?” magyar kiadásának 23. oldaláról gúnyosan idézi: „az emberi lét csak akkor vonatkozhat (ik) a létezőre, ha beáll a semmibe.” (Rudas 1947.9.) Menyhay Imre szerint „a lét csak a létezőhöz, a VAN-hoz való viszonyuláson, a létélményen, az énerő teljességének megközelítésén keresztül érhető el, mert ez a nyugalmi állapot hasonlít leginkább a VAN eredeti állapotához, amiben – a feszültséget messzemenően mellőző „semmiben” (E₀)* – táptalajt lehet teremteni a ki bontakozás számára. (...) Az E₀ ¹¹az a semleges kiindulópont, amelynek megközelítése a pszichikus higiénia biztosítani képes; a pszichoterápia a konfliktusok feloldásán keresztül veszi célba ezt az állapotot; a gyónásban (a bűnbánatban, ami a bűn felismerése, megbánva megvallása és elhagyása) és egyáltalán a megbánáson és a bűnbocsánatban való hiten keresztül kerülhet az ember a megnyugvás semleges állapotának közelébe; (...). ”¹²

Schulz 1972 és Böhm é. n., valamint SILVIA 1990. véleményeivel egyetértésben Menyhay szerint az autógén tréning a relaxáción keresztül, az agykontroll és a buddhizmus a maga gyakorlatain keresztül ugyanazt a célt tűzi ki és éri el, mint a keresztyénség a maga „gyónás” gyakorlatával, ezért, - mondja Menyhay – „a keresztyénségben az üdvözülés sem egyéb, mint a semleges ősenergia abszolút nyugalmanak megközelítése, azon keresztül, hogy az ember feladja önmagát, rábízza magát az ősenergia „mindig valahogy volt és lesz” kikerülhetetlen igazságára. A gondolat és kívánságnélküliség az, ami az embert az E₀ -hoz hasonló

* Az E₀ egy Menyhay Imre által bevezetett szimbólum a semleges ősenergia jelzésére, ami itt semleges kiindulópontot, állapotot jelent.

semlegességélményhez segíti (LANGKEY 20 – 21.); a nirvána, az abszolút semminek lenni élménye az, amelyen keresztül a valódi létezés a vertikális dimenzióban megnyílni látszik.”¹³

Az Apostoli Hitvallás éppen a fentebb idézett egyenlőséget és nagy egybemosást cáfolja meg és nyilvánítja ki azt, hogy a keresztyén ember nem az abszolút semminek lenni élményében létezik és él, annak dacára sem, hogy szüntelenül az abszolút Vagyok színe előtt áll, akinek végtelenségeihez képest valóban semminek érezheti magát. A keresztyén ember üdvözülése is több, mint a semleges őenergia abszolút nyugalmanak megközelítése. Életünk és üdvösségünk tehát nem a „semmiben állás” (Rudas 1947.9.) állapota, hanem közösség Istennel és egymással! Üdvösségünk több mint a gondolat és kívánságnélküli önfeladás, vagy a célt és értelmet nem találó csalódott és kiábrándult, „minden értelmetlen” nihilista lemondás. Üdvösségünk több és más, mint a sorszerű, vak, akarat és cél nélküli nirvána, az ahhoz hasonló belenyugvó és beletörődő ráhagyatkozás. Üdvösségünk nem egyenlő a „mindig valahogy volt és valahogy lesz” felettünk hatalmaskodó személytelen erőire való ráhagyatkozással, sodortatással.

A mi Istenre irányuló élő hitünk, istenfélelemünk, Isten közvetlen, reánk vonatkoztatott személyes cselekvése, megjelenési formáját tekintve tehát egy igaz és különös történet, az élő és egy igaz Istennel való közös - azon belül pedig kinek-kinek személyes - és valódi története. János erről az Úrral való közös és személyes történetről jelenti ki a következőket:

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt. [[1Móz 1,1](#); [1Jn 1,1](#)] Ő kezdetben Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. [*] [[Kol 1,16-17](#); [Zsid 1,2](#)] Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. [[Zsolt 36,10](#); [Jn 5,26](#); [11,25](#); [1Jn 5,11](#)] (...) Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. [*] A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: 11 a saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében, [[Róm 8,14-16](#); [1Jn 3,1](#)] akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek. [[Jn 3,5-6](#); [1Pt 1,23](#)]” János 1: 1 – 4; 9 – 13)

„Mert aki Istentől született, az legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. 5 Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?” 1János 5: 4 – 5.

„Az Ige (tehát Jézus Krisztusban) testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. [[1Tim 3,16](#); [Gal 4,4](#); [Mt 17,2](#)] (...) Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. [[Kol 1,19-20](#)]” János evangéliuma 1: 14 és 16.

Ez az „amit hallottunk és láttunk, hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. És ezeket azért írjuk nektek, hogy örömünk teljes legyen.” 1Ján 1:3 – 4.

„Az emberi kommunikáció valamennyi formáját alapvetően narratívaként kell értelmeznünk,”¹⁴ avagy Isten egy író!

Amint látjuk a hitnek múltban (kezdetben) csírázó, örökkévalóságban gyökerező, a jelenben éppen történő és a jövőre nézve pedig nyitott története van. A hit maga tehát történet, sőt történetben való történet. De mi is ez a történetben, narratívában való létezés?

„Az emberek mesemondó állatok. Ezzel az egyszerű megállapítással válaszolt Walter Fischer arra a filozófiai kérdésre, hogy „Mi is az emberi természet lényege?”¹⁵ Fischer (...) úgy gondolja, hogy az emberi kommunikációt (én kommunikáció alatt magát az igehirdetést, a prédikációt, az Úr szavának visszhangoztatását értem, de a következményeképpen kialakuló gondolkodást és annak gyümölcseit, magukat a tetteket is) valami jóval lényegibb dolog határozza meg, mint a racionalitás, a kíváncsiság, vagy a szimbolikus gondolkodás képessége. Meggyőződése szerint mindannyian narratív lények vagyunk, akik véget nem érő történetek, konfliktusok, jellemek, kezdetek, közepek és végek soraként éljük és értelmezzük az életet.”¹⁶ Amennyiben ez igaz, úgy **„az emberi kommunikáció valamennyi formáját alapvetően történetként kell értelmeznünk.”**¹⁷

Johann Georg Hamann¹⁸ alaptétele szerint „Isten egy író”.¹⁹ „Isten összes szavának, az Ő teljes Igéjének középpontja a megtestesülésben való apokalipszis, vagyis az egyszerre felfedő és eltakaró kinyilatkoztatás. Bizony, ez az oka annak, hogy nekünk is hasonló test adatott. (...) Ezért test-lelkünknek még ez az állatias berendezése, működése és földi sátor-ház²⁰ (pihenő ház) volta is, egy prófécia!”²¹

A Jézus-hit olyan történet, ami egyben a beteljesülés folyamatában levő prófécia is. Hasonlóképpen az Apostoli Hitvallás is a beteljesülés folyamatában levő prófécia, sőt ahogyan azt Hamann mondja még maga ez a mulandó hústest voltunk is az. A prófécia nemcsak a jövődömondás tartalmával bíró közlést, kommunikációt jelent, hanem például az igehirdetés is prófécia. Számunkra Isten legtökéletesebb próféciaja pedig maga Jézus Krisztus, vagy másképpen kifejezve az éppen kibontakozásában levő krisztusesemény! Ő benne, az Isten Fia Jézusban találjuk meg mindazt a jót, amit Isten velünk, kire-kire személyre szabottan elgondolt és Krisztusban meg is cselekedett. Ez az üdvösség készen van, s mint ilyen történik is, de még nem ért a végéhez, ami akkor lesz, amikor a mennyei Jeruzsálem alászáll az új ég-földre (Jel 21:1-2).

Ezt az Isten által nekünk szerzett jót viszont, nekünk magunknak is választanunk kell! Isten meghívott ugyan a királyi nagy lakomára (Máté 22:2-7; Luk 14:16-24), de a finom ételeket nem fogja lenyomni a torkunkon, ahogyan az Éden kertjében sem nyomta le az Ádám torkán az Élet Fája Gyümölcset, abból magának Ádámnak kellett volna önként ennie, hasonlóképpen a Bárány menyegzőjének (Jel 19:7; 9) nekünk terített asztaláról is nekünk magunknak kell örömmel és hálával magunkhoz vennünk a finomságokat! (Ézsaiás 25: -9; Ézs 55:1-3; Máté 11:28; Ján 6:35, Ján 7:37-39; Jel 22:17)

Egy hangot, ha leütök például a zongorán, vagy kiszakítom azt a gitár húrjából, kitépem a hárfából, belekoppintom egy csengő harangba, akkor annak a hangnak lesz a maga tiszta hangzása elérésig egy felívelése azt követően pedig egy folyamatos elhalkulása a hang teljes megszűnéséig. Ez egy kis hang története, ha emberi szó-beszéd formájában mondom el; akárhogy is, ez egy történet!

A napokban lenyűgözött egy ismeretterjesztő csatorna műsora, ami az emberi magzat első nyolc hetéről szólt. Számomra az anyaméh műhelyében alakot öltő és embernek nevezett csodaalkotás olyannak mutatkozott, mint egy hatalmas, létszámában áttekinthetetlen nagy szimfonikus zenekar éppen történő koncertje, amiben a kezdeti nagyon egyszerű alaphangok, mint itt-ott koppanó esőcseppek egyre dagadóbb vizekké, sőt Földet beborító óceánná állnának össze.

Minden szerv, testtag kifejlődésének megvan a maga ideje és sorrendje. A felépülésükhöz szükséges építőanyag mindig a megfelelő időben és mennyiségben érkezik meg és kerül minden a maga helyére, hasonlóan a szimfonikus zenekarhoz, ahol a különféle hangszerek nem egyszerre és nem összevissza, hanem mindenik a maga idejében a kottában rögzített zeneműhöz hűen lép működésbe, a karmester vezetésével. Ennek az embernek nevezett csodálatos zeneműnek, szimfóniának Szerzője van méghozzá a legelső hangtól az utolsóig! S ahogy egyetlen kis hang is már egy teljes történet, úgy a sok kis hangból összeálló zenemű is az. Ehhez hasonlóan egyetlen születendő sejt is egy kerek egész történet, de a megszámlálhatatlan sejtek együttes nagy szimfóniája is történet. Atomi és sejt szintű történetünkben egyedeinkben egyenként is történet vagyunk, de hét vagy nyolcmilliárd ember együtt is történet. Lehetetlen, hogy ennek nagy zeneműnek ne lenne Szerzője, kottáírója, kottája és karmestere.

Richard Wurmbrand írja a Beszéd a magánzárkában című könyve előszavában, hogy „ez idáig úgy hitted, te vagy az, aki gondolkodik.”²² Valójában csak gondoltatsz.”²³

Nem könnyű ezt feldolgozni senkinek, különösen egy magánzárkában nem, a nagy szenvedő ([Richard Wurmbrand](#)) tanácsa mégis csak az, hogy „fogadd el kétségbeesett és hittel teljes gondolataidat, kétségeidet (...) engedd, hogy mindezek megessenek veled. Az angyalok kísérlete vagy. A Sátán fogadott Istennel (Jób 1:8-12, 2: 3-7), s ennek most te vagy a tétje. Csak egyben légy határozott: ragaszkodj Istenhez, ha megöl is téged, ha megöli is hitedet. Ha el is veszted a hited, hitetlenül is az övé legyél.”²⁴

Jézus példajaképpen tehát, aki hagyta, hogy az Írások beteljesüljenek (Máté 26:54) benne és általa, „engedd, hogy mindezek megtörténjenek veled is, hagyd magad történetté válni, az Isten történeteként történni!”

A huszadik század végére és a huszonegyedik század első évtizedének küszöbére lépve sokan (Francis Fukuyama 2014, 133); Oswald Spengler: A Nyugat alkonya; Wolfgang Streeck: A kapitalizmus vége; Zygmunt Baumann: A modernitás és a holokauszt és még sokan mások) sokféleképpen mondták ki, nyilatkoztatták ki, hogy különösen a nyugati zsidó-keresztény gyökerű civilizációnak, annak nagy világértelmező narratíváinak korszakai véget értek, sőt maga az egyetemes történelem is véget ért, mert globális emberiségként beléptünk abba a világba és új korszakba, amit egyetlen nagy narratíva sem foglal egybe valami egységes egészszé. Valóban? Rossz hírem van! Nem tudunk nem az Isten történetében létezni, legfeljebb annak, vagy az áldás, vagy az átok részében történnünk (5Móz 28: 69), de egy teljesen más történetben nem történhetünk és nem létezhetünk, az egyetemes történeten kívül semmiképpen sem létezhetünk. „Márpedig a katolikus (egyetemes) hit a Hitvallásban (Apostoli Hitvallásban) vált ismeretessé és bízott a hívek emlékezetére, olyan tömörséggel, amilyent csak a tárgy megenged, hogy a még tejre szoruló kezdők számára, vagyis azoknak, akik Krisztusban újjászülettek, de még nem erősödtek meg a Szentírás mindenféle figyelmesebb, szellemi

tanulmányozása és ismerete által, néhány mondat határozza meg mindazt, amit hinni kell.”²⁵ Az Apostoli Hitvallás tehát a lehető leg egyetemesebb narratíva!

Apostoli Hitvallás a lehető leg egyetemesebb narratíva!

„Csak egy igazság létezik, a változatai valótlanságok”²⁶, - hangzott el a Felhőatlasz című mozifilmben, az amúgy Rousseaunak tulajdonított gondolat mely szerint „**a hamisság végtelenül sok alakot képes magára öltetni, az igazságnak viszont/azonban²⁷ csak egyetlenegy létezési módja van.**”²⁸ Ez az előző gondolathoz, a térhaszánlatunkhoz és az igazságválasztásunkhoz kapcsolva azt eredményezi, hogy vagy az egy igazságban létezőnk és élünk, vagy annak valamilyen alternatív, de lényegét tekintve valótlán változatában halódunk; vagy – vagy! Fonákká lett világunkban a valótlán igazságnak látszik a való pedig valótlannak tűnik. Az igazság hazugsággá lesz, a hazugság pedig a valóság jelmezében tetszeleg a szemfényvesztően csillogó látszatok farsangi bálján. (Lásd a fáraó szerepét a kivonulás történetében!)

Keresztényként és Krisztus tanítványaként szabad lelkiismerettel protestálok Fukuyama redukcionista módon tudományos kijelentésének tudomány ellenes volta²⁹ miatt és kimondom, hogy az imént vázolt tudományosnak beállított állítás, hogy vége az egyetemes történelemnek, a nagy narratívák korszakának, de főleg a bibliainak és keresztényinek, ez bizony ostoba hazugság és balga valótlanság, mert Krisztus, aki számunkra az egyetlen és elmúlhatatlan igaz narratíva, Ő kívül számunkra nincs világ (univerzum), alternatív univerzum pedig végkép nincs, így nincs értelmes létezés sem, hiszen Ő benne élünk, mozgunk és vagyunk (ApCsel 17: 28)! Hankiss Elemér A befejezetlen ember című könyvében Ádám és Éva szabadságáról elmélkedve Erich From álláspontjára helyezkedik és ezt mondja az elcsábult Éváról, hogy „a szabadság >>**az engedetlenségnek ezzel az első lépésével**<<nyílt meg az ember előtt. S tegyük hozzá: ezt a lépést Éva tette meg, nem Ádám.”³⁰ Kis lépés volt, - mondhatnám – egy asszonyi embernek, de mérhetetlenül nagy lépés az emberiségnek! A kérdés csak az, hogy hova lépett Éva a vele levő férjével, Ádámmal együtt (1Móz 3:6)? A holt hideg sötét kietlenségbe, mert pontosan ilyen az édeni Föld élő világát elhagyó ember számára az Édenen kívüli „Hold-Lét”, élet nélküli, élő világként birtokbavehetetlen űr-tér, amin még tövist sem képes teremni. Ott a „Hold törvénye” uralkodik az ember felett és az ember számára az maga a halál, amikor nem a Hold ölt élő emberi arcot, hanem az ember válik holthalottá. (Hold és holt, a „D” és „T” hangzásilag egymáshoz nagyon közel álló mássalhangzók miatt, majdnem egyformán hangzó két magyar szó.)

Mivel tehát számunkra Krisztus az egyetlen életterünk ezért maga, az úgynevezett „egyetemesen értelmező egységes nagy narratíva nélküli korszak” is, vagyis saját napjaink, a Krisztusban most is folyamatosan történő kinyilatkoztatásnak nevezett Narratívának a része, amit ma az újszövetségi Anyaszentegyház az Apostoli Hitvallás tételeiben foglal össze tömören, a kinyilatkoztatás pedig a végidők éppen történő eseményeinek szakaszához sorol be. A Hórében (kb i.e 1270) megkötött, de sokkal inkább megújított szövetség (5Móz 28: 69) óta változatlanul kinyilatkoztatott, hogy számunkra, az egy egyetemes Anyaszentegyház mindenkori népe számára, csak egyetlenegy nagy, időn, teren és korszakokon át kibontakozó ős-narratíva van, itt és most pedig abban vagyunk mi magunk is, azt éljük, abban történünk, ami pedig a választásunkat illeti az Úr ezt kötötte a lelkünkre:

- „Lásd, én ma eléd adtam az életet és a jót, de a halált és a rosszat is. [[5Móz 11,26](#)] Ezért parancsolom ma neked, hogy szeresd az Urat, a te Istenedet, járj az ő útjain, tartsd meg parancsolatait, rendelkezéseit és törvényeit, és akkor élni és sokasodni fogsz, mert megáld téged az Úr, a te Istened azon a földön, amelyre most bemegy, hogy birtokba vedd. De ha elfordul a szíved, és nem engedelmeskedsz, hanem eltántorodsz, más isteneket imádsz és azokat tisztelek, [[5Móz 5,8-10](#)] kijelentem nektek már most, hogy menthetetlenül elvesztek. Nem éltek hosszú ideig azon a földön, ahova most átkeltek a Jordánon, hogy bemenjetelek oda, és birtokba vegyétek. [[5Móz 8,19](#)] Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, mert elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is! [[5Móz 4,26](#)] Szeresd az Urat, a te Istenedet, hallgass a szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhatsz és így lakhatsz hosszú ideig azon a földön, amelyet Istened, az Úr esküvel ígért oda atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak.”5Móz 30: 15-20.

A megkötött szövetségnek ugyanis két része van, akkor is úgy volt és ez most, azaz Krisztus számunkra leleplezett váltságműve óta is így van, tehát az egyik része az áldás (5Móz 28: 1 - 14), a másik része pedig az átok (5Móz 28: 15-69), élet és halál (5Móz 30:15), az egyik része az Úr jókedvének esztedejéhez tartozik, a másik az Úr bosszúállása napjához (Ézs 61:2), a harag és igaz ítélt területéhez. Úgy az áldás, mint az átok, egy ugyan azon narratíva szerves része, így vagyunk annak az egyetlenegy nagy narratívának vagy az áldás, vagy pedig az átok részében; senki sem létezhet azon kívül! Minden benne történik, mi magunk is benne történünk, vagy a jókedv és az áldás vagy az átok és bosszúállás részében; bárhogyan is a narratíván belül és semmiképpen kívüle!

Az Apostoli Hitvallás, mint diszkurzus

„A keresztyénség a maga lényegét illetően az anagógia és a kenózis optimális ötvözete, a világ feletti (telj) hatalom/autoritás és az emberi együttérzés legkedvezőbb aránya: szemtől szemben vagyunk a felettebb magasságos Alászállóval, aki így önmaga által nyit utat a legnagyobb mélységben lévőnek felemeltetéséhez.”³¹ Andre Pleșu szerint a keresztyénségben az ismert dolgok kifejezési készletével arról beszélünk, amit nem tudunk, de ez lényegében a Jézusi példázat meghatározása is (Pleșu, Andrei 2012, 77). „Az Úr példázatait jelentésének velejét (eszenciáját) annak a számunkra még felfogható két egymástól különböző világnak egymással való találkozásának nagyon vékony határvonalán kell keresnünk, ahol egyik a másikban tükröződik: az ég és a föld, az égi erők és a teremtet-formát-alakot öltött világ, az Isten világrendje (ordo Deus) és az emberek világrendje (ordo mundi) érintkezik.”³² A példabeszédek, - mondja Pleșu – az elrejtett ábrái, az Elrejtőzködő látható alakváltozásai (figurái). Az Elrejtőzködő, aki azonban megjelöli e világba való belehelyezkedésének, az önkinyilatkoztatásának helyét.³³

Így a keresztyénség és azon belül az Apostoli Hitvallás, az alászállás és felemelkedés háromlépcsős motívumára épülő diszkurzus (Pleșu, Andrei 2012, 78). „A keresztyén Isten részlegesen (integrálisan) a következő hármasságban van jelen: A mennyei Atya, aki alászáll az emberekhez a Fiúban. A Fiú, aki ismét felmegy az Atyához. Szentlélek, aki alászáll (az Atyától és a Fiútól), szól, azaz beszél (ami egyben tett is!). A Fiú jelenléte az Atya alkotásai

közt a megtestesülés hatása (efect). Szentlélekisten diszkurzusa (tehát) a Feltámadásból való részesülés várományosi bizonyágtétele.”³⁴

Isten, mi és létezésünk terei

Mindez, vagyis az, hogy az ős-narratíván belül és Szentlélekisten diszkurzusával történünk nem teológia vagy filozófia, nem tudományos fikció, nem minden valóság alapot nélkülöző minden következmény nélküli mese, legenda és mítosz, ha tudományosan nem is bizonyított, de mégis tragikus hús-vér valóság, amit jól szemléltetett a fentebb már elmesélt Titu története, de az evangéliumok által jegyzett Jézust eláruló tanítvány, Júdás története is, ahogy sok más történet is.

Júdás jellemrajzához szervesen hozzátartozik, hogy ő nem Isten országát, hanem a pénz virtuális világa mellett döntött, nem a valóságot, hanem annak valami torz utánzatát választotta. „Júdás a gonosz tett jutalmából (vagy a Károli fordítás szerint: a hamisság béréből) egy mezőt vett magának. De a hamisság nem a harminc ezüstpénzzel kezdődött. Az elkezdődött már három évvel azelőtt, amikor fillérenként kezdett elcsenni az erszényből. Az árulás bére valójában az lett, hogy a megvásárolt mezőn talált egy helyet, ahol felakaszthatta magát. Nem csak a hamisság szerzőjére borult átok, hanem arra is, amit szerzett. A mező pusztá lesz, távlat nélküli.”³⁵

Weniamin Pusckin meghatározásában „az ember mobil részecskékből álló egymásra vonatkoztatott (több dimenziós) szisztéma, amelyben a kölcsönösen egymásra ható és egységes struktúrát képező részecskék gravitációs teret képesek előhívni. Ez a tulajdonság összhangban van a relativitáselmélettel. Ebből (...) következik, hogy az ember (...) térhatást (történelmet, kultúrát, civilizációt, vallást, politikát stb.) képes maga körül teremteni (...).” (Pusckin 1974.20.)³⁶

Isten szólt és lett. Nemcsak történet lett, hanem annak tér-idő dimenziói is. Ha szeretjük Istent és tiszteljük őt, hosszú életűek leszünk az általa adott tágas földön (A tízparancsolat 5. parancsolata). „Ha Isten akarata uralomra jut bennünk (...), **amint szabad elhatározásunkból engedelmeskedünk Istennek, megmozdítja érdekünkben a legtávolabbi csillagot és a legkisebb homokszemet is, hogy mindenható hatalmával segítsen rajtunk.**”³⁷ Ha viszont nem tiszteljük és nem szeretjük őt, akkor érczé teszi fejünk fölött az eget, beszűkíti életterünket egészen a föld teljes elvesztéséig, vagyis a teljes léttér megszűnéséig. Isten az Ő szuverén és mindenható jelenlétével befolyásolja létezésünk tereit, vagy úgy, hogy jókedv jelenétében tágas teret (Zsolt 18:20; 31: 9; 118: 5; 119: 45; Ezékiel 48: 15) ad, vagy úgy, hogy igazságos ítéletének „jelenlétében”, tekercsként göngyölíti össze³⁸ a kozmosz egészét (Ézsaiás 34: 4; Máté 5:18; Jel 20:11; Jel 21:1; Zsid 12:26-28;).

Mindezt magyarázhatjuk filozófiai, pszichológia, szociálpszichológia és a tudomány más diszciplínáival, de tény, ami tény, hogy az Isten Igéje (= Szó és tett / tett, mint narratíva és történet) és maga a geometriai, fizikai téridő közt szoros összefüggés van.

A tér feletti hatalmunk, a térhasználati, tér teremtési, alakítási és felosztási (strukturálási) képességünk az Istennel való személyes viszonyunk függvénye! A tér lehet számunkra templom, de lehet hullabűzzel telített koncentrációs láger is akár. Lehet kert, de lehet tömegpusztításra alkalmas vegyszerek gyártási helye is. A tér lehet maga az evangélium, az a hely, ahol a rabok felszabadulnak³⁹ és bemennek az Úr nyugalmába, de lehet az a hely is, ahol

csak a hajcsárok hangja hallható (Jób 3, 18). Lehet a tér ízletes gyümölcsöket termő kert és lehet adósságcsapdában tartó halott pénz uralta csillogás, soha be nem teljesülő hamis prófécia.

Harc a tér, vagy terek feletti uralomért

Mindenekelőtt jó lenne végre tudomásul venni, hogy egy olyan hatalmas, kozmikus háború kellős közepén vagyunk, amit mennyei és pokoli erők a térnyerésért vívnak (Efézus 6: 11-20) és sajnos a csatamezőjük mi magunk vagyunk. Ha azonban a megnevezett láthatatlan erők nekünk már semmit nem mondanak, akkor vegyük alapul az iszlám térhódítását, egészen pontosan az iszlámnak való behódolást. Vannak, akik napjaink eseményeit úgy látják, hogy Bizánc elbukott és most a szemünk láttára követi azt a nyugat is.

A legszemélyesebb terem a saját testi valóm; hogyan birtoklom vele, általa és benne a nekem adott teret, vagy a nekünk adott közös teret? Tény, hogy a teret (káoszt) a formákban csakis korlátozásokkal lehet rendezni, a rendezettség pedig önkorlátozást jelent (Menyhair 2004. 396). Kérdés, hogy térhasználatom, illetve *térhatásteremtésem* (Puschkin 1974.20.) során a jelenlétemben élet fakad, vagy halál örvénylik?

Az ősnarratíva, a hozzávaló viszonyunktól függően – bele értve a gyülekezetben történő prédikációt is, amiben maga Isten szól és cselekszik, - sajátos külső és belső téridőt generál. Ennek egyik lenyomata lenne a keresztyén jelzővel bíró téridőt, naptári évet strukturáló keresztyén időszámítás és naptár, amiből sok ember életében mindössze egy évszám maradt és a bevásárlós, ajándékokat adó és kapó ünnepek, mint például a karácsony és a húsvét. Ez a Krisztus személyére és váltságára ráépülő téridő felosztás azonban sokkal több, mert a szuverén Isten akarata és tetszése szerint, időnként kapu nyílik általa a mennyei életbe, az Isten örökkévaló jelenlétébe és ez megtöri a rabszolgahajcsárok szextim impulzusokban történő parancsuralmi monoton kényszerét, és örök üdvösségünk pályáján tart!

„A térben nemcsak történnek dolgok, hanem a tér maga is történik: a térnek is története van. (...)”⁴⁰ Michael Serres tudományfilozófus egyenesen azt állítja, hogy a tér a kultúra terméke, a történelem terméke, és talán nem is csak a geometriáé, hanem a teológiáé és a politikáé.⁴¹ A tér kétségtelenül nem merő geometria és mérték, hanem kultúra és történelem, elgondolás és alakítás is. Mindez Hankis megfogalmazása szerint „a kozmosz humanizálására törekvő kísérlet.” „Az emberi közösségek – minthogy egy végtelen és ismeretlen univerzumban találták magukat – mindenkor körülvevtek magukat szimbólumok szférájával: mítoszokkal és vallásokkal, tudással és illúziókkal, értékekkel és a művészetek varázslatos szépségével, vagyis egy remek konstruktummal: civilizációjukkal. Civilizációjuk burkolatán, „buborékán” belül bizonyos fokig biztonságban érezhették magukat, és szabadnak. Ez jellemezte az ótestamentumi és újtestamentumi, majd a középkori világképet is: jelentéssel és jelentőséggel teli központi helyet foglalt el benne az ember és az emberiség.”⁴²

Minden kornak és kultúrának tehát sajátos térfoglalása van. Változandósága, történetisége miatt egyik sem végérvényes, hanem alakítható: a tér zsugorítható, és a tér tágítható is.”⁴³ Mindezt történelmünk keserű tapasztalataiból jól tudjuk! Egyáltalán nem mintegy, hogy életterünk a mennyei örökkévalóság felé tágul, vagy a halál birodalma felé zsugorodó tér, ahogy az sem mintegy, hogy milyen életminőséget és tartalmat hordozó valóság ez a mi keresztyéninek nevezett életterünk.

Horváth Levente szerint Isten, bár önmagában és önmagának teljesen elégséges lett volna, visszahúzódott és teret adott a világnak. (Horváth 2013. 207) Isten az önmaga visszalépésével,

visszahúzódásával hatalmunk alá rendelt képlékeny teret nem káoszként, hanem az Éden formájában rendezett térként adta nekünk. „A káoszt a formákban csakis korlátozásokkal lehet rendezni. A rendezettség önkorlátozást jelent”, - mondja Menyhay Imre. (Menyhay Imre 2004, 396) „Isten, aki teremt, képes a teremtés munkájától is megszabadulni. Ez a visszahúzódó Isten teret ad a tőle függetlenített világnak. Már a régi zsidó írásmagyarázók is úgy fogták föl, hogy a teremtés nem az istenség emanációja volt – mint ahogy a politeista szemlélet tartja, - nem egy kitágulása Istennek, hanem egy visszahúzódás. Isten létrehozott egy világot, amely akár ellene is mondhat. Ebben iszonyú alázat van: aki önmagában és önmagának teljesen elégséges volt, visszahúzódik és teret ad a teremtet világnak, a teremtés koronája akár szembe is köpheti. Isten alázata nem ott kezdődik, hogy testté lett Krisztusban, hanem már a teremtéskor. Ami számomra lélegzetelállító, hogy ez a visszahúzódás a szeretet gesztusa: *teret adok a másoknak, a tőlem különbözőnek.*”⁴⁴ A kérdés továbbra is a következő:

Birtokolt térhasználatom, illetve *térhatásteremtésem* (Puschkin 1974.20.) során a jelenlétemben élet fakad, vagy halál örvénylik? Krisztusban kiteljesedő emberként, az Isten igaz imádójaként, lélekben és igazságban Istent imádom (Ján 4:23-24), vagy a „666” számszimbólumában (Jel 13:18) koncentrálódó korszellem lelkületét, gondolkodásmódját magamban hordozó, a bécsi iskola óta a tudatipar⁴⁵ által szisztematikusan a disznók vályújáig (Lukács 15: 15-20) mesterien dimenziótalanított és igénytelenített, a nulla felé tendáló egysíkú bálványimádó falanszter-ember vagyok?

A napokban egy életút hallatán megragadta a figyelmemet az, hogy az életút elbeszélője milyen felszabadulásként élte meg a katolikus vallást érvényesítő anyósa, - akit tisztelt és szeretett - Istenhez való elmenetelét, mert ameddig élt, mintha ő maga is az ő anyósának katolikus felségterületéhez tartozott volna, amiből sehogyan sem tudott kitörni, most azonban felszabadultan vallja meg és vállalja református voltát.

A vallásháborúk tehát nem értek véget, mert ameddig élő ember van, addig térhatásteremtés, térhasználat és térfoglalás is van, és ennek a szinte öngerjesztő törekvésünknek legfeljebb csak a megnyilvánulásai tűnnek nem vallásos formáknak, pedig azok csak látszatra vallásosok.

A saját orrunk előtt történik napjainkban Európa, mint ideológiai, szellemi, szociokulturális, etnikai, önszervezési, politikai, katonai, vallási (keresztyén) és egyéb terének újra rendezése, vagy ha úgy tetszik egyfajta behódoltatás általi meghódítása és elfoglalása, a nem keresztyéni nyitott társadalom új-régi eszméjének mindenható térfoglalása, gyarmatosítása által, amely új-régi létezési térben elvileg minden máságnak van létjogosultsága, csak az Isten keresztyén népének nincs semmi keresnivalója benne.

Hogy pedig a vallási beidegződések alapján működő vallástalannak tűnő térfoglalásnak, milyen nem vallásosnak képzelt, de hétköznapijainkat közvetlenül meghatározó és személyünket befolyásoló megjelenési formái vannak, Hankiss Elemér zseniális megfigyelésének ide idézésével szemléltetem.

„Egy triviális példa

Sokáig nem értettem, miért szereti a feleségem annyira a mosógépünket. Azt felfogtam, hogy nagyszerű dolog megszabadulni az egyik legnyűgösebb házimunkától, a mosástól, és olvasgatni a *People* vagy a *Vanity Fair* legújabb számát, vagy újraolvasni Fitzgerald egyik vagy másik elbeszélését, míg a mosógép teszi a dolgát. De volt itt valami mélyebb vonzerő, mélyebb varázslat is. Lassan, fokozatosan kezdtem megérteni, miről is van szó.

Egy új mosógép valóban lenyűgözően szép. Elkápráztat ragyogó fehérsége. Ot áll, méltóságteljesen és szerényen, de démoni erők lakoznak benne. kerek hajóablakával és szögletes formájával valójában egy „mandala”, vagyis az univerzum tökéletességének és végtelen harmóniájának számos mitológiából jól ismert szimbóluma. Makulátlanul tiszta, ártatlan, fehér, az élet még nem szennyezte be. Olyan világból jön, amelyben nem létezik a bűn. A romlás erői még nem kezdték ki. Érinthetetlen. Tisztasága már-már transzcendentális. Mint egy szűz mártír fehér ruhában, kész feláldozni magát értünk, és kimosni szennyes és bűnös életünket. Bizonyára nem véletlen egybeesés az, hogy egy híres plakáton fenséges kelta erdőség közepén pillantunk meg egy mosógépet, amely úgy sugárzik-fénylik ott, mint sugárzott annak idején, egy hasonló erdőben, a Grál-kehely. (Csupán a képen látható félénk, hatalmas fülű és szemű őz lóg ki egy kicsit a képből, és rontja le valamelyest a Szent Mosógép szimbolikus hatását.)

És bármennyire hihetetlen, a mosógépek még többre is képesek. Meg tudják állítani, sőt vissza tudják fordítani az időt. (Na, ez már minden tekintetben bibliás isteni attribútum! Összevetendő a Józs 10:12, Ézs 38:7-9 történeteivel!)* Képesek győzelmet aratni a halandóság és a halál fölött. És teszik mindezt könnyedén és elegánsan. Csak a legújabb mosószeres egyikének segítségére van szükségünk...

Ki ne emlékezne azokra a tévében látott mosópor reklámokra, amelyek már-már liturgikus struktúrája a következőképpen írható le:

- 1) Megtörténik a malőr, a gyönyörű, halványkék, halványrózsaszín vagy fehér frottírtörülközőre ráfröccsen a kávé, vagy valami hasonló szörnyűség. A reklám képvilága arra ösztönöz minket, nézőket, hogy a jelenetet úgy éljük meg, mintha valami apokaliptikus szörnyűségnek, vagy a hajdani bűnbeesésnek volnánk a tanúi. Annak, hogy mindaz, ami tiszta és ártatlan volt a világban, íme beszennyeződött.
- 2) Első Háziasszony kétségbeesik. Vége mindennek. (A paradicsom elvesztése)
- 3) Megjelenik Második Háziasszony, Kezében egy új mosópor nagyszerű ígéretével. (Gabriel arkangyal megjelenik az örömhírrrel.)
- 4) A törülköző bekerül a mosógépbe, a víz boldogan felhabzik, áttetsző, már-már mennyei buborékok szállnak fel a napfényes kék égbe.
- 5) A törülköző sugárzó transzcendentális tisztaságban emelkedik ki a habokból. Megtörténik a csoda. (Hallelujah, a Gonosz legyőzetett, a romlás, az elmúlás megállítatott, az idő visszafordított.)
- 6) Első Háziasszony viháncol, Második Háziasszony angyali szelídséggel mosolyog, a rózsaszín ruhás baba a háttérben boldogan nevet. Itthon vagyunk újra egy puha, üde és barátságos világban. (a romlás, az elmúlás erői legyőzettek.)⁴⁶

Az ötödik és hatodik pont valójában nem a felhőtlen boldogság állapota, sokkal inkább a mélybe húzó örvény újabb első spiráljai, mert az esetek többségében az új mosógépre vágyó ember meg fogja vásárolni az a csodagépet, akkor is ha adósságba veri magát. A birtoklás öröme tehát távolról sem felhőtlen, mert megmérgezi azt a pénz törvény diktálta valóság, sok esetben az egyre növekvő adósságsapda. Hankiss új mosógép effektusa tehát egy olyan hat ütemű gépezet, amely egymást követő hatos fázisokban járja végig a pihenést, nyugalmat és megállást nem ismerő robotolás ciklusait. Nem ismeri a hat napon át munkálkodj, de a hetedik nap a nyugalom napja, szenteld meg azt IV. parancsot. Csak kívülről, vagy felülről lehet ezt a hat lépcsőben mélybe húzó örvénylest megtörni! Ha tehát az Úr maga be nem avatkozik, akkor ez

a hatütemű gépezet újból és újból kezdi és végzi a dolgát. Hatszor, ismét hatszor, majd újból hatszor, így kapjuk meg a hatos szám vége hosszát nem érő sorozatát, azt a bizonyos 666-ot. Sokáig nem értettem, hogy miért mutatja a Szentírás az utolsó napok emberét minden idők legbálványimádobb emberének (Jel 9:20-21). Hankiss Elemérnek köszönhetően most már értem. Azért, mert ma az alvilágból való démoni jelenlét már életünk minden területén, a legintimebben is, mint amilyen a bűnbánat, megvetette a lábát. Az ördög, mint a magvető földműves fölött körző fekete madár résen áll, hogy ellopja a bűnbánat ajándékát. (Máté 13:4 és 19)

500 évvel ez előtt Luther Márton a maga 95 tételének mindjárt az elején így szolt:

- „Mikor Urunk és Mesterünk azt mondta: "Térjetek meg!" - azt akarta, hogy a hívek egész élete bűnbánatra térés legyen (Mt 4,17)”⁴⁷

A reformáció nagy felismerét fogalmazta meg itt Luther, mely szerint a keresztyén ember Isten előtti állapota a szüntelen bűnbánat és megtérés, ami lényegét tekintve azon túl, hogy minduntalan visszahelyez az Isten valóságába, egy állandó menny felé való örvénylés is. Nos, pontosan ez ellen találták ki a bűnbánatszivattyút, vagy a mélybe örvényeltető antikrisztusi gépezetét, ami mára rendkívüli hatékonysággal működik, amikor a bűnbánatszivattyú, a bűnbánat ellopásának mechanizmusai válnak mindent betöltő személyes életterünké és eseményhorizontunkká. Mit értek ez alatt?

Hatalmas betűkkel írt címszó olvasható a 24.hu-n. „Zenehallgatás miatt gázolhatott halálra egy 17 éves lányt a vonat”⁴⁸ 2018. június 13-án, *szerdán késő délután Vác és Göd között Halálra gázolt a vonat egy 17 éves lányt a Felső-gödi vasúti átjáróban– szúrta ki az Index a VacOnline.hu internetes portálon. A szemtanúk szerint a telefonjába merült lány a piros jelzésen kelt át, s mivel fülében fülhallgató volt, ezért a jelezve dudálva közeledő vonatot sem vette észre. Azaz a lány valószínűleg zenét hallgatott vagy beszélgetett valakivel.*

Az idézett tragédia tökéletesen illusztrálja, hogy milyen a nem az Isten valóságában és igazságában élő ember. Olyan, mint a vasúti átjáróban tragikus halálát lelő fiatal lány, akit annyira magába szippantott saját telefonján keresztül az a másik valóság, hogy teljesen betöltötte saját eseményhorizontját és teljesen eltakarta előle azt a hétköznapi hús-vér valóságot, amiben járt, mozgott, történt.

E tragédiának a másik tanúsága az, hogy bárhogyan szeretnénk is azt, egyszerre csak egy valóságban tudunk minden szempontból – látás, hallás, stb. más észlelés – működőképesen jelen lenni! János erről ezt írta:

- „Ha azt mondjuk, közösségünk van Vele (aki a világ Világossága János 8: 12 és 9:5), és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem az igazságot cselekszük.”¹ János 1: 6.

Ez azt jelenti, hogy egyszerre egy időben nem lehetünk a világosságban is és a sötétségben is. Vagy-vagy! „Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.” Máté 6:24. Júdás megpróbált Krisztusnak és a Mammonnak nevezet pénzvilág isteneket játszó urainak is szolgálni. Tudjuk a végét.

Pontosan ez történik az emberrel, aki nem számol bizonyos törvény erejű igazságokkal, köztük a bűnnel, ha figyelmen kívül hagyja, „kizárja” mindennapjai valóságából, amikor úgy tesz, mintha nem volna, nem létezne, semmit sem törődve a figyelmeztető jelzésekkel, de aztán jön

a bűn nagy mozdonya és magával ragad a halálba, mert a bűn zsoldja a halál, és ha mi nem is számolunk vele, a bűn azonban el,- és le számol velünk.

Mihelyst tehát Isten bűnbánatot ébreszt valakinek a lelkében, és azzal együtt az Isten országa valóságára ébreszti fel az embert, tüstént ott terem a kísértő a maga mindent átító korszellemével, hogy ezer és egy más csatornán a bűnbánat és megtérés ellopásának Hankiss féle hat lépcsős liturgiáival, mint bélsarat a szervezet, kiűrtse az életünkből az Isten bennünket kereső kegyelmének munkáját. Mindezt találóan fogalmazza meg Szabados Ádám, amikor ezt írta:

„A vallástalanság a nép ópiuma. Elfelejteti a nyomasztó gondolatot, hogy van valaki felettünk, akinek engedelmességgel tartozunk, és csillapítja a lelkiismeretfurdalást, hogy nem adunk neki hálát. Elhiteti velünk, hogy mindenben egyenlőek vagyunk, holott számtalan különbség és hierarchia járja át a valóságot. Könnyebbé teszi a kozmikus lázadást. Abba az álomba ringat, hogy magunknak szabhatunk törvényt, eldönthetjük, mi a jó és mi a rossz, holott ez már rég el van döntve, és egyáltalán nem tőlünk függ. Mákonyos utópiaként tár elénk soha meg nem valósuló jövőt – nevezzük azt kommunizmusnak, igazságos társadalomnak vagy akárminek –, amely azzal a meleg érzéssel tölt el, hogy haladunk valamerre és jobbak vagyunk, mint az elődeink. Kétszáz éve született Karl Marx, aki ezt az ópiumot adta a nép kezébe. A szer a százmillió áldozat és egyéb mellékhatások ellenére még mindig kelendő és hat. Ez mindennél többet elmond a modern emberről.”⁴⁹

Az ördögnek ezt a modern emberben végzett munkáját egyedül Szentlélek képes leleplezni és lerombolva azt megsemmisíteni!

Összefoglalva tehát amennyiben nem szeretjük az Urat, ami Istenünket teljes szívünkből és elvágjuk magunkat Krisztustól, mint törzset a gyökértől, vagy ágat a törzstől, akkor attól a pillanattól a halállal szerves kötésben lévő bűn valamelyik alternatív délibábnarratívája, a Hankiss Elemér féle új mosógépreklám-liturgiája, a 666 számmal jelzett bűnbánatszivattyúja lép működésbe, de ugyanabban a nagy ős-narratíván belül, annak bosszú és átok részén belül maradva, ami pedig úgy hat, hogy azonnal pokollá változtatja saját tér-időnkét, létünk pedig az örvénylő halál egyre csak zsugorodó dimenzióinak csapdájába kerül.

Az ős-narratíva átok részén belül ezernyi, vagy milliónyi halálba röppentő narratívaként leírható délibábnprogram létezhet, amely tökéletesen beilleszthető a kinyilatkoztatás átok narratívájába, azon belül is annak legalább két meghatározott részébe, nevezetesen bűnről, illetve ítéletről és kárhozatról szóló szakaszaiba.

Tillmann J. A. szerint a *fent* és *lent* közötti különbségtételhez nincs szükségünk előtanulmányokra (mert az genetikailag belénk van kódolva és már nyolchetes magzati állapotunk előtt kifejlődik), a horizontális eligazodáshoz viszont meg kell tanulnunk a bal és jobb megkülönböztetését.⁵⁰ Az előbbi elementáris: tudatja léthelyzetünket a világ viszonylataiban, ég és föld relációjában. Az utóbbi elsajátított képesség, a környezetben való tájékozódást (...) szolgálja. Erre a megállapításra jutott Emile Durkheim is: „Ahhoz, hogy térbelileg el tudjunk rendezni a dolgokat, különbözőképpen kell tudnunk elhelyezni őket (...), amiként a tudatállapotokat is csak úgy tudjuk elrendezni az időben, ha meghatározott időpontokhoz kötjük őket. Ezzel azt állítjuk, hogy a tér nem lehetne tér, ha az időhöz hasonlatosan nem lenne felosztva és differenciálva.”⁵¹ A kijelentés szerint Isten ezt a felosztást

és differenciálást a maga részről megtette, bennünket pedig eleve az Ő általa felosztott tér-idő nagy folyamába helyezett bele. (Apcs 1:7-8; 3: 21, 1Kor 10:11; Ef 1:10; 3. 5 és 9; 1Thess 5:1)

Boldog ember az, aki Istennel jár és „nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székében nem ül; Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal. És olyan lesz, mint a folyóvizek mellé ültetett fa, amely idejekorán megadja gyümölcsét, és levele nem hervad el; és minden munkájában jó szerencsés lesz. Nem úgy a gonoszok, hanem, mint a polyva, amit szétszór a szél. Azért nem állhatnak meg a gonoszok az ítéletben; sem a bűnösök az igazak gyülekezetében. Mert tudja az Úr az igazak útját; a gonoszok útja pedig elvész.” Zsolt 1:1-6.

„Istennél vagyunk otthon az örökkévalóságban!”

„Mi lenne, ha halálom után harminc nappal valami hatalmas katasztrófában az egész emberiség elpusztulna?” – teszi fel a kérdést új könyvében Samuel Scheffler amerikai filozófus, a New York Universty professzora.⁵² Az ember saját halála természetesen rossz, félelmetes, fájdalmas. De az a tudat még nagyobb sokként érheti az embert, hogy – függetlenül az ő halálától – nincs jövő, nincs jövő emberiség (...), az univerzum az ember és az emberiség nélkül forog tovább.⁵³ Kétféleképpen viszonyulhatunk ehhez a dermesztő valósághoz, az együnk így, holnap úgy is meghalunk⁵⁴ egyáltalán nem új, nem modern és nem posztmodern magatartásunkkal, vagy a saját történetünk elmondásával, elimádkozásával és ez volna az Apostoli Hitvallás.

Az Apostoli Hitvallás tehát egy narratív keretben szervesen belefoglalt Krisztussal közös élettörténet a világ kezdetétől annak végéig, a maga üdvkorszakaival, sőt az örökkévalóság folytatásával, amiben, mint egyetlen nyakéken az egymásba kapaszkodó láncszemek, mi magunk is benne vagyunk.

Az Apostoli Hitvallás tehát éppen olyan történeti esemény narratív lenyomata, mint bármi más, ami a téridőben történik és emberileg mi is igaz történetben adunk annak emlékezési és jövőbe vetítési létformát. A „*mi is*” itt azt jelenti, hogy Isten ebben már megelőzött, mi csak visszhangzó ÁMEN-t mondunk az Ő szent és felettébb jó akaratára.

Az Apostoli Hitvallás emberi dimenzióival egy halmazt képező elemei a tudományok, - köztük a történettudomány is, - eszközeivel leírhatók, kutathatók, feltárhatók. Ám mint minden történet, a Krisztuseseményt⁵⁵ történetté fogalmazó Apostoli Hitvallás is hiába szóvi egységes egészzé a tények sorozatát, mert nekünk azt a rejtett, de ugyanakkor belőlük kibomló történetet kell megragadnunk, ami a Krisztuséval eggyé vált saját és személyes történetünk. Meggyőződés, hogy ez a felismerés maga a kegyelem, Szentlélekisten legfőbb ajándéka, a Jézus hite, ami egyben az Anyaszentegyház hite, s benne a sajátom is. Ennek a hitnek tartalma a teljes Krisztusesemény, azon belül Jézus egész földi élete és a saját keresztyén életünk, együtt, szóval minden, Isten eleve elrendelt akaratára szerint teljeseedik be a legapróbb részleteiben, az Írás (értsd alatta a Kijelentést) utolsó pontocskáját vagy vesszőjét is beleértve. Ezért a Krisztusesemény valójában az Isten által az emberiségnek megelőlegezett végső jövője. „Ez a hitben kapott jövő pedig azt jelenti, hogy az emberi lét valódi, Istentől szándékolt célja részesedés az örökkévalóságban.”⁵⁶

Mi módon kapcsolódik az Apostoli Hitvallás a Kinyilatkozáshoz, mint narratívához?

Az Apostoli Hitvallás, mint a váltság kinyilatkoztatása, mi módon kapcsolódik a prédikációhoz?

A működés szempontjából a kettőjük, vagyis a narratíva és konfesszió, illetve kinyilatkoztatás és prédikáció kötődését az intelligens gyógyszerekhez, vitaminokhoz, étrend-kiegészítőkhöz tudom hasonlítani, amelyek összetevői olyan kötésekben vannak összeállítva, hogy az egyik segítse a másik és együttes, közös felszívódást az emberi szervezetben. Szervezetünk csak ezekben a speciális és mindenekelőtt szerves molekuláris kötésekben képes felismerni a szükséges vitaminokat, ásványi elemeket, enzimeket és beépíteni saját működésébe. Hasonlóképpen állunk az Apostoli Hitvallással is, melyet csakis narratív (Krisztus-történet és prédikáció, vagy prédikált Krisztus-történet) formájában építhetünk be a Krisztusból részesült embervoltunkba és hétköznapi (az Úrnapját is beleértve) életünkbe.

Hitvallás (confessio) és narratívum tehát elválaszthatatlanok, egymás nélkül nem léteznek, ahogy vértanú tanúbizonyság-tétellel egybefonódott credo és confessio sem létezhet egymás és ugyanazon narratívum nélkül. A credo mindig a Krisztus tanú Isten Fiával közös és együttes megnyilvánulása, s mindkettő a Krisztus-történetben gyökerezik. A Krisztustörténet, vagy Krisztusesemény egyben egyháztörténet is és vice versa!

Az ünnepélyesen megvallott hitvallásban, mint ebben a pillanatban is feltartóztathatatlanul kibontakozó történetben, ha tetszik, ha nem; akarjuk, vagy sem, mi magunk is benne vagyunk. Ez kétféle állapotunkban lehetséges. Az egyik, a kíváncsú áldás állapota, amikor már a megszólított, a kegyelem és az Istent szerető élet üdvösséges állapotában vagyunk, néven nevezve keresztyénekként. A másik az a még kegyelem nélküli átok, vagy a megszólított, vagyis, az Istent és embert gyűlölő kárhózat halál sodrása, mely a harag ítéletes állapota.

A hitvallás, mint szinkronizációs technika és mechanizmus

Apostoli hitvallás, mint identitás

Krisztus Urunk, a mi legcsodálatosabb hitvallónk nemcsak tanít élete példájával, hanem önmagához hasonló hitvallókká is tesz, sőt önmagához tesz hasonlót. Ő szabad volt, bennünket is szabadokká tesz, szolgálókból a barátaivá, a halál árnyékának halállakóit az Isten gyermekeivé, e világ megköttözöttjeit pedig Szentlélekkel betelt fiakká. A hitvallóvá válásunknak egyik igen nagy segítőeszköze az imádság, a hitvalló imádság és a könyörgés. „Minden civilizációban működtek s működnek olyan intézmények, mechanizmusok, rutinok, amelyek arra készítik az embert, illetve segítenek neki abban, hogy újra és újra megmerítkezzen a lét rejtett tartományaiban. Ez volt, s ma is ez a funkciója a reggeli és az esti imádságnak, amely újra és újra összekapcsolja, összekapcsolja a mindennapi élet triviális szintjét a halandó/halhatatlan emberi lét szintjével.”⁵⁷

Elgondoltam, hogy egy halálos betegség híre mennyire ki tud zökkenteni az életritmusunkból, különösen, ha fiatal emberről, vagy éppenséggel saját magunkról van szó. De meg kell állnunk szeretteink, barátaink és közeli rokonaink koporsójánál is. Lehetetlen, hogy ilyen helyzetekben ne éreznénk az elmúlás csüggedésre készítő bomlasztó erőit. Ilyenkor szükségük van

valamilyen technikára, minek segítségével ismét az élet erőivel kerülünk harmóniában és nem a halállal.

Egy ifjúkori barátom osztotta meg az egyik közösségi oldalon az édesanyja halálával kapcsolatos gondolatait.

„My Dear Mother thank you for teaching me how to live and you showed me that even in death you can take courage. You knew how to live and how to die. You believed in a God, who remained faithful to you until the end. Your faith did not bring shame on you, and I had the opportunity once again to see that those who live in God, death means a final fight where victory is gained by Christ, the resurrected.”

„Kedves édesanyám, köszönöm, hogy megtanítottál, hogyan éljek, és megmutattad nekem, hogy még a halálban is tudtál bátorságot venni. Tudtad, hogyan kell élni és meghalni. Mindvégig hittél a hozzád mindvégig hűséges Istenben. Hitet nem hozott reád szégyent, én pedig egy újabb lehetőséget kaptam arra, hogy meglássam, hogy mindazok, akik az Úrban élnek, a halál számukra végső győzelmet jelenti, a feltámadt Krisztus által”

Megütötte a fülemet az angol megfogalmazás mi szerint erőre lehet lelni, erőre lehet találni a halál küszöbén álló legerőtlenebb állapotunkban. Teljesen érthetetlen, szinte önmagát megcáfoló ellenmondás, de mindenképpen paradox igazság. Az Apostoli Hitvallás tehát egy erő megtalálási, igénybevételi, egy erő váltási technika.⁵⁸

Ma már nem kell közvetlenül a halállal találkozunk, hogy összezavarodjunk, hiszen olyan eddig természetesnek és egyszerűnek vélt tényről is megzavarodnak némelyek, hogy egy újszülött neme szerint fiúnak, avagy leánynak született-e, mert a hím és nőstény nemén kívül gombamód elkezdtek szaporodni az újabbnál újabb nemek. Bagdi Emőke szerint mivel „az Isten nélküli univerzum, amiből a legfelsőbb szabályozót kikapcsolták és emberrel, pénzzel, hatalommal helyettesítették, eltorzítja világunkat, (s ...) mivel korunk etikai relativizmusban szenved, lényegében az identitásépítés teljes folyamata is aláaknázható.” Tehát „van egy filozófiai alapkérdés: ha az emberi létből kivesszük a küldetés fogalmát, és azt mondjuk, amit a materializmus, hogy a világ véletlenül jött létre, és az emberi életnek legfeljebb a pillanatnyi vágykielégítés a célja, már ott is vagyunk a genderelméletet alátámasztó világnál.”⁵⁹ A hamisság és az igazság egymást kizáró világa csap össze egymással és eme összeecsapásnak a harcmezeje mi vagyunk. Az Apostoli Hitvallás vállalásában koncentrált hit megvallásával nemcsak kimondjuk az Isten igazságát, hogy tudni illik Isten az én teremtményem, aki férfinak vagy nőnek teremtett, a férfi, vagy a nő életpályáját, feladatot és célt adta nekem, hanem magunkat beleimádkozva el is köteleződünk, másképpen kifejezve harmóniába és szinkronba kerülünk Ővele, vagyis az Isten szüntelenül cselekvő akaratával és atyai személyével, lényegével, hogy betöltsük rendeltetésünket.

Hoppá, de mi ez, ha nem egy egészen új Jézus Krisztussal szervesen összefonódott identitás? A hitvallás, mint szinkronizációs mechanizmus tehát összhangba hoz nemcsak jelenlegi, folyamatban lévő emberségünkkel, megváltva teremtményünkkel, hanem Krisztusban újjászült, újjá teremtett új identitásunkkal is, ami a Krisztus hasonlatosságú istenfiúság, az istengyermeki mivolt, végül pedig a Krisztus hasonlatosságú új teremtés, aminek eljövetele, végső beteljesülése után, tényleg megszűnik a mostani ismeretünk szerinti genetikai és biológiai nem. De csak akkor, most „a halálból való feltámadásunk” előtti állapotunkban még nem! Különösen

olyan szivárványszínű angyalok nem, amilyeneket sajnos világszerte a meleg felvonulások alkalmával láthatunk. Szívleljük meg Jézus Krisztus nemekre vonatkozó tanítását, amikor így szól:

- „Avagy nem azért tévelyegtek-e, mert nem ismeritek az Írást [(γραφή (graphé) - Írás, Szentírás, mely alatt a teljes kinyilatkozást értjük, amiről e munkámban az Isten nagy narratívájaként beszélek, s melynek koncentrátuma az Apostoli Hitvallás maga!], sem az Istennek hatalmát? Mert mikor a halálból feltámadnak, sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyekben (Márk 12:24-25).”

Nagyon beszédes itt a „tévelygés” görög kifejezése a [πλανάω](#) (planaó), minek jelentése: eltévelyít, félrevezet, letérít, becsap. Marosvásárhelyi (Tirgu-Mures) lévén zsigerileg tudom, hogy a román nyelvben a „plán” tervet jelent. Sokat hallottuk ezt a szót, amikor a dicső kommunizmus felé vezető útként ismerté vált nagy társadalmi kísérletben, specifikusan a Ceausescu diktatúrában egyik öt éves terv követte a másikat, de a valóságban egyre inkább visszafelé haladtunk és egyre nagyobb sötétség borult ránk.

Pekingben 1995-ben az ENSZ Nők az Egyenlőségért Világkongresszusán, kimondták, hogy a biológiai nemiség feletti férfi-női szerepkülönbségeket fel kell számolni.⁶⁰ Először hangzik el, hogy a biológiai nemiség is legyen szabad döntés tárgya, ami lényegében az emberi nemek elmosása, eltüntetése, a nemi jellegek figyelmen kívül hagyása. Bagdi Emőke szerint ez olyan kitágítása és túlértelmezése az esélyegyenlőség fogalmának, ami megítélésem szerint túllép az ember hatáskörén, tehát bele akar szólni az evolúció törvényeibe. De arról a világnézetéről is megfeledeznek, amely kimondja: isteni törvény, hogy legyen férfi és nő, szaporodjatok, sokasodjatok, és népesítsétek be a Földet. A nemi szerepkülönbségek kiküszöbölése azért is abszurd, mert mindannyian kromoszómáinkon keresztül, genetikailag kaptuk meg az életünk kibontakozásához szóló küldetésünket. Ezt nem lehet felcserélni valamiféle önkényes emberi döntéssel. Az élettörvény evolúciós és pszichológiai szempontból is kétségbevonhatatlan tény. A hím és a nőstény különbözik egymástól biológiájában, idegrendszerében, készségeiben, agyműködésében. Ezeket az alapvető különbségeket azok a kromoszómák határozzák meg, amelyeket magunkkal hozunk. A genderelmélet ezeket a tényeket tagadja. Ad absurdum, hiába akar egy férfi más nemi sorsot, ha az alapvető biológiai és rendeltetésileg meghatározott képessége szerint nem arra született, hogy gyereket hordjon ki. A nő hiába akar nemzeni, mert ez nem adatik meg neki. (...) Nagyon súlyos dolgok történnek attól kezdve, hogy kimondjuk: bárki beléphet a házasság szentségébe. Nem attól apa és anya valaki, ha annak nevezik, hanem az olyan szerepmegosztásokról, amik nem ruházhatók át. A férfi-nő viszonylatában a jog feladata, hogy a mély érzelmi alapon létrejövő életközösség alapján alkosson törvényt. Ha mi a jog kompetenciájának a lesilányításával az irányított közvélemény-kutatás, illetve népszavazás kérdésévé tesszük azt, ami törvényileg és történelmileg szentesített, akkor hamarosan eljutunk a pszichiátriában tárgyalt fogalmak határainak a tágításához: az elmegyógyászatban ezzel a fogalommal határozzák meg a téveszméket.

Az Isten nélküli univerzum, amiből a legfelsőbb szabályozót kikapcsolták és emberrel, pénzzel, hatalommal helyettesítették, eltorzítja világunkat. Mivel korunk etikai relativizmusban szenved, lényegében az identitásépítés teljes folyamata is aláaknázható. Emiatt sok emberben nem tudatosul, hogy az a kultúra életképes, amelyikben tovább megy az élet. Ezekben a kultúrákban az egyetemes igazság alapköve az élet, aminek védelmét és szolgálatát minden szent irat – a

*Biblia, a Korán, a Talmud és mások is – szavatolják. Az élettörvényhez mindenki a maga szerepével járulhat hozzá. Ugyanakkor meggyőződése, hogy egy társadalom működése nem alapulhat többségi véleményen: vannak alaptörvények, amelyeket tiszteletben kell tartani, és amelyek nem tehetők népszavazás tárgyává.*⁶¹

Ma, számunkra megfoghatatlan hatalmak „lefektették a gendermodellt, és aki ezt (a dogmát) nem hiszi el, nem ezt tanítja, vagy nem ezt vallja-követi, akkor következnek a minősítések,” mindenféle zsaroló technikák, kilátásba helyezett és valóságos büntetések, hogy akár teszik akár nem lételemünk az Isten igazságát lecserélő hazugság legyen, nem pedig a valóság. E célból a kommunizmuséhoz hasonló fellegrvár terveket szőnek, konkrétan abból a célból, hogy a valóságtól teljesen elszakadva felszámolják azt az alapvető igazságot, hogy az ember a neme szerint vagy férfi, vagy nő!

Igen tudom, hogy itt lehet azzal érvelni, hogy maga az egész nagy zsidó-keresztény narratíva is csak egy *eszement nagy fellegrvár*, ami úgy látszik, hogy a maga mögött hagyott 5777 évével⁶² mára megbukott és nem működik. Csakugyan? Hogy bírt akkor ki majdnem hatezer évet, sőt annál még többet is? Jézus Krisztus mind erre nagyos egyszerűen és szelíden csak azt válaszolja, hogy azért mert ennek a „projektnek” én vagyok a Teljhatalmú Gazdája (Mt 28: 18), Ura és Istene (Ján 20:28), ami az ő szavait idézve így szól:

- „Mert bizony mondom nektek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből (értsd alatta a teljes Írást, magát a kinyilatkoztatást, azt a bizonyos nagy narratívát!) egy jóta (vessző, mint írásjel) vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb⁶³ parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lészen Mert mondom nektek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába (Máté 5:18-20).” „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak (Márk 13:31; Máté 24:35; Luk 21:33).” De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezédjék a ti szívetek dobzódásnak, részségységnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap: Mert mintegy tör, úgy lep meg mindeneket, akik az egész föld színén lakoznak. Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt!” Luk 21:34-36.

Apostoli hitvallás, mint szabadság-technika

Jézus mondta: „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” Ján 8:36. Jézus itt elsősorban a bűnt, mint célt-tévesztést nevezi meg elsődleges rabtartónknak. „Bizony, bizony mondom nektek, - mondja Jézus - hogy mindaz, aki bűnt* cselekszik, szolgálja a bűnnek!” Mindaz, aki célt tévesztett életet él, annak a bizonyos céltévesztésének a fogja és rabszolgája! A hitvallásba sűrített hit megvallásával azt kérjük, hogy fogadtassunk vissza a

* *ἁμαρτία* (hamartia) A görög szó két részből áll. A „há” fosztóképzőből és a „mártíriá” (vér)tanúság szavából. A vadászlándzsája, vagy nyílvevője jusson róla eszünkbe. Ha a fegyver célba talált, véres lett az elejtett vad véréből, de ha célt tévesztett lett, akkor vérmentes maradt. Innen van a szó többszörösen átvitt értelmű jelentése, hogy tévedés, hiba, vétek

fiúság állapotába, az Isten gyermekeinek szabadságába, az életnek arra pályájára, amelyen járva és haladva célba ér az életünk, és az számunkra az örök élet.

Apostoli hitvallás, mint a társszerzői voltunk szabadsága

Hamann szerint „Isten egy író”. Miért is ne lehetne az? Ebből a hihetetlenségből kiindulva mi az Ő profetikus könyve, regénye vagyunk, amiről csak azt tudjuk bizonyosan, hogy benne a legjobb sorsot és szerepet szánta nekünk az Úr, mert ezt mondta:

- „Istenünk (...) azt akarja, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson!” 1Tim 2: 3a-4 és Máté 25:34.

Az Ő belőle fakadó történetünk másik különlegessége pedig az, hogy a Szerző mindjárt a saját történetünk legelején megszólít és megtisztel a társszerzői címmel; legyünk a saját élet-könyvünk társszerzői.

Az ítéletkor ezeket a közös társszerzőségben megírt könyveket (Jel 20:12) fogják kinyitni és abból kit-kit a legszemélyesebben megítélni. Nem babra megy ez a társszerzői mivolt, mert itt és most döntöd el, hogy neved benne marad-e a Bárány könyvében (Jel 21:27), vagy fenevad nagy szabadságodban a felevad és az Antikrisztus imádójaként magával a Sátánnal leszel társszerzője egy másik történetnek, amely történetet és sorsot Isten eredetileg nem neked szánt (Máté 25:41), hanem kizárólag az ördögnek és csatlós angyalainak.

Hitünk megvallásával ugyanazt tesszük, amit a mi Urunk Jézus Krisztus is tett, amikor megvallotta megváltói, és mint ilyen az Ő mennyei Atyjával egybecsengő társszerzői minőségét és küldetését (Péld 8:22-36; Ján 8:58; Jel 1:8; 3: 14; 21: 6; 22: 13), hogy szenvedni fog, a keresztfán meghalni, de harmadnap feltámad a halottak közül. Hitünk megvallásával ugyanazt cselekedjük, amit István vértanú is tett, amikor a rögtönítélő csőcselék halálra kövezte; megvallotta Krisztust és a dicsőséges feltámadást (ApCsel 6-7). Hitvallásunkkal és szent ámenjeinkkel beleimádkozzuk magunkat mennyei Atyánk szent akaratába, az általa elgondolt egyetlen és legjobb Narratívába, azon belül pedig a személyünkre szabott legjobb próféciába, összhangba kerülünk Mindenható Urunkkal, társszerzők leszünk az övével közös történetünknek, aminek végkicsengése az, hogy Ő vele együtt tudjuk, hogy mennyei Atyánk feltámaszt az örök életre az utolsó napon.

Hitvallásunkkal mindenkinek elmondjuk, hogy Isten számunkra az a Mindenható Úr, aki megváltva teremtett meg és üdvözítve teremtett újjá minket

Kezdetben megváltva teremtettünk

Hankiss Elemér A befejezetlen ember könyvében a bűneset történetének értelmezésekor azt állítja, hogy „keresztyén értelemben véve Ádám és Éva szabad volt, mert ártatlanok voltak, nem terhelte még őket az eredendő bűn. Ámde éppen a keresztyén értelmezés szerint nem lehettek igazán szabadok, mert – ártatlanok lévén – nem lehetett részük Jézus megváltó kegyelmében.” Okos érvelés, nemde? Igen, de nem igaz! Mindenekelőtt a „keresztyén” jelző itt nagyon félrevezető, egyenesen csapda. Csak azért, mert Augustinus hosszasan értekezett a bűnről és a nevéhez fűződik az eredendő bű fogalma még nem kellene egy bibliai igemagyarázatra a keresztyén jelzőt ráhúzni. Augustinus előtt más is, például Pál apostol is értekezett a bűnről és kettejük végkövetkeztetései közt van némi eltérés és hiányosság az idő síkjának egy-egy adott

pontján. Másfelől kíváncsi volna ezt figyelembe venni és a teljes Szent Ágostoni művet értelmezni, mert ugyanaz az Augustinus ezt is leírta:

- **„Qui te creavit sine te, non te salvabit sine te”⁶⁴, „aki téged nélküléd teremtett meg, nem fog téged nélküléd üdvözíteni”⁶⁵**

Ezt figyelembe véve teljesen átértékelődik az augustinusi eredendő bűn és teljesen evangéliumivá válik, nem csak biblicitása értelmében, hanem üzenetében és tartalmában is, mert ezutóbbi kijelentésében a bűn Isten kezében a személyes üdvözítésünk célszerszámává válik, mint a pásztor kezében a juhok terelő bot. Pál erről a célszerszámról azt mondja, hogy az Isten úgy használja, hogy minden embert „engedetlenség alá rekesztett, hogy mindeneken könyörüljön”. Róm 11:32. Ez pedig úgy történt, hogy Krisztusban kiárasztotta kegyelmét a világra. Így „a kegyelmi ajándék nem úgy [van], mint a büneset; mert ha amaz egynek esete miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és a kegyelemből való ajándék, mely az egy ember Jézus Krisztusé, sokkal inkább elhatott sokakra.” (...) Mert ha az egynek bünesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővülködésében részesültek. Bizonyára azért, miképpen egynek bünesete által minden emberre [elhatott] a kárhozat: azonképpen egynek igazsága által minden emberre [elhatott] az életnek megigazulása. Mert miképpen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek: azonképpen egynek engedelmissége által sokan igazakká lesznek.” Róm 5: 15; 17-19. A Zsidókhoz írt levélben pedig ez áll:

- „És mindezek (a hit hősei), noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet. Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak.” Zsid 11:39-40.

Istennek csak egy üdvössége van az egy népe, az egyetlenegy anyaszentegyháza számára, mely üdvösségben az utolsó és a legelső ember is egyik a másikához, külön-külön pedig minden Krisztushoz is van kapcsolva! Ádám, Noé, Ábrahám, Dávid, Jézus a Názáreti, apostolai, a vértanú keresztyének, mindenkori hitvalló tanítványok egy élő testet alkotnak és egy üdvösség örökösei. Ádám tehát igenis részesül a Krisztus váltságából!

Másfelől Pál határozottan jelenti ki, hogy maga a teremtés is Krisztusra nézve történt (Kolossé 1: 16-19; Jel 4:11), az Ő váltságából való részesülés ígéretében! Ádám tehát a Krisztusra előre mutató teremtettségétől fogva a puszta létével már a Krisztus kegyelmének várományosa volt. Ádám nagy árat fizetett az Élet Fája (= Krisztus) nem választása miatt, de ő is kegyelmet talált, különben nem szerepelhetne a neve a Jézus nemzetségtáblázatában (Lukács 3, 38).

Az apostolok és magának Jézus Krisztusnak a hitével hinni tehát nem azt jelenti, hogy hiszek a magam igazában, és azt sem, hogy hiszek a hitemben, meggyőződésemben, mert ez a hit csak a porra és hamura (1Móz 3:19; 1Móz 18:27) épített ház volna (Máté 7:26-27), amit az első elmosna. Az Apostoli Hitvallásban összefoglaltak szerint hinni azt jelenti, hogy ez a kiáltvány stílusban rendkívüli tömörséggel megfogalmazott hitvallás imitt, amott tévedhet, ahogy jó magam is, de Ő, aki ígéretet tett nekem, jól tudja, hogy mit cselekszik és soha nem téved, mert Ő nem ember (4Móz 23:19), hanem Isten, aki nem lévén nagyobb kire megesküdhett volna, önmagára esküdve (Zsid 6:13) adta a szavával együtt önmagát is nekem a Messiás Jézus személyében.

Hitvallásosan hinnem azt jelenti, hogy úti célt választottam. A vonatam azon a sín páron szalad, amelynek végén a választott cél állomásomhoz érkezem meg. Úrhajóm is pontosan azon a

bolygó körüli pályán halad, amely úton bizonyosan haza érkezem. A parttalan óceánt átszelő hajóm pedig dacolva mélységgel és magassággal, halálba csábító szirének énekével, orkánnal és óriáshullámokkal, hasonlóképpen nem tér el semerre az akaratommal megragadott céltől, annak a csillagok, az iránytű, a térkép, a műholdas irányítás és a távoli part radarállamosa által kijelölt útjáról.

Hitvallásosan hinnem azt jelenti, hogy utat, igazságot és életet választottam és elköteleződtem mellette. Igazságválasztásom hasonló ahhoz a szerelmesen meghozott döntésemhez, amikor egy életre választottam ifjúságom szerelmét a feleségemnek. Közös utunk csak akkor kezdődhetett és indulhatott el, hogy az előttünk álló téridőben teret foglalva valósággá váljon, valóságként kibontakozzon, amikor már a közös döntésbe egy szívként dobbant bele a szívünk. Azt nem tudjuk, hogy milyen helyeken vezet majd még keresztül választott utunk, de az tudjuk, hogy amit mögöttünk hagytunk mind valóság volt, méghozzá a legelső ember, azaz össülönk óta. S mivel jelenünk és múltunk is valóság, tudjuk, hogy az Isten ígéretében birtokolt jövők is az, pedig ezt az igaz jövőt most még csak hitben birtokoljuk. Ahogy tehát a házasság útjával, úgy vagyunk az Isten útjával is!

Az élet titkokkal, meglepetésekkel, felfedezhető igazságokkal és lehetőségekkel teli dzsungelében (Hankiss 2015. 25), annak ezer irányba induló labirintusában csak addig vagyunk „céltalan vándorai a létnek”*, ameddig a jó tanács birtokában az egy célt, igazságot, életet és utat még nem választottunk, vagy akkor, ha rossz tanácsra célt és utat tévesztettünk, mert rosszul választottunk, következtében eltévedtünk és magunktól már nem találunk rá az egy útra. Törvény, hogy egy embernek egy tér-időben csak egyetlenegy térideje van, abban, minden lehetséges létezése közül pedig csak egyetlenegy valóságos létezése van. Ahogyan nem lehet egy fenékkal két lovat megülni, úgy egy ember, egy életben csak egy igazságnak tud teret adni. A sok más lehetséges igazságnak való tér nyitás csak a játékszerű végig gondolások szintjén és csak elméletileg lehetséges, mint valósággá soha nem váló fikciók és kitalációk. Egy embernek, egy életben tehát csak egy igazsága és egy útja lehet, amelyen haladva jár is, és menve rajta a célja felé halad is.

Igazság, út és élet hármas egység, amiben egyik elemet sem lehet elválasztani a másik kettőtől!

- „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam”⁶⁶, - nyilatkoztatta ki Jézus Krisztus önmagát.

Hankiss Elemér A befejezetlen ember című könyvében egy Jasper-i idézetet követve, mely szerint „nincs semmi, ami ne volna kétséges...”⁶⁷ azt állítja, hogy az európai civilizáció egyik legfőbb hittétele, ami egyben a nyitott társadalomelmélet alappillére is, az a hit, meggyőződés, hogy nem vagyunk a végső igazság birtokában. Legfeljebb keressük az igazságot, és minden újabb és újabb lépést, felfedezést, hipotézist megkérdőjelezünk, mert nincs bizonyosságunk afelől, hogy ismeretünk valóban igaz, tehát helyesen mutatja a valóságot. (Hankis 2015.24)

Ez nem egyéb, mint a Polányi Mihály féle tudomány és filozófia pozitivista felfogásának egyik szerintem legszerencsétlenebb félreértelmezése és alkalmazása, amit maga Soros György is a zászlajára íratott.

Hankiss itt támasztja alá állítását, hogy ez a mindent megkérdőjelezés nem azért van mert azt gondoljuk, hogy nem lehetnek, nincsenek végső igazságok, hanem azért, mert egyfelől nincs bennünk az az elvakult gőg, hogy mi vagyunk az igazság tudásának letéteményesei, s mert

* „Céltalan vándorai a térnek”. Hofmannstahl idézet Hankiss által parafazálva, az idézett könyv 26. oldalán.

másfelől a világ tele van titkokkal, s minden igazság mögött ott rejtőzhet egy mélyebb igazság (Hankiss 2015. 24).

Megjegyzem, hogy nagyon különös de következetlen érvelés, s talán hitelt is adnék neki, ha nem lenne tőle fonák dezsavú érzésem, mert ugyanis ezt a történetet már hallottam, de abban a Hankiss itt szóvá tett érvelésének éppen az ellenkezője a tanúság!

Az eredeti történet (1Mózes 3) szerint, ami a legjobb indulattal háromezer évnél is régebbi, Isten azt mondta az Édenbe elhelyezett embernek, hogy a kert bármely fájáról bátran ehet, de a kert közepén álló jó és gonosz tudása fája gyümölcséből ne egyék, mert amelyik nap enne arról, meghalna. Aztán jött a kígyó és rászedte az asszonyt, hogy egyék abból a gyümölcsből, és ő megetette vele levő férjét is.⁶⁸ A történet szerint bűnbeestek és meghaltak, sőt az utódaikat, azaz bennünket is átok és halál alá rekesztettek!

Hankiss itt leírt érvelése szerint tehát ez az „Ádám” volt annyira szerény és alázatos, vagyis volt annyira el nem vakult nem gőgös, hogy nem pimaszul és nem arrogánsan kétségbe merte vonni az Isten életigenlő parancsát, és homlokegyenest szembe szegülve vele, hazugságként merte kezelni azt az igazságot, hogy amely nap engedetlen lesz és enni fog abból, meghal. Hankiss érvelése tehát ezt az „öngyilkos evést” szabadságnak és bölcsességnek nevezi, minden gőgös elvakultságot nélkülöző alázatnak és egy olyan fonák erénynek, amiben az ember azzal büszkélkedik, hogy nem tartja magát az igazság tudása letéteményesének, ezért megcáfolja az Isten igazságait.

Az én fejemben ez maga a téboly és örület, éspedig azért, mert ha tényleg nem vagyok az igazság teljhatalmú tudás általi birtokosa, akkor milyen alapon tartom igazságnak azt, hogy amennyiben eszem abból a tiltott gyümölcsből nem halok meg, hanem istenné fejlesztem magam és a jó és a gonosz tudásnak örököse leszek? Milyen tudás tehát az, ami megcáfolja az Isten igazságát? Milyen szabadság az, amelyik a meghalással együtt járó nemlétet az örök élettel szemben előnybe részesíti? Az a bizonyos kert tele volt számtalan más fával, azaz úttal, miért éppen azt az egy tiltottat választotta az ember? Szerintem az Ádám evése kényszer alatt történt, de titkához és rejtélyéhez nem férek hozzá, elég, hogy az Úr, aki ismerte Ádám szívét, tudja! Egy tippem azért mégis lenne, éspedig az, hogy Ádám azzal a különös együtt evéssel és együtt meghalással az Éva megmentőjévé tette önmagát. Különös hitvallás volt az Ádámé, amiben elsősorban Évához tartozónak vallotta önmagát és nem közvetlenül az Istenhez tartozónak. Szerintem ezt a hitvallást maga az Úr is kedvesnek találta és örök életünk feltételévé tette, így azóta senki nem üdvözülhet a testvére nélkül, legyen az mögötte vagy előtte, csak az üdvözült testvérrel közös üdvösség van.

Pál apostol teljesen rácáfol erre a Hankiss féle okosságnak látszó ostobaságra, mert ő ugyanis azt állítja, hogy Ádám, de érthetjük alatta magunkat is akár, mert a sorsunkat tekintve nemcsak Ádám, hanem mi is a végső igazság, Hankiss szerint annak „a biztosnak remélt fogantyú” birtokában vagyunk, amit egyszer ő maga is megragadott (Hankiss, 20015. 25). Pál szerint bizonyos alapigazságoknak, mint például annak, hogy az Isten teremtményei vagyunk, a birtokában vagyunk. Pál tehát erről az igazságot birtokló emberről azt állítja, hogy éppen azzal lett elvakult gőgös, hogy nem méltatta Istent Istennek és az Ő igazságát igazságnak tekinteni és a szívében megtartani (Róm 1:28-32), sőt Isten igazságát egyenesen hazugsággá változtatta (Róm 1:25).

Az emberről nem az a fő igazság, hogy *parányi és egy végtelenszer végtelen univerzumban* van, s ilyenként, hogy is hihetné azt magáról, hogy a teljes és végső tudás birtokában van. (Hankiss,

2015. 24) Ez a többi nem emberi élőlénnel összehasonlítva egy teljesen lényegtelen kérdés, hiszen többségük állítólag évmilliókkal megelőzi az ember létét az emberével közös Föld bolygón, és egyikük sem tudja az univerzum titkait, mégis élettel tölti meg a Földet, miért ne lehetne ebben testvérük maga az ember is?

Az ember egy, végső és ugyanakkor mindenre kiterjedő üdvözítő tudása az, hogy ő testestől-lelkestől, akár él, akár hal Istenhez tartozik, mindenestől az Ő személyes tulajdonát képezi, és ez az Isten bizonyítottan minden kétséget kizáróan szereti őt! (Heidelbergi Káté 1. kérdés-felete)

Ott, ahol a tudás és a nem értés kudarcot vall és csődöt mond a hívőnek még mindig megmarad a csodálva imádás, melynek egyik gyöngyszeme a Zsoltár 139.

„A karmesternek: Dávid zsoltára. Uram, te megvizsgálasz és ismersz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, Uram. Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod. Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni. Hova menjek lelked elől? Orcád elől hova fussak? Ha a mennybe szállnék, ott vagy, ha a holtak hazájában feküdnék le, te ott is jelen vagy. [[Ám 9,2](#)] Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, [[Jón 1,3](#)] kezed ott is elérne, jobbod megragadna engem. Ha azt gondolnám, hogy elnyel a sötétség, és éjszakává lesz körülöttem a világosság: [[Jób 34,22](#)] a sötétség nem lenne elég sötét neked, az éjszaka világos lenne, mint a nappal, a sötétség pedig olyan, mint a világosság. Te alkottad veséimet, te formáltál anyám méhében. [[Jób 10,8-12](#)] Magasztallak téged, mert félelmetes vagy és csodálatos; csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt. Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam, mintha a föld mélyén képződtem volna. Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük. Mily drágák nekem szándékaid, Istenem, mily hatalmas azoknak száma! Számolgom, de több a homokszemeknél, és a végén is csak nálad vagyok.” Zsolt 139: 1-18.

Krisztusban üdvözítve teremtettünk újjá, avagy *„aki téged nélküled teremtett meg, nem fog téged nélküled üdvözíteni”*⁶⁹

Isten az Ő szent Fiában váltságunk és újjáteremtésünk isteni és emberi költségeit nyilatkoztatja ki, amelynek van tehát egy számunkra felmérhetetlen hatalmas mennyei, láthatatlan és isteni dimenziója, de van egy földi, látható része is, amit Szentlélekisten munkája nélkül ugyanúgy nem értünk és nem érzékelünk, ahogy annak mennyei dimenzióit. A mennyei események már a világ megteremtése előtt az Isten öröktől fogva való bölcs tanácsában elrejtve léteztek, úgy az első, mint az új teremtés előfeltételeként, és azokat fenntartó törvényeiként, de mivelünk, az első földi teremtés emberi létezőivel, a hús-vér atomi és élő sejti szintjén, a saját teremtésbéli mélységeinkben, először csak Isten Fia testet öltésében érintkezett.

Az Istentől ajándékba kapott és immár a Krisztuseseménnyel is differenciált, vagyis az Istentől szervezett téridő és társadalmi szerveződés egymással kölcsönhatásban összefüggenek. Aminek meg kell történnie, megtörténik, sőt éppen történik és ezen maga Isten sem változtat. Minden csak idő, odaszánás és készenlét kérdése. Csak a mi hozzáállásunk képlékeny, Isten részéről már minden készen van. Bárcsak a hitvallás témájában itt olvasható prédikációk után határozott

formát öltene sokak még képlékeny Istenhez való viszonyulása és tanítvánnyá lenne az, aki most még csak a hívást hallja.

Nézd és lásd, hogy mit tett érted az Úristen!

„Urunk a Lukács 14, 28-ban olvasható, toronyépítésről szól példázatában nem arról a költségről beszél, amivel nekünk kell (örök üdvösségünkért) számolnunk, hanem arról, amit (már emberi formájában) Ő számított fel: a Názáretben töltött harminc évet, aztán a népszerűség, majd a botrányozás és gyűlölet három évét, a Gecsemáné kikutathatatlan mélységű halálos harcát és a golgotai kereszthalált – ez az, ami körül az idő és az örökkévalóság forog.”⁷⁰ Mért?

Krisztus Urunk váltságának van egy történelem és idő feletti örök isteni dimenziója is. Ez azt jelenti, hogy Isten öröktől fogva való Egyszülöttje, nemcsak emberi, hanem az ő isteni állapotában is megfizette a mi megváltva történő teremtetésünk, vagyis annak a bizonyos példázat béli torony biztos elkészülésének a mennyei örök árát. Éppen ez az egyik legfőbb oka annak, hogy nem tudunk kilépni az Istennek saját létezésünknek is értelmet adó mindent magába foglaló kozmikus nagy narratívájából, annak tér-idejéből, az egyszerűség okán a váltságból, még egyszerűbben magából az Apostoli Hitvallásból, ami számunkra nem dogma, nem valami teoretikus hit, hanem Jézus Krisztus élő személye. „Mert Őbenne élünk, mozgunk vagyunk (Apcs 17:28)!”

Szóljon hát most az ismert biztatás egy kicsit másképp!

*Megváltó Krisztusodnak
Rendületlenül légy híve
Oh, keresztyén és magyar,
Mert Ő bölcsőd és sírod,
Te néked,
Ki ápol s eltakar.

A nagy világon Ő kívüle
Nincsen számodra hely;
Áldjon vagy verjen sors keze:
Ő benne halnod s élned kell.⁷¹*

Ajánlás

Kedves olvasó! Ön egy olyan tanító jellegű prédikációs sorozat érett gyümölcsös kosarát tatja a kezében, amely igehirdetés formájában Vörösberényi Református Templomban hangoztak el a 2018. év első felének úrnapi és ünnepi istentiszteletein. Mondanom sem kell, hogy nem egy szűk félév munkája ez, hanem Megváltó Uram évtizedek óta bennem munkálkodó kegyelmének gyümölcse.

Sokféleképpen kényszerítettem magam is arra, hogy megüresedtettem gondoljam és véljem látni a keresztyénségünket, benne a sajátomat is. Mindez gonosz napjaink erőteljes kísértése, aminek ellene kell állnunk és Krisztus seregében mindvégig kitartanunk.

Nem, keresztyénségünk egyáltalán nem üresedett meg, ellenkezőleg feltelt az örök élet minden tartalmával, mint a duzzasztógát mögötti mesterséges tó. Mi fog történni, amikor megpattan a világ hazugság-vasbetonjából emelt bábeli gát? (Róm 1:18; 2Kor 10:4; Róm 1:25; 10: 3). Tudjuk, hogy mi történik. Az Isten igazsága elárasztja és termővé teszi a földet (Zsolt 65:10 – 11), mert bizonytalannal élek én, -mondja az Úr, - és betölti dicsőségem az egész földet (4Móz 14:21). Eljön, sőt már egészen közel a nap, amikor minden szem meglátja az Isten Fia Messiás Jézus dicsőségét és akkor semmi nem lesz, ami eltakarhatná, elhomályosíthatná, vagy egyenesen nem létezővé tehetné Őt, akinek az a neve, hogy „Vagyok!”

Addig viszont, a Krisztus Urunkkal való közösségünkben igen van vigasztaló, békességet hozó és friss, ropogós válaszunk személyesen Jézus Krisztustól ember voltunk, és azon belül bizonytalanná való sorsunk félelmeket hordozó nagy kérdéseire.

Az istentiszteleteket követő kézfogások alkalmával sok megerősítő visszajelzést kaptam arról, hogy a hallott ige életet és erőt jelentett a befogadójának. Krisztus megszólalt a prédikációban s gyötrő kérdéseinkre aktuális és örök érvényű Igével válaszolt.

Bízom abban, hogy aki bizalommal megnyitja szívét az Úrnak, kitartó olvasással ő maga is életet és áldást nyer az itt egymásba fűzött tanításokból.

Vörösberény, 2018. június 7.

Hiszek (...)!

A mi kiáltásunk JÉZUS, JÉZUS!

Énekek: 105: 1, 3 és 24; 300; 471.

Köszöntés: Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik! Zsid 10:35-37.

Alapige: „A farizeusok és a szadduceusok odamentek, hogy kísértsék őt, és kérték, hogy mutasson mennyei jelt nekik. Ő azonban így válaszolt nekik: Napnyugtakor azt mondjátok, hogy szép idő lesz, mert vörös az ég. Reggel pedig, hogy ma zivatar lesz, mert vörös és borús az ég. Képmutatók! Az ég színét meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok? Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt kíván, de nem adatik neki más jel, csak Jónás próféta jele. Ezzel otthagytá őket, és elment.

.....
Amikor Jézus Cézarea Filippi vidékére ért, megkérdezte tanítványait: Kinek mondják az emberek az Emberfiát? Ők így válaszoltak: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások pedig Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának. Ő megkérdezte tőlük: Hát ti kinek mondotok engem? Simon Péter így felelt: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Jézus ezt mondta neki: Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám. [[Gal 1,16](#)] Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem majd fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta. [[Jel 1,18](#)] Mt 16: 1-4 és 13-18.

Igehirdetés

- Kinek mondotok ti engem? -kérdezte Jézus a tanítványait.

Az Úr kérdését úgy is érthetjük, hogy mi a felőlem való hitetek? A tanítványok hallgattak, mintha váratlanul és felkészületlenül érte volna őket a Mester kérdése. A hallgatást Péter törte meg: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia (Mt 16: 16) Ez volt az általunk ma is vallott, és a Jézus tanítványaival közös hitvallásunk első legrövidebb formája. (Vö.: „Mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az él Isten Fia” Jn 6: 69)

Keresztyén hitvallásunk kockázatoságának szempontjából a maga tömörségében és egyszerűségében rendkívüli horderejű **„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”** hitvallás, annak a legtömörebb megfogalmazása, amit az Úr imájával megvallva is imádkozunk, hogy Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség örökön örökre. Ez a történelem során soha nem volt tét nélküli, sőt a megvalló számára egyenesen életveszélyes volt, és ez most sincs másképpen.

E mögött a hitvallás és imádság mögött ahhoz hasonló mögöttes háttértartalom, világnézet és világkép van, mint amikor a mai fanatizált iszlamisták ordítazzák, hogy „Allah u ákhbár”, vagy ahogyan ők vallják meg azt, hogy Muhammad az egy igaz próféta.

Valójában annak megvallása, hogy Jézus a Krisztus, azaz Jézus a Messiás, példának okáért logikailag egyenértékű az arab világ egymondatos hitvallásával, ami így szól:

- Allah az Isten és Muhammad az ő prófétája!

Ez a harckialtás tömörségű hitvallás a hetedik században született, hogy ravaszsággal, ámítással, karddal és erőszakkal fölülírja a Jézus Krisztus imádságának idézett igazságát és az immár keresztyén mártírok vérével addig is, több mint hatszáz év küzdelmével jócskán megöntözött és meg is pecsételt Krisztushitet.

Nem lehetséges, hogy az országlás, a hatalom, és az örök dicsőség Muhamad Allah néven megvallott istenéjé és ugyanakkor Jézus Krisztus Atyaistenéjé is legyen! És mivel itt mindmáig két egymásnak ellenmondó, egymásnak feszülő, egymással ellenséges, egymással szembenálló igazság állításáról van szó, kizárásos alapon a logika az egyiket hamisnak minősíti. Innen van a feloldhatatlan örökös ellenségeskedés, amit még az ősi prófécia is csak jobban felcsíhol. Izsák ugyanis így áldotta meg a saját *szájízé szerint* (1Móz 25:28) szeretett Ézsáút, az edomiták ősatyját:

- „Íme kövér földön lesz lakásod, és [részed lesz] az ég harmatjából onnan felül; És fegyvered után élsz, és öcsédet szolgálod. De léssen, amikor ellene támadsz, letöröd igáját nyakadról.” 1Móz 27:39-40.

Ezen felül a mi Istenünk és örökkévaló Atyánk egyedül csak Jézus Krisztust igazolta és egyedül az Ő királyságát, ha úgy tetszik könnyű és gyönyörűséges igáját, de igáját (Máté 11:29-30). Azt pecsételte meg azzal, hogy feltámasztotta Őt a halottak közül, mégpedig mint a feltámadottak első zsengejét (1Kor 15:23)!

A két hit mögött két egymást kizáró világ áll, ha úgy tetszik életfa⁷² van, és mi (magunk) vagyunk mindkettőjük megütközésének harcmezeje. Erről szól már több mint ezer éve a mi magyar történetünk is!

1606-ban **Debreceni Szappanyos János** (*Joannes Sigmatopoeus Debrezinus*)⁷³ ennek a két hitvallásnak és a mögöttük álló két hatalomnak megütközéséről így énekelt *A katonák üdvözlése Bocskay Istvánhoz* című indulójában „A szép szabadságra...”⁷⁴ kezdetű ének 5. strófájában:

„Dobunkat perditvén,
Trombitát zendítvén
JÉZUST! JÉZUST! kiáltunk,
Gyakran könnyörögjünk,
Vitéz módon éljünk,
Országvesztőket rontsunk,
Szegény szép hazánkért,
Magyar koronánkért
Ideje vagdaloznunk”

Mielőtt tovább lépnénk engedtessek meg egy észrevétel a Debreceni Sz. János névvel kapcsolatosan. A *Joannes Sigmatopoeus Debrezinus* név középső nevének hangzásilag Szappanyos-nak magyarosított alakjának jelentésileg nincs semmi köze a szappanhoz, ami görögül σαποῦνι (szápouni). A Σ ι γ μ α τ ο π ο ε υ ς (Sigmatopoeus) görög szó valójában három külön-külön is jelentéssel bíró görög szóból összetett szó.

A σ ι γ μ α a görög abc 18. betűje és az Ógörög Magyar szótár⁷⁵ szerint *félhold*, sarló alakú tárgy jelentéssel bír.

A τ ο π ο ς magyar jelentése *hely*.

Az ε υ, ami az Európa két kezdő betűje is a jó jelentésével bír.

Összevonva e hármat a következő jelentést kapjuk:

A félhold jó országa, vagy helye; modernebbül a σ ι γ μ α τ ο π ο ε υ ς félholdszekció⁷⁶ jelentéssel bír.

Fő gondolatvezetésünkhöz visszatérve a mi olvasatunkban e két ország („a félhold jó országa” és Krisztus országa) közül az egyik Krisztus és az Ő országa, a másik pedig egy olyan ország és egy olyan világ, amelynek deklarátíve, kinyilvánítottan nincs semmi köze Krisztushoz, akkor sem, ha sok tekintetben jobbnak, csillogóbbnak, kívánatosabbnak⁷⁷ vagy igazabbnak látszik, sőt a Jézusénál sokszorta könnyebb és a test gyönyöreivel csordultig teli igáját ígéri is. Éppen

ezért senki emberfia ne akarja leszaggatni (Zsoltárok 2: 3) magáról Isten és az Ő Krisztusa egyetlen üdvözítő igáját, sem azt, hogy oly módon nyúljon bele abba a megváltoztatás céljából, hogy azt a saját kénye kedve szerint tegye könnyűvé, mint ahogyan ezt Jerobomám tette az Isten Izraeljében! (1Kir 12:28-30)

- Nehéz zsidónak lenni, - mondta a rabbinak az ifjanc tanítvány
- ha könnyű lett volna, már régen nem léteznénk, - válaszolta a bölcs rabbi.

Terhelődjünk hát meg Krisztussal, hogy valamiképpen el ne sodortassunk a tévelygésekbe vivő kicsi, vagy nagy hazugságok áramlataival!

Isten nem adja dicsőségét senkinek, ezért mi sem adhatjuk oda senkinek, vagy cserélhetjük le azt máséval! Ő mondja:

- „Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak!” Ézs 42:8. „Énmagamért, énmagamért cselekszem; mert hogyan szentségtelenítenék meg [nevem]?! És dicsőségemet másnak nem adom.” Ézs 48:11.

Nem létezhet egyszerre két Krisztus, ha mégis, akkor az egyik kizárásos alapon az Antikrisztus!⁷⁸ A mi hit-kiáltásunk a mi hitvalló őseinkkel együtt tehát csak egyetlen egy lehet:

„Jézus, Jézus!”

A történelemben az egyháznak az Édentől kezdve soha nem volt olyan időszaka, amikor a Messiás és az egy igaz Isten együttes megvallása ne lett volna életveszélyes. A hit olyan kincs, amit sok ellenség támad. A külső támadó sajnos sokszor júdasi szövetségesére talál bennünk, kinek-kinek saját hitetlenségében. Ezért a legveszélyesebb ellenséget elsősorban ki-ki saját magában keresse, hisz erre tanított Mesterünk és a maga a Vigasztaló Szentlélek is. (Mt 7: 1-5; Máté 26:21-22)

Akiben a kegyelem legyőzte a belső ellenséget, minduntalan szembe kell néznie a külső ellenséggel, aki még a világosság angyalának is át tudja magát változtatni, csakhogy becsaphasson. A próféták miután leleplezték ezt a nagy csalót, minden hazugság atyját, az embergyilkos ördögöt, ugyanakkor mind a Messiást eljövetelét hirdették. Ezért, a többségüket meg is ölték, magát Keresztelő Jánost, az asszonytól született legnagyobb prófétát (Luk 7:28) is, mert ő egész lényével a Messiásra emlékeztette a hallgatóit, az Isten és az Ő Messiásának mindenkori gyűlölőit. (Zsolt 2.)

János evangélista feljegyezte a vakon született ember meggyógyításának a történetét (János 9). Jézus meggyógyította, ő pedig bátran megvallotta a Messiás Jézust minek következménye az lett, hogy kirekesztették Izrael népi és vallási közösségéből, ami valamiképpen egyenlő értékű volt azzal, ahogy Luthertátkozta ki a pápa, vagy azzal az állapottal, mint amikor valakit ma fosztanak meg az állampolgárságától, és csak úgy lóg a levegőbe, ég és föld között, sodródva, sehova nem tartozva.

Hitvallásunk kibontakozásának szempontjából az idő síkján most egy kicsit visszamenve, valamikor a II. században az Isten egy igaz egyházának ez a hitvallása, hogy **„Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia”**, kilépve Izrael határai közül ismertté lett az egész nagy Római Birodalomban, ahol a hivatalos ideológia egyik tétele így szólt: Kyrios Cesar, azaz a császár az úr, ami a császár a Krisztus, a császár a Messiás áthallással bírt. Ő tehát a „mindenható úr”, akit istenként kell imádni. Ez alaposan megpróbálta az akkori keresztyéneket, sokan vállalták a mártírságot, de Jézust nem tagadták meg, a császárt nem imádták.

Domitianus rémuralmának idején a császár a megváltó-szabadító címet is magához ragadta. Ekkor született meg a keresztyéneknek a hal jegyében összefoglalt hitvallása. Az *ΙΧΘΥΣ* görögül halat jelent. E szó kezdőbetűivel kezdődő szavak a következők:

1. **-I** - Jēszūs (Ἰησοῦς), azaz Jézus személyét rejti az első betű
2. **-Kh** - Khrisztosz (Χριστός), Krisztus
3. **-Th** - Theoú (Θεού), Isten
4. **-Ü** - Hüiosz (Υἱός), Fia
5. **-Sz** - Szótér (Σωτήρ), Megváltó.

2. ábra [Epheszoszban](#) található falfirka, mely tartalmazza a görög Ikthüsz⁷⁹ szót⁸⁰

Így lett a kereszt mellett a másik őskeresztyén jelkép a hal. A keresztyénüldözések idején a hal jelének lerajzolása titkos jelszóként működött, amikor két ember találkozott és az egyik egy halat rajzolt a homokba, és ha másik felismerte a jelzést, tudták, hogy megbízhattak egymásban. Kr.u.150 körül Rómában mielőtt valakit (egy felnőttkorú embert) felvettek volna a gyülekezetbe és megkeresztelték volna, megkérdezték:

- Hiszel-e Istenben, aki mindenható Atya?
- Hiszel-e Jézus Krisztusban, aki az Atyaisten egyszülött Fia?
- Hiszel-e Szentlélekistenben?

Azért e három kérdés hangzott el, mert a rá adott felelet, az elköteleződött szeretet hitvallása, voltaképpen a Szentháromság Egy Igaz Isten személyes tette, a váltságra⁸¹, az új szövetség parancsára és az örök Vőlegény eljegyzési kérdésére adott személyes válaszfelelet volt, hiszen az Úr mondta, hogy a megkereszteltetés az Atyának, a Fiúnak és Szentléleknek nevében történjen!⁸²

Később a Krisztus anyaszentegyházát nemcsak kívülről, hanem a külső támadásokkal együtt többnyire belülről érték a támadások, főleg az elburjánzó tévtanítások formájában. Mindenik tévelygés Jézus Krisztus személyébe ütközött bele, ahogy maga Úr előre megmondta. (Máté 24:4-5; 24-26) Volt, aki Krisztus istenségét tagadta, volt, aki az ő teljesértékű emberségét, a férfivá teremtett ember testében megjelent ember Fiát⁸³, mások a Jézus feltámadását, megint mások az ő halálát tették kétségessé.

A zsinatoló atyák igyekeztek minden igazságot a Szentírás alapjára visszahelyezni és nekünk átadni; hasonlóképpen a reformátorok is. Eleink nagy árat fizettek, hogy a mi Krisztushitünk tiszta és igaz legyen; hitvallásunkat mi velük együtt valljuk meg, és nincs semmi, amit szégyellenünk kellene. Igen! A Krisztus trónja előtt üdvözült eleinkkel együtt valljuk meg hitünket!

Nem teheted meg, hogy hallgatva és sunnyogva nem állsz velünk együtt ő melléjük, mert akkor véredet, és a felmenőid nemzedékét tagadod meg, ezzel kiszakítva önmagad az üdvigéret láncából!

A továbbiakban arról lesz szó, hogy hiszel-e Istenben, aki Mindenható Atya? Milyen mögöttes tartalom van a Mindenható Atyába vetett bizalmunk mögött? Milyennek kell látnunk Őt és az Ő szemében saját magunkat? Ha Ő a Teremtő, akkor ki vagyok én? Mit jelent teremtményi voltom tudatában élni? Mit jelent megváltott és üdvözített voltom tudatában élnem? Gondolkodjunk közösen ezekről!

Áldás: Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, amelyre hívatottál, és szép vallástétellel vallást tettél sok bizonyosság előtt. (1Tim 6:12) ÁMEN!

Hiszek, légy segítségül az én hitetlenségemnek!

Énekek: 135;295 és 316.

Bibliaolvasás: „Jézus Szentlélekkel telve visszatért a Jordántól, és a Lélek indítására a pusztában tartózkodott negyven napon át, miközben kísértette az ördög. Nem evett semmit azokban a napokban, de azok elmúltával megéhezett. Az ördög pedig így szólt hozzá:

- Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy változzék kenyérré.

Jézus így válaszolt neki:

- Meg van írva, hogy „nem csak kenyérrel él az ember”. [*] [[5Móz 8,3](#)]

Ezután felvitte őt az ördög, megmutatta neki a földkerekség minden országát egy szempillantás alatt, [*] és ezt mondta neki:

- Neked adom mindezt a hatalmat és dicsőséget, mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom. Ha tehát leborulsz előttem, tied lesz mindez.

Jézus így válaszolt neki:

- Meg van írva: „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.” [[5Móz 6,13](#)]

Ezután elvitte őt az ördög Jeruzsálembe, a templom párkányára állította, és ezt mondta neki:

- Ha Isten Fia vagy, vesd le innen magad, mert meg van írva: „Megparancsolja angyalainak, hogy őrizzenek téged, [[Zsolt 91,11-12](#)] és kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.”

Jézus így válaszolt neki:

- Megmondatott: „Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.” [[5Móz 6,16](#)]

Amikor mindezek a kísértések véget értek, eltávozott tőle az ördög egy időre.” Lk 4: 1- 13.

Alapige: „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.” Zsidók 11, 6

Egy alkalommal egy kétségbeesett édesapa járult Istenhez és kiáltott Jézus Krisztushoz szabadításért. Ő hitte az Isten létét és jutalmat is várt tőle; a meghallgattatás jutalmát remélte a fia ügyében, és noha egy volt a fiával (Márk 9:22), gyermekét ennek ellenére magánál is jobban szerette. A karjában vitte az ördögtől elgyötört fiát az Isten Fiához. Útja a Jézus tanítványain keresztül vezetett magához az Úrhoz, de ők, a tanítványok nem tudtak rajta segíteni. Aztán az apa Jézushoz fordulva elmondta, hogy gyermekében néma lélek van, (Márk 9:17) és ahol csak előfogja, szaggatja őt; ő pedig tajtékot tűr, a fogát csikorgatja, és elfonnyad. Azt is elmondta, hogy a tanítványai sikertelenül próbálkoztak (Márk 9:18). Ekkor Jézus felsóhajtott és így szólt:

- Oh hitetlen nemzetség, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt hozzám. (Márk 9:19)

Akkor a gyermeket hozzá vitték; és mihelyt ő meglátta azt, a lélek azonnal szaggatni kezdte azt; és leesvén a földre, tajtékot tűrva fetrengve rángatózott. (Márk 9:20) Az Úr megkérdezte a gyermek atyját:

- Mennyi ideje, hogy ez esett rajta? Az pedig válaszolt:
- Gyermeksége óta. És gyakran veti őt tűzbe is, vízbe is, hogy elveszítse őt; de ha valamit tehetsz, légy segítségül nekünk, könyörülvén rajtunk. (Márk 9: 21-22) Jézus akkor ezt mondta neki:
- Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek. (Márk 9:23) A gyermek atyja pedig azonnal kiáltván, könnyhullatással mondta:
- ***Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek!*** (Márk 9:24)

Elgondolkodtató, hogy Jézus hitetlennek nevezte azokat az embereket, ahol a messiási ördögűzés csodája megtörtént; vajon milyen hitbéli állapotban van ahhoz képest ez a mi nemzedékünk?

Ma, amikor a nyugati keresztyénség **meghasadt** a kezdeti első szeretete⁸⁴ és hitvallásossága, valamint az utolsó napokban bekövetkező egy igaz hittől való nagy elszakadás között, az anyaszentegyház egyetlen Ura, a szívemre helyezte az ő népének 2000 év óta megvallott győzelmes hitének összefoglalását, az Apostoli Hitvallást, melynek első szava így hangzik:

- „HISZEK!”

Mielőtt bárki azt gondolná, hogy ez az említett nagy elszakadás őt nem érinti, mert valahol rajta kívül van és tőle távoli földrajzi határokkal leírható területre szorítkozik csupán, akkor kiábrándítom, mert azt kell mondanom, hogy ez a **nagy szakadás**⁸⁵ egy gigantikus, ha úgy tetszik **globális földcsuszamás**⁸⁶, amely minden egyes ember szívét a maga sárözöne alá temeti. E sötét szennyfavina alatt megdermedt szívében mindenki eldönti, hogy továbbra is hisz az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülni, vagy megtagadja és kiveti Őt a szívéből, az egyetlen Krisztust, helyére pedig az Antikrisztust ülteti saját teste templomának trónjára. (2Thess 2:3-4) És ha valaki azt gondolná, hogy ebben a mi időnkben könnyű lesz az Isten gyermekeinek állást foglalni Krisztus és az Antikrisztus között, az csendesedjen el Illés történetével az élő Isten előtt és jól szívlelje meg az éjféli sötétséget kettéhasító **nagy kiáltást**⁸⁷, amikor így szól az Úr:

- „Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt!” 1Kir 18:21

„Az üres hit szóbeli gesztus, nem követik tettek. Az élő hit azonban (ez) az azonnali elhatározás:

- „Ma, ha az Ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a ti szíveteket.!” (Zsid 3, 7)”⁸⁸

Történetünk kétségbeesett édesapája ezzel a hittel hitt. Azonnal megragadta Jézust és hit benne! Kövessük hát a példáját!

Jézus Krisztus pusztai megkísértésnek története, amit a bibliaolvasás során hallhattunk, nem egyéb, mint a Sátánnak arra való kísérlete, testközelből vívott tusája, hogy Jézus maga is őt helyezze szíve trónjára. Urunk Jézus mindvégig ellene állt, és eme harcok hitének példája bennünket is kötelez!

Minden keresztyén hiszi és vallja az Apostoli Hitvallásban összefoglalt közös hitünknek e hitvallásban sorba állított tételeit. Vajon tudjuk-e, tudatosul-e bennünk, hogy valójában mit is hiszünk, és tudjuk-e, hogy mi történik akkor, amikor hittel hangos szóval teszünk vallást közös és e világot legyőző hitünkről? Mi történik akkor, amikor keresztyénként mondom ki ezt a szót, hogy „hiszek?”

Történetünk kétségbeesett édesapája is pontosan ezt mondta: „HISZEK, (...)!”

1. Az ajkamat elhagyó hangos „hiszek” mindenekelőtt az Üdvözítő Jézus Krisztusnak könnyek közt kimondott örömteljes, boldog válaszom, melynek történetében ugyanakkor benne van a Sátán ellenem és az én ellene vívott eddigi harcaimnak -, és ösztönhitem minden hitetlenségének minden kudarca is.

E „hiszek” kimondásakor Jézus Krisztus arca előtt állok kiszolgáltatottan, leplezetlenül, de Uram biztatását érezve reménykedve is, hogy kegyelme palástjával Ő maga takarjon be, mint atyja, az ő hazatérő tékozló fiát. (Lukács 16: 1-11)

2. Az ajkamat elhagyó hangos „hiszek” nemcsak az Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak megvallott bizalmam, hanem ugyanakkor az ördögnek való határozott ellenszegülésem is! Eme ellenállásom lényege az, hogy bárhogy történjen is én Jézus Krisztusban hiszek!

3. Hiszek továbbá boldog hinni akarás, amelyben gyermekként köttetem elszakíthatatlan kötelékekkel Teremtő Istenemhez és mennyei Atyámhoz.
4. Hiszek végül, a birtokolt hitetlen hitem és vágyott hívő hitem elégtelenségének felimerése és megvallása erős segítségkiáltásban, amelyben egyetlen Szabadítót kérek, hogy adja meg a végső győzelemhez vezető rendíthetetlenül bízó hitet és utat.

Ez az üdvözítő hit mindenekelőtt megváltott és üdvözített emberi állapotom lételeme, mint a hálnak a tenger, ahol a Mindenható Örök Isten élő valósága úgy vesz körül és úgy tölt be mindent, ahogy az óceánok, vagy maga a légkör a Földet.

Továbbá az üdvözítő hit együtt van Krisztussal, egyetlen üdvözítőnkkel, Tőle elválaszthatatlan! Nemhiába idézi Pál Athénban korának valamelyik költőjét, ki szerint is, mi emberek, Istenben élünk, mozgunk, vagyunk, (ApCsel 17: 28) azaz Isten a mi lételemünk!

A vízi élőlények nem nyitnak vitát arról, hogy mennyivel magasabb rendű és jobb a szárazföldi lét, vagy magát a levegőet, sőt a világűrt is (a kozmoszt) az ott élés céljából meghódítani. A vízi élőlények közt tehát nincs vita arról, hogy lehet másként és máshol is élni, mint a vízben, mert ők a víz világához tartoznak és a lételemük a víz. De, ahogy ők tartoznak a tengerhez úgy tartozunk mi Jézus Krisztushoz és az Ő, e világ kezdete előtt már számunkra elkészített örök világához. (Mt 25: 34; Ján 17:24; Ef 1:4)

Mondhatják ugyan nekünk megvető gúnnyal, hogy a Krisztushit elavult, ócska, gyermekded dolog, és hogy nincs valóságalapja, se jövője, ezért fogadjuk el a csúfolóink disznó-vályús gyalázatos moslék-valóságát (Lk 15: 15-16), csak hogy akkor semmink nem marad, sőt a semmi szorongásokkal teli pokla, a kétségbeejtő halál és a kárhozat lesz akkor a világunk.

A hit tehát nem hiszékenység, nem egyfajta alacsonyabb rendű szellemi funkció, agymosáson átment zombi állapot, amikor akaratum fel van függesztve és tesszük, amit parancsolóink kényük kedvük szerint parancsolnak. Nem! A keresztyén hívő a legteljesebb értékű Jézus Krisztus hasonlatosságú ember!

Igaz hit és igaz tudás úgy tartoznak együvé, mint az agy jobb és bal félteke, tehát nem egymásnak az ellenségei, sőt a legjobb szövetségesei egymásnak. A hitnek tehát nem a tudás és az igaz ismeret az akadálya vagy az ellenséges ellenfele, hanem az igazságként eladott hazugság és a félelem, amivel a gonosz rettent és fenyeget. Meg van írva, hogy az ördögök is hiszik az Istent, de rettegik⁸⁹ Őt, azt akarják, hogy te is velük együtt rettegj, azaz légy közülük egy.

Amikor tehát azt mondom, hogy „hiszek”, valami hallatlan merészséget követek el, mert szembe megyek e világ gonosz fejedelmének minden fenyegetésével, amellyel ezer oldalról is támad, és megvallom, hogy bárhogyan legyen is én Jézus Krisztusra bízta magam, aki él és uralkodik.

A hit ahhoz hasonló cselekedet, mint amikor a menyasszony eldönti, hogy összeköti az életét a vőlegényével, mert megbízik benne, mert rá bízta magát, mert bizonyossága van iránta való szerelméről, ezért ő is hasonlóképpen válaszol neki. Ez bizony csodálatos merészség és bátorság mert valójában nincs semmi kézzel fogható, csak a másikba vetett bizalmam, szeretetemet és elköteleződésem.

A hívő, a hit atyjának (Ábrahám) gyermekeképpen a hit lépéseivel jár a világon, ahogyan egykor Péter is járt a hullámozó tengeren (Mt 14: 24-29). Olvassuk el a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetét, és nézzük meg jól a mi Urunknak hitben végigharcolt életét vagy az apostolokét, a reformátorokét, az általunk ismert, Istentől megpróbált hithőskét, talán egy édesanya, egy nagyszülő Jézusban bízó életét!

A hit valójában nem választási opció, mely szerint, ha akarom, akkor jó, de ha nem akarom az is jó. Pontosan úgy nem választás kérdése, mint a lélegzetvétel! Aki nem akar lélegezni, mert

választási jogától vezérelten, nagy tudásával okosan és bölcsen a nem lélegzést választja, az valójában már halott; még egy kicsit vergődik, de végül megfullad és meghal. Ezért mondta Isten, hogy aki a jó és gonosz tudásának fáját, annak halált termő gyümölcseit választja az élet fája helyett és minden más ehető gyümölcs és maghozó fa helyett, az a halálnak halálával hal meg még azon a napon, amelyen eszik arról. Így lesz a Krisztus hite nélküli ember élete nem élet, hanem ez az Isten iránti bizalmatlanságban fuldokló vergődés, gyalázatos haláltusa, még akkor is, ha megtévesztésképpen ez a földreterített, sőt földbe döngölt fojtogatott, minden nap bíborba és patyolatba öltözik is, és hatalmas lakomán ünnepel az áldottaknak látszó gazdagok és a felhőtlenül vidámak társaságában.⁹⁰

Amikor tehát Szentlélekisten azt mondja: „Higgy a Jézus Krisztusban” (Márk 1:15; 5:36; 11:24; Luk 8:50; Jn 1: 6-7; 6:29; 9: 36; 10: 38; 11: 15; 12: 36; 13: 19; 14: 1-2; 11 és 29; 19: 35; 20: 31; ApCsel 16: 31; 19: 4; Fil 1: 29; 1Ján 3:23; 5:13), akkor ezzel valójában defibrillál, az Ő újra indításának sokkját bocsátja reád. Mesterségesen lélegeztet téged az Isten, szíved izmait a saját lényével Ő személyesen mozgatja így gerjeszt életet önmagával benned. Megszabadít a fuldokló vergődéseidből. Felszabadít és felhoz a sötét mélyből, és hatalmat ad arra, hogy vágyakozva elfogadd a magad és szeretteid számára is az egyetlen életet, a Krisztus Jézusban számodra is elkészített örök életet!

A „HISZEK” tehát nem más, mint a bűn emberének⁹¹ sárlavinája alól kihozott, a halál vize mélységeiből felszínre törő kimenekített legelső lélegzetvétele, amely által boldogan életre eszmél és az őt körülvevő testvérei csillogó szeretetében tudja, hogy kegyelmet talált, megszabadított és az élet veszi őt körül.

„Hiszek!”: ez a legfelségesebb szabadság és boldog életigenlés. Kérjük Isten Szentlelkét, hogy tegye mindennapi életérzésünké Krisztust, akit hitvallásunk hitével megvallunk. Ámen.

A hit az örök élet Istentől készített cél eszköze

Köszöntés: „Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk” (Róma 10: 9-10).

Alapige: „(...) most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről -színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is megismertettem.” 1Kor 13:12.

Mi lényegében keresztyén hit?

Menyhay Imre szerint a hit az önteltséggel, ami „egy gyenge én pozitív-önkép-szükségletének művi feljavítása” és az agresszív egoizmussal ellentétben „(...) nem kényszerít, nem követel, nem rabol, nem kapzsi, a hit hat (tesz-vesz), gyarapodik, anélkül, hogy elvenne. A hit altruista, alapvető és oszthatatlan. A hit a lét alapja és minden aktivitás előfeltétele. Egyetlen mozzanat sem lehetséges hit nélkül, mert a hit fakasztja a reményt, vagy adja a bizonyosságot, hogy kezdetben – a nullában – érlelődő mozzanat kivitelezhető, ami aztán megnyitja az utat a törtézés előtt. A hit kiindulópontja a cél, amelynek elérésére a hit koncentrálnak.”⁹² Kovács Attila „Alkalmazott rendszerelmélet és informatika” című könyvében a hit alapvető vonásait a következőkben jellemzi: A hit „jellege transzcendentális, örök; kiterjedése egész, teljes; homogenitása alapjaiban egységes; célja alapvetően egy; tartalma mindenre kiterjedő; koncentrátsága egypólusú.” (Kovács Attila. 2000. 96.)

Hitvallásunkról szóló sorozatunkban a „HISZEK” ige kapcsán megértettük, hogy keresztyén hitünk, hittevékenységünk nem bizonytalan sejtés. Igaz hittel hinni, nem jelenti az értelem és a szellem kikapcsolását. Az Isten ajándékaképpen elnyert hittel hinni nem jelenti a szellemi aktivitásra alkalmatlan, a gondolkodni képtelen, vagy a gondolkodni nem akaró ember tehetetlenségét. Az igaz hit nem is hiszékenység, hanem az Isten igazságára, ha úgy tetszik az Isten tényeire épülő olyan emberi érzékelés és észlelés, amiben a *teljes emberi valónk*⁹³ részesül.

Mi a keresztyén hit természete?

Láttuk, hogy a hit azon túl, hogy az Isten ajándéka, amelyet Szentlélekisten az evangélium hallása által gerjeszti a szívünkben, ahhoz hasonló érzékelés, mint a szaglás vagy a látás. Figyelem! Hitképességünk csakis az Isten személyünkhöz szóló beszéde, ígéje hallgatása és meghallása által van, létezhet, működhet. Mint ahogy az illatokat csak a szaglásunkkal, vagy Bach kantátáit csak a hallásunkkal tudjuk felfogni, úgy Istent és a dolgait csak a Tőle kapott hittel. A hit e mostani ember állapotunknak a megismerést szolgáló Istentől készített cél eszköze. Pál erről ezt mondja:

- „Azért mivelhogy mindenkor bízunk, és tudjuk, hogy e testben lakván, távol vagyunk az Úrtól. (Mert hitben járunk, nem látásban); Bizodalmunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz.” 2Kor 5:6-8. János apostol pedig így szól:
- „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzánk; mert meg fogjuk őt látni, amint van. És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta.” 1Jn 3: 2-3.

Ha valaki csak ennyit mond: hiszek – az önmagában kevés. Tudnia kell, hogy mit és kiben hisz. Az előző íghirdetésekből megtudtuk, hogy ez az Istentől ajándékba kapott hívőségünk a földi életként ismert csatatéren minden nap megküzd a létéért. A hit-bizalom mindenkor bízik

Istenben, tetteiben és ígéreteiben, különösen akkor, amikor semmi haszna nem látszik. Ezzel a bizalommal imádkozott Jézus a keresztfán, és bizalommal várta az ígéretek ígérését, hogy Isten meghallgatva őt harmadnap feltámasztja a halottak közül.

Hinni tehát csak itt az időben lehet és mivel az örök üdvösség csak azé, aki hisz, vagy hitt, el ne szalasszuk a lehetőséget, hanem jól vessük meg lábunkat a hit nemes harcának küzdőterén minden ellenségünkkel szemben! Hadd edződjék ez a törekeny kis hitünk!

Mi tehát a keresztyén hit tartalma?

Hitünk tartalma az evangélium, az Isten igazsága. Kérdezhetné valaki, hogy mit értsünk az Isten igazságán, az Isten tényein? Mindenekelőtt a teljes evangéliumot, aminek írott formája a Biblia egésze és az Isten választott népének Szentlélek általi azon bizonyoságtétele, amelyik mindenben összhangban van Szentírás Istentől való igéjével. Pál így szól erről:

- „Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először meg görögnek. Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él!”
Róm 1:16-17

Hitünk tartalma a mi üdvözítésünknek története, a váltság, amit az Apostoli Hitvallás foglal össze tömören. Hitünk megvallása, a Krisztus történetével egybefont történetünk elmondása, mely segít másokat is abban, hogy Szentlélek bennük is kijelentse Jézus Krisztust.

Hitünk megvallásával mindenkinek tartozunk! Ma divatos hangoztatni, hogy az ember egyik legfontosabb joga a lelkiismerti szabadság és az önrendelkezés joga, a magánszférához való jog, ahova besorolják a felekezeti hovatartozást, azt, hogy ki milyen hittel hisz. Ma már törvény hatalmaz biztosít jogot arra, hogy nyilvánossá teszem vallási hovatartozásomat, vagy besorolom a titkaimhoz való jogaim közé és hét pecséttel lezárva azt senkinek sem adom ki. Csakhogy mi adóság terhe alatt tartozunk a jó hír továbbadásával mindenkinek, éppen ezért a hit úgy a legintimebb személyes ügyünk, hogy egyben a legnemesebb közügy is, és soha nem önző, vagy mindenféle jogok hangoztatása mögé rejtett gyáva magánügy!

Mi tehát az Isten igazsága?

A Szentírás tükrében Isten igazsága egyfelől

- a teljes Szentírás, más néven az evangélium egésze, amely lelkünk és megújult értelmünk kenyere.
- Tartalmát tekintve az evangélium az Isten váltsága, amit tömören az Apostoli Hitvallás tételei foglalnak össze.
- A személyünket megszólító igazság pedig maga Jézus Krisztus, aki maga mondta, és mondja most is hogy „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam!”⁹⁴

Mi a váltság, vagy megváltás?

A megváltás keresztyén gondolata azon a belátáson alapul, hogy a bűnnel és a halállal való szembesülés nyilvánvalóvá teszi az emberi lét megoldatlanságát és megoldhatóságát. Mind a halál, mind a bűn leküzdhetetlen ténye arra mutat, hogy az emberben nincs semmi sem, ami az Isten közelsége, a maradandóság, az örökkévalóság iránti csillapíthatatlan igényét valaha is be tudná teljesíteni.

Nincs „önmegváltás”. A keresztyénség egyszer s mindenkorra leszámol azzal az illúzióval, hogy az ember valaha képes lesz önmaga természetének a legyőzésére. Ez nem valamiféle teória, hanem tapasztalat. A keresztyén üzenetben az a meggyőződés fogalmazódik meg, hogy az erkölcsileg problematikus emberi lét emberi erőfeszítéssel nem megoldható, mert az emberi

élet attól nyomorúságos, hogy nem tud megfelelni Isten törvényének. Nincs ember, aki Isten törvényét maradéktalanul teljesíteni tudná. Ezért az embernek nem marad semmiféle jogalapja az életre, hiszen semmit nem tud felhozni saját érdekéért. A megváltásról szóló örömműzenet azt hirdeti, hogy az ember helyett Isten cselekszik.⁹⁵ Hogyan? A megváltásban!

A megváltás Istentől rendelt útja azért vezet a halálon keresztül, mégpedig Jézus halálán keresztül, mert noha Isten törvénye szerint nincs az emberben semmi sem, ami saját végességének, halálának a legyőzésére képessé tenné, ám mégis, Isten ember iránti szeretete „nagyobb” mint igazsága. Jézus Krisztus halála pontosan azt fejezi ki, mit érdemelne az ember Isten igazságos ítélete szerint. Ám mégis, a Jézus Krisztus halála általi megváltás azt üzeni, hogy az embernek minden erkölcsi elégtelensége ellenére sem kell meghalnia, s élete és jövője az örökkévalóság része lehet. Azért nem kell meghalnia, mert Jézus Krisztus meghalt és harmadnapon feltámadt. Ezzel Isten nyilvánvalóvá tette az ember sorsára vonatkozó végső akaratát.⁹⁶

A váltság alatt mindazt értjük, amit Isten, a mi mennyei Atyánk Krisztus Jézus által cselekedett. A váltság legfőbb megfogalmazása az Apostoli Hitvallás, melynek első tétele így szól:

- „hiszek egy Istenben, mennynek és földnek teremőjében!” Az utolsó tétele pedig így hangzik:
- „Hiszem (...) az örök életet!”

Sokféle hit létezik a világon, de mind közül az egyetlen, amit Isten saját Egyszülöttje vérével, az Ő kínhalálával és a feltámadásával megpecsételt és igazolt, az a mi Krisztushitünk.

- „Amikor az emberek már nem hisznek (a Krisztus váltságával üdvözítő) Istenben, akkor nem a semmiben hisznek, hanem bármiben”⁹⁷ - mondta Gilbert Keith Chesterton.

Ha tehát valakinek elveszik az evangélium szerinti hitét, az olyan lesz, mint a szétört cserépedényből a száraz földre szétfolyó víz, amit minden egyes négyzetmiliméter föld magába fog szívni, és a forró levegő önmagába fog elegyíteni, vagyis a hitevesztett nem a semmiben, hanem bármiben kezd majd el hinni, miközben darabjaira szakítatik és tépetik szét. Nem hiába ujjong Pál élete utolsó napjaiban, amikor így szól:

- „Mert én immár megáldoztatam, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” 2Tim 4:6-8.

A hit megtartásának tétje felbecsülhetetlen, ezért bátorít Szentlélekisten a következő szavakkal: „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van! Mert békességes túrásra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet (Zsid 10:35-36)”. „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre. Mert azt mondja az írás: Valaki hisz őbenne, meg nem szégyenül (Róm 10:9 – 11)”. Ámen.

Hiszek... mennynek és földnek teremőjében

Énekek: 161: 1; 2-5; 479: 1-4; 275: 1-2 és 5-6.

Alapige: „Kezdetben teremő⁹⁸ Isten az eget és a földet.” 1Móz1: 1.

Egyetemes hitvallásunkat apostolinak nevezzük. Hitvallásunk csak addig és csak akkor apostoli, ha magasabb érték, vagyis a teljes Szentírás és Szentlélekisten szolgálatában, még közelebből a Krisztustest anyaszentegyház szolgálatában áll. Minden más azt jelentené, hogy a kegyelemből rendszert akarunk alkotni és működése felett átvenni az irányítást. Figyelmeztessen ez bennünket az apostolokra abban a tekintetben is, hogy az ő szívükkel és szemükkel szemléljük Istenünk és Atyánk igazságait! A „hiszek egy Istenben (...)” kezdés noha úgy hangzik, mint a Sahada, vagyis ("egy az Isten Allah, és Mohamed az ő prófétája") még sincs semmilyen köze az iszlámhoz, a muszlim hitvalláshoz. Miért szerepel akkor ebben a mondatban az „egy”, ha köztudott, hogy Hitvallásunk eredeti latin szövegében az nincs benne. Így hangzik a latin mondat:

- „Credo in Deum,” azaz hiszek Istenben.

A Hiszekegyben az „egy” mégis teljesen biblikus és egyfelől „A halld Izrael az Úr a mi Istenünk egy Úr (...)!” (5Mózes 6: 4) kezdetű hitvallással,⁹⁹ másfelől Pál apostol korinthusiak közt elhangzott tanításával kapcsolatos.

„(...) tudjuk, hogy nincs bálvány a világon, és hogy Isten sincs más csak egy. Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben, akár a földön, mint ahogyan van sok isten és sok úr, nekünk egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is őérte, és egyetlen Urunk a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is Ő általa” (1Kor 8, 4-6).

Ezekből az igékből született a hitvallás első monda: Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában. Erről senkit sem lehet észérvekkkel meggyőzni, az ismerheti fel, akiben¹⁰⁰ Isten magát kijelenti.¹⁰¹ Ne erőltessünk tehát az Apostoli Hitvallásra attól idegen világképeket, se ókorit, se középkorit, se újkorit, se jelenkorit, se utópisztikusot, se fikciósat, se vallásiakat, semmilyen. „Nem szabad az antik, a bibliai világképet egyenértékűnek tekinteni az általa kifejtett örök igazsággal.”¹⁰² Számoljunk azzal a Szentírásban kimondott igazsággal, hogy érzéki ember nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok neki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg. (1Kor 2: 14) És noha szeretnénk másmilyennek látni a tudóst, valójában minden tudásával együtt csak azzal számol, amit e világ szerint ő megmérhet.

Hitvallásunk tételei tehát e világ szerint egyáltalán nem, vagy csak alig mérhetőek, és még ezek eredményei is csak homályos¹⁰³ következtetésekhez vezetnek, mert kívül esnek az érzéki ember látó és megtapasztaló határain, viszont minden megváltozik az Isten élő beszédének világosságában, Szentlélekistennel való közösségünkben. Az úgynevezett tudományos, empirikus megtapasztalásnak ez a hiányossága és alkalmatlansága azonban nem ment fel senkit azon hit általi biztos ismeret és megismerés kötelessége és felelőssége alól, hogy a teremtet mindenség a Teremő, Szentháromság egy igaz Isten műve, méghozzá mindenestől, annak minden részletében. Ezt a tételt Pál így fogalmazta meg:

„Mert ami az Isten felől tudható nyilván van ő bennük; mert az Isten megjelentette nekik: Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtetésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek.” Róm 1:19-20

Nos! Én nem akarok menthetetlen lenni, sőt inkább azt akarom, hogy Krisztus által megmentett emberként mindenkor igénybe vegyem az Isten ajándékát, *a hitet, mint az örök élet Istentől*

készített cél eszközt. Valahányszor tehát belenézek Istenem és Atyám kinyilatkoztatásába, akkor ennek tükrében igenis tudni akarom, hogy ki is vagyok valójában a Krisztus arca előtt.

De honnan tudhatom meg, hogy valójában ki is vagyok?

Ki tudná a leghitelesebben megmutatni, hogy ki vagyok? Meggyőződésem, hogy ennek leghitelesebb megmondója az én megváltva teremtő mennyei Atyám, aki Mindenható Örök Isten! A továbbiakban tehát azt kérdezzük, hogy e hitvallásunk tételei alapján ki is vagyok valójában?

Luther Márton a hitvallásunk „hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében kezdetű tételét ebben a rövid mondatban foglalta össze:

„Hiszem, hogy engem Isten teremtett!”¹⁰⁴ (Elolvasandó a Zsolt 139!)

Ahogy Jézus hallgatói valamennyien megbotránkoztak azon kijelentésén, hogy „rontsátok le ezt a templomot és én három nap alatt fölépítem azt” (Ján 2:19), hasonlóképpen tünődünk Isten hatnapos világteremtése felett is, miután a hetedik napon megnyugodott, hogy minden úrnapiján velünk együtt ünnepeljen. Szentlélekisten eljövetele óta tudjuk, hogy Krisztus a háromnapos templomépítés képével az ő halottak közül való harmadnapi feltámadásáról prófétált (Ján 2:21-22). Jézus húsvétkor megmutatta a tanítványainak az Isten új templomát, a halál felett diadalmaskodó élő Krisztustestet.

A hatnapos teremtésselbeszélés (1Móz 1:31; 2Móz 20:9;11; 3Móz 23:3; 5Móz 5:13-15) tehát ugyanolyan prófécia, mint Jézus háromnapostemplomépítés meghirdetése, mely jeruzsálemi kőhalmaz egyberakása a történelmi időben 46 évig is eltartott (Ján 2:20). Ezért, ahogyan megvalljuk Krisztus harmadnapi (ApCsel 10:40; 1Kor 15:4) feltámadását, hasonlóképpen valljuk meg világteremtő mennyei Atyánkat, aki a látható és láthatatlan teremtés egészét *hat nap alatt vitte* véghez, hogy az örök hetedik nap együtt ünnepeljen velünk.

Üdvözített lelki emberként tehát hit által az ősatyákkal, a prófétákkal és az apostolokkal együtt tudjuk, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely az Isten szavára vízből és víz által állott elő (2Péter 3: 5), mint születeteskör a csecsemő! Isten szólt és lett, így állt elő minden látható, a láthatatlantól, tudván azt, hogy Isten maga is láthatatlan.

Hit által tudjuk, hogy az Isten Fia Krisztus „tökéletes képe a láthatatlan Istennek, aki minden teremtménynek előtte született; mert Ő benne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve¹⁰⁵ teremtettek; És Ő előbb volt mindennél, és minden Ő benne áll fenn. És Ő a feje a testnek, az egyháznak: aki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenekben Ő legyen az első; Mert tetszett [az Atyának], hogy Őbenne lakozzék az egész teljesség (...).” (Kol 1:15-19)

A krisztus-ember céljából megtörtént látható és láthatatlan teremtés kinyilatkoztatása ez, amitől elválaszthatatlan a hatnapos teremtés! Az ég és a föld, seregeikkel együtt, a látható és láthatatlan világok valamiképpen Krisztust másolják. Minden Krisztusban teremtett dolog az ő saját létén túlmutató létében, Krisztust másolja, úgy a galaxisok, mint ahogy a földbe vetett búzmag is, mely elhal, de ugyanakkor új életre is támad.

Az apostoli hitvallás nem bocsátkozik a teremtés hogyanjának és mikéntjének semmiféle magyarázatba, hanem tisztán és egyszerűen kijelenti, hogy Jézus Krisztusnak örökkévaló és mindenható Atyja, egyben a világmindenség egyetlen Teremtője és Gondviselője is!

Hangsúlyozza ugyanakkor, hogy minden ő általa, vagyis Krisztus által lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. (János 1: 3) Kijelenti, hogy mielőtt ez a számunkra embereknek felfogható világnak az alapját elkészítették és letették volna, Isten Atyánk Krisztusban örök országot készített¹⁰⁶ mindazoknak, akiket eleve ismert. Azokat eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia

ábrázatahoz hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok atyafi között. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette. (Róm 8: 29-30) A mennyei Sión¹⁰⁷ számunkra, mint a mi a nekünk elkészített mozdíthatatlan hely, más néven mennyei Jeruzsálem, számunkra már most létező valóság!¹⁰⁸ Úgy a jelenvaló, még látható világ, mint az eljövendő láthatatlan világ, Isten Atyánk Krisztus Jézus általi teremtese, amiben az örökkévaló romolhatatlan el fogja nyelni a romlandó mulandót (1Kor 15:42-55)!

Pál apostol a közös hitvallásunknak ezen tételénél azt is elmondja, hogy „minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban (...).” (Ef 2:5-6) Ez azt jelenti, hogy mi mindenestől fogva Jézus Krisztussal egy testté szerkesztett új teremtsései is vagyunk az Istennek, vagyis e hitvallási tételben nemcsak a régi, még látható, de az új, még nem látható teremtsést és ezzel együtt a mindkettőt megteremtő Atyát is megvalljuk. Hogyan is fogalmaz a Nicea-Konstantinápolyi hitvallás? Idézem:

- Hiszek az egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek, minden láthatónak és láthatatlannak Teremtőjében.

A látható és láthatatlan tehát, a saját teremtményi személyemre is vonatkozik. Nemcsak az vagyok, aki különálló nememben vagyok éppen látható, mert a házasságban egy test vagyok a feleségemmel, így valamiképp ő is én vagyok, én pedig valamiképpen ő is vagyok. „Hitünk szerint a férfi és a nő együtt: az ember. Azt gondoljuk, hogy ez az ember teremtményi voltából következik, Isten teremtsési rendje szerint. Igaz ugyan, hogy az Ige szerint Krisztusban nincs férfi és nő (Galatákhoz írt levél 3, 28.), ám ez nem jelenti a nemek felszámolását, Istentől rendelt sajátságuk megszűnését, hanem Isten előtti egyenlőségüket. Hitünk szerint a házasságban a férfiban és a nőben megjelenő ember egysége fejeződik ki (...).”¹⁰⁹

Ugyanakkor a házassághoz hasonló Krisztussal való rejtett egységemben nemcsak az vagyok, ami most belőlem földi valóságomban látható, hanem ugyanakkor már az is vagyok, akit most még egyedül csak az Isten lát a maga elkészült és beteljesült mennyei valóságában!

Amikor tehát boldogan vallom meg az engem Krisztusban megváltva Teremtő Atyámat, akkor beszédének igazságtükrében meglátom csodálatosnak teremtett önmagam. Ő mindörökké Teremtő, én pedig Ő előtte mindörökké teremtmény. Áldott felszabadító igazság ez!

Összefoglalva tehát, nemcsak Luther, hanem én magam is, Isten igéje által, a Krisztus képére és hasonlatosságára teremtett ember vagyok, sőt ennél is több, mely teremtsének dicsőségét egyedül az Isten tudja. Hiszen felettébb nagy titok az, hogy a romlandó mulandóból mi módon lesz romolhatatlan és soha el nem múló? Hogyan ölti magára az isteni természet az emberi természetet és formál át Krisztus egyetlen örökké élő testévé? Nincs szó és nyelv, ami ezt a titkot megragadhatná, jöjjön hát helyébe a boldog hit általi megismerés, szent hódolat és az Isten dicsőítve magasztaló örök imádat!

Most még azonban férfiúvá teremtett ember vagyok, aki asszonnyá teremtett feleségemmel vagyok egy test az Isten teremtői akaratából. Ugyanakkor testemnek ebben a házastársi egységében a Krisztustest élő tagja is vagyok, amit hittel és odaszántsággal meg is vallok. Így áldom Istent, aki Krisztusban mindenekfelett áldott!

Nem az állati értelemmel bíró állatok és nem az angyalok vagy más mennyei teremtmények seregében dicsőítem a Szentháromság egy örök igaz Istent, hanem a váltságban üdvözített emberként a Krisztustest Anyaszentegyházban, annak jelenlegi gyarlóságokkal teli és eljövendő dicső állapotában. Ezt az állapotomat és az itt nekem rendelt szolgálatomat hűséggel

és szeretettel be akarom tölteni, mert ez méltó az én Uramhoz és Istenemhez, Mesteremhez és Atyámhoz, de önmagamhoz is!

Most, hogy Isten ígéjében megláttuk a Krisztusban való méltóságunkat és dicsőségünket látnunk és éreznünk kell azt is, hogy valójában mit is akar elvenni tőlünk az ördög. Mely mennyei magasságból szeretne bennünket magával rántani a mocskos istenkáromlások sötét mélységeibe, és végül az örök elkárhozás halálába.

Azt akarja, hogy mindezt, amit itt teremő Atyánkról és önmagunkról összefoglaltunk ne tartsuk meg emlékezetünkben, ne forgassuk a szívünkben, ne melengessük a lelkünkben, hangos megvallásával ne engedjünk magunkba Szentlélekkel együtt mennyei örömet és boldogságot a mi teljes emberi lényünkbe, hogy mindezek gyümölcseként igaz imádatunkkal magasztajuk és dicsőítsük szerető Istenünket. Mert, ha engedünk ennek a romboló, szétdobáló és pusztító ördögi akaratnak és nem méltatjuk az Istent arra, hogy Őt a teljes evangélium kinyilatkoztatása szerinti megváltva-teremtői minőségében az ismeretükben megtartsuk, ha ebből bármit elveszünk¹¹⁰, akkor Isten sem méltat és oda ad bennünket méltatlan gondolkozásra, hogy a szent Isten nyílt káromlásáig gyalázatos életvitelünkkel antikrisztusi dolgokat cselekedjünk (Róma 1: 28). Így tehát gyilkolni kész istenkáromlás azt kijelenteni, hogy” *a globalizmus sötétségében az iszlám az utolsó fénysugár*”, és ha „*ha az iszlám elbukik, a fény teljesen kialszik*”¹¹¹, és akkor az örök káosz sötétsége nyel el mindent.

Hitvallásunk megvallásával ennek az istenkáromló ördögnek állunk ellen! Hátráljon hát meg előttünk a Jézus Krisztus nevében! Ámen.

Hiszek (...) Isten egyszülött Fiában

Isten-Atyám én utánam jött, hogy hazavigyen magához!

Tanúim lesztek!

Tanúim lesztek a címe A római katolikus egyház félórása műsornak a Kossuthon. Eredetileg a feltámadott Jézus mondta ezt a tanítványainak mennybemenetele napján, amit Lukács így jegyzett le a számunkra:

„Az első könyvet arról írtam, Teofiloszom, amit Jézus tett és tanított kezdettől fogva [[Lk 1,3](#)] egészen addig a napig, amelyen felvitetett, miután a Szentlélek által megbízást adott az apostoloknak, akiket kiválasztott. Szenvedése után sok bizonyítékkal meg is mutatta nekik, hogy ő él, amikor negyven napon át megjelent előttük, és beszélt az Isten országa dolgairól. Amikor együtt volt velük, megparancsolta nekik: Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottátok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg. [[Lk 24,50-53](#)] Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: Uram, nem ebben az időben állítod helyre Izráel országát? Így válaszolt nekik: Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. [[5Móz 29,28](#)] Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és **tanúim lesztek** Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig. [[Ézs 43,10](#)] Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől (ApCsel 1: 1-9). [[2Kir 2,11](#)]”

Miért fontos nekünk visszatérnünk ehhez a forráshoz? Csak azért, mert az Apostoli hitvallás a lényegét tekintve Krisztustanúság! Mennybemenetel napján, amit Jézus a tanítványainak mondott, most neked mondja.

„Eljön hozzánk a Szentlélek, és Krisztus Urunk **tanúi leszünk** itt, a mi kicsiny vörösberényi Jeruzsálemünkben, és a föld végső határáig. Ma az internet segítségével a Föld bármely pontjáról láthatóak vagyunk, ha Isten is úgy akarja. Beteljesült, amit Urunk így mondott egykor a tanítványainak:

- „Azért ne féljetek tőlük. Mert nincs oly rejtett dolog, ami napfényre ne jőne; és oly titok, ami ki ne tudódna. Amit nektek a sötétben mondom, a világosságban mondjátok; és amit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek!” Máté 10:26-27

Ez azt jelenti, hogy igaz hitvallástételeidhez félelmeket leküzdő¹¹² Krisztus apostolává kell lenned, azaz a Mindenható Krisztus Szentlélekkel beteljesedett¹¹³ tanúja.

Így jutunk el az Apostoli hitvallás tételei szerinti sorozatunkban Krisztus Urunk megvallásához.

Hiszek (...) Jézus Krisztusban, Ő (azaz a mennyet és földet teremtő mindenható és egyetlen **Atya Isten**) egyszülött Fiában, a mi Urunkban, aki fogantatott Szentlélektől, született szűz Máriától, szenvedett Poncius Pilátus alatt, megfeszítetett, meghalt és eltemetett, alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül, fölment a mennybe, ott ül a mindenható Atya-isten jobbán, ahonnan eljön ítélni élőket és holtakat.

Isten Jézus Krisztusban a mi mindenható Atyánk!

Krisztus Urunk megvallásakor mindenekelőtt mennyei Atyánk arca ragyog fel. Az üdvözítő hit tartalmát Jézus így foglalta össze: „Úgy szeretne Isten (Atyánk) a világot (és benne személyesen téged), hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3, 16). Aki hisz a Fiában, örök élete van, aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta (Jn 3, 36). „Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általmént a halálból az életre. Bizony, bizony mondom nektek, hogy eljő

az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek” (Jn 5, 24-25).

Lássunk tisztán! Krisztus Urunk hittel, Lélekkel és erővel való megvallása örök élet, azaz általmenetel a halálból az életre, a kárhozatból az örök üdvösségbe! Nem véletlen, hogy az Apostoli Hitvallásnak több mint a fele Jézus az Atya Istent kinyilatkoztató munkájáról szól.¹¹⁴ Érezzük meg testvéreim, hogy keresztyén hitünk mindenestől Jézus Krisztushoz köt és rendkívül személyes, mélyen intim közösség a Szentháromság egy örök Istennel! Ezt erősíti és fokozza az egyes szám első személy, hogy HISZEK!¹¹⁵

Lássuk meg tehát, hogy Isten a legteltesebben a Jézus Krisztus személyében jelenti ki magát. Isten lényének titkát Jézus Krisztusban szemléljük (Cseri Kálmán 2016, 29)! Aki Jézust megismeri, az Atyát ismeri meg (Jn 14, 7-9). Jézus Krisztus az egyetlen „hely”, ahol az egy igaz Istennel találkozni lehet. A különös ebben csak az, hogy ez a „hely” nem rajtunk kívül van, hanem bennünk. Isten bennünk jelenti ki Krisztust!¹¹⁶ Nélküle a legjobb szándékú kereső is csak tévelyeg. (...) Ezért nem jutnak el a világ különféle vallásai sem a helyes Isten-ismeretre és az igaz hitre. Ezért van szüksége minden megkereszteltnek is arra, hogy a Jézusnak adott isteni kijelentést és váltságot, Krisztust magát hittel befogadja, mert csak ezáltal válik képessé Isten igaz imáadására. E kinyilatkoztatás és befogadás hiányában mindenki csak valamely magalkotta hamis istenképet „tisztel” az egy igaz és élő Isten helyett.

Krisztus be nem fogadásának súlyos erkölcsi következményei (Róma 1: 25-31) vannak¹¹⁷ és a kárhozat foglyai maradnak. Csak az döbben rá mérhetetlen romlottságára, aki a saját személyén belül szembesül Jézus Krisztussal, aki önmagán belül¹¹⁸ hallja meg az Isten örömhírért, hogy az Isten egyszülöttje, Jézus magára vette minden bűnömet, Ő az egyetlen megváltó és Üdvözítő!¹¹⁹ Minden Jézus Krisztust megkerülő imádat, célját tévesztett istentisztelet¹²⁰ lesz, ezt a Sátán kisajátítja magának (Cseri Kálmán 2016, 22). Krisztus az egyetlen, aki megszabadítja Isten népét minden káros félelemtől, torz világképtől, minden hamis mítosztól. Miért? Mert Ő a Mindenható Isten nekünk adott „kézzel fogható” meghamisíthatatlan ténye, akit hittel fogadunk be (Cseri Kálmán 2016, 25).

Az ember úgy, ahogy van, nem gyermeke Istennek, csak teremtménye. A bűnös embernek úgy, amint a bűnben megszületik, Isten nem Atyja, hanem ítéletmondó Teremtője. Amikor Jézus úgy beszél Istenről, mint a mi mennyei Atyánkról, akkor nem a földi atya fogalmához méri ezt, hanem ellenkezőleg: aki igazán megismeri Istent, mint Atyát, annak lesz fogalma arról, hogy mit jelentene a földön is igazi (...) apának lenni.¹²¹ Isten egészen másként Atyja Jézusnak, mint nekünk. Ő az Atya egyszülöttje, mert az Atyától született, minket azonban Isten a Jézus áldozatáért fogad a gyermekeivé (Cseri Kálmán, 2016, 33). Ámuljunk és csodálkozzunk, mert hiszen egyfelől „az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt (Róm 5:8). Figyelem! Nem akkor, amikor már jók voltunk, vagy nemesek vagy különbek a gonoszoknál, a bűnösöknél. Nem akkor szeretett az Isten, amikor szeretetre méltók voltunk, és ne akkor vágyakozott utánunk. Tudjátok mikor vágyakozik utánuk az Isten? Amikor bűnösök vagyunk, aljas gazemberek, semmik, elveszettek,¹²² a hamisság láncára vert rabok.

Másfelől pedig Krisztus nem akar egymaga az Isten gyermeke lenni, hanem mennyei Atyánkkal való örök egyetértésben olyan testvéreket akar magának, akikkel bátran dicsekedhet¹²³ az Isten hatalmas erővel bíró teremtményei előtt, nem szégyellve a sorstársait (Róma 8, 17) a saját húsából és véreből való, és a saját Krisztusi lényéből részesülő testvéreinek nevezni.¹²⁴ Imádjuk Urunkat, aki felhatalmazott bennünket a fiúság Lelkével arra, hogy a szent Istent így szólítsuk: Abba,¹²⁵ azaz, hogy „mi Atyánk” (Mt 6, 9)! Tehát ha valaki befogadja Jézust, új természete¹²⁶

lesz, mert Jézus természete¹²⁷ kezd élni benne, s Jézusért gyermekévé fogadja őt az Atya (Cseri Kálmán 2016, 33).

Hitvallásunkban a „hiszek Jézus Krisztus mindenható Atyjában” nem az a hangsúlyos, hogy milyen úgy önmagában a világ és annak mindenható Teremtője, hanem hogy kié a világ és benne kié vagyok én magam is! Milyen csodálatos gondolat, hogy vagyok valakié, s nem is akárkié, hanem a mindenható Istené vagyok, aki szent Teremtőm, és Aki szerető édes Atyámmá lett Jézus Krisztus érdeméért (Cseri Kálmán 2016, 35).

Ebben a valóságglátásban mérhetetlenül sok erő van és vigasztalás. Az élet minden helyzetében olyan belső tartást, elvehetetlen békességet, összetörhetetlen reménységet ajándékoz, amit semmi más nem adhat, és amit semmivel nem lehet pótolni. Minket tehát nem a véletlen lökött bele az emberi életbe, velünk nem a vak és szeszélyes sors játszik kénye kedve szerint, mert nekünk minden pillanatban gazdánk van, a mi Isten-Atyánk!

Továbbá Krisztus Urunktól küldetésünk van, mindennapjainknak Ő Tőle van értelme, és nem értelmetlen az, ami pillanatnyilag nekünk értelmetlennek látszik. Küldőnk van, akinek felelősséggel tartozunk. Ő, aki elindított, mindvégig szemmel tart, célba vezet, ahol Ő maga vár ránk (Jn 14, 1-3).

Ez az életvitelünkkel is megvallott hit sok felesleges szorongástól ment meg, aggódástól és nagyotakarástól, mert mindenható gondviselő Atyám (Heidelbergi Káté 26. kérdés-felelete) van (Cseri Kálmán 2016, 36-37)!

Sosem volt könnyű megérteni, miért kell folytatni az egy Istenről szóló hitvallást így: „és Jézus Krisztusban, Ő egyszülött Fiában (...)” Sohasem volt embertől, vagyis testtől és vértől való a Krisztus felismerése Jézusban¹²⁸ (Cseri, 2016, 39). Mindig Isten csodája és Szentlélekisten munkája az, ha valaki eljut a Krisztushit bizonyosságára. Valójában ezzel a keresztyén arról tesz vallást, hogy felismerte a názáreti tanítóban, Jézusban, az Isten Küldöttjét, az Isten Messiását és Őt mindenható Urának és Istenének¹²⁹ ismerte el.

Erről a meggyőződésről tanúbizonyságot tenni kétezer évvel ezelőtt és most is ugyanolyan megbotránkoztató és a világ gyűlöletét kiváltó dolog.¹³⁰ Azoknak azonban, akik felismerik és hiszik ezt a tényt, ma is életük megoldását és erőforrást¹³¹ jelenti, vagyis az örök üdvösséget. Mert ez a vallomás: hiszek Jézus Krisztusban, Ő egyszülött Fiában arról szól, hogy Isten-Atyám (személyesen) jött utánam, hogy hazavigyen¹³² újra magához (Cseri, 2016, 36). Ámen.

A mi Urunkban

Miképpen vélekedtek a Messiás felől, kinek a fia ő?

„Amíg a farizeusok együtt voltak, megkérdezte tőlük Jézus: Mit gondoltok a Krisztusról? Kinek a fia? Ezt felelték: Dávidé. Ő azt kérdezte: Hogyan nevezheti akkor Dávid a Lélek által urának, amikor ezt mondja: „Így szól az Úr az én Uramhoz: Ülj az én jobbomra, amíg lábad alá nem vetem ellenségeidet!” [[Zsolt 110,1](#) ; [ApCsel 2,34-35](#) ; [Zsid 1,13](#)] Ha tehát Dávid Urának nevezi őt, miképpen lehet a fia? De senki sem tudott neki válaszolni egyetlen szót sem, és attól a naptól fogva senki sem merte őt megkérdezni többé.” Mt 22: 41 – 46.

Több mint 2000 év óta a világ egyetlen gigantikus botrányköve a Messiás Jézus, görögösen Jézus Krisztus, kinek Úr voltát a legtömörebben és a legcsodálatosabban Pál apostol közvetítésével olvashatjuk a neki tulajdonított Krisztushimnuszban.

„(...) Krisztus Jézus (...), „Aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy [ő] az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig. Annak okáért az Isten is felmagasztalá őt, és ajándékoza neki oly nevet, amely minden név fölött való; Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, menyeeiké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” Fil 2:6-11.

Az evangélium tanúbizonyságtétele szerint ennek az Istentől testben eljövő Jézusnak az farizeusok és írástudók állandóan kelepécét állítottak és egész életében sokat gyötörték a gonoszágukkal, mire válaszul ő is csapdába csalta őket. Jézus a saját kora mindennapos diszkurzusának közkedvelt témájából merített, amikor a Messiás kiléte általánosan ismert dogmát¹³³ vonta kétségbe nyilvánosan. Megkérdezte tőlük, hogy miként vélekednek a Messiásról, kinek a fia ő? Határozottan válaszolták, hogy a Dávidé. Mielőtt bárki azt gondolná, hogy Jézus provokatív kérdésére a júdaista mózesi, vagy bármely más, az épp kéznél lévő görög hagyomány keretei közt meg lehet adni rá a helyes választ, hát nem lehet! A Dávid magyából és ágyékából származó Messiás képe olyan mélyen gyökerezett a Jézussal vitába szállókba, hogy senkinek nem tűrték el azt, hogy a Messiást ízig vérig zsidó emberi és férfiúi természetétől megfosssák (Vö.: Kálvin János 1941, 220). A tradíció tehát csak egy dolgot erősíthetett meg annak őreiből, azt tudni illik, hogy a Messiásnak a zsidó társadalomban és kultúrában gyökerező hús-vér emberi természete lesz. A zsidó hagyományon belül tehát csak a kérdéseket lehet feltenni, ahogy ezt Jézus meg is teszi, amikor a Zsolt 110: 1 verse alapján visszakérdezve megcáfolja a kezdeti kérdésre adott dogmává érlelődött válaszukat. Jézus egzegézise szerint Dávid a Szentlélek által mondja Urának a Messiást, ha tehát a Messiást Dávid önmaga fölött álló Adonáj- nak, azaz Isten-Úr-nak nevezi, mi módon lehet a fia, azaz, hogy saját gyermeke? Jól figyeljünk Mesterünkre, mert a mi mennyei Rabbink, a mi legfőbb Tanítónk, már a kérdésébe belelopja a jó válasz keresésének a lehetőségét és annak kalandját. A jó és helyes válasz tehát egyféleképpen keresendő: Szentlélekisten és a mennyei Atya által!

Amikor az Úr a tanítványainak tette fel ugyanezt a kérdést, Simon a Jóna fia előállt és ezt mondta:

- „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia!”¹³⁴ Máté 16:16 Jézus miként válaszolt erre a bizonyágtételre?

- Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg neked, hanem az én mennyei Atyám. Máté 16:17

Hogy jutott el Péter erre a felismerésre, ha a szemével pont olyannak látta Jézust, mint a farizeusok? A test és vér, valamint a zsidó tradíció által kialakult Messiás dogma keretein belül a Jézus másodszor feltett kérdésére tehát nem lehet az Isten igazságával megegyező és az egyetlen jó választ megadnunk, csakis Szentlélek által, aki egyben a prófétai Írás szerzője is. Ahhoz hasonló ez, mint amikor a fénytani kísérletekben egy prizma fény vetül. A fény köztudottan hullám természetű is, így beszélünk különböző hullámhosszú fényről. Szentlélekisten ha ebben a hasonlatban az egy igaz világosság isteni hullámhangjának tekintem, aki rávetül az élő Isten tökéletes Briliánsára, a testet öltött Messiás Jézusra, Ő bizony akkor az Isten egyszülött szerelmes Fiaként tündököl. Ugyanakkor, ha Szentlélek világossága az egyszülött Fiúra vetül, akkor Ő bizony az Isten Messiás Jézusaként tündököl! Viszont, ha ugyanazt a tökéletes prizmat Lucifer vakító fényébe helyezem, akkor csupán a felismerhetetlenségig darabjaira töredezett relativizált képet kapunk (egy Jézus nevű Názáretiről), amit ahány darab annyi féleképpen lehet értelmezni, s így egymást kioltó következtetésekhez jutunk.

Szentlélekisten e Messiás kérdésre adott válasza azonban egy mindennél különösebb és teljesen elképesztő történet, melynek titokzatos varázsa bennünket lenyűgöz és fogva tart. Mindazt, amit Messiás Jézus személyéről el lehet mondani, Péter apostollal fogalmaztatta meg Isten Lelke a legrövidebben (Jó Sándor 2002, 19). Péter ránézet az úton vele együtt *járó*¹³⁵ Jézusra és feltett kérdésére ártremeg a lelkén a nagy felismerés, mire ámulva ezt válaszolta (Joó Sándor, 2002, 21):

- „Te vagy a Messiás, az élő Isten Fia!” (Máté 16:16)

Pál apostol, akinek köszönhetően eljött az evangélium Európába Szentlélekkel betelve így szól az igaz imádat állapotában:

- „Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” Filippi 2: 5-8.

Mi is a mennyekből, a mennyei Atya kebeléből a hozzánk így eljövő Messiást imádjuk és valljuk meg, együtt az apostolokkal, az Úr Isten minden tanújával a világ kezdetétől a világ végezetéig.

Jó Sándor szerint Benne az Isten lett emberré! „Itt az istenség egységéből maga az Isten lép ki elénk Jézus Krisztus alakjában!”¹³⁶ Az Isten Fia kifejezés ne tévesszen meg, mert nem úgy fia Istennek, mint, ahogy nekem a fiam Jonatán vagy Gellért, hanem úgy, hogy Ő látható képmása a láthatatlan Istennek, (...) nem egy Istentől különböző lény, hanem az élő Isten maga, Istennek emberi személyben megjelent (testet öltött) mindenhatósága, kegyelme és igazsága (Joó Sándor, 2002, 21).

Kálvin szerint Jézus azzal bizonyítja, hogy a Messiás minden tekintetben nagyobb, - mintha csak a Dávid magvából származna, - hogy maga David nevezi őt mindenekfölött való Urának, ebből pedig az következik, hogy valami jóval nagyobb van őbenne az embernél, vagy a Zsidokhoz írt levél szerint a Jézus személyében angyalnál is nagyobb van jelen.¹³⁷ Kálvin szerint ennek a valami nagyobbának maga Dávid is teljesen alárendeli magát. Dávid a Messiásnak tulajdonítja a mindenekfelett való hatalmat, amely hatalomnak ő maga is alá van vetve mégpedig a Messiás által üdvözített egyház tagjaként (Kálvin J. 1941, 222).

Az Anyaszentegyház Szentlélek általi tanúságtétele tehát a Jézus által feltett kérdésre a preegzisztens, öröktől fogva való Krisztus testet öltésének teológiája, amit hitvallásunkban így vallunk:

- Hiszek (...) Jézus Krisztusban, (azaz a Messiás Jézusban), Ő (a Mindenható Atya Isten) egyszülött Fiában, a mi Urunkban, aki fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától (...).

Szentlélekistennek ez a Messiáskinyilatkoztatása felül múl minden értelmet, minden vallást, minden filozófiát, minden dogmát, még magát a keresztyén teológia Messiás dogmáját is. Éppen ezért számunkra ez nem egy tan, nem egy dogma, nem teológiai okoskodás, hanem Isten szent imádása és Jézus Krisztus nevének segítségül hívása, hogy megtartassunk. Pál azt mondja Ézsaiás próféta szavaival, hogy a zsidónak botránkozás a görögnek pedig egyenesen bolondság, de az üdvözülőknek Istennek ereje.

A földhöztapadt elme, legyen az a legbriliánsabb is, így vagy úgy, de önpusztítóan ütközik bele a Messiás kettős természetének feloldhatatlanságába, paradoxonjába, az Ő különös misztériumába. Mit hallottunk az alapigéből? Azt, hogy az írástudók közül senki sem tudott neki válaszolni egyetlen szót sem, és attól a naptól fogva senki sem merte őt megkérdezni többé (Mt 22: 46). Ilyen maga a világ is, kétezer éve egyetlen szót sem tud válaszolni a Messiás Jézus nekünk szegzett kérdésére. És most úgy gondolom, hogy azok, akik bátorságot vettek maguk felett és alázattal Jézushoz fordultak, nem a világ fiai voltak, hanem Isten tanítványságra majd pedig apostoli tanúságra kiválasztott gyermekei.

A Messiás noha Jézusban lelepleztetett mégis titok maradt, még számunkra is, ezért szólunk róla térdre borulva, szent imádatlalt, hódoló csodálattal. Nemcsak Krisztus testet öltése rejtély, hanem a legborzalmasabb kínhalála és azt követő harmadnapi feltámadása és megdicsőülése is. Az így megdicsőült Messiás isteni kijelentését a globális emberiség összes vallásos és nem vallásos tapasztalatából, a gondolkodás minden egybegyűjtött kincséből még a leghatalmasabb IQ-val rendelkező zseni elméje, vagy egy rendkívüli elmés társaság együttes agya, dollármilliárdokat elnyelő „Manhattan projektje”¹³⁸ sem képes, se fölépíteni, sem pedig kitalálni. Sőt Péter apostol azt állítja, hogy még maguk az arkangyalok sem voltak képesek betekintést nyerni¹³⁹ ebbe a titokba, bárhogyan kíváncsiok is. Ős ellenségünk is, aki valaha a kerubok dicsőségéből bukott alá a mennyből a világunkba, a sárból gyúrt embertől lopta el mindazt az istenismeretet, amelyet évezredek tapasztalatával ellenünk igyekszik fordítani. Ez az ördög is tudja az Írást, de minden szavát kísértésre használja, ahogy Jézussal is tette azt a pusztában (Máté 4: 1-11; Lk 4: 1-13.).

Most pedig szeretett testvérem az imádat lelkületével nyisd meg szívedet és halld az Úr szavát az Ő szolgája Ézsaiás próféta tolmácsolásában! Halld és lásd meg a Messiást és az Ő választott népét! Halld és lásd a Messiás titkát, amit az apostoli hitvallás imádságával imádkozunk és vallunk meg! Ezt mondja Lélek a gyülekezetnek:

„Mivel ez a nép szájával közelít és ajkával tisztel engem; szíve pedig távol van tőlem, és lett az én félelmem náluk emberek betanult parancsa: ezért Én íme folytatom a csodatevést, ezzel a néppel csodás csodát téve: és bölcséinek bölcsessége elvész, és értelmeseinek értelme eltűnik (Ézs 29:13-14)!

Ne emlékezzetek a régiekről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok! Íme, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizet (Ézs 43:18-19).

A korábbiakat már régen kijelentettem, az én számból jöttek ki, én hirdettem azokat. Hirtelen véghezvittem, bekövetkeztek. [[Ézs 41,26](#) ; [42,9](#) ; [43,12](#) ; [44,7-8](#) ; [45,19.21](#)] Tudom, hogy

makacs vagy, vasból vannak nyakadban az inak, a homlokod pedig érc, [[2Móz 32,9](#) ; [33,3](#) ; [5Móz 9,6.13](#) ; [31,27](#) ; [Ez 3,7-9](#)] ezért jelentettem ki neked már régen, mielőtt bekövetkezett, már meghirdettem, nehogy azt mondhasd: Bálványom tette ezt, bálványszobrom parancsára történt. [[5Móz 32,27](#) ; [Ám 3,7](#)] Te hallottad és láthattad mindezt, és mégsem tanúskodtál róla! De mostantól fogva új dolgokat hirdetek neked, rejtett dolgokat, melyekről még nem tudsz. [[Jel 1,19](#)] Most teremtem őket, nem pedig régen, ezelőtt nem hallottatok róluk; nem mondhatod, hogy tudtál róluk. Nem hallottad, nem is tudtad, sohasem volt nyitva a füled. Tudtam én, hogy milyen hűtlen vagy, születésed óta hitszegőnek hívnak. [[5Móz 32,15.18](#) ; [Ézs 43,25](#) ; [Ez 20,5-29](#)] Csak nevemért tűrtem ilyen sokáig, dicsőségemért fékeztem magam, és nem pusztítottalak el. De megolvasztottalak, mint az ezüstöt, a nyomorúság kohójában próbára tettelek. [[5Móz 4,20](#) ; [1Kir 8,51](#) ; [Zsolt 66,10](#) ; [Ézs 1,25](#) ; [Jer 11,4](#) ; [Zak 13,9](#) ; [1Pt 1,7](#)]

Önmagamért, önmagamért cselekszem, hogy engedhetném, hogy gyalázzanak? Nem adom másnak dicsőségemet! [[Zsolt 115,1-2](#) ; [Ézs 42,8](#) ; [Ez 36,22-23](#)] Hallgass rám, Jákób! Izráel, akit elhívtam! Én vagyok az első, az utolsó is én vagyok! [[Ézs 41,4](#) ; [42,10](#) ; [44,6](#) ; [45,5](#) ; [Jel 1,17](#) ; [2,8](#) ; [21,6](#) ; [22,13](#)] Hiszen az én kezem vetett alapot a földnek, az én jobbam feszítette ki az eget. Ha szólítom őket, mind előállnak. [[Ézs 40,22.26](#) ; [Róm 4,17](#)] Gyűljetek össze mind, és hallgassatok ide! Ki mondta meg közülük azt, hogy akit az Úr szeret, az hajtja végre akarátát Babilonban, és az szerezhérvényt hatalmának a káldeusok között?! [*] [[Ézs 41,1-5.25-29](#) ; [44,28](#) ; [45,6](#) ; [46,10-11](#)] Én, én mondtam meg, aztán el is hívtam; vezetem őt, hogy útján sikerrel járjon. [[Ézs 41,2-3.25](#)]

Jöjjetek ide hozzám, halljátok meg ezt! Régen sem beszéltem rejtélyesen, és mióta ez történik, én jelen vagyok. Most pedig az én Uram, az Úr elküldött engem, és lelkét adta nekem. [[2Móz 19,19](#) ; [Ézs 40,5](#) ; [45,19](#) ; [61,1](#) ; [Mk 14,49](#) ; [ApCsel 26,26](#)] Ezt mondja az Úr, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az Úr vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell. [[Zsolt 32,8](#) ; [Ézs 30,21](#)]

Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság. [[5Móz 5,26](#) ; [28,1-14](#) ; [Zsolt 81,14-17](#) ; [Ézs 11,9](#) ; [Ám 5,24](#)] Annyi utódod lenne, mint tenger partján a homok, méhed gyümölcse annyi, mint a homokszemek: Nevét nem törölnék ki, és nem veszne ki előlem. [[1Móz 22,17](#) ; [Ézs 10,22](#)] Menjetek ki Babilonból, fussatok ki a káldeusok közül! Ujjongó hangon mondjátok el, hirdessétek és terjesszétek a föld határáig! Mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját, Jákóbot! [[Ézs 52,11](#) ; [Jer 50,8](#) ; [51,6](#) ; [Jel 18,4](#)] 21 Nem szomszédoknak, amíg a pusztán át vezeti őket. A kösziklából vizet fakaszt nekik, megnyitja a kösziklát, és víz ömlik belőle. [[46,10-11](#)] 15 Én, én mondtam meg, aztán el is hívtam; vezetem őt, hogy útján sikerrel járjon. [[Ézs 41,2-3.25](#)] 16 Jöjjetek ide hozzám, halljátok meg ezt! Régen sem beszéltem rejtélyesen, és mióta ez történik, én jelen vagyok. Most pedig az én Uram, az Úr elküldött engem, és lelkét adta nekem. [[2Móz 19,19](#) ; [Ézs 40,5](#) ; [45,19](#) ; [61,1](#) ; [Mk 14,49](#) ; [ApCsel 26,26](#)]

Ezt mondja az Úr, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az Úr vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell. [[Zsolt 32,8](#) ; [Ézs 30,21](#)] Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság. [[5Móz 5,26](#) ; [28,1-14](#) ; [Zsolt 81,14-17](#) ; [Ézs 11,9](#) ; [Ám 5,24](#)] Annyi utódod lenne, mint tenger partján a homok, méhed gyümölcse annyi, mint a homokszemek: Nevét nem törölnék ki, és nem veszne ki előlem. [[1Móz 22,17](#) ; [Ézs 10,22](#)]

Menjetek ki Babilonból, fussatok ki a káldeusok közül! Ujjongó hangon mondjátok el, hirdessétek és terjesszétek a föld határáig! Mondjátok: Megváltotta az Úr szolgáját, Jákóbot! [[Ézs 52,11](#) ; [Jer 50,8](#) ; [51,6](#) ; [Jel 18,4](#)] Nem szomszédoknak, amíg a pusztán át vezeti őket. A

kösziklából vizet fakaszt nekik, megnyitja a kösziklát, és víz ömlik belőle. [[2Móz 17,6](#) ; [4Móz 20,11](#) ; [Zsolt 78,15](#) ; [Ézs 41,18](#) ; [43,19-20](#)] A bűnösöknek (istenteleneknek) nincs békességük! – mondja az Úr. [[Ézs 57,21](#)] Ézsaiás 48: 3-22.

Ki hallott ilyet, ki látott ehhez foghatót? Vajon egy országért csak egy napig kell vajúdni? Születik-e nép csak úgy egyszerre? Hiszen alig vajúdott Sion, máris megszülte fiait. Csak megindítsam, és ne vezessem le a szülést? – kérdezi az Úr. Vagy én, aki a szülést vezetem, megakadályozzam? – kérdezi Istened. [[Ézs 37,3](#)] Örüljete Jeruzsálemmel! Vigadjatok vele mindnyájan, akik szeretitek! Szívbelül örüljete vele mind, akik gyászoltátok! [[Ézs 61,10](#) ; [65,18-19](#)] (...).

Ahogy az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket: Jeruzsálemben kaptok vigasztalást! [[Zsolt 131,2](#) ; [Ézs 40,1](#)] Meglátjátok, és szívbelül örvendeztek, testetek is virul, mint a fű. Megtudják, hogy az Úr támogatja szolgálait, ellenségeit pedig megbünteti. [[Jób 21,24](#) ; [Péld 15,30](#) ; [Jn 16,22](#)] Mert eljön az Úr tűzben, harci kocsijai gyorsak, mint a forgósél. Rájuk zúdítja lángoló haragját, és fenyítését lángoló tűzben. [[Zsolt 50,3](#) ; [97,3](#) ; [Ézs 29,6](#) ; [30,30](#) ; [31,9](#) ; [2Thessz 1,8](#)] Mert tűzzel ítél az Úr, kardja minden embert elér, és sokan lesznek, akiket megöl az Úr. Elpusztulnak mindazok, akik csak azért szentelik és tisztítják meg magukat, hogy kertekben áldozzanak egy középen álló körül, és akik disznóhúst, undorító állatot és egeret esznek – így szól az Úr. [[3Móz 11,7,29](#) ; [Ézs 65,3-4](#) ; [Ez 8,10-11](#)] Ismerem tetteiket és gondolataikat.

Eljött az ideje, hogy összegyűjtsem a különböző nyelvű népeket. Jöjjenek és lássák dicsőségemet! [[Ézs 40,5](#) ; [60,2](#)] Felállítok majd köztük egy jelet, és akik megmenekültek közülük, elküldöm azokat a népekhez: Tarsísba, Pút és Lúd íjászaikhoz, Túbalhoz és Jávánhoz, a messzi szigetekre, amelyek még nem hallották híremet, és nem látták dicsőségemet: vigyék hírül dicsőségemet a népeknek! [[1Krán 16,24](#) ; [Zsolt 145,1-7](#) ; [Ézs 19,19-21](#) ; [45,20](#) ; [Jer 46,9](#) ; [Mt 28,19](#) ; [ApCsel 1,8](#)] Elhozzák minden honfitársatokat az összes nép közül ajándékkul az Úrnak: lovakon, kocsikon és gyaloghintókon, öszvéreken és tevéken, szent hegyemre, Jeruzsálembé – mondja az Úr –, ahogyan Izráel fiai szokták elhozni ajándékukat tiszta edényben az Úr házába. [[Ézs 60,3-4](#)]

Én pedig ezek közül is választok papokat és lévitákat – mondja az Úr. [[Ézs 61,6](#)] Mert ahogyan megmarad az új ég és az új föld, amelyet én alkotok – így szól az Úr –, ugyanúgy megmaradnak utódaitok és a nevetek is. [[Ézs 65,17](#) ; [2Pt 3,13](#) ; [Jel 21,1](#)] Azután újholdról újholdra és szombatról szombatra eljön minden ember, és leborul előttem – mondja az Úr. [[Ézs 2,2-4](#)] És amikor kimennek, ott látják majd azoknak a holttestét, akik hűtlenül elpártoltak tőlem. Nem pusztulnak el ott a férgek, a tűz sem alszik ki, és minden ember undorodni fog tőlük. [[Ézs 1,2,31](#) ; [65,7](#) ; [Jer 4,4](#) ; [Mk 9,43-44,48](#)] Ézsaiás 66: 8 – 10; 13-24).

Az anyaszentegyház és benne te hitvalló testvérem tehát, valami olyan igazság, megismerés és felelősségteljes szolgálat birtokában¹⁴⁰ vagy, ugyanakkor egy olyan kikezddhetetlen szellemi erődtmény oltalmában is vagy, amit a világ több mint kétezer év óta minden nap ezerféle ostromló próbálkozásával igyekszik a darabjaira bomlasztani benned is, hogy a maga hazugságaival, féligazságaival cserélhesse ki. Eme összeütközés nem tét nélküli, mert az ördög nem a testedet, hanem a lelkedet akarja megölni, és magával együtt a számára készített helyre¹⁴¹, a gyehehnára vinni!

A hitvallásról szóló sorozatunk prédikációira készülve eddig még általam soha nem tapasztalt módon hangosodott fel bennem az embergyilkos ördög kárörvendő, cinikus Isten és Messiásgyalázása. Erős lökések formájában tudva láttam, hogy bele ütközik Uramnak és

Megváltómnak Szentlélektől való fogantatásába, amely ismeret a kegyelem, a hit és az eukarisztia által is a saját lényem részévé lett, én pedig az Ő élő testének részévé.

Micsoda dicsőséges kegyelem és hatalom, hogy a lelki nevén az Agági¹⁴² Hámán¹⁴³, az amálekita¹⁴⁴ ősellenség ördögfajzat utódja, Nagy Heródes meg nem akadályozhatta a Messiás Jézus eljövételét és a prófétai Ige, az Ő és a mi közös történetünké lett, beteljesedett, testet öltött; most pedig a mi Messiás Urunkkal közös történetünkben élünk; Ő vele együtt történünk! Az a sok prófécia a Messiás Jézus testet öltésével a mennyei Atya vonzásában és a Szentlélek világosságában olyan teljesen új, e világon is túlmutató struktúrává élő organizmussá illesztett össze a Názáreti Jézusban, mely az Ő igazán lenyűgöző holdudvarhatásaként¹⁴⁵ az arra kiválasztottak számára egészen tisztán láthatóvá, kitapinthatóvá és megismerhetővé lett. Ujjongva újságolták egymásnak:

- Megtaláltuk a Messiást! (Ján 1:42) Aki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát (Ján 1: 46). És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia. (Ján 6:69) (...) Nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk! (Apcs 4:20)

Most pedig az vigasztal, hogyha az antikrisztusi gonosznak kétezer évvel ezelőtt sem sikerült megsemmisítenie a kisdéd Jézust, sőt a megfeszített Jézust sem, mennyivel inkább nem fog sikerülni most, amikor Istennek jobbjára felől várjuk eljönni hozzánk a mi dicsőséges Urunkat.

Mindez azonban nem jelenti azt, hogy igaz hitünk harca könnyű volna. Nem, sőt soha nem látott heves háborúban próbáltatunk és viaskodunk.

Most egy kis kitérőt teszek, mielőtt folytatnám a reám terhelődött ígét. Határozottan előre szeretném bocsátani, hogy hiszem, hogy bennem is a Krisztus Lelke van, aki által hiszem a Szentlélektől ihletett prófécia maradéktalan beteljesülést! Hiszem tehát, hogy az a Krisztus népéhez való megtérés, amit Isten Ábrahám vér szerinti gyermekeinek ígért, hiánytalanul beteljesedik (Ézs 19:21; Zsolt 86: 32), ezért Ábrahám magvát potenciálisan keresztyén testvéreimnek tekintem az Úrban! A következőkben tehát a megtérésnek ez a reménysége szól!

Az Informátor című adásból tudtam meg a tegnap, 2018. február 9-én, hogy München Szent Maximilián csodálatos templomának és ördögi támadások tüzeiben álló gyülekezetének lelkesze, János szavai szerint angyala¹⁴⁶, Krisztushitében megroppant. A riport adást készítő tolmácsolása szerint Rainer Maria Schießler „plébános úgy gondolja, hogy a Németországba érkező migránsoknak kellene adni a templomot, hogy alakítsák át mecsetté.

3. ábra Rainer Maria Schießler plébános

Igen. Jól Hallják, s ez sajnos nem vicc, (...) templomokat szeretne a muszlimoknak ajándékozni, hiszen - mint mondja - évek múlva ők már úgy is többségben lesznek, miért ne

imádkozhatnának mecsetté alakított templomban. A plébános egyébként elképesztő ötletét azzal indokolja, hogy *mi európai keresztyének ugyanazt az istent¹⁴⁷ imádjuk, mint a muszlimok. Ezért egyáltalán nem ördögtől való az ötlet.*”¹⁴⁸

Mindez testvéreim, ha igaz, akkor látván kell látnunk, hogy a Sátán a maga hazugságaival és mesterkedéseivel a lelkünket öli meg. Defibrillálja már végre szívünket az Úr figyelmeztetése!

- „(...) Ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljete inkább, aki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennában!” Máté 10:28

A plébános szomorú tapasztalata és hite vesztett kijelentése azon túl, hogy alattomos, farizeusi, álszent és gyalázatos behódolás az antikrisztusi iszlámnak, még egy három betűs kis ősi hibája is van, az a bizonyos, már az Éden kertjében is elhangzott „N E M”¹⁴⁹ tagadó szó. Ha tehát ezt, a kettős tagadással együtt, kivesszük az állítólagos nyilatkozatából és a jó helyre tesszük azokat a mondaton belül, akkor a következőt kapjuk:

- „*Mi európai keresztyének egyáltalán nem ugyanazt az istent imádjuk, mint a muszlimok, ezért (mindenképpen) ördögtől való ötlet az, hogy templomainkat a muszlimoknak ajándékozzuk!*”

Vegyük nagyon komolyan! A Messiás Jézus Istene semmiképpen nem lehet Muhammad Allahja! Ez kökemény törvény, ugyanis nincs semmi folytonosság Ábrahám és Izmael¹⁵⁰ közt, ahogy Izsák és Ézsau¹⁵¹ közt sincsen! Miért nincs? Csak azért mert az Úr szólt és megíratott:

- „Én vagyok az Ábrahám Istene, és az Izsák Istene és a Jákób Istene (...)!” Máté 22:32

A felsorolás itt megáll és nem tartalmazza sem Izmael, sem pedig az Ézsau nevét, ahhoz hasonlóan, ahogyan Szentlélek nem írta bele a Jézus nemzetségtáblázatába Káin és a sok más hozzá hasonló testvérgyilkos nevét, noha Káin is az Ádám magva volt, aki viszont az Istené volt és az övé is maradt.¹⁵² Isten Krisztusban félretette az útból a genetikai és a vérszerinti folytonosságot, az Úr keresztjében régivé, elavulttá és megöltté téve azt, sőt még kárhoztatta is azt! Mit is mondott Simon Péternek?

- „Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg neked, hanem az én mennyei Atyám!” Máté 16:17

Isten továbbá azt akarja, hogy az egyetlen szent váltság vérén szerzett népe az egyetlen egy Messiás Jézus nevében, Lélekben igaságban imádjá Istent, még azok is, akik most még Muhammaddal együtt tévelyegnek!¹⁵³ Nincs tehát többé sem test, sem vér, semmilyen Ádámtól, Ábrahámtól, Izsáktól, Jákóbtól vagy Dan Brown agymenése¹⁵⁴ szerinti Jézustól való genetika! A mi Istenünk és Atyánk tehát ezen az úton többé soha nem jár, ami a kinyilatkoztatást illeti! Ha tehát valaki a saját testével és vérével kérkedve mégis ezen az úton jönne hozzád, bárkiről legyen is szó, tudd, hogy semmiképpen nem lehet az Úr Jézus, sem Szentlélekisten, sem pedig a mennyei Atya!

A Messiás Jézus csak egyetlen családod ismer a magáénak:

- „Kicsoda az én anyám; és kik az én testvéreim? És kinyújtván kezét az ő tanítványaira, monda: Íme az én anyám és az én testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nekem fitestvérem, nőtestvérem és anyám (Máté 12:48-50). Az pedig az Atyának akaratata, aki elküldött engem, hogy amit nekem adott, abból semmit el ne vesztsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akaratata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon” (Ján 6:39-40).

Jézus Krisztus csak egyetlenegy folytonosságot vállalt fel és pecsételt meg vérével és feltámasztatásával, az Ábrahám hitéből való gyermekek közvetlenül Istentől való születését, amiről János ezt írta le nekünk:

- „Az igazi világosság eljött volt [már] a világba, amely megvilágosít minden embert. A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadák be őt. Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek; Akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.” Ján 1:9-13

Kiről beszél itt János által a Szentlélek? A be nem fogadott, sőt a keresztfá halálával is elutasított Messiásról. Mi volt az ellene szóló vádirat? Az, hogy ember létére Istennel tette egyenlővé magát, azaz Messiássá tette magát és egyben Izrael reménységét betöltő örök királlyá is. Mi tehát a keresztfá botránya? Az ember, aki Isten, vagy megfordítva, az Isten, - aki Ádám genetikáját egy kis időre felfüggesztve - emberré lett! Vegyük tehát át még egyszer!

Jézus nem azt jelenti, hogy egy Istentől különböző valósággal van dolgunk, nem a földi, vagy mennyei valóságok egyikével, hanem magával az élő Istennel, azzal a teremttel, Aki ugyanakkor (a téridőnek abban a metszetében és halmazvilágában) teremtmény is. Jézus maga Isten, Aki testben jelenik meg a teremtményi világban (Joó Sándor 2002, 22).

Mivel tehát az örök isteni Ige testté lett Jézusban, azért lehetséges az is, hogy Jézus mibennünk is testté és vérré váljék, mibennünk is megtestesüljön, általunk is kiabrázolt és megélt valóság legyen (...), hogy Jézus most kijöjjön velünk és bennünk a gyakorlati életbe (...).¹⁵⁵ Muhammad Allahjának ez maga a legfőbb blaszfémia (istenkáromlás), amiért azonnali halál jár. Ezért nem lehet semmiképpen a Messiás Jézus Istene és Atyja a Muhammad Allahja! Különbben is, ha Allah a Messiás Jézus Atyja és Istene volna, akkor az imádói és követői nem akarnának¹⁵⁶ állig felfegyverkezett gyűlölet dzsiháddá alakulni csak azért, hogy letöröljék a föld színéről keresztyén testvéreiket!

Kálvin a Messiás Jézus tökéletes isteni és tökéletes emberi kettős, egymással összeegyeztethetetlen és egymástól elválaszthatatlan természetének (paradoxonját) titkát az igaz hit fő pontjának nevezi (Kálvin J. 1941, 221), mely egyben a hit nagy háborújának azon hídfőállásos frontszakasza is, amit Sátán szüntelenül tűzérségi támadása alatt tart, hogy ne lehessen rajta keresztül átkelni a különben áthatolhatatlan „folyón”. Jól szívleljük meg itt János szavait is, aki a következőképpen figyelmeztet:

- „Mert sok hitető jött e világra, akik nem vallják a Jézust testben megjelent (Messiásnak) Krisztusnak. Ez a hitető és az Antikrisztus (2Jn 1: 7)!”

Értsük jól! Aki feladja a testet öltött Messiás Jézus, és az Ő mindenható Úr voltának a hitét, az Antikrisztus fogságába esik! Isten éppen a testben megjelent Messiás Jézus, azaz a Messiás valóságos ember és valóságos Isten hídján hozza be a mi bukott emberi létünkbe a megváltó isteni erőt és értelmet (Vö.: Joó Sándor 2002, 22) a váltságot és az örök üdvösséget. Amikor azt látta a Sátán, az orcátlanságnak ez a fenevadja, hogy kudarcot vallott azzal, hogy Jézust megölvén meg nem történtté tegye a testet öltést, vagy azzal, hogy a Messiást emberi természetétől fossa meg, „eltúrte (...), „hogy Krisztust (csak) igazi embernek és Dávid fiának ismerjék el (...).”¹⁵⁷ Ennyivel viszont nem érte be, hiszen húsvét és pünkösd minden addigi hazugságát és fondorlatát megsemmisítette, így a Messiás tökéletes isteni és tőle elválaszthatatlan tökéletes emberi természete ellen indított hadjáratot immár mindazokkal együtt, akik tökéletesen megelégedtek azzal, hogy Jézus a Názáreti a Mária fia és az ács József fia, a zsidók prófétája. Meghalt Ő az iszlám szerint is, mint mindenki más, de a tanítványai „elferdítő hazugságai” ellenére, bizony nem támadt fel a halálból, így halálával és

feltámadásával üdvözítő váltságot sem szerzett. Rettegni azért mégis kell tőle, mert egy napon valamiképpen mégis ő fogja megítélni a világot. Ugyan miért? Ki értheti ezt a következetlenséget?

A test és vér ilyen és ehhez hasonló vallástalanító és mítosztalanító racionalításával a Sátán hatalmat vett és kivetkőztette Jézus Krisztust az ő öröktől fogva való „istenségéből”, mintha egyike lett volna Ádám közönséges korcsainak. Halála, szerinte, a balekok közönséges halála volt, nem több; nem szerzett tehát váltságot, a világ nincs megváltva, minden nyögésünk és új lélegzetvételünk tehát teljesen reménytelen! Ily módon azonban megsemmisült a jövő örök életbe való reménykedés és a lelki igazság¹⁵⁸ is. Ez az immár közel 1396 éve¹⁵⁹ életerőre kelt alulról és nem felülről¹⁶⁰ való farizeusi kovász¹⁶¹ fertelmes tévtanként sokakban semlegesítette, közömbösítette és megszüntette a Messiás Jézus botrányát, a kereszt botrányát¹⁶², ami nemcsak az Isten evangéliuma és igazsága¹⁶³, de minden üdvözlőnek az Isten egyetlen ereje is az üdvösségre.¹⁶⁴ Sőt ez az elvetett konkoly a nagy emberiség Új-Babilonjának hatalmas fájává terebélyesedett¹⁶⁵, melynek gyökerei és ágai igencsak fojtogatnak. Vajon érzed-e a megnőtt konkoly jelenlétében, hogy közel az aratás?¹⁶⁶

Kálvin szerint e sátni tűz¹⁶⁷-ostrom stratégiája bináris. A Messiás Jézusnak vagy emberi, vagy isteni természetét forgatja ki. Vagy azt akarja elérni, hogy teljes hatalma ne legyen a mi megtartásunkra, vagy mi ne közelítsünk ő hozzá bizalmasan. Mert ha Ő csak ember volna, akkor sem dicsekedni nem lehetne őbenne, sem az üdvösséget nem lehetne tőle remélni. Másfelől, ha Ő csupán és kizárólagosan valamiféle isteni lény volna, akkor mi gyarló embervoltunkban maradnánk örökre távol úgy a megváltástól, mint az örök üdvösségtől, ahogy az Ő bennünket vonzó személyétől is.

Isten öröktől fogva való egyszülött Fia azonban a Messiás Jézusban testet öltött, és e testi gyöngeséggel mindenben hozzánk hasonlóvá tette magát, - kivéve a bűnt, - hogy mi így ismerve Őt, felbátorodjunk és habozás nélkül azonnal őhozzá járuljunk, meneküljünk (Kálvin J. 1941, 221)! Tehát „ha valaki valóban hiszi, hogy a Szentháromság egyik személye (a Fiú) testet öltve jött a földre, óhatatlanul hinni fog eme esemény következményeiben is. Hinni fog abban, hogy Krisztus minden egyes szava tévedhetetlen és engedelmességre kötelez. Hinni fog az ő büntelenségében (Szentlélek általi szeplőtlen fogantatásában, szüztől való születésében), hatalmában, csodáiban, ahogy Jézus saját küldetését magyarázta.”¹⁶⁸

Bárhogy történjen is a Sátán napjainkban indított minden idők leghatalmasabb offenzívájával azt akarja, hogy a Messiás Jézust, a mi Krisztus Urunkat lelőkjék trónjáról, ledöntsék az Atya Isten dicsőséges jobbjáról és kitépjék Őt a szívünkéből. Hogy értheted ezt meg? Úgy, hogyha végig gondolod, hogy mit élnél át, ha valaki arra kényszerítene téged, hogy tagadd meg és tépd ki a szívedből édesanyádat, édesapádat, húgodat vagy bátyádat, feleségedet, vagy gyermekedet, valakit, akit a legjobban szeretsz.

Krisztus Urunk viszont azt akarja, hogy minden gyalázatos fenyegetés ellenére, sőt ezek láttán még inkább felbátorodva hitvallásos és élő hitünket bátran valljuk meg Őt!¹⁶⁹ Ne ingadozzunk és ne rettegjünk, mikor szinte állandóan csak azt látjuk, hogy iszonyú félelem és tébolykeltés van a Földön, hogy az antikrisztusi erők arra kaptak parancsot, hogy a Jézus Krisztus kijelentette Isten sérthetetlenül szent határozatát és igazságát elemésszék az Ő benne bízó népével együtt (Kálvin J. 1941, 223). Jézus ekkor szól szelíden a szívünkhöz és ezt mondja:

- „Bármennyire őriöngjenek is az emberek, mégis eredménytelen lesz minden igyekezetük, mely Krisztus (a Messiás) országának megdöntésére irányul (...).

Valahányszor tehát erőszakosan támadják ezt az országot, jusson mindannyiszor eszünkbe ez a mennyei kijelentés. Mert bizony azért volt letéve ez az ígért Krisztus kezébe, hogy a maga

hasznára fordítsa ezt minden egyes hívő. Isten pedig nem állhatatlan és nem csalfa, hogy visszavonja, amit egyszer a tulajdon szájával kijelentett”¹⁷⁰, tudni illik, hogy Messiás Urunk, Jézus lábai alatt hevernek az Isten és az Ő felkentje ellen fellázadt összes ellenségei,¹⁷¹ minden királysága ellen törő királyt az Ő jobbjára felől eljövő haragja ront meg (Vö.: Kálvin J. 1941, 223).¹⁷²

A végső győzelem napjáig viszont azt tartjuk szem előtt, hogy ez a mai világ csak azt hiszi el az evangéliumból, a hitünkben, amit lát is belőle. Jézus ma is kész arra, hogy láttassa magát, csak legyünk mi is készen arra, hogy befogadjuk őt (Joó Sándor 2002, 22)! Az emberek rajtunk keresztül láthatják meg, hogy nekünk együtt és külön-külön is élő és mindenható Urunk van! Mi egy olyan világban élünk, amelyiknek egyetlen gazdája a feltámadt Krisztus. Bárcsak felragyogna bennünk Krisztus, valahányszor csak megvalljuk, hogy „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia, a mi Urunk!” Ámen.

Ki fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától

A szűz neve: Mária (...)

„Mens sana in corpore sano”

Szeretett testvéreim az Apostoli Hitvallás megértésében eljutottunk a mi Megváltónk szűz Máriától való születésének hit-tételéig. Mihez hasonlíthatnám az Isten Fia Messiás Jézus Szentlélektől való fogantatását és szűztől való születését?

Reggelente, amikor a gyermekemnek a tizórait készítem, időnként elfogy a csomagoló zacskó. Ilyenkor veszem az éppen kéznél levő pék árus zacskót, bele dugom a kezem, megcsípem az alját és kifordítva azt, kiürítem a benne lévő édes morzsaszemeket az égi madaraknak, és máris belecsomagolhatom a szendvicset. Hitvallásunkban a Máriával kapcsolatos hittétel üzenetét tehát ehhez a zacskókifordításhoz hasonlítanám.

Egy pillanatra most behunyva a szemünket képzeljük el, hogy ez a süteményes zacskó piros, de mihelyt kifordítottam, hófehér; aztán lássuk magunk előtt azt is, ahogy a belső tartalma aláhull az égi madaraknak. Ebben a hasonlatban a piros a régi élet, a fehér pedig az új. Eljött Jézus és belekapaszkodott a mi régi életünk legaljába, aztán megszületett és ezzel kifordította a világot önmagából, úgy, hogy minden, ami benne volt belehullt az örökkévalóság és világteremtő Atyánk markába. Most tehát velünk és bennünk is ez a mindent megváltoztató újjáteremtő behullás történik, és ezt senki nem állíthatja meg, mindent magával ragad, a sorrendben és érintettségben az elsők között a Názáretből való szűz Máriát! Mindez azt jelenti, hogy amit Isten akkor és ott Máriával tett, azt akarja bennünk és velünk, férfiakkal és nőkkel tenni, hogy mi, a fiaink nemzedékről nemzedékre az Isten gyermekei legyünk ebben és az eljövendő életben egyaránt.

Decimus Iunius Iuvenalis egyik szatírájában mondta a jöjjön, vagy „legyen ép testben ép lélek” egyetemes igazságát, ami az Apostoli Hitvallás Mária nevű személyével és az ő üdvösségtörekvésével kapcsolatos. Iuvenalis igazságát szűz Máriára alkalmazottan úgy lehetne megfogalmazni, hogy szűzi ép testben akar eljönni az Isten Szentlelke a maga templomába!¹⁷³ Ennek az akaratnak viszont van egy ellenlábas akarata, ez pedig az Antikrisztusé, aki, ahogy neve is utal rá lemajmolja a Krisztust. Szentlélekisten a következőt mondja az Antikrisztusról, vagy másik nevén veszedelem fiáról.

„(...) A Krisztusnak ama napja (felől) ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem [jön az el addig], mígnem bekövetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be, mint isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát.” 2Thess 2:2-4.

Ahogy a dolgok a maguk végkimenetele felé haladnak egyre inkább az a meggyőződése, hogy a bűn embere és a veszedelem fia nem kő, hanem emberi hús vér templomokat készül megszállni, hogy abban, mint valami *atni-egyházban* és átkozott parázna és házasságtörő kapcsolatban mutogassa magát a maga tébolyultságának teljességében. Mindennek technika feltétele már adott és teljesen készen is van. Megjelent az antikrisztusi hormon az agyban! Hogy ez utóbbi gondolatomat érthetővé tegyem, Szabados Ádám [A szexuális együttléteinknek nem csak az emléke marad velünk?](#) című blog írását idézem:

„Egyszer úgy magyarázták el nekünk, miért nem ártatlan játék csupán a szex, hogy a kezünkbe adtak egy piros és egy zöld gyurmagolyót, majd arra kértek, először gyúrjuk őket össze, majd szedjük őket szét úgy, hogy a piros gyurmában ne legyen zöld gyurmadarab, a zöldben pedig ne legyen piros. Bárki kipróbálhatja, szinte lehetetlen a

feladat. A szex is ilyen – mondta a tanító –, nem marad nyom nélkül az élmény. A példa Pál apostol tanítását illusztrálta, aki szerint a paráznaság (a házasságon kívüli szexuális kapcsolat) olyan egyesülés, amelynek során saját testünk ellen is vétünk, mert ahogy az Úrral egyesülve egy Lélek leszünk övele (amit a házassági egység jelképez), úgy a paráznaság során egy másik személlyel gabalyodunk egybe, megszentéstelenítve a testünket (1Kor 6,13-20). Nos úgy tűnik, tudományos kutatások igazolják, hogy sem Pál figyelmeztetése, sem a gyurmás hasonlat nem életszerűtlen keresztény fikció, hanem maga a fizikai valóság.

Egy 2012-ben publikált [tanulmány](#) az emberi szervezetben található ún. mikrokimerikus sejteket kereste, és meglepő eredményre jutott. A Fred Hutchinson Cancer Research Center (Fred Hutchinson Rákkutató Központ) ötvenkilenc nő agyának DNS-ét vizsgálta meg, akik 32 és 101 éves koruk közt haltak meg. A vizsgált nők 63%-ának agyában férfi DNS-t találtak. Még egy 94 éves nő agyában is kimutatták a férfi DNS jelenlétét, ami azt igazolja, hogy ezek a mikrokimerikus DNS-ek nagyon hosszú ideig képesek megmaradni a nők szervezetében. Hogy mi az oka a férfi DNS jelenlétének a nők szervezetében, arra a tanulmány szerint a legvalószínűbb ok a fiúgyermekkel való terhesség.

Azonban egy 2005-ös [tanulmány](#) olyan nőket is vizsgált, akik nem voltak fiúgyermekkel terhesek, mégis kimutatható volt a szervezetükben férfi DNS jelenléte. Ez a tanulmány négy lehetséges okot sorolt fel a jelenségre: spontán vetélés miatt, eltűnt fiú ikertestvér révén, az anya idősebb testvérétől került a vérkeringésbe, vagy *szexuális együttlét* miatt. A tanulmány jelzi, hogy az okok feltárásához további kutatásokra van szükségünk. Azonban ha egybevetjük a 2012-es tanulmánnyal, és arra gondolunk, hogy a nők 63 százalékának a testében kimutatható a férfi DNS, kizárásos alapon a *szexuális együttlét* tűnik a legvalószínűbb válasznak. Legalábbis erre következtet [ennek a cikknek](#) a szerzője.

Ha tényleg ez az igazság, akkor a női szervezet még annál is lenyűgözőbb, mint amit eddig gondoltunk róla. Könnyen lehet, hogy a női test évtizedek után is magában hordozza a szexuális egyesülések emlékét, mégpedig annak a férfinak a mikrokimerikus DNS-ét hordozva, akivel szexuális kapcsolatra lépett. Ha a két gyurmát egyszer összegyúrtuk, nem lehet őket maradéktalanul szétválasztani. Nem csak a szex emléke marad velünk, de úgy tűnik, az egyedi DNS is tovább él a másikban. Vagyis olyan módon „nyer igazolást a bölcsesség” (Mt 11,19), ahogy álmunkban sem gondoltuk volna. Isten tényleg monogám kapcsolatra alkotta a férfit és a nőt.”¹⁷⁴

Napjainkban tehát a bűn embere és a veszedelem fia Szentlélekisten munkáját valami teljesen torz formában utánozva, például egymással létesített szexuális kapcsolatán keresztül nem kő, hanem emberi hús vér templomokat száll meg.

Mindezzel szöges ellentétben áll a Názáretből való Mária története és üzenete, mely egészen röviden és tömören a legnagyobb egyszerűséggel az, hogy Isten letekintett a mennyekből és meglátta a názáreti szűz üdvösségtörekvését, nyilván azt, amit titokban kezdettől fogva Ő maga helyezett bele és előre örült a csodának, amit a világ alapjának letétele előtt már megtervezett és elkészített; az Isten Fia Jézus Krisztus megszületését, az Isten új teremtését.

Tények ténye, hogy Isten ennek a Máriának útját és életét méltatta arra, hogy a sajátjának tekintse és a saját cselekvéseként vállalja fel a menny, föld és föld alatti világok előtt.¹⁷⁵

Így történt, hogy egyetemes hitvallásunk a Jézus nevén kívül két kortárs személy nevét hagyományozta ránk, kik közül az egyik a Názáretből való szűz, név szerint Mária, a másik

pedig Poncius Pilátus, a római birodalom helytartója a Palesztinának nevezett római provinciában, de róla később lesz szó.

A protestáns egyházaknak nincs olyan kötelezően tanítandó mariológiája, Mária tana, Mária dogmája, ahogy a római katolikus és görög keleti, vagy ortodox egyháznak van, így tehát ha valaki egy protestánst kérdez meg arról, hogy mi a Szűz Máriával kapcsolatos hite, rettentő nehezen tudná tételesen elmondani a Máriával kapcsolatosan megvallott üdvösséges hitét.

Isten már az Éden kertjében, közvetlenül a bűneset után megígérte az embernek, hogy az asszony magvából támasztja az ördög, vagyis az ősi kígyó totális megsemmisítőjét (1Móz 3: 14-19; 23-24).

Scofield szerint a bűneset követően Isten szövetséget kötött Ádámmal és a gonosz legyőzésének ígérete ennek a szövetségekötésnek volt a része. A Biblia közvetlenül ezután következő történetében Éva, minden élőnek anyja¹⁷⁶, ujjongva örül, hogy elsőszülöttje fiú¹⁷⁷, mert ő máris benne vélte látni az Úr által ígért megmentőt, de ez az elsőszülött Káin lett, a testvérgyilkos.

Isten az ószövetségi választott népéből kiválasztott SZŰZ üdvtörténeti helyzetét és szerepét az évezredek felölelő üdvkorszakokon¹⁷⁸ át, a Krisztus Lelkétől megihletett próféták és az Ő kiválasztottjai által tartotta életben Izraelben, mégis, mire elérkezett az idők teljessége a Messiás SZŰZ általi megérkezésének hite látszólag teljesen feledésbe merült és igazságának világossága csak néhány kiválasztott lélekben pislákol. A legelső karácsonykor Isten a Messiás ígéretével és a Szentlélektől való fogantatás angyali igéjével, valamint Jézus SZŰZ általi megszületésével ezt, a már-már kialvó mécsest lobbantotta csillagként, vagy éjszakát beragyogó üstökösként sugárzó hatalmas lángra az Ő maroknyi választottjai lelkének egén. Ennek a testté lett isteni ígéretnek világosságát és igazságát látták meg a betlehemi pásztorok, és a napkeletről a királyok Királyát üdvözölni jött bölcsek.

Most, hogy Istennek ez az ígérete, amit legelőször az Éden kertjében ígért meg az embernek, Jézus kétezer évvel ezelőtti eljöveteleivel már beteljesedett, most, ezekben a gonosz időkben úgy tűnik, hogy a SZŰZről szóló evangélium még könnyebben esett áldozatául az emberi szexualitást a paráznaság pócegödrébe süllyesztő kultúráknak és istenkáromló embergyilkos gondolkodásnak, a fikció és mesevilágnak, vagy a felnőttkorúvá vált ember nevetség tárgyának és felvilágosult racionális felejtésének.

Ma tehát ha van valami, amit e kornak hitetlen, gonosz és parázna¹⁷⁹ nemzedéke teljes szívéből, teljes elméjéből, teljes lelkéből és teljese erejéből szeret, akkor az a szellemi, lelki és testi paráznaság és minden hozzá kapcsolódó tisztátalanság. Ha pedig van valami, amit e kornak hitetlen, gonosz és parázna¹⁸⁰ nemzedéke teljes szívéből, teljes elméjéből, teljes lelkéből és teljese erejéből gyűlöl, akkor ez nem más, mint az Isten kezéből való tiszteletre méltó szent házasság¹⁸¹, azaz a házasság szent szövetségében megélt szexualitás, a paráznaságoktól megtisztított, ha úgy tetszik szűz gondolkodás, aminek az a lényegi ismérve, hogy az Isten Igéjét minden körülmény között igaznak tartom, ha lebuktam, vagy vétkeztem is. Ugyanakkor nincs semmi a nap alatt, amit az ördög jobban gyűlölné, mint az Úr jelenléte által működő szent, azaz Isten számára elkülönített házasságot, ami a legkisebb templom és sátor, ahol Isten együtt lakik az övéivel. Vegyük komolyan az Urat! Ő ezt mondta:

- „Ismét, mondom nektek, hogy ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” Máté 18:19-20; „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.” Jel 3:20.

A mindeneket szétdobáló és elpusztító ördög pontosan ezt nem akarja, hogy Istennek ez a férfi és nő egy testté létezésében élő és működő templom magának Istennek adjon helyet a világban, sőt mindent elkövet, hogy ezt a helyet a maga perverz voltával ő maga foglalja el! Elfoglalta a test feletti önrendelkezés jogának trónra ültetésével, azzal, hogy Isten helyére ezt a jogot ültette. Ez a jog dönti el, hogy ki éljen és ki haljon. Az anyaméh többé már nem az embert alkotó Isten műhelye, ahol Ő maga személyesen ad formát és alakot egyedi műalkotásainak, az örök üdvösség fiainak (Vö. Zsolt 139). Ilyenként a család, a teremtésnek szent műhelye, a társadalmat alkotó legkisebb életet adó sejtje. De ma a „rákos sejtek” szaporodnak látványosan! Mit tesz tehát ennek a „szent családnak” elpusztítása érdekében az ősi kígyó?

Az ámítás és a hazugság erejével átprogramozza, újrarahuzalozza pszichés és biológiai valóságunkban a szexualitásunkhoz és általa a Szentháromság Istenhez való viszonyunkat; az Isten szövetsége helyett a paráznaságra. Hány tönkre tett család és mennyi sérült gyermek van emiatt az átprogramozás miatt?

Mindenekelőtt, - az Isten emberhez adott használati utasításával ellentétben - velünk született joggá teszi azt, hogy a legcsúcsabb élvezet és gyönyör elérésének céljából ki-kí a saját testével teljesen önző¹⁸² módon azt tehet, amit csak akar, és itt nincs semmi, de semmi megkötés. Ha tehát valaki példa okáért gyerekkel¹⁸³ akar ilyen aktust végrehajtani, azt is megteheti. Csakhogy itt beleütközik a gyermek, a kiskorúság jogába, ha következetes. Ez ellen is van orvosság, éspedig az, hogy a pubertás gyermeket már jóval előtte felszabadítja arra, hogy az önmagának való gyönyör okozás legyen a legkedveltebb játéka.

Néhány évvel ezelőtt antropológiát tanulva megdöbbenett, hogy milyen sok kultúra, legyen az ázsiai, vagy afrikai, vagy bárholnán való a szexualitást tekintve egyes állatok szexuális életét kultúráját alul múlva viszonyul az emberi élet eme erőforrásához, mert hiszen abban az adott kultúrában az ember kisgyerek kortól szabadon szexel, minden gyerek, és ezt úgy hívják, hogy "játék."

Ezek a törzsi emberek semmit nem tudnak kezdeni a szexualitásból kinyerhető erővel, Freud szerint a szublimált szexualitás tanulásra, alkotásra és kultúrateremtésre hasznosítható erőforrásával. Nem csoda, ha a szexualitás számukra pont annyit ér, mint egy orrfűvés, jó székleletés vagy vizelés, egy jó ízű evés vagy ivás.

Ide tartozik az is, hogy tegnap ütött mellbe az ELLE nőknek szóló magazin 2018. Január-Február-i számában a következő, Rebecca Newman által jegyzett cikk cím és annak hajmeresztő tartalma. A cím a következő:

„A szex jövője, hogyan kötődünk majd a robotokhoz? + Hogyan változtatják meg a nemi szerepeket?”

A modern ember szexualitásának irányáról és annak tendenciájáról szóló írás első mondata így szól, idézem:

„A Lovense cég olyan (női és férfi nemiszervvel összekapcsolható eszközöket) vibrátort, illetve péniszre húzható maszturbátort gyárt, amely segítségével a párok nagy távolságból¹⁸⁴ is szexelhetnek a Skype vagy Face Time közvetítésével. A két eszköz vezeték nélkül kapcsolódik egymáshoz, és átveszi a két felhasználó ritmusát.”

4. ábra, az Elle magazin címlapja

Ezt a gátlástalanságot, amikor a testemben megremegve végre megértettem, egyértelműen világos lett a Jelenések könyve következő próféciaja:

- „És látám, és íme egy Bárány áll vala Sion hegyén, és ő vele száznegyvennégy ezren, akiknek homlokán írva vala az ő Atyjának neve. És hallék szózatot az égből, mint sok vizeknek zúgását és mint nagy mennydörgésnek szavát; és hallám hárfásoknak szavát, akik az ő hárfájukkal hárfáznak vala; És énekelnek vala mintegy új éneket a királyi szék előtt, és a négy lelkes állat előtt és a Vének előtt; és senki meg nem tanulhatja vala azt az éneket, csak a száz negyvennégy ezer, akik áron vétettek meg a földről. *Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat; mert szüzek.*¹⁸⁵ Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengéiül. És az ő szájukban nem találtatott álnokság; mert az Istennek királyi széke előtt feddhetetlenek.” Jel 14:1-5.

Szándékosan idéztem Károlyi értelmezett fordítását, mert számomra mostanáig ez a fordítás értelmezhetetlen volt. Most azonban az „οἱ τοῦ εἰσιν οἱ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν” (outoi ejszin hoj metá gynajkon uk emoluntészán) görög szöveget, a most tudomásomra jutottak szerint, így fordítanám le:

„Ezek azok, akik asszonyok mögött, között és után, valami útján, közbevetett közvetítésével nem fertőződtek, nem váltak tisztátalanokká.”

Ebben a változatban pedig ez a Jelenésekben olvasható prófécia pontosan azt az Isten gyalázó gondolkodásbéli fertőzöttség megtagadását jelenti, amely szellemi szennytől és annak a testen belül¹⁸⁶ véghezvitt pusztításától a Bárány Jézus menyasszony-népe minden korban megőrizte és most is megőrizi, illetve megtisztítja¹⁸⁷ magát. Elutasítja tehát mindenkor, hogy magához

engedje azt az ördög által mesterien kidolgozott pusztítást, ami a szexualitáson keresztül tesz a rabszolgáivá, pusztít el és juttat nem a „végtelenbe”, hanem a gyehennára.¹⁸⁸

Ez a rombolás és halál az Isten Igéjével szembehelyezkedő ember és házasság ellenesen gondolkodásban, magatartásban, életgyakorlatban gyökerezik és eme utolsó napok utolsó óráiban több más dolog mellett és azokkal együtt a masturbátor, klitorisztimulátor és orgasmatron robot és hozzájuk kapcsolt Oculus Rift intelligens eszközei¹⁸⁹ nyújtotta szexuális gyönyörökben ölt a legtökéletesebben formát, alakot és virtuális „érzéki testet”, és mindenekfelett az ennek mintájára létrehozott vizualizált Antikrisztusban.¹⁹⁰ Ez tehát az, amikor a virtuális téren át az Antikrisztus az emberi agyon belül veti meg a lábát.

Ezért amikor hitvallásunkban hangos szóval, a körülöttünk özönvíz előttivé¹⁹¹ és Szodomává¹⁹² fajult világban kimondjuk a szűz Mária nevét, a legelső dolog, amit ezzel teszünk éppen az, hogy felidézzük Isten évezredeken át életben tartott szent Igéjét és ígését, valamint azt, hogy mit tett az ember ezzel a szent isteni tervvel és akarattal, üdvösséges ígérettel és a szent házassággal; nem méltatta emlékezetében megtartani és ezerféleképpen gyalázta meg, különösen napjainkban, és a múltban akkor, amikor a pogány népek kultúrájához hasonulni akaró Izrael elvitte és saját kezével áldozta fel a szüzei által fogant fiait, vagyis az elsőszülött fiait a Molok¹⁹³ szörny istenségének.

Most csak egy perc erejéig gondoljunk arra, hogy mit cselekszünk mi az Isten nekünk tett ígéreteivel és szent Igéjével? Isten szüntelenül azon munkálkodik, hogy az ígéreteit beteljesítse, mi pedig szüntelenül azon munkálkodunk, hogy elfelejtsük a nekünk tett ígéreteit. Nem ez történik most is?

Halljuk hát meg az Úr igéjét! Ha csak egy házaspár marad az egész világon, aki nem felejt el Isten Igéjét, Ő annak az egy párnak is maradéktalanul fogja beteljesíteni az embernek tett ígését. Milyen kegyelem lenne, ha most én lennék ez az ember! Boldog volt Noé, amikor reá esett az Isten választása, hogy rajta keresztül teljesítse a nekünk tett ígését!

A Mária-dogma tehát a keresztyén teológia mellőzhetetlen része, és üdvösségünk alappillére! Mivel Isten Jézusban tárult ki az ember felé, innen kiindulva a Mária helyét csak Jézus Krisztussal kapcsolatban kell keresnünk. Mária tehát az egész teológia rendszerben, nemcsak a krisztológiához, azon át az ekleziológiához, hanem e kettőn keresztül a szoteriológiához, mindenek végső beteljesedééhez, az eszkatológiához is kapcsolódik.

A római katolikus egyház értelmezése szerint már a *Jel 12* párhuzamot von az Egyház és Mária alakja között (nagy jel!), s az ortodox és a római katolikus egyházi hagyomány ezt a Jelenések könyvéből vett gondolatot fejlesztette tovább. Így lett a Mária dogma alapelve, alaptétele a Mária „istenanyasága”, amit azonban helyesen és átfogóan kell értelmezni. Nemcsak mint biológiai tény, hanem mint szabad, személyes, kegyelmi eseményt, amely Mária üdvtörténeti szerepe volt. Ebből következik, hogy Mária lelki anyasága belső eleme az ő istenanyaságának. Mária anyasága a mintaképe annak, ahogyan a megváltandó világnak és az emberiségnek a hitben a Megváltót fogadnia kell. Ha pedig arra gondolunk, hogy az ember egyéni megváltása és megigazulása éppen Krisztus hittel való befogadásával megy végbe, akkor azt is belátjuk, hogy ugyanaz a hittel való befogadás Máriánál egyúttal a legteljesebb kapcsolatot jelentette Krisztus emberségével, a kegyelem forrásával. Eddig a pontig úgy, ahogy, de még együtt tudunk haladni a görög keleti, ortodox és katolikus Mária dogmával, de ők mindebből különös következtetésekre jutnak el, amivel mi már nem tudunk egyetérteni.

Szerintük félrevezető ez a már korai egyházban kialakuló "szentség" fogalom, melyet a katolikus egyháznál végzetes eltorzulásig fejlesztett. A szentségnek nem következménye a

bűnre, a vétekre való képtelenség még szűz Máriára vonatkoztatva sem. Mária tehát nem rendelkezett azokkal a tulajdonságokkal, melyeket később neki tulajdonítottak, melyek szerint ti. szűz Mária anyaságából folyik az ő kegyelmi megszentelődése. Ő a legtökéletesebben megváltott és megszentelt ember, ezért el kell fogadni, hogy mentes volt az áteredő büntől (szeplőtelen fogantatás) és a személyes bűnöktől. Ugyanakkor szeretetben is legközelebb áll Krisztushoz, s anyasága is olyan, hogy kifejezi Jézus istenfiúságát (szűzi fogantatás), és a vele való egységből következik megdicsőülése (mennybevétel).¹⁹⁴

Mi, protestánsok ezeket elutasítjuk, mert szerintünk az Isten üdv történetét átszövő evangélium, közvetlen és világos kijelentéseket tett a SZŰZ üdvrendi szerepéről, de mindez kinyilatkoztatássá akkor lett, amikor a názáreti szűz, a kegyelemmel teljes, hitében áldott Mária az Isten angyalának Gabrielnek megszólítására egész lényével igennel válaszolt. Ott a názáreti szűz Máriába találkozott az ősi prófétai IGE, a benne gyönyörködő SZŰZ élő bizalmával. Ez a csodálatos találkozás fizikailag is a Szentlélekisten mindeneket körül fogó, körül ölelő és beárnyékoló sátorában¹⁹⁵ történt. Nem Mária pusztán önmagában volt szent, hanem Isten kegyelmi cselekedetében lett azzá. Az ő szentsége a mi szentségünk története is!

Akkor és ott Názáretben két dolog is történt. Mindenekelőtt Isten különleges teremtményi cselekedete történt, másodszor pedig így lett a próféták által névtelenül hagyott SZŰZnek neve: Mária. Az ő szűzi testéből öltött magára testet az öröktől fogva való Isten Fia, az örök IGE. A latin szöveg erről ezt mondja:

„Conceptus est de Spiritu sancto, natus ex Maria virgine.”

Tehát nem ex Spiritu sancto = Szentlélekből, hanem Szentlélektől, Szentlélek által. És nem Máriával, hanem Máriából teremtett Jézus emberi teste. Azért fontos ez, mert a Bibliából világos, hogy Isten Szentlelkének szerepe itt nem olyan, mintha Ő lenne Jézus apja, mintha valami módon „biológiailag” mégiscsak ő lenne Jézus nemzője. Hanem úgy szól a kijelentés a Szentlélektől, mint aki (közreműködik) teremtménye Isten Fia emberi testének (megszületésében). (Nem az ő örökkévaló isteni lényének, mert ő nem teremtmény.)¹⁹⁶

Kálvin szerint „(...) Isten Fia csodálatosan szállt alá az égből, anélkül azonban, hogy az eget elhagyta volna. Azt akarta, hogy a szűz csodálatosan hordozza méhében, hogy csodálatosan járjon a földön s függjön a keresztfán, hogy e világot, mint kezdettől fogva, földön jártában is mindenkor betöltse.” (Institio, 2.13.4).

Mária tehát a názáreti szűz, a Dávid házából való József¹⁹⁷ szerelmes jegyese, a Messiás Jézusnak az anyja, akit szűzi fogantatással szült. Bart Károly így magyarázza ezt a hitvallási mondatot:

- „Maga Isten, mint teremtmény lép itt fel, nem pedig mint ennek a szűznek társa. A régi idők keresztyén művészete megkísérelte ábrázolni azt, hogy itt nem szexuális cselekmény történik. helyesen mondták, hogy ez a fogantatás Mária fülén (hallásán) keresztül történt, amikor meghallotta Isten szavát.”¹⁹⁸

Isten új teremtményének terve tehát Mária befogadó hallásán és egész szűzi lényén keresztül valósult meg, ő rajta keresztül vette kezdetét a történelemben. Hogyan?

Lukács, aki a hagyomány szerint foglalkozását tekintve orvos volt, ő szorgalmas gyűjtő és rendszerező munkával a végére járva lejegyezte nekünk a Messiás Jézus testet öltésének a történetét; ezt olvassuk a Lukács 1: 26—45 verseiben.

Lukács evangéliumában az áll, hogy Gabriel arkangyal tömörítve és hatalmas erővel a názáreti szűz személyére célzottan összpontosítva közli Máriával Istennek már a próféták által is kijelentett tervét és akarátát.

- „Mária! Ne félj, mert te vagy az a kegyelembe fogadott, akit Isten a világ megalapozás előtt arra választott ki, hogy szűz testedből testet öltösz magára, hogy azzá a Messiássá váljon, aki Isten és ember ősz ellenségének, az ördögnek egyszer és mindenkorra a fejére tapos; így a világnak váltságot és örök üdvösséget szerez.”

Ez a mennyből személyesen neki hirdetett és reá szabott ige felszabadította őt arra a boldog hitre, amely által örömmel adta oda önmagát a teremtő Isten kezébe. Ezt mondta az Úrnak:

- „Legyen nekem a Te beszéded szerint, a te teremtő IGÉD szerint! (Luk 1:38.)

5. ábra. A már 39 éves Goya, romantizmus korabeli festő, 1785-ből származó festménye

Ez a tudatos, szabad együttműködés imája, Szentlélekisten munkája volt, amit Máriával együtt nekünk is mondanunk kell, azaz a mi imádságunkká is kell lennie ugyanazon Szentlélek által! Isten közölte Máriával az Ő teremtői akaratát, az Úr alázas szolgáló leánya pedig hittel tudomásul vette. Befogadta a teremtő Igét – s ebből jött létre az új Élet. A különös itt az, hogy míg minden Mária előtti asszony utódot szült, addig Mária ELŐDÖT, aki minden őt követő ember prototípusa. Isten itt az Ő beszéde által, Szentleke erejével teremt (Cseri K 2014, 83).

Mi történt, amikor Mária szemtől szemben a Teremtővel így imádkozott, hogy „*legyen nekem a Te beszéded szerint*”?

A teremtett mindenséget minden apró részletében megremegtető csoda történt, az Isten üdvtörténete új szakaszba lépett, csirát bontott az új teremtés és ennek mindenekelőtt nyilvánvalóvá váló növekedése, mindeneket betöltő kibontakozása vette kezdetét a földi történelmi időben.

Amikor tehát a Jézus Krisztus istenségéről és testet öltéséről szóló hitünket megvalljuk, egyben azt is kimondjuk, hogy Ő nem embertől született félisten, és nem Istenből lett alsóbbrendű isten (görög mitológiai isten-ember hős). Továbbá ő nem az önerőből megistenült ember-isten sem, vagy istenképzet. Ugyanakkor Ő nem egy általános igazságeszménynek emberideálnak a megismerője (Cseri K. 2014, 82). Ő nem virtuális valóság, hanem maga a valóság, ahogy mondta is, a Vagyok (2Móz 3:14; Jel 1:4 és 8; Jel 4:8; 11: 17) vagyok!

Isten evangéliuma szerint szűz Mária történetében nemcsak az történt, hogy az örökkévaló Isten Fia testet öltött magára a Mária csontjából, húsból és vérből, hanem ugyanakkor, és pontosan ugyanakkor a SZŰZ is elkezdett egy testté válni az áldott állapot által a belőle testet öltő Messiással, azaz Krisztussal. Tény, hogy biológiailag kilenc hónapig egy vérkeringésben éltek ketten együtt. De mindössze csak kilenc hónapig? Mi történt azután, miután véget ért az egy test és egy vér bensőséges korszaka? Állapotváltozás történt, az, hogy a régiek elmúltak és újjá lett, azaz hogy elkezdett újjá lenni minden. Csak az történt, hogy a mulandót elkezdte elnyelni az örökkévaló, a romlandót a romolhatatlan.

Hitvallásunkkal ezt a titkot valljuk meg, és ez bizony a zsidóknak botrány a görögöknek pedig bolondság a javából, nekünk viszont, református keresztyéneknek, Isten ereje és élete az üdvösségre. Miért?

Csak azért mert Szűz Mária volt az első abban a kibeszélhetetlen titokban, ami az evangélium befogadásával velünk és bennünk is történik! Még egyszer! Az, ami Názáretben szűz Máriával elsőnek történt meg, Jézus Krisztus hittel való befogadásával, most bennünk és velünk történik! Mi ez, ami történik?

A Krisztussal való eggyé válásunk, az, hogy a váltságban egy test vagyunk a Messiás Jézussal, a mi Urunkkal!

Az új teremtés történik, a Krisztussal való elválaszthatatlan egybeszerkesztésünk történik, és ez nem képzelgés, ez az Isten igazsága!

Hitvallásunkkal tehát, amikor hangos szóval kimondjuk Szűz Mária nevét és azt, hogy Szentlélektől foganta és szűzen szülte meg Jézus Krisztust a mi Urunkat, akkor valójában a Krisztusban megtörtént újjáteremtésünk titkát valljuk meg, ami üdvkorszaki értelemben a történelmi időben a Názáretből való szűz Máriával vette kezdetét. S mint ahogy a csírában már benne van az érett gyümölcs, hasonlóképpen a szűz Máriában végbement történésekben is már benne volt a leendő érett gyümölcs, ami esetünkben a váltság kiteljesedése, a test feltámadása, valamint az új ég és föld ígéretének elérkezése. Az Isten diadalának ezt az elkezdődését hirdette meg Keresztelő János, amikor így szól:

- „Térjetelek meg, mert elközelített a mennyeknek országa!” Máté 3:2.

Szűz Mária tehát ebben az értelemben az újjá teremtés, vagyis az utolsó Ádámnak, mint Isten új teremtésének felettébb titokzatosan¹⁹⁹ de szerves része, mert elválaszthatatlanul tartozik a Messiás Jézus élő testéhez, az anyaszentegyházhoz²⁰⁰, mert nincs Jézus-test Szűz Mária nélkül, ahogy nem létezne Szűz Mária sem, a benne megfogant Isten Fia nélkül!

Így lesz a názáreti szűz Mária az ószövetségi Izraellel egybeszerkesztett újszövetségi nép egységét valamiképpen megtestesítő csodálatos Krisztustest metaforája, a Messiás Jézust magába fogadó anyaszentegyház jelképe.

Az üdvtörténetet nyomon követő hitvallásunkban a továbbiakban megvalljuk, hogy Istennek ezt az első zsengejét, Jézus Krisztust, Isten keresztül viszi a szenvedések völgyén és a halál árnyékának pokoli mélységein, de harmadnap feltámad a halottak közül. Itt elválik Szűz Mária története a feltámadt Messiástól. Hogy értsük ezt?

Pál azt mondja, hogy Krisztus az első zsenge, ami a halottak és a halottak feltámadását illeti. Pál ezzel azt mondja, hogy a Krisztussal egy test népe a Krisztus halálával hal meg és az Ő feltámadásával támad fel. El kell tehát utastanunk azt, hogy Krisztus teste tagjaiként mi csak az első Ádám halálával halnánk meg. Nem, ez nem evangélium, hanem a kárhozatban maradás, mert az utolsó Ádámban az első is meghalt egyszer és mindenkorra. Minekünk az első Ádám halálából által kell mennünk az utolsó Ádám életébe (János 5: 24-25)! A mi halálunk tehát

Krisztus általi halál, hogy az életünk is az öve legyen. Krisztus halála és feltámadása felülírta az Adámban való meghalást és így a váltság hatása terjedt ki mindenekre.

Mária tehát nemcsak abban első, ahogy egy test lett Jézussal, aki a Krisztus, de abban is az első, ahogy vele együtt, az ő kereszthalálával ugyanazon tördőfés által meg is halt.²⁰¹ Ezt a Jézus Krisztussal való együtt-meghalást egyetlen üdvözült ember sem spórolhatja meg, azaz ebben is Krisztus nyomában járunk kik közül az első lépéseket, időben az apostolokat is megelőzve talán maga Jézus anyja tette meg.

Az íge alapján történő Mária, a róla való bibliai ismeretünk, ezen a ponton elváll a Mária társmegváltóvá istenült megistenülését hirdető római katolikus dogmától.>>1854-ben a római katolikus egyház kihirdette, hogy Mária szeplőtlenül fogantatott, vagyis mentes az eredendő bűntől. 1950-ben közzé tette a pápa Mária mennybemenetelének a tanát. Azóta Mária az „Ég Királynője” lett.²⁰²<<

Mi azonban az Ige kösziklájára állva azt valljuk, hogy Mária az apostolokhoz hasonlóan Krisztus halálával halt meg és temetettet el, ugyanakkor a Krisztus feltámadásával kelt új éltre. A Krisztus feltámadásával a Szentlélek által ő is újjá született és akárcsak az apostolok és mi, az Isten új teremtményeivé lettünk, amin belül a Mária új teremtés volta a miénkkel együtt teljesedett ki és jut el a feltámadott test birtokba vételére. A Messiás Jézus visszajövetelével egybeeső feltámadáskor Mária velünk együtt fog feltámadni és az elragadtatással a váltság teljességére eljutni.²⁰³ Mária tehát nem válik el tőlünk és a mi sorsunktól, hanem velünk és a nyomunkba lépő nemzedékkel együtt, ha lesz ilyen, az apostolokkal együtt és a Messiásra tekintő összes szenttel együtt, akik a világ kezdetétől voltak és a világ végéig lesznek, tehát így együtt állunk meg dicsőséges Urunk trónusa előtt.

Amikor tehát az apostolok Mária tiszteletét reánk hagyományozták Máriának most felsorolt történetét és annak most felfrissített igazságait hagyták reánk, nem többet és nem kevesebbet. A názáreti Mária történetében Isten mint Teremtő cselekszik, és nem mint férfi!²⁰⁴ Ennek megértésekor két véglet felé szoktunk kisodródni. Egyfelől, a „ló” innenső oldalán, minden emberszerinti (szexualitással kapcsolatos) elképzeléstől meg kell szabadulnunk, ahhoz, hogy ezt a kijelentést helyesen érthessük. Másfelől, annak a bizonyos lónak túlsó oldalán, Mária társmegváltóvá és isteni közbenjáróvá istenített dogmája van, amely bár szépnek hangzik, valójában a sárba tiporja és meggyalázza Mária evangéliumi igaz nagyságát, ettől pedig kategorikusan el kell határolódnunk.

Ameddig az evangéliumok Máriája minden tekintetben közülünk való ember, aki rászorult a kegyelemre, ahogy mi magunk is, egészen közel áll a szívünkhöz, addig a mennyekben az ég királynőjeként, közbenjáróként és elérhetetlen istenségként imádandó „Szűz Mária” áthidalhatatlan messzeségben van tőlünk, aki már nem gyarló testünkből való test és nem vérünkből való vér, és aki Krisztushoz, ami egyetlenegy fejünkhöz nem úgy kapcsolódik, mint mi, hanem olyan, mintha ennek a testnek ő egy másik égből való mennyei feje és egy attól idegen tagja lenne.

Ugyanakkor olyan is, mintha megistenült emberként egyenlőfélként társulna Isten mellé „feleségnek”, a Fiú Isten mellé pedig „anyának”, ami utálatos bálványimádásként teljesen elfogadhatatlan.

Ez az elválasztás és megkülönböztetés tehát káromolja és meggyalázza a Mindenható teremtő Istent, és bennünket egyszülött Fiában szerető mennyei Atyánkat, aki a Szentlélek által fogant Messiás Jézuson keresztül könyörült meg elsőnek Márián és ő hozzá hasonlóan még én rajtam is!

A Messiás Jézus hittel való befogadása, ahogy kezdetben úgy most is Szentlélekisten titokzatos és csodálatos munkája által a jelenleg tapasztalt emberi lényünk testi-lelki, biológia és szellemi (pneumatikus) elváltozását eredményezi! Ez az átváltozás nem lesz, hanem van és folyamatosan történik. Mert aki a Jézus hitéből való hittel igent mond az Isten benne is elkészülő új teremtésére, abban az emberben Isten Szentlelke pontosan ugyanazt a teremtoi művet viszi véghez, amit a názáreti Máriában is, azzal a különbséggel, hogy biológiailag nem lesz vemhes, de minden más értelemben a Lélek és az Ige hallással és hittel befogadott munkájaképpen, Krisztus Jézus organikus élete kezdődik el benne is (Vö.: Cseri K. 2016, 63). Pál szavaival élve:

- „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” Gal 2:20.

Jézus fogantatása és születése egyszeri és példátlan esemény, de ehhez hasonlóan történik ma is az „Ő testet öltése” azokban, akik Szentléleknek ugyanazon közvetítésével hittel fogadják be Isten ígétjét. Az ige mint valami romolhatatlan mag, új életet támaszt bennünk (1Pt 1, 23), s Krisztus él hit által a szívünkben (Ef 3, 17) (Cseri K. 2016. 63).

Hitvallásunknak itt van nagy figyelmeztetése! Mivel a szűz Máriától szóló hitvallásunkban, ahogy egy csirában a kész termést is kapjuk, ehhez hasonlóan a Szentlélektől való fogantatásban és a SZÜZtől való születésben már a saját Krisztusi újjáteremtésünk titkát kapjuk és ezt valljuk meg.

Nyíljon hát meg a szemünk annak meglátására, hogy az ördög vérszomjas ragadozóként, a lelki és testi paráznasággal hogyan tesz meg mindent annak érdekében, hogy gyerkeink ne születhessenek meg, ha pedig megszülettek, akkor ne hallják meg az evangéliumot és ne térjenek meg, megtérve pedig újjá ne születhessenek, a feltámadást követően pedig elkárhozzanak! Nem, ez nem történhet így!

Hitvallásunk igaz megvallásával tehát a gyermekeink örök életéért imádkozunk, könyörgünk, kiáltunk és esedezünk!

Mivel tehát Istennek a SZÜZ történetével a mi (Isten váltsága általi) újjászületésünk (és újjá teremtésünk) volt a célja az ő (egyszülött Fiának) Szentlélektől való fogantatásának és asszonytól való születésének,²⁰⁵ története tömör mondatként ott van az Apostoli Hitvallásban!

Mennyei Atyánk és örökkévaló Teremtőnk a Jézus Krisztus váltságában köti össze a mennyet és a földet, szerkeszt egybe mindent, amit szétdobált a bűn és az ördög. Ő benne vett Isten tökéletes elégtételt és megengesztelődést a bűneink miatt. A váltságban Istennek egyszülött Fia, mint ember mutatta be az egyetlen és tökéletes megváltást hozó áldozatot, de mint tökéletes Isten szerzett tökéletes elégtételt és új életet, örök életet, az ő halálból való feltámadásával (Vö. Cseri K. 2016, 64).

Az öröktől fogva való Isten Fia így öltötte magára az Ádám örökítő genomját mellőző názáreti szűz Mária tiszta, velünk mindenben azonos testén keresztül a mi esendő testünket, az enyémet és a tiedét testvérem! Oh, mily csodálatos evangélium ez!

Ez azonban nem jelenti azt, hogy az Isten ember lett, mégkevésbé azt, hogy az ember (Jézus) vált volna Istenné, hanem azt (jelenti) hogy a két természet egy személyben egyesült, a krisztusi új ember prototípusában, aki maga az új teremtés, az utolsó Ádám²⁰⁶, és mi mindenben őt másoljuk; követjük! Mily áldott, boldog reménység ez! Éppen ezért hívjuk segítségül a Messiás Jézus szent nevét, hogy megváltott testünkben és lelkünkben Szentlélek által lakozást vehessen bennünk az Szentháromság egy igaz Isten.

Áldott legyen a mi Atyánk és örökkévaló Istenünk szent, szent, szent neve! Ámen.

Szenvedett

Alapige: Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára. Ti valamikor nem voltatok nép, most pedig Isten népe vagytok; régen nem nyertetek kegyelmet, most pedig irgalomra találtatok. Kérlek benneteket, hogy mint idegenek és zarándokok, tartózkodjatok a testi kívánságoktól, mert ezek a lélek ellen törnek. Éljetek szép életet a pogányok között, hogy lássák jótetteiteket, és látogatása napján majd magasztalják az Istent, épp amiért most gonosztevőnek rágalmaznak benneteket. Engedelmeskedjétek az Úrért minden emberi hatalomnak, mind a királynak, a legfőbbnek, mind a helytartóknak, akiket ő küldött, hogy a gonoszokat megbüntessék, a jókat pedig kitüntessék. Mert az az Isten akarata, hogy tetteitekkel némítsátok el az ostoba emberek tudatlanságát. Szabad emberek vagytok, de nem arra való a szabadságotok, hogy a gonoszság takarójának használjátok, hanem mint Isten szolgálói (úgy éljétek vele). Mindenkit tiszteljétek, szeressétek a testvéri közösséget, féljétek az Istent, s tiszteljétek a királyt.

Szolgák, köteles tisztelettel vessétek alá magatokat uratoknak, nemcsak a jóknak és a szelídeknek, hanem a durváknak is. Mert érdemet szerez, aki Istenre való tekintettel türelmesen elviseli a fájdalmat, még ha igazságtalanul szenved is el. Mert milyen dicsőség az, ha mint bűnösök, eltűritek az arculütést? Ha ellenben jót tesztek, és mégis türelmesen szenvedtek, az kedves az Isten előtt. Mert erre vagytok hivatva, hiszen Krisztus is értünk szenvedett, példát adva nektek, hogy kövessétek nyomdokait. „Bűnt nem követett el, hamisság nem volt ajkán.” Amikor szidalmazták, nem viszonozta a szidalmat; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta magát az igazságos bíróra. Vétkeinket a saját testében fölvitte a (kereszt)fára, hogy meghaljunk a bűnöknek, s az igazságnak éljünk. Sebei szereztek számotokra gyógyulást. Olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és oltalmazójához. 1Péter 2: 9-25.

Apostoli Hitvallásunk megértésében eljutottunk Krisztus Urunk szenvedése megvallásának tételéig, ami így szól:

- „Szenvedett, Poncius Pilátus alatt megfeszítették, meghalt és eltemették.”

Az elmúlt alkalommal azt hallottuk, hogy Megváltónk szenvedésével kapcsolatosan Isten Igéje és Szentlelke öt életbevágóan fontos tanítással ajándékoz meg bennünket. Azt akarja, hogy ez az öt lényegi és szükségszerű tanítás a mindennapi életünk szerves részét alkossa, hogy életünk erejévé váljon örökre. Ez az öt tanítás a következő:

1. Isten, az ő szent Fia odaadásában és az ő szenvedéseiben mutatta meg nekünk az ő irántunk való szeretetét, kegyelmét, hosszútűrését és üdvözítő irgalmát.
2. Krisztus szenvedésében Isten kinyilvánítja és mindeneknek megmutatja a bűn ellen való haragját, az Ő igazságos ítéletét és a bűn felett aratott diadalát
3. Krisztus szenvedése a mi üdvözítésünk megcáfolhatatlan, megmásíthatatlan és örökre eltörölhetetlen, mennyben és földön egyaránt ellenjegyzett hivatalos és érvényes dokumentuma.
4. Isten Krisztus Urunk szenvedéseiben derít fényt a mi testi lelki szenvedéseink nagy talányára is. Mit kezdjünk a saját és szeretteink szenvedésével?
5. Egyedül a Krisztus szenvedése leplezi le a bűnt!

Most az öt felsorolt tanítás közül arról lesz szó, hogy Isten Krisztus Urunk szenvedéseiben derít fényt a mi testi lelki szenvedéseink nagy talányára, és végül arról, hogy egyedül a Krisztus szenvedése leplezi le a bűnt!

Az apostoli tanítás különös összefüggésbe helyezi a Krisztusétól immár elválaszthatatlan szenvedés kérdését. Az alaphelyzet a következő:

- „Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára. Ti valamikor nem voltatok nép, most pedig Isten népe vagytok; régen nem nyertetek kegyelmet, most pedig irgalomra találtatok (1Péter 2: 9-10). (...) Olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és oltalmazójához (1Péter 2: 25). (...) Mert milyen dicsőség az, ha mint bűnösök, eltűritek az arcülést? Ha ellenben jót tesztek, és mégis türelmesen szenvedtek, az kedves az Isten előtt. Mert erre vagytok hivatva, hiszen Krisztus is értünk szenvedett, példát adva nektek, hogy kövessétek nyomdokait. „Bűnt nem követett el, hamisság nem volt ajkán.” Amikor szidalmazták, nem viszonozta a szidalmat; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta magát az igazságos bíróra. Vétkeinket a saját testében fölvitte a (kereszt)fára, hogy meghaljunk a bűnöknek, s az igazságnak éljünk. Sebei szereztek számotokra gyógyulást (1Péter 2: 20-24).”

Krisztus Urunk szenvedésének nyilvános vállalása és megvallása, közintézményekben és köztereken történő kiábrázolása ma az Európai Unió egyes országaiban majdhogynem harcra hívó lobogóként és jelszóként borzolja fel a *meistrime* ideológia propagandistáinak kedélyeit. Ők azok, akik tűzzel-vassal el akarják feledtetni velünk, hogy Jézus Krisztus a keresztfán értünk kínhalált szenvedett és ezzel az életünket örökre önmagához kapcsolta, vagy ahogyan ezt Ő maga fogalmazta meg:

- „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön!” Mt 28: 18.

A Krisztus, - és keresztyénellenes társadalmi berendezkedés úgy fél az elkötelezett keresztyénektől, a Jézus Krisztus szenvedésének és egyben az Ő teljhatalmának megvallásától és vállalásától, mint a mondás szerint az ördög a szentelt víztől. Ezt a Krisztus-undorukat, keresztyéngyűlöletüket és viszolygó rettegésként megélt frusztrációjukat azzal takargatják, hogy a Krisztus szenvedéseinek kiábrázolása sérti az ő általuk reánk telepített muszlinok hitét és az elkötelezetten istentagadók szuperérzékenységet, mert félelmet kelt bennünk.

Hát eljutottunk a lényeghez, hogy a Krisztus szenvedéseivel való szembesülésünk fölkelt bennünk egy egészséges rettegést. Milyen nagy igazság ez, pünkösöd napján, Szentlélek eljövetelkor, az Ő személyes munkája által pontosan ez történt, minden lélekben félelem gerjedt.²⁰⁷

A Krisztus lelke azonban még ennél is tovább megy, mert arra buzdít és bátorít fel, hogy a Messiás Jézus tanújaként ne féljünk a szenvedéstől, hanem példamutató módon, Krisztus tanítványaként jót cselekedve a hazugság és hamisság okozta szenvedéseket az Úrral együtt hordozzuk el. Az egyetlen érv ehhez, maga Jézus Krisztus, hiszen Ő is pontosan így cselekedett. Meg is kérdezte:

- „Sok jó dolgot mutattam nektek az én Atyámtól; azok közül melyik dologért köveztek meg engem (Ján 10:32)?”

Két lehetőségünk van. Krisztus Jézus példáját követve a jót cselekedjük, de a jutalom és a dicséret helyet a bemocskolást, a rágalmat, vagy igazságtalan ítéletet szenvedjük el együtt az Úrral, vagy beállunk mi is a szenvedést megtagadók elkárhozottak tömegébe és megszűnünk Krisztussal együtt szenvedni, de akkor ugyanabban a pillanatban annál jobban elkezdünk Istentelenül és kárhozottan szenvedni. Miért? Azért, mert Krisztus Urunk keresztre feszítése óta nincs, nem létezik olyan választási opció, hogy szenvedésmentes vagy szenvedésekkel teli élet, csak az a választási lehetőség létezik, hogy el - és ki vesszük a részünket a Krisztus szenvedéseiből²⁰⁸, vagy az istentelenek soha véget nem érő kríziseit és szenvedéseit²⁰⁹

választjuk. Péter apostol, és rajta keresztül Szentlélekisten viszont arra buzdít, hogy ne féljünk Krisztusért szenvedni, vagy akár vértanúhalált vállalni, mert megnyugszik rajtunk a dicsőségnek és az Istennek Lelke (Cseri Kálmán 2016, 75-76).

Mit vallunk tehát meg hitvallásunkban Krisztus Urunk szenvedésében?

Isten Krisztus Urunk szenvedéseiben derít fényt a mi testi lelki szenvedéseink nagy talányára is.

Mit kezdjünk a saját és szereteteink szenvedésével?

A talány egyszerűen az, hogy a Krisztus Urunk szenvedése és a mi Ő vele együtt való szenvedésünk egymástól elválaszthatatlanok.

Éppen ezért szenvedésének a tagadása, valójában a keresztség megtagadását jelenti mert ez a kettő is elválaszthatatlan egymástól. Ez a magyarázata annak, hogy a Sátán mindent elkövet annak érdekében, hogy valamiképpen a szenvedés megtagadóivá váljunk.

A szenvedő Messiás megtagadása az ős bűnig vezethető vissza, mi azonban ezt a prófétákkal és az Úr Ó, - és Új Szövetségi tanúival együtt csak Krisztusban ismerjük fel! Krisztus Jézus megtagadása tehát egyidős az újszövetségi Szentírás születésével, sőt maguk a zsidó hagyomány művelői is ellene álltak a saját hagyományuknak, a saját Szentlélektől ihletett prófétáknak, amikor nem akarták elfogadni és tudomásul venni, hogy eljön ugyan a Messiás, de kínokat fog szenvedni és kiirtatik. Simon Jóna fia, amikor magához ragadta Jesuah rabbit ott a Cezáre-Filippi úton és azt mondta neki, hogy „mentsen Isten, ez (a szenvedés) nem történhet meg veled”,²¹⁰ akkor valójában már a próféták által is kimondott ellenállást valósította meg, töltötte be. Így lett tökéletesen igaz, hogy „nincsen csak egy igaz is; nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.”²¹¹

Az igaz Messiást várók tehát nem egy világmentőre törő diktátorhoz csatlakoztak, hanem az ellenségei által csalónak feltüntetett egyetlen igazhoz, aki a keresztfán kínhalált halt és noha ez a Krisztushoz való ragaszkodás maga a tökéletes lehetetlenség, azóta is így történik! Hiszen nincs tehát senki, nincs csak egyetlenegy emberi is, aki önként annak a csalónak a sorsában osztozna, aki annyira visszataszító, hogy reá nézni is kibírhatatlan. Nincs senki, aki önmaga elhatározásából és erejéből a gyalázat eme keresztre feszített emberét szívesen követné, vagy örömmel azonosulna vele, sőt inkább emberileg csak olyan van, hogy mindenki tőle tehetően ízig-vérig ellene áll és elfordul tőle.

Hogy lehetséges akkor, hogy mi mégis a megfeszített Krisztust követjük? Úgy, hogy bennünk az Ő Lelke vett lakozást! Úgy, hogy a Krisztushoz való tartozásunkat nem mi kezdeményeztük, nem mi munkáljuk ki, és nem mi fejezzük be.

Mi Szentlélekisten csodálatos munkája által a Messiás Jézust vállaljuk, valljuk meg és követjük, a csúfolódó gyalázó pedig a világkormány élére törő diktátorok diktátorát, az Antikrisztust!

Az Antikrisztus az, aki a kezdetektől fogva azzal kampányol, hogy **ő majd megtanítja az Úr papjainak és az Isten népének, hogy miként kell a Bibliát értelmezni.**²¹² Ezzel nem mondott semmi újat, mert már az Éden kertjében elkezdte értelmezni az Isten ígét.²¹³ Az ember az asszonyán keresztül hallgatott rá és a bűn zsoldja okozta halálba jutott, úgy ő, amiképpen minden utóda is. Ugyancsak ő, Jézusnak is értelmezte a Bibliát ott a pusztában, amikor arra akarta rávenni őt, hogy Isten Fiaként ne legyen az Isten Báránya is, aki elveszi a világ bűnét.²¹⁴ Végül ugyancsak ő kísértette a már megfeszített Jézust, hogy szálljon le a keresztről²¹⁵, mert akkor a világ hinni fog²¹⁶ ennek a bűvészmutatványnak és követni fogja őt.

Jézus nem szállt le a keresztről és ezzel egyfelől üdvözítette az Isten gyermekeit, másfelől pedig leleplezte az ördögöt, a munkáját és a fiait, akik diadalittasan, orgiába kitörve táncolták körül

az átok fáját; örült kéjteljesen röhögtek a Jézus retteget szenvedő tanítványain. Korai öröm volt, harmadnap Krisztus feltámadt a halottak közül, az Antikrisztusnak pedig stratégiát kellett váltania, ez pedig nem egyéb, mint a szenvedés tagadása, meg nem történtté tétele, amit azóta is a mammon²¹⁷ és a pokol teljes hazugságarzenálja²¹⁸ bevetésével akar elérni.

Ezt a most is aktívan működő konok ellenállást leplezi le a pünkösti Lélekkel betelt Péter, amikor szembesíti a hallgatóit, hogy a Názáreti Jézusban a Messiás eljött, de ti a saját kezetekkel ölettétek meg őt.²¹⁹ Akik ott Jeruzsálemben az üdvösség szent rettenetével²²⁰ a csoda folytán mégis megrettentek, megtértek és bűneiket megvallva, kegyelmet vettek és Istennek Szentlelkét az üdvösségre (Apcs 2:38-41).

Voltak azonban olyanok is akik dacból, vagy gyáva félelemből megkeményedtek és beállva a hazugság nagy kórusába minden Istentől leleplezett szent igazság ádáz tagadóivá lettek. Tagadni kezdték, hogy Jézus a testben megjelent Messiás, azaz Krisztus. Erre a tagadásra kérdezett vissza János, amikor így szólt:

- Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy a Jézus a Krisztus? Ez az Antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút. 1Ján 2:22

Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-e; mert sok hamis próféta jött ki a világba. Erről ismerjétek meg az Isten Lelkét: valamely lélek Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van; És valamely lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől: és az az Antikrisztus [lelke], amelyről hallottátok, hogy eljő; és most e világban van már. 1Ján 4:1-3.

Mert sok hitető jött e világra, akik nem vallják a Jézust testben megjelent Krisztusnak. Ez a hitető és az Antikrisztus. Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, amit munkáltunk, hanem teljes jutalmat nyerjünk. 2Ján 1:7-8.

Körülbelül ezerötven évvel ezelőtt aranybetűvel írták meg a Jézus anyanyelvén, az arámin, a Barnabá-s, vagy Barabbá-s bibliát. Ez a könyv *Pál apostolt "a szélhámos"-nak hívja és azt is állítja, hogy Jézus élve szállt fel a mennybe, helyette pedig az Iskáriót-i Júdást feszítették keresztre.*

Ezzel az aranybetűs írással ez a könyv mindent tagad, amit mi az Apostoli hitvallással megvallunk. Tagadja tehát, hogy Jézus Krisztus Atyja a világteremtő Isten, mert ennek az Atyának nincs Jézus Krisztusként ismertté lett Fia. Tagadja, tehát hogy Jézus az élő Istennek Fia. Tagadja a Szentlélektől való fogantatást és a szűztől való születést. Tagadja, hogy Isten Fia élete és halála az Isten bennünket üdvözítő tökéletes váltsága lenne. Azt állítja, hogy Jézus legfeljebb olyan próféta lehetett, mint Illés, aki nem halt meg, hanem elragadtatott, de Jézus nem volt Illés. Szóval a világ mindennél nyomorultabban még a bűnében van (1Kor 15:17-20) megváltatlanul, és nincs számára, sem kegyelem, sem pedig irgalom. Üdvözljön hát mindenki a saját erejéből, ha tud. Ehhez az üdvözüléshez nem kell Szentlélekisten segítségé, de hiszen számára a Szentlélek nem is létezik.

6. ábra A Barnabás, vagy Barabbás biblia

Ennek az aranybetűs bibliának a népe tehát nem a Krisztus népe, nem mondható Anyaszentegyháznak, vagyis egyház sincs! És ha már egyház sincs, akkor nincs Istentől kinyilatkoztatott üdvtörténet sem, amit mi az Apostoli Hitvallás tételeivel is megvallunk.

Mi az akkor, ami megmaradt az evangélium kinyilatkoztatásából?

Olyan vallástörmelék, amiből lehetetlen rekonstruálni az Isten városát, s így méltatlan arra, hogy egyáltalán szóvá is tegyük, s ha mégis megkísérlik e törmelékeket összerakni, akkor az Isten igazságának helyét hazugságokkal töltik ki.

Ez aranyos írás szerint *Jézus előre látta és megprófétálta Mohamed próféta eljövetelét, aki Krisztus után a hetedik század hajnalán meg is alapította az Iszlámot.*

Mindebből egyértelmű, hogy kinek az érdekében készült el Barabbás aranybetűs bibliája, ami minden Krisztussal kapcsolatos igazságot hazugsággá változtat át, méghozzá Szentlélek Isten munkáját lábbal tiporva az ősi történeti hitelesség címen, a vér és genetika (Gal 1:16b) tekintélyével. Mondanom sem kell, hogy az iszlám ezt a bibliát a saját tanai hitelességének forrásként kezeli úgy, hogy közben egyedül csak a Koránt mondja isteni ihletettségűnek.

Ma tehát Jézus Krisztus szenvedése megvallásának tétje van!

A világméretet öltött hazugságpropaganda hatalma és megfélemlítő ereje által²²¹ felerősödött a megfeszített Krisztust körülvevő botrányozás és gonosz szándékú botrányoztatás. Boldogok, akik Jézus Krisztusban meg nem botrányoznak!²²²

Hitvallásunk a heidelbergi Káté a 37. kérdés-feleltén keresztül nekünk szegzi a kérdést:

- „Mit értesz azon, hogy „szenvedett”?”
- „Azt, hogy földi életének egész idejében, különösen annak végén, testében-lelkében elhordozta istennek az egész emberiség bűne elleni haragját, hogy szenvedésével, mint egyetlen engesztelő áldozattal testünket-lelkünket az örök kárhozattól megszabadítsa, és Isten kegyelmét, az igazságot és az örök életet elnyerje nekünk.”

Különös mély teológiai válasz ez, mert kimondja, hogy nincs olyan ember a világ kezdete óta egészen a világ végezetéig, akiért Isten örökkévaló Fia a Messiás Jézusban ne szenvedett volna. Krisztus szenvedése tehát messze túlmutat Jézus 33 évig tartó földi életén és a keresztfán történő golgotai szenvedésén, mert lefedi az emberiség teljes, a kezdettől a végig tartó történetét. Sőt mindezek fölébe Pál Krisztus eme szenvedésének megmutatja egy számunkra különös dimenzióját, amikor arra szólít fel, hogy töltsük be mi is azt, ami még hiányzik a Krisztus szenvedéséből. A mi Krisztussal közös szenvedésünknek tehát hiányt betöltő funkciója van!

- Miért szenvedünk tehát?

Hogy egy hiányt töltsünk be, azaz, hogy töltsön be vele az Isten. A remekműnek tökéletesnek kell lennie, abból semmi sem hiányozhat!

Poncius Pilátus szerepe és jelentősége

Az apostoli tanítás szerint a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg Ő (Isten) előtt: mert a bűn ismerete a törvény által vagy²²³, de ez az ismeret csak arra jó, hogy minden száj elnémuljon az igazságosan ítélő előtt és mindenekben tudatosuljon, hogy a bűn miatt ítélet²²⁴ alatt áll. A törvény csak közvetett úton utal a bűn jelenlétére, egészen pontosan a bűn gyümölcseiből következtet a bűn fájára és annak gyökerére, de magát a fát és annak gyökerét nem látja, nem is érzékeli, sőt az érzi, hogy minden képessége és szabadsága²²⁵ megvan a jó véghezviteléhez²²⁶. Egyedül a Krisztus szenvedése, azaz a megfeszített Krisztus leleplezi a bűnt és tesz szabaddá! Ezt tette Isten nyilvánossá, megtörténtté, visszafordíthatatlanná, megmásíthatatlanná és helytartó személyével garantált törvény erejével hathatossá, mely alól egyetlen ember sem vonhatja ki magát.

Egy lelkipásztor feltett egy nagyon lényeges kérdést.

- Miért kellett Mózesnek eltörnie a frissen elkészült Tíz parancsolat kőtábláit?
- Azért mert az eltört kőtáblák története nélkül nem lenne írás a bűnről, nem létezne hiteles dokumentuma a bűnnek.

A Heidelbergi Káté 38. kérdés-felelte ugyanezt a lényegi kérdést teszi fel:

- Miért szenvedett (az Úr Jézus) **Poncius Pilátus** bírósága alatt?
- Azért, hogy ártatlan létére világi bíró ítélje el, és ezáltal mentsen meg minket Isten szigorú ítéletétől, amely mindnyájunkra várt volna.

Mindezt Krisztus szenvedésére és keresztt általi halálára vonatkoztatva valljuk, hogy Krisztus kínszenvedései és keresztt általi halála a bűn valóságos létének a dokumentuma, amit **Poncius Pilátus** neve és helytartói pecsétje hitelesített. Ugyanakkor Krisztus Urunk kereszthalála a mi bűntől való megszabadításunk megtörtént voltának is az örök megcáfолhatatlan bizonyítéka.

A Heidelbergi Káté 39. kérdés-felelte erről ezt mondja:

- Nagyobb dolog-e az, hogy megfeszítették, mintha más halálnemmel halt volna meg?
- Nagyobb, mert ez tesz bizonyossá afelől, hogy ő magára vette azt az átkot, amelynek súlya rajtam volt. A kereszthalált ugyanis Isten megátkozta.

Testvérem! Az emberiség egész történelmében csak a Krisztus Anyaszentegyházának van világbirodalmi pecsétes írása²²⁷ arról, hogy léte, élete és útja a kösziklánál is szilárdabb szín tiszta igazság talaján áll!

A bűnt mi sehol máshol nem látjuk, nem érzékeljük, csakis Krisztus Urunk keresztfáján a megfeszített Krisztusban!

Azt, amit mi bűnnek szoktunk nevezni, valójában nem a bűn, hanem annak a következményei, beért gyümölcsei, mert a bűnt magát nem tudjuk megragadni. Az egyetlen, aki hozzáfért a bűnhöz magához, az nem a törvény a maga holt betűivel, hanem a testté lett Ige, az Isten Egyszülöttje, a mi Urunk Jézus Krisztus volt. Ő ragadta meg a bűnt és vitte fel a testében a fára, hogy mindeneknek megmutassa, a mennyekben, a földön és a föld alatt!

A megfeszített Krisztus azóta is a bűn egyetlen látható bizonyítéka! A bűn egyetlen helye nem ez a világ, és benne nem a te szíved, hanem a megfeszített Krisztus! Ha tehát hiszel benne, az Isten Egyszülöttjében, Jézus Krisztusban, a mi Urunkban, akkor szabad lelkiismerettel a bűnt az egyetlen lehetséges helyére teszed a megfeszített Krisztus halálába, mindörökre! Krisztus

nemcsak a bűnnel végzett a kereszten, hanem a bűn által megrontott ó-emberrel is; Ő vele együtt meghaltunk, hogy istennek éljünk!

Áldott legyen az Isten, aki Fiában világosságra hozta a sötétség elrejtett dolgait, és leleplezve és erőtlenné téve azt, elvette minden bennünket kárhoztató erejét.

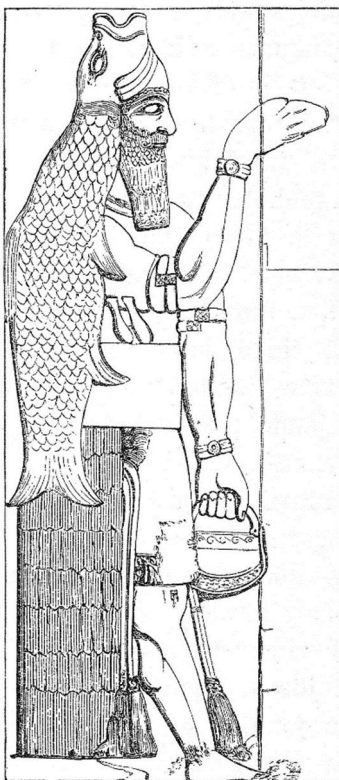
Éppen ezért, most, hogy az Úr igéje által nyilvánvaló az Isten jó akarata de az Antikrisztus mindeneket elpusztító gonosz akarata is, jól szívleljük meg a tanítást:

- „Engedelmeskedjete az Úrért minden emberi hatalomnak, mind a királynak, a legfőbbnek, mind a helytartóknak, akiket ő küldött, hogy a gonoszokat megbüntessék, a jókat pedig kitüntessék. Mert az az Isten akarata, hogy tetteitekkel némítsátok el az ostoba emberek tudatlanságát. Szabad emberek vagytok, de nem arra való a szabadságotok, hogy a gonoszság takarójának használjátok, hanem mint Isten szolgálói (úgy éljete vele). Mindenkit tiszteljete, szeresséte a testvéri közösséget, féljete az Istent, s tiszteljete a *(a hatalmon lévő uralkodót, vezetőt)* királyt (1Péter 2, 13-17)!”
Ámen.

„Alászállt a poklokra”

Urunk poklokra való alászállása mint bizalomból teljesített küldetés, harci feladat

Bibliaolvasás: És mikor a filiszteusok fejedelmei összegyűltek, hogy az ő istenüknek, Dágonnak nagy áldozatot áldozzanak, és hogy örvendezzenek, mondának: Kezünkbe adta a mi istenünk Sámson, a mi ellenségünket. És [mikor] látta őt a nép, dicsérték az ő istenüket, mert - mondának - kezünkbe adta a mi istenünk a mi ellenségünket, földünk pusztítóját, és aki sokakat megölt mi közülünk. Lőn pedig, hogy mikor megvidámult az ő szívük, mondának: Hívjátok Sámson, hadd játszék előttünk. És előhívák Sámson a fogházból, és játszék ő előttük, és az oszlopok közé állították őt. Sámson pedig monda a fiúnak, aki őt kézenfogva vezette: Eressz el, hadd fogjam meg az oszlopokat, amelyeken a ház nyugszik, és hadd támaszkodjam hozzájuk. A ház pedig tele volt férfiakkal és asszonyokkal, és ott voltak a filiszteusok összes fejedelmei, és a tetőzeten közel háromezren, férfiak és asszonyok, a Sámson játékának nézői. Ekkor Sámson az Úrhoz kiáltott, és monda: Uram, Isten, emlékezzél meg, kérlek, én rólam, és erősíts meg engemet, csak [még] ez egyszer, óh Isten! hadd álljak egyszer bosszút a filiszteusokon két szemem világáért! Bír 16:23-28

7. ábra E. Wallis Világtörténete I. kötet: Dágon hal-isten illusztráció²²⁸

Alapige: „Azzal átfogta Sámson a két középső oszlopot, amelyeken a ház nyugodott, az egyiket jobb kezével, a másikat bal kezével, és nekik feszült. Majd ezt mondta Sámson: Hadd haljak meg én is a filiszteusokkal együtt! Azzal megfeszítette erejét, úgyhogy a ház rádőlt a városfejedelmekre, és az egész népre, amely benne volt. Így többet ölt meg halálával, mint ahányat megölt életében.” Bír 16: 29-30.

Krisztus Urunk poklokra való alászállásának titka, mint egyszeri üdvesemény (Cseri Kálmán 2016, 76), semmiképpen nem egy közömbös téma. Aki ismeri a Mátrix című filmtrilógiát és úgy a tartalmát, mint az üzenetét össze tudja vetni az Isten kinyilatkoztatásával, akkor sok tekintetben tudományos-fantasztikus magyarázatot kap létünk, a múltunk, a jelenünk és a jövőnk alapvető kérdéseire. Az említett trilógia nem egyéb, mint a Messiás Jézus mindeneket újjá teremtő győzelme, amit a Hitvallásunkban elsődlegesen, az „**alászállt a poklokra**” hittétellel vallunk meg. Amit tehát a Mátrix alkotói a tudomány és a fantasztikum nyelvén tolmácsolnak a modern embernek, Szentlélek ugyanazt a lényegi üzenetet közvetíti Sámsonnak ezzel a több mint 3100 éves történetével, ami a Messiás Jézus váltságművének profetikus előképe. Áldott Szentlélek szállj alá, töltsél be és vezess el minket minden igazságra! Ámen.

Néhány szót Sámsonról. Története a Szentírásban a Bírák könyvében olvasható utolsóként a bírák elbeszéléseinek sorában (Hodossy Takács Előd 2016, 131). Születését angyal hirdette meddőnek mutatózó édesanyjának. Isten anyja méhétől kezdve az Ő népe bírójának választotta ki, rendelte el és tette rá alkalmassá. Küldetése egy személyére szabott nazireusi (4Mózes 6: 1 – 8; Bír 13:5) szövetség keretében kellett volna kibontakoznia, amelynek külső jele az volt, hogy soha nem érhetette fejét borotva. Sámson, mint Izráelből való kortárs izraelita, de esendő ember az ő nazireusként Istennek szentelt állapotát csak önön lázadása miatt is elárultan, rabláncok közt megvakítva, megalázottan tudta alázatosan magára venni. Amikor azonban ezzel a szent tudatossággal kérte, hívta magára és vállalta az Istentől kapott állapotát, akkor megdicsőítve az Isten nevét felette nagy hatalommal töltötte be sorsát és szent küldetését.

Az előző igehirdetésben elhangzott, hogy Jézus Krisztus élete elejétől fogva a kereszt egyre sötétedő árnyékában folyik le. Annyira, hogy szinte mintha egyenesen az lenne a célja, a rendeltetése, a feladata ennek az életnek, hogy szenvedjen.²²⁹ Ebben és csakis ebben a vonatkozásban Sámson Jézus Krisztus tökéletes előképe, „amikor a szabadító halálában elpusztítja népe ellenségeit (...).”²³⁰ Az Úr már Sámson születése előtt előkészített mindent, mindvégig Ő irányít mindent, hogy a Sámson halálakor a pogány isten vereséget szenvedjen, Izrael Istene pedig diadalmaskodjék (Michael Wilcock 2002, 167). „Sámson rövid élettörténetének valódi értelme a halálra való készségében rejlik. Isten az Ő szeretett Fiára mutató sok utalás mellé még hozzá akarta fűzni ezt a mély benyomást keltő képet,”²³¹ amely számunkra Hitvallásunknak éppen azt a nehezen érhető rövid kis mondatát világítja meg, ami így szól:

- „Alászállt a poklokra”

Sámson történetének ez az üdvtörténet szempontjából jelentős fordulata tehát akkor következett be, amikor filiszteus ellenségei a megalázás nagy mesterének képében önmagukkal eltele kérkedtek a láncra vert és megvakított Sámsonnal. A Sámson felett vett hatalmuktól és győzelmüktől megittasodva azt gondolták, hogy rettegett ellenségük, Sámson kézre kerítésével végső diadalt arattak.

Nem volt ez másképpen azon a gyalázatos nagypénteken sem. „Sokan azt gondolták akkor is és ma is, hogy Jézus kereszthalála szégyenteljes vereség volt, pedig Ő, halálával aratta a történelem legnagyobb győzelmét (...).”²³² A mi Urunk (...) halála olyan messzeható, hogy átfogja Isten egész (üdv)tervét öröktől fogva mindörökké.²³³ Halála nem véletlen tragédia volt, hanem tudatosan vállalt isteni mű (...),²³⁴ programként végrehajtott feladat,²³⁵ ellenséget megsemmisítő harci küldetés.

Jézus tette fel a következő kérdést a tanítványainak:

- Avagy mi módon mehet be valaki a hatalmasnak házába és rabolhatja el annak kincseit? Csakis akkor, ha előbb megkötözi a hatalmast és utána rabolja ki annak házáat (Vö.: Mt

12:29)? Nem rabolhatja el senki az erősnek kincseit, bemenvén annak házába, hanemha előbb az erőset megkötözi és azután rabolja ki annak házáat (Márk 3:27).

Krisztus Urunk kereszttáldozatában „*kozmosz méretű szellemi mérkőzés*”, azaz hogy ellenséggel való leszámoló háború *zajlott le* (Cseri Kálmán 2016, 73). Teljesen egyértelmű, hogy Urunk szenvedései egy olyan időszakban történtek, amit maga az Úr a sötétség órájának és a gonosz hatalma idejének nevezett.²³⁶ Nagycsütörtök és nagypéntek háttérében tehát igazi, valóságos szellemi háború húzódott meg. Erre maga Jézus utal, amikor ezt kérdezi rettegő tanítványától:

- „Avagy azt gondolod-e, hogy nem kérhetném most az én Atyámat, hogy adjon ide mellém többet tizenkét (légiónyi) sereg angyalnál? De mi módon teljesednének be az írások, hogy így kell lennie?”²³⁷

Krisztus Urunk eme szava csodálatos bizalomról és céltudatosságról tanúskodik! Tisztában van szenvedése céljával, de annak emberileg elhordozhatatlan voltával is, mégis bizalommal vállalja, sőt előre hirdeti mindenkinek a halál feletti dicsőséges győzelmét. Akkor bízik a mennyei Atyában, amikor rettenetes kínja közepette erős kiáltással azt kérdezi tőle, hogy *én Istenem miért (mi célból) hagytál el engemet?* Atyjaként és Isteneként hívja őt, akiben bízik, mert tudja, hogy harmadnap be fogja váltani a neki tett ígéretét.*

Az ókori Róma történelmében a légio mérete eléggé széles körben változott, átlagosan azonban a kiegészítő egységekkel együtt 5000-6000 főt tett ki. A köztársaság, a korai és közép császárság idejében, a korrekt alapvető szám kb. 5400 fő volt.²³⁸ A római haderő Augustus idején vált teljesen professzionálissá. Akkor egy légio létszáma (nem számítva a kisegítő egységeket) 6.100 gyalogosból és 726 lovasból állt.²³⁹ Az Úr Jézus által említett tizenkét sereg légio tehát közel hetvenötezer harcos angyalt tett ki, ami az akkori birodalmi légiónak majdnem a felét jelentette.

Tegyük hát fel a kérdést, hogy nagycsütörtök és nagypénteken sötét óráiban a gonoszság mekkora létszámú szellemi hadereje vette körül Istennek Fiát, ha annak biztos legyőzéséhez közel 75000 harcos angyal odarendelésére lett volna szükség? Hogy pedig az arányokról is legyen némi fogalmunk, akkor, a Római birodalom mindössze 25 légióval rendelkezett.²⁴⁰ Szóval milyen szellemi erők összpontosultak Jézus ellen, ha Jézus azt mondja, hogy a „jelenlegi világ haderő” közel fele létszámú angyal létszámra lenne szükség ahhoz, hogy biztosan le lehessen győzni a gonoszság felvonultatott haderejét?

Urunk passiójában a sötétség fejedelme a teljes rendelkezésére álló haderejét és minden eszközt felvonultatott az egyetlen igaz ellen, és sikerült is fölébe kerekednie és megöletnie Őt. Ez a győzelem azonban a Gonosz totális vereségévé lett. Úgy járt, mint a méh, ami megszúrja áldozatát, de ő pusztul bele, *mert az áldozatába szakad a fullánkja*. (...)

A démoni erők nagypénteki látszatgyőzelme, végleges vereségüket jelentette,²⁴¹ és pontosan ezt a vereséget világítja meg Sámson felidézett története! Erről a kozmikus küzdelemlről és győzelemlről a Zsidókhoz írt levél ezt mondja:

- „Kinek szava akkor megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz, mondván: Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is.”²⁴² Az a „*még egyszer*” pedig jelenti az állhatatlan dolgoknak, mint teremtményeknek megváltozását, hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak meg (Zsid 12:26-27).”

Pál apostol és a Zsidókhoz írt levél szerzője szinte szó szerint idézi a Sámson történetéből alapigeként felvett igeszakaszát, amelyben kétszer fordul elő a „még egyszer” kifejezés. Pál tehát ezt mondja:

- „Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan pellengérre állította őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk (Kolossé 2: 15).”

A Korinthusi levélben Pál felteszi a kérdést:

- Halál hol a te fullánkod, pokol, hol a te diadalmad? A halál fullánkja pedig a bűn (...). Hála az Istennek, aki diadalt ad nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által (1Kor 15, 55-57).”

A „halál, hol a te fullánkod (...)?” kérdésre a Jelenések könyvében olvassuk a választ:

- „Ne félj, én vagyok az Első és az Utolsó, és az Élő, pedig halott voltam, és íme élek örökkön örökké, és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai (Jel 1, 17-18).

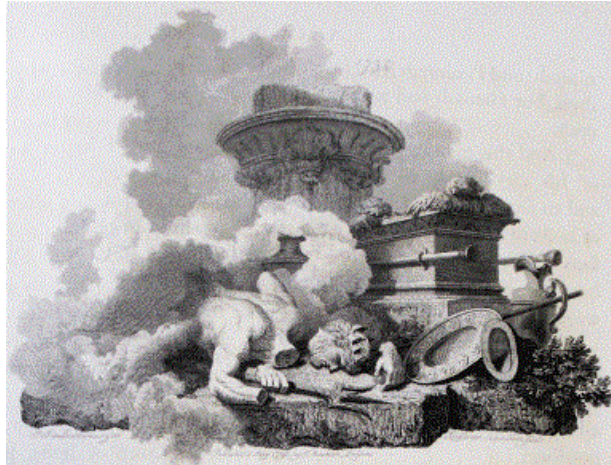
Ez a Krisztus hatalmának és a halál feletti győzelmének a bizonyossága, mert Őt nem tarthatta fogva a halál. Mindenható Úrként hatolt be oda, bizonyítva ezzel is, hogy Ő Úr mindenek felett, akinek a nevére minden térd meghajol, s aki előtt nincs bezárt ajtó (Cseri Kálmán 2016, 74).

Krisztusban rejlik az Isten titka, a tudomány és a bölcsesség minden kincse (Kolossé 2: 2-3). Mert benne lakik testi formában az istenség egész teljessége, s benne lettetek ennek a teljességnek részesei. Ő minden fejedelemségnek és hatalmasságnak feje. Benne vagytok körülmételve, nem kézzel, hanem az érzékies test levetésével, a krisztusi körülmételéssel. Benne temetkeztetek el a keresztségben, és benne támadatok fel, annak az Istennek az erejébe vetett hit által, aki Őt a halálból feltámasztotta. Titeket tehát, akik bűneitek és testi körülmételetlenségeitek következtében halottak voltatok, vele együtt életre keltett. Megbocsátotta minden bűnünket. A követelményeivel ellenünk szóló adóslevelet eltörölte, az útból eltávolította és a keresztre szegezte. Kolossé 2: 9 – 14.

Jézus győzelme tehát mindnyájunk győzelme (Cseri Kálmán 2016, 72). Ezt nemcsak Pál, hanem előtte az evangélisták a maguk egyszerűségében, de nagyon határozottan már megvallották. Mindközül a legszemléletesebben Máté írta le, hogy mit is tapasztalt a Messiás Jézus poklokra való alászállásának órájában.

- „Hat órától kezdve pedig sötétség lőn mind az egész földön, kilenc óráig (Máté 27:45)”
„Jézus pedig ismét nagy fennszóval kiáltván, kiadá lelkét. És íme a templom kárpitja fölétől aljáig ketté hasada; és a föld megindula, és a kősziklák megrepedezének; És a sírok megnyílnak, és sok elhunyt szentnek teste föltámad. És kijöven a sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelenének. A százados pedig és akik ő vele őrizték vala Jézust, látván a földindulást és amik történtek vala, igen megrémülének, mondván: Bizony, Istennek Fia vala ez! (Máté 27:50-54)”

Bátorodjunk fel és helyezzük egymásra a Sámson több mint 3100 éves halálát és Krisztus Urunk kétezer tíz éves poklokra való alászállását. Számomra az eredmény az, hogy a két kép üzenete tökéletesen lefedik egymást. Bizony, bizony! Látnunk kell tehát ahogyan a leggyőzöttnnek mutakozó Messiás Jézus, Sámsonként ragadja meg a bűn, az átok és a halál világának tartó oszlopait és azokat a saját halálával összeroppantja. Csakhogy a bűnnek eme templomi és egyben erődítményépítményébe benne volt a gonoszság fejedelme és csatlós kutyái is mind, akik éppen a Jézus Krisztus halláltusáján mulatoztak. Továbbá eme szörnyű szellemi építmény cellái, - Máté szerint - az Isten igazait is fogva tartotta, de amikor ez a pokolbeli Dágon²⁴³ templom szétloccsantotta a gonoszság fejedelmeit, a foglyok kiszabadultak.

8. ábra Philip James de Loutherbourg (1793) *Dagon elpusztításának ábrázolása*

Ezekről a foglyokról mondja az írás, hogy „fölmenvén a magasságba foglyokat vitt²⁴⁴ fogva, és adott ajándékokat az embereknek. (Az pedig, hogy fölment, mit jelentene mást, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeire? Aki leszállott vala, ugyanaz, aki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön.) És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: A szentek tökéletesebbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére (Ef 4:8-12).”

Az tehát drága testvérem, hogy mi ma ezt a tanítást hallhatjuk, közvetlenül Jézus Krisztus poklokra való alászállásának a következménye, és ha úgy teszik akkor egyben bizonyítéka is! Többek közt ugyanis mi vagyunk az Ő mennyekbe felvitt foglyai!

„Az első keresztyének tel voltak ennek a bizonyosságnak az örömével. (...) Boldogan vallották, hogy Jézus váltságahalálának az egész emberi történelmet és a teljes világmindenséget átölelő kozmikus jelentősége van. (...)

Alászállt a poklokra – ez a hitvallás Jézus univerzális győzelméről szól. Azt hirdeti, hogy még ez a sötét félelmetes terület sem vonhatja ki magát az Ő uralma alól. (...) Ebben a vallástételben tehát együtt szólal meg a kereszt gyalázata és dicsősége, a Megfeszített erőtlensége és hatalma, nagypéntek sötétsége és húsvét diadala.”²⁴⁵

Napjaink megannyi rettegése közepette, kérjük Szentlélekistent, hogy mélyen írja bele a szívünkbe Megváltónknak ezt a csodálatos győzelmét, és tegye azt az életünk legyőzhetetlen erőforrásává mindörökké. Ámen.

Virágvasárnap, avagy alászállt a poklokra

Előfóhász: Majd Aza segítségül hívta az Urat, az ő Istenét, és így fohászkodott: „Uram, kívüled nincs senki, aki meg tudná segíteni a sokasággal szemben az erőtlent. Segíts meg minket, Urunk, Istenünk, mivel benned bízunk és a te nevedben vonultunk ki e sokaság ellen. Urunk, te vagy a mi Istenünk, ne engeddd, hogy szembeszegüljön veled az ember!” 2Krón 14: 11.

Alapige: Nagyon sokan megtudták a zsidók közül, hogy ő ott van, és odamentek; nemcsak Jézus miatt, hanem azért is, hogy lássák Lázárt, akit feltámasztott a halottak közül. A főpapok pedig elhatározták, hogy Lázárt is megölik, mert a zsidók közül sokan miatta mentek oda, és hittek Jézusban.

Jézus bevonul Jeruzsálembe

Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében, Izráel Királya! [[Zsolt 118,26](#)] Jézus pedig egy számarcsikóra találva, felült rá, ahogyan meg van írva:

- „Ne félj, Sion leánya, íme, királyod jön, számarcsikón ülve.” [[Zak 9,9](#)]

Tanítványai először nem értették mindezt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy az történt vele, ami meg volt írva róla. [[Jn 14,26](#)] Bizonyságot tett mellette a sokaság, amely vele volt, amikor Lázárt kihívta a sírból, és feltámasztotta a halálból. Ezért is vonult ki elé a sokaság, mert hallották, hogy ezt a jelt tette. A farizeusok pedig így szóltak egymáshoz: Látjátok, hogy semmit sem tudtok elérni: íme, a világ őt követi!

A földbe vetett búzaszem

Néhány görög is volt azok között, akik felmentek az ünnepre, hogy imádják az Istent. Ezek odamentek Fülöphöz, aki a galileai Bétsaidából való volt, és ezzel a kéréssel fordultak hozzá: Uram, Jézust szeretnénk látni. Fülöp elment, és szólt Andrásnak, András és Fülöp elment, és szólt Jézusnak. Jézus így válaszolt nekik: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az Emberfia. Bizony, bizony, mondom nektek: ha a földbe vetett búzaszem nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz. [[Róm 14,9](#)] Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt. [[Mt 10,39](#) ; [16,25](#)] Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya. Most megrendült az én lelkem. Kérjem azt: Atyám, ments meg ettől az órától engem? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem! [[Zsid 5,7](#)] Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Erre hang hallatszott az égből: Már megdicsőítettem, és ismét megdicsőítem. A sokaság pedig, amely ott állt, és hallotta, azt mondta, hogy mennydörgés volt; mások azonban így szóltak: Angyal beszélt vele. Jézus megszólalt: Nem értem hallatszott ez a hang, hanem tiértetek. Most megy végbe az ítélet e világ felett, most vettetik ki e világ fejedelme. Én pedig, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket. [[Jn 3,14](#)] Ezt azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal fog meghalni. Jn 12: 9-33.

Néhány nappal ezelőtt bejátszották a Kossuton az egyik műsorban a Jézus Krisztus Szupersztár mozifilm és rockopera azon jelenetét, amikor Jézus virágvasárnap bevonul Jeruzsálembe. Tim Rice szövegíró és Andrew Lloyd Webber zeneszerző a szöveg és a zene legszükségesebb művészi eszköztárával akarták megjeleníteni annak a bizonyos virágvasárnapi bevonulásnak a hangulatát. Aki csupán ennek a jelenetnek a hangszerelését hallgatja erőteljesen fel fog tűnni benne a disszonáns hangkavalkád. A szerzők szerint ez a remekül megszerkesztett hangzavar azt sugallja, hogy Jézus bevonulásával téboly és zűrzavar támadt a városban, akárcsak születése híre hallatán. Az összekuszálódottság hangulatát és érzületét hordozza úgy a zene, mint a szöveg maga is, amiben együtt van jelen az önfeledt tiszta öröm, de a hitetlenség gyűlölködő cinizmusa is, az Istennek szóló tisztelet és a Jézus személyére zúduló gúny és megvetés.

A világ mit sem változott azóta, ugyanazok az egymásnak feszülő erők működnek benne most is, mint az Úr Jézus idejében csak most már globális méreteke öltve. De mi is volt ez a virágvasárnap?

Egyfelől mennybe fölemelő önfeledt ünnep és játék, másfelől lélekben való rettegés és pokoljárás. Az evangéliumok virágvasárnap leírásai csodálatosak, mert szerintük virágvasárnap „olyan önfeledt volt, olyan komoly és olyan derűs, olyan harmonikus és áhítatos, olyan jelentőségteljes és olyan játékosan (gyermeteg) esetleges, mint amilyen a gyerek játéka vagy a tánc eksztázisa. S ha az ember átéli a játékban a létezésnek ezt az örömteli és szabad áramlását, fel sem merül az élet, a lét értelmetlenségének kérdése. (...) A játék a valóság és a látszat világa között villódzik; mintha világ, mintha valóság volna, s mintha mégsem volna az. (...) Az igazi játék nagyon komoly, elmélyedt, koncentrációt kívánó, áhítattal teli foglalkozás, és jó gyakorlat az életre.”²⁴⁶Mint ilyen virágvasárnap Jézus dicsőséges visszajövetelének valóságos előünnep! Másfelől virágvasárnap Krisztus Urunk poklokra való alászállásának pitvara is, minek történeti háttere következő volt.

A virágvasárnap előtti nap a Peszachot közvetlenül megelőző szombat volt, héber neve: Sabbat Hagadol, a zsidók „nagyszombat” napja. A hagyományos magyarázat szerint azért NAGYSZOMBAT, mert egykor, az egyiptomi rabság idején, ez a szombat, volt a szolgaság utolsó rabszolgaszombatja de egyúttal az első Szabadságszombatja is, amelyre már ráragyogott a bizton közelgő felszabadulás napsugara²⁴⁷ és ez a fényes nap a mi virágvasárnapunk! Ezen a napon mi nemcsak emlékezünk, hanem hívjuk és várjuk dicsőséges Urunkat a mennyekből, Atyánk jobbjáról örök királyként hatalommal visszajönni! Ma megváltásunk beteljesedéseért kiáltunk, az igazak feltámadásáért. Ezt a győzelmet hozsánázzuk!

Sabbat Hagadol délutánján zsidó testvéreink már előkészülnek a Peszach megünneplésére a Haggada (a zsidó szabadság olvasókönyve, ami nem más, mint az egyiptomi kiszabadulás történetének elbeszélése) fő részének, az Exodus 12 felolvasásával.

Azon az első virágvasárnapon János evangélista szerint tartalommal teljes, velős, igazi örömhír terjedt el az ünneplő sokaságban.

- Itt van közöttünk az, akinek hatalma van feltámasztani a halottakat, Jézus a Názáreti, aki feltámasztotta Lázárt!

Különös, mondhatni mennyei öröm töltötte be az Isten messiás-királyát váró népének a szívét. Legtömörebben a próféta szavaival lehet kifejezni:

- „Immánuel, azaz velünk az Isten!”

Mit láthatnánk, ha ott lehetnénk azon a jeruzsálemi virágvasárnapon? Minden félét. Felszínes örömet, sodródást, hiú reményeket. De látnánk mély hitet, őszinte ragaszkodást Isten dolgaihoz, hatalmas vágyat a megváltásra, szomjúságot az újrakezdésre, tettvágyat a jövődre nézve. Látnánk a lelkekben a csiraként lappangó lehetőséget, sok-sok emberben, ifjában, gyermekben. De csak segítséggel látnánk azt, hogy Jézus egyszerre erősödött meg és fogta el mély rettegés is. Miért?

Azért, mert a földi események kavalkádja mögött, ugyanakkor, szinte azzal párhuzamosan, valamilyen különös szinkronban egy szemnek láthatatlan szellemi nagy esemény is éppen történt. Olyan érthetetlen ez, hogy amíg itt a földön igazi ünnep van, ugyanakkor a mennyekben is. A földi ünnep lényegét és tartalmát adó mennyei ünnepet a Jelenések könyve így dokumentálja:

- „Annak okáért örüljete egek és akik lakoztok azokban! Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög ti hozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van.” Jel 12:12.

A Sátán mennyekből való kivetése, levettetésének eseménye adja meg tehát a földi virágvasárnap tiszta, szent és igaz ünnepélyességét, ugyanakkor ez a földre vettetés adja azt a belső rettegést is, amit akkor valószínűleg csak egyedül Jézus is érzett, így Ő is fogalmazott meg:

- Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az Emberfia. Bizony, bizony, mondom nektek: ha a földre vetett búzaszem nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz. [[Róm 14,9](#)] (...) Most megrendült az én lelkem. Kérjem azt: Atyám, ments meg ettől az órától engem? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem! [[Zsid 5,7](#)] Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!

Erre hang hallatszott az égből: „Már megdicsőítettem, és ismét megdicsőítem.” Ezt valamennyien mennydörgésként hallották, melyhez Jézus, - Lukács feljegyzése szerint - villámlást is kapcsolt, amikor ezt mondta:

- Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből (Luk 10:18). Nem én értem történt e szó, hanem ti értetek (...). Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme: És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok. Ján 12:30-32.

Virágvasárnap ünnepi öröme és ugyanakkor Urunk rettegése, mind a két megtapasztalás valóságos. Hasonló kettősséget élt meg az Isten Egyiptomból kiszabadított népe. A mindenkre gyászt és rettegést hozó öldöklőtől, a bárány vére oltalmazta meg őket! Boldog, aki az Isten Bárányába, Jézus Krisztusba veti a bizalmát, őt várja és vele ünnepel! Jaj annak, akinek szívét a Sátán foglalta el!

Az igazi ünneplő szívében ott van tehát most is ez a kettősség, az öröm és a bánat, mely utóbbi akkor virágvasárnap csak a Jézus szívében volt. Tanítványai szívében csak a menny önfeledt öröme volt. A Jézus gyűlölőinek szívében pedig csak a földön tomboló Sátán haragja, gyűlölete és bosszúja volt. Mi van most a te szívedben?

Hallanod kell a vigasztalást! Nincs többé az Isten trónja mellett álló Sátáni vádló a mennyekben! Mit jelent ez?

Azt, hogy ez a Sátán semmivel nem kárhoztat téged a mennyekben az Isten előtt, és mivel ezt nem teheti többé, akkor helyében itt a földön hiteti el veled ezt, hogy még mindig hatalmában áll téged vádolni Istennél. Azt akarja, hogy te ebben sötétségben, hazugságban és állandó rettegést adó félelemben létezz. Állj ellene ennek! Mond hangosan:

- Sátán, többé te semmivel nem vádolhatsz engem az Isten előtt, mert Jézus Krisztus minden kárhoztatásomat magára vállalta. Meg vagyok keresztelve, a Jézus vére van rajtam. Távozz Sátán, mert a gyötrelmemre vagy!

Isten azért adta nekünk ezt az ünnepet, hogy az Isten szavával ellene álljunk az ördögnek és az elfusson tőlünk, mi pedig itt összekapcsolódjunk a mennyyel, mint Jézus népe is, akkor virágvasárnap!

Ma azonban még örülünk is meg félünk is, mint akkor Mesterünk és Urunk, de tudjuk, hogy hamarosan csak mennyei boldogságunk lesz, mert Urunk küszöbön álló dicsőséges eljövetele örökre megsemmisíti a most még bennünket gyöttrő ellenségünket.

Azon a kétezertíz évvel ezelőtti korszakváltó virágvasárnapon sokak szíve ragyogott a Krisztus dicsőségében, de ugyanakkor sokan is botránkoztak meg a halottakat feltámasztó Jézus cselekedetein, a jeruzsálemi bevonuláson, a templom megtisztításán. Az Úr ezt nem hagyta annyiban, hanem szembesítette a megbotránkozókat, papokat írástudókat, farizeusokat, a hatalom embereit. Egy alkalommal ezt mondta nekik:

- „Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más jönne a maga nevében, azt befogadnátok (Ján 5:43).”

Súlyos szavak! Nagypéntek sötét napján, amikor azt kérdezte tőlük Pilátus, hogy kit bocsássak nektek szabadon, az ártatlannak bizonyult Jézust, a zsidók királyát, vagy terror cselekményeiért halálra ítélt politikai messiás jelölt Barabbást, akkor a szervezett tüntetők, a pénzen vásárolt akkori közvélemény azt ordította, hogy a törvénytíró bűnözőt akarja szabadon, Jézust pedig feszítse keresztre Pilátus.

Nincs ez másként ma sem. Ha valaki krisztusi értéket képvisel, keresztyéni törvényességet és igazságot, körülötte ugyanúgy felbolydul a köz véleményének hangot adó pénzen vásárolt

média, mint kétezertíz évvel ezelőtt Jeruzsálem a Jézus alázatos jelenlétében. Emlékezzünk meg itt újra az Úr ígéről!

- „Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más jőne a maga nevében, azt befogadnátok (Ján 5:43).”

Jézus Krisztus nemcsak kimondott szavaival próféta, hanem élete cselekedeteivel véghez vitt főbb tetteivel is, például a Jeruzsálembe történő bevonulásával, vagy azzal, ahogyan hagyta magát lecserélni nagypénteken a celebbé emelt törvénytípró Barabással, melyek olyan prófétai cselekedetek voltak, ami az utolsó napok egyházának lesz újból a szomorú tapasztalata. Pál apostol az egyháznak erről az utolsó közötti küzdelemről a következőket mondja:

- „Ami pedig a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelét és a hozzá való gyülekezésünket illeti, arra kérünk titeket, testvéreim, [[1Thessz 4,15-17](#)] 2 hogy ne veszítsétek el egyhamar józanságotokat, és ne rémítsen meg benneteket sem prófécia, sem beszéd, sem nekünk tulajdonított levél, mintha az Úr napja már itt volna. 3 Senki semmiféle módon ne vezessen félre titeket. Mert az Úr napját megelőzi a hittől való elszakadás, amikor megjelenik a törvénytípró, a kárhozat fia. 4 Ez majd ellene támad, és fölébe emeli magát mindennek, amit istennek vagy szentnek mondanak, úgyhogy beül az Isten templomába is, azt állítva magáról, hogy ő isten. [[Dán 11,36](#) ; [Ez 28,2](#)] 5 Nem emlékeztek rá, hogy még amikor nálatok voltam, megmondtam nektek mindezt? 6 És tudjátok, hogy mi az, ami most még visszatartja, hogy csak a maga idejében jelenjék meg. 7 A törvénytíprás titokban már folyik, csakhogy annak, aki azt most még visszatartja, el kell tűnnie az útból. 8 És akkor jelenik meg nyíltan a törvénytípró, akit az Úr Jézus meg fog ölni szájának leheletével, és meg fog semmisíteni eljövetelének fenségével. [[Ézs 11,4](#)] 9 Mert ennek a törvénytíprónak az eljövetele a Sátán munkája a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával [[Mt 24,24](#)] 10 és a gonoszság mindenféle csalásával azok számára, akik elvesznek, akik nem szerették az igazságot, hogy általa üdvözljenek. 11 Ezért szolgáltatja ki őket Isten a tévelygés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak, 12 és ezáltal mindazok elvegyék ítéletüket, akik nem hittek az igazságnak, hanem a hamisságban gyönyörködtek. 13 Mi pedig hálával tartozunk Istennek mindenkor értetek, testvéreim, akiket szeret az Úr, mert kiválasztott titeket Isten kezdettől fogva az üdvösségre, a Lélek megszentelő munkája és az igazságba vetett hit által. [*] 14 Erre hívott el titeket a mi evangéliumunk által, hogy így részesüljete a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségében. 15 Ezért tehát, testvéreim, álljatok szilárdan, és ragaszkodjatok azokhoz a hagyományokhoz, amelyeket akár beszédünkől, akár levelünkől tanultatok. 16 Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, 17 vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben.”

A prófétai jövendölés szerint közvetlenül a Krisztus visszajövetelét megelőzően a világban meg fog történni az Úr virágvasárnapi bevonulásának a fonákjára fordított története, amikor az Isten majma, az ördög utánozza le Istennek Fiát és mindenből gúnyt űzve ő is bevonul és beül az Isten templomába. A figyelmes olvasó ebből a igéből megérti, hogy az Antikrisztus leutánozva Jézus Krisztust, az utolsó órában látványosan a maga hatalmába veszi mindazt, ami Isten templomának mondatik a földön. Olyan ez, mint a fordított virágvasárnap, ugyanis akkor Jézus ünnepélyesen bevonulva Jeruzsálembe, megtisztította az imádság házát, az Isten templomát (Ján 2:13-17; Máté 21:12-13; Márk 11:15). Az utolsó órában ennek ellenkezője fog történni, a templom bemocskolása és meggyalázása, a valaha legméltatlanabb keresztyén üldözés!

A teljesen szétvert szétdobált egyház látványán bennünk kavargó érzéseinkkel önerőnkől nem tudunk mit kezdeni. Fájdalmakat, halálközelséget, szégyen félelmet és rettegést érzünk,

mindennél közelem önmagunkhoz. Az ördögi erők jelenlétének eme érzülete, szörnyű sátáni kísértés. Jézus mondta:

- „Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem; mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok. De feltámadásom után előttetek fogok felmenni Galileába.” Márk 14: 27-28

Ébresztő!

A sátáni erőknek ez a térhódítása tehát ennek az utolsó időnek nevezett szent emberéhez a saját bőrénél is közelebb jön! Jézus nagycsütörtöki tanítványai is átérték ezt a közelséget, amikor az Úr kijelentette:

- Ma közületek egy elárul engem! Akkor az áruló kivételével mindenki önön szívében megkeseredve a Jézus szemébe nézet és megkérdezte:
- Én vagyok-e az, Uram (Máté 26:20-24; Márk 14:18-21; Ján 13:21-27)?

Ez az anyaszentegyház poklokra való alászállásának a lényege, és mi ezt az úgynevezett kommunizmus projektből nagyon jól tudjuk. Jól ismerjük az Egyházügyi Hivatal, a vörös könyves szanhedrin [συνέδριον (szünedrion) (Apcs 5:34)] békepapjainak, és az Annások és Kajafások Pilátusokkal kollaboráns főpapságának munkásságát. Az ordító oroszlán egészen közel van, szerte jár, keresi, hogy kit nyelhet el (1Pét 5:8).

Virágvasárnap gyűlölködnek a Jézus ellenségei, de az Ő közvetlen megjelenését megelőző napokban, amikor az Antikrisztus ül be a templomába, akkor éljenezve fogják azt imádni és üdvözölni. A földre vetett Sátán tehát, mint Antikrisztus, kit Luther az egyszerűség kedvéért csak Isten majmának mond, hasonlóan cselekszik a napjainkban, mint Jézus virágvasárnap, azzal a különbséggel, hogy a Szentháromság egy igaz Isten helyett, önmagát fogja imádatni az Isten templomában, ha tetszik, az emberi élet Isten szerinti intézményeiben, amilyen házasság, család, gyülekezet, nemzet, ország, alkotmányos rend stb. Jelentsen ez bármit is ez a „templomfoglalás”, vagy megszállás, ennek a borzalomnak személyesen az Úr vet véget a megjelenésével. Ez a vég azonban egy nap, - amit nem tudunk, hogy mikor jön el, - már a Gonosz és a bűn történelmének a végét is fogja jelenteni! Amikor tehát az utolsó idők Isten népe jut el a maga nagycsütörtöki és nagypénteki erőtlenségének a legmélyebb bugyrába, akkor pontosan ebben a mélységben kiált hozsánnát²⁴⁸, és ebbe a gyengeségébe jön el a dicsőséges Krisztus erővel és hatalommal, az angyali seregek tízezeivel és az Isten szentjeivel az Isten jobbjáról! Boruljunk le mennyei Atyánk eme akarata előtt!

Erről a borzalomról mondta az az Úr, hogy amikor az a bizonyos „más” [ἄλλος (allosz) = más, másik, **eltérő**] fog eljönni a maga nevében, akkor azt hozsannázva fogjátok üdvözölni! A jelenések könyve ezt az üdvözlést így dokumentálja:

- „És láttam, hogy a tengerből feljön egy fenevad, tíz szarva és hét feje volt, szarvain tíz korona, és a fejein istenkáromló nevek. [[Dán 7,3](#) ; [Jel 17,3.7-12](#)] Ez a fenevad, amelyet láttam, párduchoz hasonlított, lába, mint a medvéé, szája, mint az oroszlané: a sárkány átadta neki erejét, trónját és nagy hatalmát. [[Dán 7,4-6](#)] Láttam azt is, hogy az egyik feje szinte halálosan megsebesült, de halálos sebe meggyógyult. Az egész föld csodálta a fenevadat: imádták a sárkányt, mivel átadta a hatalmat a fenevadnak, imádták a fenevadat is, és így szóltak: Ki hasonló a fenevadhoz, és ki tudna vele harcra kelni? És adatott neki nagyokat mondó és istenkáromló száj, és adatott neki hatalom a cselekvésre negyvenkét hónapon át; [[Dán 7,8.25](#) ; [11,36](#)] és megnyitotta száját káromlásra Isten ellen, hogy káromolja az ő nevét és sátorát, azokat, akik a mennyben laknak. Megadatott neki, hogy hadat indítson a szentek ellen, és legyőzze őket, megadatott neki a hatalom minden törzs és nép, minden nyelv és nemzet felett: [[Dán 7,21](#)] hogy imádjá őt

mindenki, aki a földön lakik, akinek nincs beírva a neve a megöletett Bárány életkönyvébe a világ kezdete óta. [[Zsolt 69,29](#)]” Jel 13: 1-8.

Nem tudom, hogy látjátok napjaink elszomorító eseményeit, mert én úgy látom, hogy nagyon közel jött hozzánk ez az sötét óra. Mindaz, ami jó, nemes, dicséretre méltó, egyszóval krisztusi kiszorul a világunkból, helyébe viszont minden Istent gyalázó dolog az élet középpontjába, ha úgy tetszik temploma közepébe kerül. A Názáreti Jézus a keresztre juttatja, a törvénytípró de celeb Barabbást viszont, az őt éljenező tömeg istenítő karjai közé emeli, mint követésre méltó vezért.

Nagyon nehéz ebben az önmagából teljesen kifordult világban szilárdan megállni, világ világosságaként világítani! A téboly már az ablakunk alatt tombol (Jer 9:21-22; JSir 1:12-22). Azt látjuk, hogy Brüsszelben látványosan megemlékeznek a terrortámadás áldozatairól, de a másik ajtón tíz ezrével vagy millió szám hívják és engedik be a teljes keresztyénséget írmagostól kiirtó új, modern és korszerű Európai lakosságot. Napjaink Brüsszelből támadó és minden elsodorni kész áradatának fájó jelszava ez:

- „A keresztyének haljanak meg, éljenek az új, - holocausthoz vezető terrorcselekményeket elkövető - celeb harcosok!” Mi ez, ha nem a törvénytípró Barabbás trónra ültetése?

Nagypénteken Jézust cserélték le Barabással, az utolsó napokban az egyházat cserélik le minden törvénytíprással, hogy helyét a törvénytípró Antikrisztus és csöcselék népe foglalhassa el.

Ezzel a mélységgel nem könnyű szembenéznünk, amikor tehát megvalljuk azt a hitvallásunkban, hogy „alászállt a poklokra”, akkor éreznünk kell, hogy Isten az Ő Egyiptomból kiszabadított népe és a mi Urunknak Jézus Krisztusnak a sorsából részesít, amikor ez a világ megvet és gyűlöl bennünket.

Amikor a pünkösdi tanítványok megtudták, hogy a Jézust kivégeztető papi testület az apostoloknak is hasonló sorsot szánt, összegyűltek és így kiáltottak:

- „Amint elbocsátották őket, elmentek az övéikhez, és elbeszélték mindazt, amit a főpapok és a vének mondtak nekik. Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel Istenhez kiáltottak, és így szóltak: Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, te mondtad a Szentlélek által Dávid atyánknak, a te szolgádnak szájával: „Miért tombolnak a népek, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? [[Zsolt 2,1-2](#)] Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen.” Mert a te szent Szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyezett ebben a városban Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izráel népével, hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezded és akaratod előre elrendelte, hogy megtörténjék. Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet; nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által. Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét. A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából semmit a magáénak, hanem mindenük közös volt. [[Jn 17,11.21](#)] Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon.” ApCsel 4: 23-33.

Számunkra sincs más út csak a Szentlélekkel betelt tanítványoké. Mennyei Atyánk ezen az úton akar nekünk győzelmet adni. Jövelj Urunk Jézus, segíts meg! Ámen.

Nagycsütörtök, avagy alászállt a poklokra

Énekek: 300; 295; 294.

Alapige: A kovásztalan kenyerek első napján odamentek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték tőle: Hol akarsz megenni a pászkavacsorát, hol készítsük el? Ő ezt válaszolta: Menjetek a városba egy bizonyos emberhez, és mondjátok neki: A Mester üzeni: Az én időm közel van, nálad tartom meg a pászkavacsorát tanítványaimmal. A tanítványok úgy tettek, amint Jézus parancsolta nekik, és elkészítették a pászkavacsorát. Amikor beesteledett, asztalhoz telepedett a tizenkét tanítvánnyal. Miközben ettek, így szólt: Bizony mondom nektek, hogy közületek egy el fog árulni engem. Ekkor nagyon elszomorodtak, és egyenként kezdték kérdezni tőle: Talán csak nem én vagyok az, Uram? Ő pedig így válaszolt: Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. Az Emberfia elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik. Máté 26: 17 – 24.

Ekkor

Zavartan néztek egymásra a tanítványok: vajon kiről beszél? Jézus mellett telepedett asztalhoz egyik tanítványa, akit Jézus szeretett. Intett neki Simon Péter, hogy tudakolja meg, ki az, akiről beszél. Az odahajolt Jézushoz, és megkérdezte tőle: Uram, ki az? Jézus így felelt: Az, akinek én mártom be a falatot és odaadom. Bemártotta tehát a falatot, és odaadta Júdás Iskariótesnek, Simon fiának; és akkor a falat után belement a Sátán. Jézus pedig így szólt hozzá: Amit tenni akarsz, tedd meg hamar! János 13: 22 – 27.

Virágvasárnap arról hallottunk, hogy Urunk Jeruzsálembe való bevonulásával elkezdődött az ő közvetlen szenvedése, amelynek utolsó állomás az, hogy alászállt a poklokra. megvallása a felszínes keresztyénségünkől józanít ki! Az evangélisták maguk is megvallották a Jézus szenvedései során átélt kudarcukat. Beteljesedtek a próféták szavai, hogy a Messiás kiirtása napján az Úrnak nem lesz senkije. Jézus maga is figyelmeztette erre a tanítványait, de ők nem vették komolyan, Péterrel együtt hősödtek, hogy ők bizony ki fognak tartani mellette. Eljött nagycsütörtök és nagypéntek ideje, amikor maga a pokol kezdett tombolni. A gonoszság erőáradata a tanítványok sorából elsőnek Júdást ragadta magával, majd sorra mindenkit. Jézus közbenjárt a tanítványokért, így csak a veszedelemnek fia, Júdás pusztult el.

A sátáni erőknak ez a térhódítása tehát ennek az utolsó időnek nevezett szent emberéhez a saját bőrénél is közelebb jön! Jézus nagycsütörtöki tanítványai is átérték ezt a közelséget, amikor az Úr kijelentette:

- Ma közületek egy elárul engem! Akkor az áruló kivételével mindenki önön szívében megkeseredve a Jézus szemébe nézet és megkérdezte:
- Én vagyok-e az, Uram (Máté 26:20-24; Márk 14:18-21; Ján 13:21-27)?

Ez az anyaszentegyház poklokra való alászállásának a lényege, és mi ezt az úgynevezett kommunizmus projektből már nagyon jól tudjuk. Jól ismerjük az Egyházügyi Hivatal, a vörös könyves szanhedrin [συνέδριον (szünedrion) (Apcs 5:34)] békepapjainak, az Annások és Kajafások Pilátusokkal kollaboráns főpapságának munkásságát. Az ordító oroszán egészen közel van, hullától és vértől bűzös leheletét érezni lehet. Veszett fenevadként szerte jár, keresi, hogy kit nyelhet el (1Pét 5:8). Pusztítását látva teljesen elhegy az erőnk!

Pál a következőket mondta erről az **elhordozhatatlan** és megsemmisítő gyengeségről:

- „Ezt mondta nekem az Úr: Elég neked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem. Annak okáért gyönyörködöm az erőtlenségekben,

bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert amikor erőtlenségben vagyok, akkor vagyok erős (2Kor 12:9-10)."

Az első keresztyének tele voltak ennek a bizonyosságnak az örömeivel. (...) Boldogan vallották, hogy Jézus váltságáldozatának az egész emberi történelmet és a teljes világmindenséget átölelő kozmikus jelentősége van (Cseri Kálmán 2016, 73).

Ez a boldogság nem valami felszínes kacajban nyilvánult meg, hanem abban, ahogyan a Krisztust követők az igaz hitben bátrak voltak Uruk sorsában részesülni és örömmel fogadták az érte való szenvedéseket (Zsid 10:32-34), vagy akár a Sámsonéhoz is hasonló Krisztust hívó (ApCsel 7:59-70) mártírhálált. Jézus sok közbenjárással készítette fel tanítványait, hogy Ő vele együtt ők is tudják elfogadni a mennyei Atya üdvözítő akaratát és a Krisztus üdvözítésének forgatókönyvét, de erre, míg Jézus velük volt képtelenek voltak. Így mondta el Jézus ezt nekik:

- „Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el **nem hordozhatjátok**. De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti nektek.” Ján 16:12-13.

Joó Sándor szerint Isten Fia poklokra való alászállása legyen nekünk mindig mindegy figyelmeztetés arra, hogy az ember életének vidám, föl szabadult, gondtalan órái és Jézus Krisztus véres keresztye ne legyenek ellentétben egymással! Bár minden örömeinkben lenne valami a menny komolyságából, és bár minden jókedvünket megszentelné a golgotai tragédia! Mindezzel Szentlélekisten arra tanít, hogy nem elég az, ha Isten Fia csupán a saját és a rajtunk kívüli poklokra szállt alá! Nem! Most arra van szükségünk, hogy egyetlen Szabadítónkat a saját személyes poklunk és minden erőtlenségünk legmélyére, mert Istennek onnan kell bennünket is felemelnie Krisztussal együtt a mennyekbe!

Jézus Krisztus miután életünk mostani poklába jön (Cseri Kálmán 2016, 76) és igéjével hív, „ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket!” Zsid 3, 15)

Akarnod kell tehát, hogy Isten Fia eljöjjön és alászálljon a te mélységeidbe! Most és itt a kegyelem időterében kell akarnod, és nem halogathatod ezt agonizálásod utolsó órájára! Figyelmeztetlek, - mondta Joó Sándor, - hogy soha mélyebben nem érzitek majd ennek a poklokra való alászállásnak a nélkülözhetetlen voltát, mint a saját halálotok órájában! Minél határozottabban hiszem, hogy Jézus Krisztus énérttem is megfeszítetett, meghalt és eltemetett és alászállt a poklokra, annál erőteljesebben kezd Ő maga élni, munkálkodni és uralkodni bennem!

A személyes mélységeimbe is alászálló Krisztus szabadít meg engem az utolsó ítéletben és az örök haláltól is (Vö.: Joó Sándor 2002, 33)!

„Alászállt a poklokra” – ez a hitvallás Jézus univerzális győzelméről szól. Azt hirdeti, hogy még ez a sötét félelmetes terület (pokol) sem vonhatja ki magát az Ő uralma alól. (...) Ebben a vallástételben tehát együtt szólal meg a keresztye gyalázata és dicsősége, a Megfeszített erőtlensége és hatalma, nagypéntek sötétsége és húsvét (mindenható) diadala,”²⁴⁹ Jézus tőlünk való elszakítása és erőtlenségünkben való dicsőséges megjelenése, a régi világ örök elmúlása és az örökkévaló új világ elkezdődése.

Napjaink megannyi rettegése közepette, kérjük Szentlélekistent, hogy mélyen írja bele a szívünkbe Megváltónknak ezt a csodálatos győzelmét, és tegye azt az életünk legyőzhetetlen erőforrásává mindörökké. Ámen.

Nagypéntek, avagy alászállt a poklokra

Énekek: 340.1-3; 342.1-5.

Alapige: „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de megelevenített Lélek szerint. [*] Így ment el a börtönben levő lelkekhez is, és prédikált azoknak, akik egykor engedetlenek voltak, amikor Isten türelmesen várakozott Nőé napjaiban a bárka készítésekor. Ebben kevés, szám szerint nyolc lélek menekült meg a vízen át. [*] [[1Móz 6,1-7,24](#)] Most pedig titeket is megment ennek képmása, a keresztség, amely nem a test szennyének lemosása, hanem könyörgés Istenhez jó lelkiismeretért a feltámadt Jézus Krisztus által, aki miután felment a mennybe, Isten jobbján van, és alávetettek neki angyalok, hatalmasságok és erők.” 1Péter 3: 18-22.

Az apostol Urunk poklokra való alászállásával Krisztus bűn, Sátán és halál felett aratott dicsőséges győzelmét vallja meg. Tegnap ugyanerről azt hallottuk, hogy Jézus szenvedéseivel együtt szenvedett az Ő igaz népe is az anyaszentegyház egésze. Amikor az egésztől szólok, abban benne vannak azok is, akikhez az Isten Fia Messiás Jézus szellemben elhatott, pontosabban az Ádám-tól özönvízig tartó korszakot érte alatta. Nincs tehát ember se a Nap alatt, sem pedig a halottak birodalmában, akikhez Krisztus üdvösséget hozó váltságshalála ne jutott volna el!

Péter összekapcsolja tehát napjai keresztyénüldözésektől zaklatott keresztyéneit az Isten Nőé idejében megpróbált népével. Megemlékezik arról, hogy Jézus maga mondta, hogy az Ő visszajövetelét megelőző napok olyanok lesznek, mint a Nőé napjai, vagy amilyen a pusztulása előtt Szodoma is volt. Ez a bűn, erőszak és a halál diadala miatt szenvedők reménytelen világa volt. A Lóthoz hasonló sok igazlelkű ember gyötrelme áll előttünk. Ők mindnyájan várták Krisztus dicsőséges és szabadító eljövetelét, mégis úgy haltak meg, hogy vagy a gonoszok tébolyult erőszakossága, vagy az Isten bűn felett kimondott szörnyű ítéletének elborzasztó képe és látványa sült, égetődött, tetoválódott bele a lelkükbe.

Péter erről az átélésről úgy szól, mint aki maga is átélte, egyszer már ő is keresztyénül ment rajta, mégpedig nagycsütörtök éjszakáján, amikor háromszor tagadta meg szeretett Mesterét és Urát. Ezt, a félelemből való megtagadást neveztük a tegnap az egyház poklokra való alászállásának, amikor a tanítványok arcát nézve belelátunk a rettegő szívükbe, a hitetlenség erejétől megfojtott lelkükbe, a halálig erőtlen testi-lelki valójukba.

Nagyon valószínű, hogy Jézus kereszthalálának napján nemcsak az ő jobbján szenvedő, de megtérő bűnös halt meg, hanem sok őszinte Messiást váró igaz ember is. Az ő haláltusájukról nem tudunk semmit, a névtelen gonosztevéjéről viszont tudjuk, hogy látva a Jézus szenvedését erőt kapott a saját szenvedéseire és reménységben halt meg. A többiek nem voltak ilyen szerencsések, többségük a hitükben megtörtén halhattak meg.

Így szenvedett a náci haláltáborokban a test szerinti Izrael is, Messiást váró tekintettel meneteltek a biztos halálba, hasonlóképpen a keresztyének is a számukra készített kommunista gulágokban. Hitükben összetörve, reménységüktől megfosztottan múltak el, és egyiküket sem vádolom, hanem hallani vélem Péter apostolt, aki itt azt mondja, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus szellemben „*en pneümati*” elment mindazokhoz a mélységek tömlőcébe, akik életük során a Szabadító Messiást várták, de úgy haltak meg, hogy a Messiás elkészt. „Őket is a Krisztus utáni türelmetlen vágyakozás szorongatta, hiszen a szabadság lelke még nem nyilvánult meg teljesen”²⁵⁰, csak ígértben bírták.

Péter Urunk poklokra való alászállásával általánosan tanítja, hogy Krisztus szabadító, megváltó kegyelmének megnyilatkozása eljutott a kegyes lelkekhez állapotuktól függetlenül, mindenkihez, aki úgy figyelte a számára megígért üdvösséget, mint amit távolról szemlélte (Kálvin János 2013, 99). Nos, ez a messziről látott üdvösség jelent meg előttük, amikor Krisztus szellemben szolt hozzájuk az ő test nélküli várakozó állapotukban. Azzal vigasztal, hogy a „Krisztus Lelke épp ugyanolyan megelevenítő erejű lesz számukra is, mintamilyennek Krisztus esetében mutatkozott,”²⁵¹ azaz a feltámadásukat munkálja. Ezért az erőért könyörgünk ma mi magunk is. Most nekünk van szükségünk arra a bizonyosságra és jó lelkiismeretre, amit Pál így vallott meg:

- „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott. [*] Mert akiket eleve kiválasztott, azokat eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő sok testvér között legyen elsőszülött. [[Kol 1,18](#)] Akikről pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette. Mit mondjunk tehát ezekre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent? Ki vádolná Isten választottait? Hiszen Isten az, aki megigazít. Ki ítélné kárhozatra? Hiszen Krisztus Jézus az, aki meghalt, sőt feltámadt, aki Isten jobbján van, és esedezik is értünk. Ki választana el minket Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Amint meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnék, mint vágójuhokat.” [[Zsolt 44,23](#)] De mindezekben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. [[Jn 16,33](#)] Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, **sem mélység**, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Istentől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” Róma 8: 28 – 39.

Péter az ő vigasztalásában összekapcsol a bárka által megmentett Noéval is. Erről most csak annyit mondok, hogy számunkra ez a szabadítás a dicsőségben és hatalomban visszajövő Krisztus lesz, aki megjelenése napján hatalma szavával szól, és a Krisztus hitében meghalt halottak feltámadnak, a Krisztusban hívők és még élők egyetlen szempillantás alatt átváltoznak és romolhatatlan testet öltenek magukra és együtt a mennyekbe vitetnek, azaz hogy vitetünk! Ahogy akkor csak Noé és családja menekült meg az emberiség egyetemes elpusztításától, úgy az utolsó időben is csak a Krisztus magához emelt népe fog megmenekülni a régi Föld tűzzel való elpusztulásától. A Noé napjait élő keresztyén embernek, bármi történjen is vele, erről a krisztusvárásról nem szabad lemondania! Ámen.

Nagyszombat, avagy alászállt a poklokra

Alapige: A százados és a többiek is, akik Jézust őrizték, a földrengés és a történetek láttára igen megijedtek: „Ez valóban Isten Fia volt” - mondták. Messziről több asszony figyelte, mi történik; olyanok, akik Galileából eddig kísérték, és gondoskodtak róla. Köztük volt Mária Magdolna, Mária, Jakab és József anyja, és Zebedeus fiainak az anyja. Amikor már estére járt az idő, jött egy József nevű jó módú arimateai ember, aki maga is Jézus tanítványa volt. Bement Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. Pilátus elrendelte, hogy adják ki neki. József levette a testet, tiszta gyolcsba göngyölte, s sziklába vájt új sírboltjába helyezte. A sír bejáratához nagy követ hengerített, és elment. Mária Magdolna és a másik Mária ott maradtak, leültek a sírral szemben. Szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán a magdalai Mária és a másik Mária elment, hogy megnézzék a sírt. Hirtelen nagy földrengés támadt. Az Úr angyala ugyanis leszállt az égből, odament, elhengerítette a követ és ráült. Tekintete olyan volt, mint a villám, öltözte meg, mint a hó. Az örök remegtek tőle való félelmükben, s csaknem halálra váltak. Az angyal azonban felszólította az asszonyokat:

- „Ne féljete! Tudom, hogy ti Jézust keresitek, akit keresztre feszítettek. Nincs itt. Feltámadt, ahogy előre megmondták. Gyertek, nézzétek meg a helyet, ahol nyugodott! Aztán siessetek, vigyétek hírül tanítványainak: Feltámadt a halálból, előttetek megy Galileába. Ott viszontlátjátok. Íme tudotokra adtam.” Mt 27: 54 - 28: 7.

Csia Lajos lelkipásztor testvérünk szerint Dániel próféciaja, valamint Pál apostol gyülekezetről szóló tanítása a Kőszikla Krisztus alapjára újjáépített anyaszentegyház történetét kálvini alapokon álló reformátusként nem pünkösdi napjától számítja, hanem a Messiás szenvedésével és halálával megszerzett váltságnak attól a pillanatától, amikor az Úr kimondta a keresztfán, hogy „elvégeztetett”! Szerinte az anyaszentegyház története valójában a Messiás története, és a megtestesült Isten Fia története az anyaszentház története is, mely történetnek Dániel próféciajában meghatározott ideje, korszaka van, amely az általa megjövendölt 70 évhét, utolsó évhetének első felére, azaz három és fél esztendővel jelölt időszakára esik. „A két félhét (azaz $2 \times 3,5 = 7$) közé eső idő tulajdonképpen a Messiás története, ki egyházában tovább él a földön, s miután az egyház Vele hal s támad fel, Vele együtt fog uralkodni is, úgyhogy az egyház története a Messiás története.”²⁵²

Ámen, ámen! A Messiás Jézus története vagyunk, Ő ír bele a maga történetébe téged és engem! Így, – mondja Csia Lajos – „a Messiás- király kiirtásába belefoglalndó az egyház vértanúsága is.”²⁵³ A Jézus kereszthalálát követő időben az első Jézust követő, azaz keresztyén mártír, István vértanú volt, ő nyitotta meg az Úr tanúságát követő keresztyén vértanúk hosszú sorát, „s a Jel. könyvbeli két bizonyágtevő halálával fog végződni, vagyis azok vértanúságával, akiket a két tanú jelképez (Csia Lajos 2007, 150). „A vértanúság hosszú története együtt adja a Messiás királyságát. Mikor az egyház vértanúsága teljessé teszi Krisztus vértanúságát s a vértanúk szenvedéseikkel kipótolják, ami híja van még az ő szorongatásaiknak (Kol. 1: 2 – 4): akkor következik egy sötét korszak, melyben a véget fogja elhozni a bűn szennyének áradása.”²⁵⁴

Nagyszombat e próféciaik összefüggésében nem más, mint az Atya és a Fiú lelkével betöltött Krisztusi anyaszentegyház diadala a mindenkori sátáni uralom felett, mely vértanúságon még a pokol kapui sem vehetnek diadalt.

Az elfogyasztott pászkabarány nagycsütörtöki estéjén Izrael legszentebb és legnagyobb „nagyszombatja” követte, amely Megváltónk halála óta nemcsak a zsidók nagyszombatja, hanem a mienk is. Ebben a nagyszombatban nincs különbség zsidó és nem zsidó között, itt csak egy népe van már az Istennek, a lelki Izrael, a Messiás menyasszonya.

Most pedig képzeletben menjünk el mi is abba az Egyiptomba, ahol az akkori sátáni hatalom kimondta, hogy minden zsidónak meg kell halnia. Ezzel szemben viszont Isten is kimondta a maga ítéletét. Minden ház elsőszülött fiának meg kell halnia Egyiptomban, ahol a húsvéti bárány vérével nem lesz megjelölve az ajtó félfája. Izrael fia magukra vették a bárány vérért és ajtóikat bezárva reszketve várták az öldöklő átvonulását Egyiptom teljes birodalma felett.

Most te vagy ez az izraelita, és én vagyok! Bemegyek a szobába és megnézem, ott van-e még az én egyetlen elsőszülöttem, lélegzik-e még? Aztán belehasít Egyiptom haláli csöndjében az első jaj sikítás, amit követ hajnalban a többi kétségbeesett jajveszékelés, minden egyes egyiptomi családban. Ezt csak megrendültén és félelmek közt lehet elhordozni, de a parancs szerint azonnal indulni kell.

- Sietve menekülj ki Egyiptomból! – ez volt a parancs. Most csak a legszükségesebb, számodra legdrágább dolgaid vannak veled; menekülsz, mint aki csak halált várhat már Egyiptomtól.

Nincs idő együtt gyászolni a nem zsidó szomszédokkal, mennem kell! Mentem a menthetőt és van, aki eközben arra gondol, mi fog történni, ha magához tér e borzasztó uralom feje a fiát gyászoló fáraó, a fiaikat gyászoló hadvezéreivel? Menekülnünk kell a nagy vízvázlatához, ami akkor és ott a Vöröstenger volt. A történet szerint itt érte utol a gyilkolásra feltüzelt egyiptomi légi Izraelt, ki előtt ott volt az áthatolhatatlan víz és a hátuk mögött az ellenség bosszújából rájuk szakadó erőszakos halál. Ez volt Izrael egyiptomi nagyszombatja! Aki arra gondolt, hogy visszamenekülne Egyiptomba, az a leggyalázatosabb halállal találta szembe magát. Aki előre menekült volna a halált hozó tengerrel nézett farkaszemet. Maradt a lélek legmélyéről felszakadó kiáltás:

- „Szabadító Isten, ments meg!”

Isten akkor meghallgatta Izrael kiáltását és Mózes által megnyitotta a tengert, utat készített a tengeren át az Ő szeretett népének.

Igen nagyszombaton ott menetelsz ennek a tengernek a fenekén, de ez a tenger nem a Vöröstenger, vagy a Nádistenger, hanem Jézust a halálba elnyelő halált-tengere. Jobb és balkezed felől sötét falak tornyosulnak, fölötted vihart kavarázó ijesztő szél üvölt, sarkodban az ellenség, előtted pedig a remény és az ígéretek tulsó partja.

Mond, milyen NAGYSZOMBAT ez kedves testvérem?

Olyan, aminek a nagyrésze halálközelség, gyász és félelem, amelyben ott van a sarkodban a végső csapást reád mérő ellenség, előtted pedig, - főleg, ha még utolsó is vagy a menekülők hosszú sorában - ott van a testvéred görnyedt háta, de ott van az ő arca is, aki a tulsó partot már elért testvér örömet és békéjét sugározza feléd, hogy biztatásából új erőt végy a megszabadulásodhoz.

2018 nagyszombatján nyíljon meg a szemed! Lásd meg ebben a hosszú évezredes sorban fenevadakkal megküzdő, sátáni diktatúrákat és világháborúikat legyőző dédid görnyedt hátát, majd nézd a szívedbe néző szemét és arcát is! Te az ő gyermeke vagy, soha ne feledd!

Izraelita testvéreink erről a NAGYSZOMBATRól mondják azt, hogy az egyik felét, mint halálra ítélt egyiptomi rabszolgák, a másik felét pedig mint Isten nyugalmaiba átmertett szabad izraeliták élték meg. Áldott evangélium!

Az öröktől fogva való Isten Fia, aki egykor Mózes által vezette át a tengeren az Ő népét ezen a nagypénteket követő szombaton most az Ő újszövetségi népét Szentlelkével személyesen vezeti, viszi be az Ő nyugalmaiba, méghozzá a saját halálával elkészített úton! Nagyszombaton tehát Istennek Fia a saját halálával hasította ketté a halál tengerét, hogy hatalmával kiszárított medrében készítsen nekünk utat. Most ezen az úton járunk együtt a mi Urunkkal, Jézus Krisztussal! Ez nem képzelet, ez mindennél valóságosabb igazság! Maga az igazság, akit a

tanítványok vasárnap, igazi nevén Úr, vagyis Messiás-Úr-napja hajnalán a szemükkel meglátnak, fülükkel meghallanak, kezükkel kitapogatnak, nyelvükkel megkóstolnak, szívükkel érthetetlenül felfognak, szájukkal pedig hittel megvallanak, és az életük árán sem tagadnak le soha.

Hát ilyen ez a mi NAGYSZOMBATunk is, ketté szakít Egyiptom és Kánaán között, az ég és a föld, a menny és a pokol között, a világ és Jézus Krisztus, a mulandó romlandó és a romolhatatlan örökkévaló között. E szombat egyik fele még a bűn rabságához és zsoldjához a halálhoz köt, mely általa a félelem mérgét csepegteti belénk, a másik fele pedig az egyetlen igazi szabadság és béke, amit személyesen az Úr ad. Ma mindkettőt látnod kell magadban!

Mi lesz hát erre a következő lépésed?

Emlékezz, hogy annak a tengernek a medrében vagy, amelyen keresztül személyesen az Isten készített utat, személyesen neked, ahol magát Jézust követed a túlsó part felé. Jobb és bal kezed felől, ha nem hazudsz magadnak, akkor látod az Isten ítéletének reád zúdulni kész hatalmas falait, mögötted pedig a sarkodban tudod halálotat követelő bűnös múltad hadait élén az ördöggel, aki hazug és embergyilkos kezdettől fogva. Mit teszel hát?

Az asszonyok illatos balzsamkenetet készítettek az Úrnak! Bele hullaták a könnyeiket, az utolsó cseppig bele öntötték minden Istent hívó kiáltásukat, minden bánatukat és beledörzsölték a mennyek trónjáiig feljutó hálájukat és reménységüket is! Igen! Tették mindezt a legreménytelenebb gyászuk legmélyén, a halál Jézus halálával kiszárított medrének sötét völgyében. Igen! Ők ezt lépték azon a NAGYSZOMBATON! Ők bátran előre menekültek, mint akik látják a Láthatatlant! Ezt örökkévaló Atyánk nem hagyhatta válasz nélkül; feltámasztotta nekünk a Fiát a halottak közül! Ámen.

Harmadnapon feltámadt a halottak közül!

A Szentlélek munkája bennünk az Ige által

Énekek: 165; 356; 294.

Alapige: Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. És nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk. Zsid 4:12-13.

Bibliaolvasás: Lk 14: 16 – 24.

Az Apostoli Hitvallás elmélyítése céljából elindított sorozatunkban elérkeztünk boldog reménységünk, vagyis feltámadás-hitünk megvallásához.

Mielőtt bármi elhangzana kérdezzük meg, hogy mi a feltámadás, illetve mit jelent az számunkra?

A feltámadás számunkra egy igaz történet. „A feltámadás története azért „nehéz” történet, mert nem fér be a mai természettudományos racionalitás keretei közé. Amiből csak az látszik, hogy mai világunk uralkodó ész-központúsága nagyon is korlátolt, hiszen csak azt tudja elfogadni igaznak, ami a természettudomány eszközeivel és módszereivel igazolható. De az emberi tudás valóban látványos gyarapodása nem kell, hogy abba tévhitbe ringasson bennünket, hogy a mindentudással akár csak a közelébe juthattunk volna (a feltámadás titkának, helyesebben szemtanúkkal igazolt igazságának). Sőt, a valóság teljességének az ismeretéhez képest jóformán semmit sem tudunk. (...)

A feltámadás: titok. Ám ebből még nem feltétlenül következik, hogy nem igaz. Ez az állítás csak az ész mindenhatóságába vetett mai nagyképű hitnek a jele.

Jézus Krisztus feltámadásának ténye azt jelenti, hogy az Istentől rendelt emberi lét végső kerete nem az ember biológiai-természeti léte, hanem (ez a mostani) a földi ittlét, (már) része egy (annak a) tágabb horizontnak, amely a feltámadásban vált az ember számára nyilvánvalóvá.”²⁵⁵

Feltámadáshitünk két részből áll. Az első, hogy Krisztus feltámadt a halottak közül az írások szerint. A második szorosan kapcsolódik az elsőhöz, sőt elválaszthatatlan tőle, mert a mi feltámadásunk a Krisztus feltámadásának a része. „Jézus Krisztus feltámadása az emberi lét kiemelése a biológiai mulandóság hatalmából, s végső válasz a maradandóságát fohászkodó ember nyomorúságos állapotára. A húsvéti hit: hajlékra találás az örökkévalóságban.”²⁵⁶

2018. április 1. úrnapiján arról szólt a tanítás, hogy feltámadáshitünk legfőbb bizonyítéka a Jézus feltámadása óta a köztünk megjelenő Krisztus.

Pál a világunkba áttetsző élő Krisztust vallja meg, mint aki tudja, hogy a Krisztus dicsősége és ereje benne is megmutatkozik! Ugyanakkor Pál elszántan ragaszkodott az Írásokhoz. Arra szánta el magát, hogy Szentlélekisten alázasatos szolgáljaként kizárólag csakis az Írás „szemüvegén” keresztül láthatóvá és felismerhetővé váló Krisztusnak legyen a tanúja.

Krisztus Urunknak ezt a világunkba való áttetsző megjelenéseit nem mi irányítjuk. A szél fú, ahova akar. Hallod a zúgását, de nem tudod honnan jön és hová megy.²⁵⁷ Hasonlóképpen, Szentlélekisten is teljes szabadságában cselekszik, akkor és ott, ahol akar, és amikor Ő akarja. Krisztus kegyelme azt a prédikációt, amiről azt érzi a lelkész, hogy nem sikerült, a kegyelem fölemeli és megdicsőíti. Viszont, amiről azt érzi a prédikáló, hogy abba minden tőle telhetőt beletett, a Szentlélek számára hasznavehetetlen. Marad hát az órca pirulása! A tűzben pedig elég a pelyva.

Fontos viszont tudnunk, hogy együtt vagyunk a Krisztus, és nem remete, vagy oszlopos szentekként vagyunk a Krisztus tükre, hanem Krisztus testvéri és munkatársi

gyülekezeteképpen, és Feltámadt Urunk ebben a közösségben akar láthatóvá válni az Ő Igéje által, első sorban számunkra, de mindazoknak is, akik eljönnek közénk.

Krisztus Urunk viszont a szívünkre kötötte, hogy Szentlélekisten a gyülekezetben akar munkálkodni, amíg az Úr ismét el nem jön. Ezt tudjuk! Régen a vitorlás hajóval világot bejáró tengerészek jól tudták, hogy melyik szél, hol és mikor tevékenykedik. Befogták a vitorlaikba, vagy elkerülték azok tombolását, hogy el ne vesszenek. Ahogy ők számítottak a szél erejére és vezetésére, hasonlóképpen nekünk is számítanunk kell Szentlélek munkájára a gyülekezetben. Mindaz tehát, aki megtehetné, hogy hétről hétre együtt ünnepeljen Jézus Krisztussal ebben a gyülekezetben, de ezt bármi okból megtagadja, nemcsak magát fosztja meg a megjelenő és velünk beszélő Krisztus valóságától, hanem Szentlélek munkája elé gördít akadályokat, mondjuk ki obstrukciónálja, szabotálja a Krisztus megjelenését.

Sokféleképpen tudunk így vétkezni az Úr ellen és ez sajnos ítéletet és haragot von magára. Jézus ezt a lakodalmas asztalhoz való meghívás elutasításához hasonlította. Roskadozásig meg van terítve számodra az örök élet lakodalmas asztala, minden úrnapiján, de te kifogásokat keresel, hogy kimentsed magad, hogy igazoltan hiányozhass. Rossz hírem van, ha te is így gondolkozol és élsz is. A helyed soha nem marad üresen; örökségedet más foglalja el. Az a más dőzsölni és lakmározni fog az örök életben, te pedig kiszáradt szemmel, epekedve éhezve és szomjazva fogod nézni őt, de bensődben keserű irigységgel a halálba zárod önmagad. Nem más teszi ezt veled, nem! Egyedül csak magad vádolhatod ezért a kárhozatos halálért!

Két héttel ezelőtt Tamás történetén keresztül megértettük, hogy nem jó távol maradnunk a gyülekezettől, ahol a távollétünkben megjelenik az Úr. Krisztus nekünk is ki akarja jelenteni önmagát az Ige által, mégpedig úgy, hogy a saját ujjunk, kezünk, szemünk, fülünk, szívünk megtapasztalásában, azaz kizárólag a mi teljes emberi önmagunk határain belül, a saját lényünk vejében, vagyis bennünk jelenik meg a feltámadott Krisztus, ahol megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatjait, amikor azt érezzük, hogy úgy lát keresztül rajtunk, mint mi az ablaküvegen! Pál erről ezt mondta:

- „És amint mentem, és közeledtem Damaszkuszhoz, egyszer csak az történt, hogy nagy hirtelenséggel fény sugárzott körül a mennyből és földre vetett. Leesvén tehát a földre, szótartot hallottam, mely ezt mondta:
- Saul, Saul, mit kergetsz engem? Én megkérdeztem:
- Kicsoda vagy, Uram? Az Úr volt és ezt válaszolta:
- Én vagyok Jézus, akit te kergetsz: nehéz neked az ösztön ellen rugódoznod. Akkor remegve és ámulva mondtam:
- Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr pedig ezt monda nekem:
- Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják neked, mit kell cselekedned.

A velem utazó férfiak pedig csak úgy, földbe gyökerezett lábakkal mindvégig megállapítóan ugyan, de némán álmélkodtak [ἵστημι (hisztémi)], mert azt a déltáji világosságot, ha látták is, és ha a saját szavaimat hallották is, de valójában látni senkit sem láttak, sem annak szavát, aki velem beszélt, nem hallották. (Apcs 9:3-9; 22: 5-9).” Tedd fel a kérdést!

- Mit lát egy kívülálló abból a kiválasztott emberből, akinek ennek a kívülállónak a szeme láttára megjelenik Krisztus?

Látja az ég tetején tüzelő Nap fényét. Lát egy hirtelen földre esett embert, aki fennhangon elkezd egy láthatatlan valakit faggatóan kérdezni:

- Ki vagy Uram?
- Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

Ezután lát egy éppen csak feltápáskodó tébolyultan imbolygó világtalant, aki tapintó csápókként maga elé kinyújtott kezekkel ismerős támpontokat keres maga körül, hisz már azt

sem tudja, hol van. Nos! Így lett Saulusból a Krisztust látó és a feltámadt Urat velünk is megláttató Pál apostol. Ki értheti ezt?

A kívülálló erre a Pálra nézett és egy világtalan szájalmas eltévedtet, egy vezetésre szorult szerencsétlent lát annak a Saulusnak a helyén, aki pár pillanattal előbb még magabiztos, félelmetes és rettegett vezér volt. Egy perccel előbb még új világot tűzzel vassal prédikáló öntelt agitátor, most pedig világtalan nyomorult, szemétre való söpredék. Ezt volt az első benyomása annak, aki akkor és ott arra damaszkuszi porba belemártott Pálra tekintett.

De e megvetésre való külső törékeny cserépedény (2Kor 4:7) nagy változáson ment át. Azt is mondhatnám, hogy valamiképpen átlényegült, mert anyagában áttetszővé lett, hogy látható legyen mindenknek, hogy benne egy teljesen új világ Napja ragyogott fel! E külső látszatra taszító megjelenésű cserépedénybe Isten drága kincset (2Tim 1:14) rejtett el: a feltámadt Krisztust, akit Pál napról napra egyre tisztábban látott és láttatott.

A Mindenható Isten Fia munkája, az Isten szorongató szerelme által ez a már Pál által is (1János 1: 1-2) szemlélt (2Kor 3:18) Jézus Krisztus lett látható (1Pét 3:2) az anyaszentegyházban, Kiszia és Európa gyülekezeteiben. Pál nem tanácskozott hússal és vérrel, hanem megvallotta az Isten őbenne (Gal 1:15-16) kijelentett Krisztusát! Pál ebben a minőségében olyan volt, mint a moziban a kivetítő vászon, látható lett rajta, benne és ő általa Jézus Krisztus!

Pál nem magát prédikálta, sem a saját Krisztusélményét. Ő az Írásokban a Szentlélek által kinyilatkoztatott Krisztust, azaz Messiást prédikálja, nem a názáreti Jézust, hanem az Isten Messiását prédikálja Pál, aki az Írások szerint öltött testet, élt, halt kereszthalált a mi bűneinkért, támadt fel a halottak közül és jelent meg magának Pálnak is. Pál történeti Jézusa az élő Isten testben megjelent Fia, az Írások Messiása!²⁵⁸

Krisztus ma is elsősorban és mindenekelőtt igéjében akar megszólítani és az Igével együttműködő Szentlélek munkája által ki akarja jelenteni benned is önmagát.

Isten nem azért munkálkodik az Ige által, mert nem lennének más eszközei vagy lehetősége, hiszen ő Isten, hanem azért, mert csak az IGE bűnbánatot munkáló munkája²⁵⁹ által adhat nekünk minden kétséget kizáró bizonyosságot. Pál tényként állapította meg:

- Mert minekutána az Isten bölcsességében nem ismerte meg a világ a bölcsesség által az Istent, tetszett az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket (1Kor 1:21).

Nyilvánvaló tény, hogy Isten teremtette a világot, de ehhez az igazsághoz mindent darabjaira szaggató kétely társult. Vajon, csakugyan Isten alkotott mindent? A lényünk forrásáig elható Ige azonban minden kételyt megsemmisít, és kösziklaszilárd, üdvösségre megtartó bizonyosságot ad.

Az elmúlt vasárnap az IGE bűnbánatot munkáló munkájáról szólt a tanítás a Samáriai asszony történetén keresztül. Az a nő már régóta vágyott a bűnbánatra, a bűnbocsánatra, a kegyelemre és az örök üdvösségre, melyeket naponta éhezett és szomjazott. Jézus elment hozzá és megalégítette.

A Zsidókhoz írt levél az IGE bennünk kegyelmet, bűnbocsánatot és bűnbánatot végző munkájáról ezt mondja:

- Mert az Istennek beszéde élő és ható és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. És nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk. Zsid 4:12-13.

Az IGE testté lett, jelenti ki Szentlélekisten. Történetileg az örökkévaló Ige Jézus Krisztusban öltött testet, de Ő általa, az Ő váltság-műve által mi is az Ige és Krisztus testévé, törékeny cserép

edényévé lettünk. Ahogy Isten lakozást vett Jézusban, úgy lakik bennünk Krisztus! Mindez azt jelenti, hogy mi csakis a testté lett igén keresztül ismerhetjük meg és fogadhatjuk be Istent, mennyei Atyánkat! A fizikai testünkben munkálkodó Ige: Szentlélekisten.

Szentlélekisten mindig együtt munkálkodik az Igével és a szent sákramentumokkal. A Szentlelkes Igén kívül minden más „bizonyíték” csak embervoltunk felszíneit érintené, de embervoltunk óceánja a felszínnél sokkal több és sokkal mélyebb.

Hangsúlyozom, hogy az örökkévaló Ige lett testté, a mi saját testünké, a bizonyosságunk egyetlen létező helyévé! A mennyeknek országa úgy van rajtunk kívül, hogy az a velőnkig elhat, vagyis sejti, - atomi - és szubatomi - szinten áthat, vagyis bennünk van!

Imádva borulok le az én Istenem és Atyám bölcsessége előtt, aki elmúló testem valóságában jelentette ki szent, elmúlhatatlan és örök igazságát, ki Krisztusban a saját testemnél is közelebb jött hozzám. Áldott csoda, az örökkévaló elnyeli a mulandót, a halált pedig az örök élet!

Hitvallásunk a Heidelbergi Káté 45. kérdés-felelete lényegre törően foglalja össze feltámadás hitünk kettős lényegét.

Mit használ nekünk Krisztus feltámadása?

Először: feltámadásával legyőzte a halált, hogy minket részesítsen abban az igazságban, amelyet nekünk halálával megszerzett;

másodszor: Krisztus feltámadása számunkra a mi dicsőséges feltámadásunknak biztos záloga.

Nagy titkot tár fel hitvallásunk, azt tudni illik, hogy Isten váltsága által részesei lettünk a Krisztusnak, annak az Úr Krisztusnak, akit apostoli Hitvallásunkban, vallunk meg, akiben, akire nézve és aki által teremtetett és fennáll a mindenség! Ezzel a hitvallásunkkal valljuk, hogy Krisztus Urunk harmadnap feltámadt a halottak közül és azt is, hogy részesei lettünk az így megszerzett örök életnek, melynek teljességét akkor fogjuk birtokba venni, amikor Urunk dicsőséges eljövetelekor, Ő maga személyesen mennyei romolhatatlan testben ragad bennünket magához, de erről a test feltámadása tételnél fogunk még részletesen hallani. Mindaddig azonban, míg el nem jön a teljesség és a színről színre való látás, a saját repedezett testünkben, a gyarlóságokkal teli gyülekezetben az Ige tükrében szemléljük Krisztust és általa a mi Atyánkat és Istenünket. Szeressük hát ezt a tükröt és ezt a gyülekezetet, ahol Isten kegyelme még működteti az általa való látást és megismerést, mert általa megnyílik az ég és meglátjuk Urunk és Istenünk arcát. Ámen.

Az élő Krisztus, mint saját testi valónk valósága!

Köszöntés: „*Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről. Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, és ezért hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az Atyánál volt, most pedig megjelent nekünk.*”

„Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.” Apcs 4:20.

Alapige: „Miért rémültetek meg, és miért támad kétség a szívetekben? Nézzétek meg a kezemet és a lábamat, hogy valóban én vagyok. Tapintsatok meg, és lássatok. Mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van.” Lk. 24: 38-39.

Bibliavlasás: „Miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: „Békesség nektek!” Azok megrettentek, és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak. Ő azonban így szólt hozzájuk: „*Miért rémültetek meg, és miért támad kétség a szívetekben? Nézzétek meg a kezemet és a lábamat, hogy valóban én vagyok. Tapintsatok meg, és lássatok. Mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van.*” És ezeket mondva, megmutatta nekik a kezét és a lábát. Mikor pedig még mindig nem mertek hinni örömeikben, és csak csodálkoztak, megkérdezte tőlük: „Van-e itt valami ennivalótok?” Erre adtak neki egy darab sült halat. Elvette és szemük láttára megette. Majd így szólt hozzájuk: „Ezt mondtam nektek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam a Mózes törvényében, a próféták könyvében és a zsoltárokbán.” Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat, és így szólt nekik: „Így van megírva: a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve. Ti vagytok erre a tanúk. És íme, én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel.” Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket. És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe. Ekkor leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; a templomban voltak, és áldották Istent.” Lk. 24: 36-53.

Isten megismerésének a helye

A szent kinyilatkoztatás azt mondja, hogy mi Istenben létezünk, Ő benne élünk, mozgunk és vagyunk (Apcs 17:28). Ő a mi lételemünk, ahogy a halaknak a víz. Isten, aki Krisztusban Atyánk, a mennyekben van. A halakkal ellentétben nekünk, embereknek a létközegünk kettős természetű: mennyei és földi, de mindkettő Krisztusban létezik. Mennyei létközegünk lényegét tekintve egy szellemi közösség a Szentháromság egy örök Istennel. Létközösségünk földi dimenziója a család, és a gyülekezet. Itt bontakozik ki emberi létünk, ide kötnek a legmélyebb érzelmi szálak. Kerry Eagan – haldoklókkal foglalkozó lelkipásztor tapasztalatai szerint a végstádiumban, - ahol lehull az emberről minden képmutatás – lévő haldoklók a kezüket valami láthatatlan felé nyújtják, és legközelebbi szeretteiket szólítják: Mama, Apa (...) stb. „Rájöttem, - mondja Kerry Eagan, hogy így beszélnek az élet értelméről. Az életünket nem elméletben, nem teológiai eszme-futtatásokban éljük, hanem a családban. Abban, amelyikbe beleszülettünk, azután a saját családjunkban és a barátaink alkotta *családban*.”²⁶⁰ Ez a „család” a mi igazi valóságunk, amely az érték piramisunkban az Úr után az első helyen áll! Isten adja ezt a *családot*! Benne ad nekünk földi létezést, és ha véget ér itt a küldetésünk, akkor egy mennyei család fogad be bennünket, amely készen van a számunkra már a világ alapjainak letétele előtt (Máté 25:34; Vö.: Ján 17:24; Zsid 11:10; Jel 17:8).

Ehhez az Istenben való létezésünkhöz az anyaméhben való állapotunk hasonlít a legjobban, és így igen nehéz nekünk megértenünk, hogy egy várandós édesanya miként is teremt bensőséges kapcsolatot szeretett magzatjával? Bárhogyan elemezzük is ezt a képet, a végső következtetésünk mégis csak az lesz, hogy az édesanyai szó, a szeretetteljes beszéd, a szelíd dajkaének hat el leginkább a kis ember lényéhez! Ahogyan azonban a magzat nem csupán az édesanyai szó által kapcsolódik anyjához és általa ehhez a világhoz, úgy mi magunk is nem csak a szent és írott ige által kötődünk teremtő Atyánkhoz és Üdvözítő Urunkhoz, hanem a fizikai létezés milliónyi szálával is. Így maga Istennek Lelke biztat arra, hogy tőlünk telhetően a legjobban ismerjük meg Istenünk teljes kijelentését, amelynek szerves része az általunk most tapasztalható teremtettség, a mi e világba való beágyazottságunk.

Isten választott népének, aki által Isten kijelentette magát, akinek adatott a törvény és a próféták, nincs szavuk a „SZÓ” kifejezésére, erre ők a DáBÁR igét használják, ami a tetten és a cselekedeten túl valami kézzelfogható dolgot is jelent! Szentlélek által tudjuk, hogy számunkra a megfoghatóvá vált SZÓ, maga Jézus Krisztus, a testet öltött Ige, sőt Ő maga az örök élet, amely el volt rejtve az Istenben, de megjelent nekünk! (**1János 1:2**) Számunkra Ő a teljes, azaz a külső és belső valóság, Isten tökéletes Kijelentése (Vö. 1Jn 5, 20). Ebből két következtetést kell levonnunk. Az egyik az, hogy a te emberi létezésed valóságos! Weöres Sándor szerint, ha az igazságot akarod birtokolni, önmagad mélyén kell rátalálnod, a tanításokat csak segítségül használhatod.²⁶¹ Higgy hát élő és valóságos létedben, az életedben, és ugyanúgy higgy a Jézus Krisztus valóságos életében is! A másik az elsőből következik, ez pedig az, hogy a valóságos Jézus Krisztust fogadd be az életedbe, mert akkor biztos lehetsz örök életedben! A kérdések kérdése most már csak az, hogyan cselekedjem a hit cselekedeteit (Apcs 2:37-38), azaz, hogyan és miként higgyek Jézus Krisztusban?

A kegyelem munkálta bűnbánat

Nyilvánvaló titok, hogy az élő Krisztushoz az Ő tőle kapott bűnbánatban és bűnbocsánatában kerülünk a lehető legközelebb, és Ő is mihozzánk! „Mi a kegyelem munkálta bűnbánatban találkozunk Megváltónkkal, és ebben a találkozásban ismerünk rá önmagunkra is. Mihez hasonló ez a kettős, önmagunkra visszaható megismerés (...)? Hasonló, ahhoz a hitvalláshoz, ami a római századosból tört fel, amikor ezt mondta: „Bizony Isten Fia volt Ő (Márk 15:39)!” Hasonló ahhoz a segélyhíváshoz, ami az Úr jobbán szenvedő latorból tört fel, amikor azt mondta, hogy Uram emlékezzél meg rólam a te országodban (Luk 23:42)! Hasonló ahhoz a felismeréshez, amivel Tamás apostol kiáltott fel és ezt mondta a személyesen neki megjelenő Krisztusnak: „Én Uram és én Istenem!” (Ján 20:28) Továbbá hasonló ahhoz a megismeréshez is, amivel Ádám kiáltott fel ujjongó örömmel, amikor szemtől szemben állt a húsából való hús és csontjából való csont asszonyemberrel (1Móz 2:23). Nem láthatta volna magát Ádám csontnak és húsnak a belőle vett élő test-lélek nélkül, a vele szemtől szemben lévő Éva valóságos személye nélkül.”²⁶²

A Krisztus „megtört testén keresztül a bűnbánatban ismerjük meg, hogy Ő az Isten Fia, mi pedig a Mindenható Isten megváltottjai vagyunk, az Istennek bűnből és halálból kiszabadított népe, a menyei Atya gyermekei. Isten azért küldte el egyszülött Fiát, hogy te a vele való közösségben teljesen felszabadultan igazán önmagad lehess. E nélkül a közösség nélkül soha nem tudod meg, hogy ki is vagy valójában.”²⁶³ Ehhez viszont hallanunk kell a keresztről személyesen hozzánk beszélő Isten Fiát, amikor név szerint nekem és neked mondja, hogy megbocsátattak a bűneid! Jöjj és kövess engem! Senki nem tud megbocsátani jóvátehetetlen bűnöket, amíg ő maga nem hallotta meg a Jézus szájából a személyesen neki hirdetett kegyelmet, bűnbocsánatot és örök életet! Hasonlóképpen hallanunk kell a feltámadott Krisztust

is, aki életet, Szentlelket és békességet ad nekünk (Ján 20:21-22)! Mindkettőre együtt és egyszerre van szükségünk!

Hogyan történik ma a Krisztus megérintése?

Mivel az ember az elragadtatást kivéve csak saját testének tapasztalatai által képes ismeretekre szert tenni, most azt kérdezed, hogy meghallhatja-e bárki is, a személyesen hozzá beszélő Krisztust, ha ő a mennyekben van? Megérinthet-e Jézus, és én megérinthetem-e őt? Hogyan történik ez ma? Milyen az a valóság, amikor az egész emberi voltomban tudom, hogy Isten az ő szent Fiáért megbocsátott nekem, sőt Krisztus maga is megbocsátott nekem és örök életem van? Milyen érzések, tapasztalatok valóságos változások történnek a saját emberi lényemben, amikor Istennek feltámadott (ἐγείρω) Fia az Ő tökéletes áldozatának üdvösséget szerző bűnbocsánatával érint meg engem?

Bonhoeffer beszél Krisztusnak egy másik érintéséről is, amely közvetlen és kikerülhetetlen. Szerinte „a keresztényt nem a maga testének tapasztalatai szólítják fel a cselekvésre és az együttműködésre, hanem *az embertestvérek testének tapasztalatai*, akikért Krisztus szenvedett.”²⁶⁴ (...) A seb feltárja a szenvedést, és a szenvedésen való felülkerekedés útját.²⁶⁵ Pál a megtérése előtt sok keresztyénnek okozott elviselhetetlen fájdalmakat, de attól a pillanattól kezdve, hogy Krisztus szerelme megragadta őt, a tanítványoknak okozott szenvedés a saját szenvedésévé lett. Ezt az összekapcsolást a Krisztus Lelke munkálta ki benne!

A következőkben a Krisztus érintésének valóságát fogjuk körüljárni azzal a gyermeki bizalommal és reménnyel, hogy Krisztus ma bennünket is megérint az Ő igéje és Szentlelke által.

1976-ban *Jean Pierre Dutilleaux* belga fényképész, felfedező, és (állítólag "csak" amatőr) antropológus került először kapcsolatba a Toulambi (Pápua Új-Guinea) törzsszel, amelynek tagjai még soha nem érintkeztek a külvilággal, és egyikük sem látott még soha olyan embert, akinek fehér a bőre. A kamera megörökítette²⁶⁶ ezt a találkozást. A „felfedezettek” közül még soha senki nem látta önmagát tükörben, méghozzá egy fehér, hús-vér és élőember többdimenziós tükreben. A toulambiak csodálkozva és félve, nagyon óvatosan közelítettek a feléjük kezét hívóan kinyújtó fehér emberhez. A szem látásával sokszor és sokáig járták körül újból és újból az ismeretlen körvonalait mielőtt az újuk hegyét²⁶⁷ többször visszakapkodva végül összeérintették volna *Jean Pierre Dutilleaux* újával. A legbátrabbak is féltek őt megérinteni, de a kíváncsiság végül legyőzte minden félelmüket. Lelkük legmélyén egy kérdés foglalkoztatta őket, embert látnak-e vagy sem? A legbátrabb toulambi és az új fehér ember kezdetben csak az újbegyeikkel kapaszkodtak egymásba, majd kézfogás szerűen összefogóztak és kétszer háromszor meglendítették egymás kezét, mindez alatt pedig egymás szemébe néztek. A legcsodálatosabb az volt, ahogy a többiek is felbátorodtak és a tenyerükkel megsimogatták *Jean Pierre Dutilleaux* bőrét karja és lába egész hosszában, majd a csupasz felső combját többször is. Kezüikkel jól megfogták a húsát, a vállát, kitapintották általa a hús-csont embert, aki ugyanúgy édesanyától született, mint ők maguk is. Megsimogatták az arcát, megérintették a fogát, belegyúrtak a hajába, majd a sajátjukba is. Döbbenetes volt, hogy míg Jean Pierre-t fedezték fel, saját magukat ismerték meg általa. Mert minden egyes érintés érzetüket összehasonlították saját testük ugyan azon tagjának érintésének érzetével. Új érzéseik alakultak ki a saját érzéseikről. Új tapasztalataik által körvonalazódott bennük az éppen csak megismert fehér ember hús-csont valósága. Így értették meg, hogy amint ők vannak, úgy van a fehér ember is (Vö. 1Jn 4,17 versével)!

Főlemelően megdöbbenő volt az is, ahogy egy tálból együtt ettek abból az ételből, amit Jean Pierre *Dutilleaux* készített nekik. Együtt érezték ugyanazzal a sóval ízesített eledellel az ízét.

Felragyogott a szemük minden falat után és jobb kezükkel, öntudatlanul, reflexszerűen újra és újra egyet csapva megérintették a tarkójukat. Így lett Jean Pierre *Dutilleaux* a saját testük és valóságos létezésük részévé, ez összehasonlító érintés, kitapintás, ízlelés, látva szemlélés és fölfedező észlelés által.

A Biblia szerint ugyanígy ismerte meg Ádám az ő testéből kivett és asszonnyá teremtett Évát! (1Móz 2: 18-25) Kívül és belül körüljárta őt, mielőtt elhangzott volna az első költemény: „Ez most már csontomból való csont, testemből való test!”

Miért írom le ezt ennyire részletesen? Mert alig találok szavakat annak elmondására, hogy ott a toulambiai szívében, milyen felfedezést történt, hosszú percek és órákon keresztül. A másik ok, amiért olyan sok időt szánok erre az, hogy mi is felismerjük, hogy nekünk is vannak hasonlóképpen szerzett biztos ismereteink és tapasztalataink. Idézd hát fel magadban azt az első szerelmes pillantást, kézfogást, csókot és simogatást, amikor nemcsak szerelmedet fedezted fel, hanem általa önmagadat is teljesen másként ismerted meg, mint előtte. Emlékezz hát vissza, hogyan ivódott beléd kitörölhetetlenül a te szerelmed élő képe, az ő téged átjáró valósága! Harmadszor, látnunk kell, hogy a húsvéti tanítványok hasonlóképpen ismerték meg Urukat, akik a Krisztus feltámadásáig még soha nem láttak olyan embert, akit halálra kínozva megölnek, átszúrják a szívét, harmadnap mégis a maga élő valójának teljességében mutatja meg magát. Negyedszer pedig, azért hívlak erre a felfedezésre, hogy kérjed Isten Szentlelkét, hogy Ő vezesse a képzeletedet,²⁶⁸ hogy ő, a feltámadott Jézust mutathassa meg kegyelmét benned²⁶⁹ is, aki azért jött, hogy bűnbocsánatot munkáló váltsága által téged is üdvözítsen! Jól hallottad, nem neked, hanem „benned”, hasonlóan ahhoz, ahogy azoknak a bennszülöttekben jelent meg a fehér ember több dimenziós élő képe és ez megváltoztatta őket. Hasonlóan ahhoz, ahogy a feleségedet vagy a férjedet ismerted meg és ez a megismerés megváltoztatott téged! Krisztus érintése mindössze annyival több, hogy Ő teljesen és örökre megváltoztat bennünket, mert újjáteremt!

Az evangéliumok tudósítása szerint húsvétkor Jézus a tanítványainak, mint Isten gyermekeinek jelentette ki, nyilatkoztatta ki önmagát, miközben elrejtette magát a bölcsek és értelmesek elől. Szentlélek Isten a Fiú és a mennyei Atya megismerésében a tanítványok úgymond „normális” emberi megismerő folyamatait az immár feltámadással is megszerzett kegyelem munkája egészen különös módon vette igénybe. A kinyilatkoztató kegyelem nélkül senki nem ismerheti meg a Szentháromság egy örök Istent ma sem! Az Atya és a Fiú ismerete a Szentháromság belső közösségének titka, melybe kinyilatkoztatás nélkül nem tudunk behatolni. A Fiút csak az Atya ismeri, az Atyát pedig csak a Fiú, és az, akinek a Fiú kinyilatkoztatja őt. Ehhez Jézus Krisztusnak kell minden akadályt elhárítania, az útból félreállítania. „Krisztus Isten bizonyossága. Ő azért létezik, hogy általa tudhassuk Istent. Rá van szüksége (...) az *emberfiának*, hogy a hite megnyíljon a transzcendens felé.”²⁷⁰ Ahogy Jézus átadja magát, abban a szeretet egyik kifejeződési formája nyilvánul meg. Megengedi, hogy beléje nyúljanak, beléhatoljanak, a lényegéből részesüljenek, eggyé váljanak vele. Az egyesülési vágynak ez a szublimált formája az, ami megnyitja az utat, s bevezet az élet és halál közötti átmenetben megjelenő Megváltón keresztül a transzcendenshez: Istenhez.”²⁷¹ Húsvétkor pontosan ez történt! János, a szeretett tanítvány így vall erről:

„Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről. Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, és ezért hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az Atyánál volt, most pedig megjelent nekünk.” 1János 1:1-2;

Ezért „(...) *nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk.*” *Apcs 4:20.*

„Szentlélek munkája által pedig itt köztünk is ugyanez a kinyilatkoztatás történik! Az örök élet maga jelenik meg nektek és érint meg benneteket, ahogy egykor a tanítványokat!

Húsvétkor a tanítványokat a rettenet, a döbbenet, a félelemmel vegyes kíváncsiság és bizonyosságkeresés vezette.²⁷² A tanítványok az Úr feltámadását megrémüléssel, önmagukkal meg hasonlítottan, megháborodással és szívbeli okoskodással együtt járó felfedezésként élték meg, és ezt alig lehet elmondani szavakkal. Miközben a tanítványok tanítványi testvérei hiteles tanúként tettek biznyságot arról, hogy Jézus él, az ő tanítványi hallgatóik hitetlenkedtek, képtelenek voltak megbízni bennük és elhinni a biznyságtételüket. Akkor, - a már szemtanúk tapasztalati hite és a még nem szemtanúk tapasztalati hitetlensége összecsapásának a pillanatában - állt meg Jézus közöttük, mint aki húsból való hús és csontjukból való csont.²⁷³ A feltámadott Krisztus tehát a maga fizikai valóságában első reakcióként nem örömet és békességet gerjesztett a szívekben, hanem rémült zavarodottságot, és kinek-kinek a lelkében önmagával meg hasonlító kétkedő vitát (διαλογισμός).

Két valóság feszült egymásnak a tanítványokban, a befejezett múlt és a folyamatos jelenből kiinduló jövő. Nagypéntek, a múlt gyilkos, jövőtlen és iszonyatos érzelmi töltettel teljes emlékvalósága, valamint vele ellentétben a feltámadt Jézus, a mindenkor jelenben élő és létező Krisztus valósága csapott össze a húsvéti tanítványokban! Sutyák Tibor ezt a valóságészlelést így fogalmazta meg:”

„Egyik oldalon van a természet, azaz a téridőbeli realitások oksági viszonyok szerint működő sokasága, a másik oldalon pedig a tudat, a maga nem térbeli, de időbeli tartalmaival, amelyek nem az okság, hanem a motívum és az intencionalitás (szándék/döntés) szerint szerveződnek”²⁷⁴

Mivel zárja rövidre Jézus a tanítványok kettős kételkedését,²⁷⁵ vagyis a Feltámadott fizikai látványát és a belső meg hasonlást, a rémült zavarodottságot valamint a kétkedő vitát? Azzal, hogy önmagához hívó bátorításával félelmeiket legyőző kíváncsiságot gerjesztett fel a tanítványaiban. Felszólította ugyanis őket, hogy lépjenek hozzá egészen közel, hogy látván lássák a sebhelyes, kezét, lábát, bőrét, Tamás esetében a dárdával átdöfött oldalát is, és e tapasztalás által ismerjenek és higgyenek!²⁷⁶ Krisztus kezdeményezi, hogy a tanítványai az észlelő látással hagyják magukat meggyőzni arról, hogy Jézus a maga élő valóságában van közöttük. Arra is felszólítja őket, hogy tapintsák (ψηλαφάω pszélaphaó) ki az ő feltámadott „földi” – hús és csont - valóját és ugyanazzal az érzékelő látással állapítsák meg, hogy nem valami szellemet²⁷⁷ látnak, - mert annak (πνεῦμα) nincs sem húsa, sem csontja, - hanem szeretett Mesterüket és feltámadt Megváltójukat látják, a maga valóságosan élő voltában. Ezek után megmutatta a sebeit, a tanítványai pedig jól-jól megnézték. „Ahogy Jézus átadta magát nekik, abban a szeretet egyik kifejeződési formája nyilvánul meg. Megengedte, hogy beléje nyúljanak, beléhatoljanak, a lényegéből részesüljenek, eggyé váljanak vele. Ebben a kapcsolatában világosodott fel Krisztus „valódisága”, megváltói mivolta! Megváltó és megváltott önmagukban nem jelentenek semmit, egyikük feltételezi a másikat: elképzelhetetlen egymás nélkül. A Feltámadottal való kapcsolatba kerülés folyamatában válik nyilvánvalóvá Krisztus jelentősége annak szemében, aki eddig vak volt erre (...).²⁷⁸

Ezután az empirikus, kísérletező, ha úgy tetszik összehasonlító tapasztalás után örömmel teltek el, és Lukács szerint akkor e felfedezői öröm miatt nem hittek. Mintha tarkójukat érintve egyre csak ezt mondogatták volna: „Ez hihetetlen, hogy lehetséges ez?” Erre mit tett Jézus? Ennivalót kért és a szemük láttára halat és mézet evett. Az egyesülési vágynak ez a szublimált formája továbbnyitotta az utat a megjelenő Megváltón keresztül a transzcendenshez: Istenhez. Jézus tehát ismét átengedte magát, hogy megszabadítva a kétkedés és szkepszis akadályaitól a hit bizonyosságául szolgálhasson a tanítványaiknak.²⁷⁹

²⁸⁰ Mintha ezt mondta volna mindenkinek e tetteivel:

- „*Most a bizonyítékok birtokában döntsetek újra, fogalmazzátok újra az igazságot, és válasszatok igazságot! Húsvét vagy nagypéntek, feltámadott élet, vagy halál? Szörnyűséggel végződő múlt, félelmekkel teli jelen, sötét vagy pedig fényes és reményteli jövő?*”

A kettő közül az egyik élő valóság, a másik viszont vele teljes ellentétben egy hullaszagú bálvány. Ne engedd hát, hogy az ördög a megölve halott Jézust merevítse benned utálatos és pusztító bálvánnyá!²⁸¹ Engedd inkább és kérd, hogy Szentlélek Isten tegye élő valósággá az evangélium Krisztusát!

Nem tudjuk, hogy mennyi idő telhetett el ezzel a kalandos, szemmel, szájjal, kézbőrrel és elmével történő felfedezéssel, szemlélődéssel, és a legnagyobb hihetlenség megismerés szerű feldolgozásával, amikor megszólalt Jézus és ezt mondta az alig meggyőzhető tanítványoknak:

- „***Ezek azok a beszédek, melyeket szoltam néktek, mikor még együtt voltunk, hogy szükség beteljesedni mindazoknak, amik megíratk a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltároknál én felőlem. Akkor megnyilatkoztatta az ő elméjüket, hogy értsék az írásokat.***” Luk 24:44-45.

Bizony, Jézus az idézett igével szólít fel bennünket is, hogy úgy mond:

- „***(...) ne légy hitetlen, hanem hívő!***”

A feltámadás teljes valósága a Jézus szavain keresztül jut el a mindenkori tanítványai lényéhez. János erről a lényüket megérintő látható, hallható, megfogható ígéről mondja azt, hogy ők kitapintották benne az örök élet ígését, a megjelent örök életet, amely el volt rejtve az Atya Istenben (**1János 1:1-2**).

Meglátták őt, megfogták a kezükkel, azt az örök életet tapintották, amelyet ember soha előtte nem kóstolhatott (1Móz 3:22-24)! Sőt ezzel együtt azt is mondja, hogy nem tehetik, hogy amiket látván láttak, tapasztaltak, érzékelvén észleltek, és amiket hallottak, azokat ne szólják.” (Apcs 4:20) E bizonyágtétel szerint lehetetlen eltitkolniuk a feltámadott Krisztust! Szétfeszít minden sírkamrát, lepecsételt sziklasírt, amiben Őt a legszigorúbb titkosítással elzárva akarják tartani (Máté 27:62-28: 6).

Vajon csak a látás, hallás, tapintás érzékelésével fedezték fel Krisztust a tanítványok? Határozottan nem! Az ő teljes emberi lényükkel ismerték meg a feltámadott Jézust, az Istennek egyszülött Fiát, örökkévaló Urukat! Ragadd hát meg te magad is Szentlélekisten értelmezését! Semmi nem hatol mélyebbre bennük, mint az Úr Szentlélekkel szolt ígéje (Zsid 4:12-13). A tanítványok esetében minden addigi tapintás felszínes érintésnek bizonyult a Lélek hatalmával szolt ígéhez képest, sőt ez a Feltámadott ajkáról elhangzó örök ige (Luk 24:26-32) tett bennük valóságossá minden egyes érzékelést (Vö.: 1Ján 5:20)! Fogjátok fel végre, hogy így teljesültek be az írások, minden, ami énfelelem csak írva van a törvényben a prófétáknál és a zsoltároknál! – mondta az Úr.

A Mindenható Krisztus világkormányzó szent akaratából (Mt 28: 18) az írás beteljesülésének tapasztalata ma benned történik a Szentlélek közvetlen és személyes munkája által! Ez nem valami varázslat, hanem a legvalóságosabb valóság! Szentlélek teszi bennünk valósággá azt, amit nekünk Krisztus Urunk sebhelyeiben és azokon túl lehetetlen kitapintanunk és ésszel felfognunk! Ő kapcsol össze nemcsak az örökkévaló Krisztussal, hanem a prófétákkal és mindenkivel, akiben az Ő Lelke van! A feltámadott Krisztus nem önszuggesztió, hanem érzékelésünk számára véghez vitt vérvalóságos kinyilatkoztatás, melynek helye a mi saját és teljes (múlt, jelen és jövőbeli) emberi valónk, s melynek tartalma örök és változtathatatlan valóság, mely valahogy így szól:

A megváltó Krisztus legyőzte a halált és él, mégpedig nem csak rajtam kívül, hanem a váltsága által bennem is! A feltámadott Jézus az engem megragadó kegyelem és hit által a saját testi valóságom részévé lett, valahogy hasonlóan ahhoz, ahogy Jean Pierre Dutilleaux - t ismerték meg a toulambiak és lett a saját érző testük valóságának részévé (Vö.: 1Jn 4, 17). Tedd fel a kérdést! Mi helyezkedik ezzel az értelemmel szemtől szembe? Vajon nem egy tagadó értelmezés, amelyik az immár megváltott emberi létmódunkhoz kötött közvetlen és személyes emberi megismerést vonja kétségbe, tagadja meg és változtatja hazugsággá? Halld hát az ígét! „(...) Mert amint ő van, úgy vagyunk mi is e világban!” (1Jn 4, 17) Krisztus Urunk Üdvözítőnként van mennyben és földön e világban, mi pedig Isten üdvözíve újjáteremtett gyermekeiként (2Kor 5:17)!

Ne engedd hát, hogy az ördög a megölve halott Názáreti Jézust merevítse benned utálatos és holt, oszladozásával pedig pusztító bálvánnyá! Jézus valóságosan meghalt ugyan, de harmadnap feltámadt és élvén él! Engedd hát, sőt inkább kérvén kérjed, hogy Szentlélek Isten tegye élő valósággá benned az evangélium élő Krisztusát! Krisztus él, mert feltámadt a halottak közül és bűneid bocsánatával jön hozzád! A személyesen neked hirdetett bűnbocsánatban akar veled találkozni! Jöjj hát az érted megtörtetett Krisztushoz!

Húsvéti kételyeink, avagy a Szentlélek bizonyosságtételének bennünk lévő akadályai?

Láttuk, hogy közel kétezer évvel ezelőtt a feltámadott Krisztus jelenléte a tanítványok közösségében rémült zavarodottságot, és kinek-kinek a lelkében önmagával meghasonló kételkedő vitát gerjesztett. Mindenkinek, aki csak meglátta Jézust, ez volt az első reakciója: Valóság-e az, ami történik vagy képzelődés? Hús-csont embert látok, észlelek és érzékelek-e, vagy valami szellemet? Jézus Krisztus elkezdte szerre rendre lebontani ezeket az akadályokat azzal, hogy egészen közel engedte magához a tanítványait, akik éltek is a lehetőséggel.

Megdöbbenő az a meghasonlottság, amivel a Krisztust kitapintó tanítványok a saját érzékelésüknek sem akartak hinni. Miért nem akartak hinni a saját szemüknek, a saját fülüknek, a saját tapintásuknak? Milyen akadályok álltak közöttük és a saját valóságos érzékelésük közt? A hittanosaimnak is feltettem ezt a kérdést, hogy miért nem akartak hinni a tanítványok még a saját megtapasztalásuknak sem? Ezt válaszolták:

„Azért, mert már elfogadták a Jézus halálát és beletörődtek abba, hogy Jézus meghalt.”

Húsvétkor ezt a „beletörődést” jött Jézus elvenni tőlünk, hogy helyét az élő Krisztus és a feltámadás öröme foglalja el!

Mi a helyzet ma?

Igen! Mi történik ma a feltámadott Krisztus közelségében? Mi történik az elmédben, a szívedben és a lelkedben, amikor azt olvasod, avagy azt hallod, hogy Jézus él, mert feltámadt a halottak közül. Kereszthalálával megváltott és üdvözített. Erre a kérdésre két lehetséges válasz van. Az egyik közülük Szentlélek Istennek benned már véghez vitt munkája, amikor hittel tudod, hogy Jézus Krisztus nem csak él, valahol messze tőled, hanem minekutána megbocsátotta bűneidet, és te hittel behívtad őt az életedbe, most már benned él és cselekszik. A másik válasz a Szentlélek nélküli válasz, a régi természetünk felelete, ami egy olyan reakció, amelyben félelem van, összezavarodott felháborodás, hitetlenkedő tagadás, és egy olyan nem létező valósághoz való ragaszkodás, ami éppen a tagadás által tartja fenn magát bennünk, rajtunk keresztül, mégpedig, mint igazságnak látszó hazugság.

Vizsgáljuk meg, hogy mit mondtak el a testbeszédükkel kimondatlanul is a saját gondolataikról, cselekedeteikről és általuk önmagukról ezek a tanítványok? Előtte azonban tudnunk kell, hogy kik ezek a tanítványok, honnan jöttek, és mivel van tele a szívük, a lelkük, és az elméjük?

Mindenekelőtt a tanítványok jöttek a három és fél évig tartó tanítványságukból, amikor a Jézus jelenlétében szinte a föld felett jártak és gyermeki gondtalan boldogságban éltek. Nagycsütörtökön ez szinte egyik percről a másikra véget ért! Borzalmak járták át őket a Gecsemáné kertjében, ahol látták Jézust vért verejtékezni, félni és rettegni, ahonnan szerteszaladva menekültek el. Jöttek a Kajafás, udvarából, ahol megkötözött Jézust megszegyenítették, megalázták, meggyalázva leköpték és ököllel arcul verték. És jöttek a Jézust halálra kínzó hóhérainak az udvarából, majd pedig jöttek a Pilátus tornácából, ahol ártatlanul, de végül mégis kereszthalálra ítélték szeretett Urukat. Nem is jöttek, hanem fejvesztve menekültek. Ezt követően menekülve jöttek a Koponyák hegyén felállított mészárszékről (Ézsaiás 53), ahol a retinájukon keresztül beleégett az egész testükbe, bele sült az agyukba szeretett mesterük, az Isten Fia, Jézus gyalázatos kínhalála. Végül jöttek a temetőből, ahol üresen találták a Jézus sírját! Mit éltek át ezek a tanítványok? Az Iszonyatot! Most pedig gondold el, hogy te vagy Jézus egyik tanítványa, például Péter. Mond őszintén, hányszor szeretnéd felidézni magadban nagycsütörtök és nagypéntek iszonyatát? Hányszor szeretnéd átélni a sötétség óráinak kínjait és szenvedéseit? Bárki közülünk, aki látja a kezei közt kínszenvedések közt meghalni azt, akit nagyon szeret, férjet, feleséget, gyermeket, szülőt, barátot, vajon hányszor akarja újraélni azt a fájdalmat? Ez az a látvány, amitől egyik tanítvány sem tudott szabadulni, bár természetünk védekező mechanizmusának köszönhetően mindent elkövettek, hogy ne gondoljanak a kisértetett Jézus látványára. Sőt nagypéntek nemcsak robbanásszerű látvány volt bennük, hanem annak utóhatása mindent domináló valósággá vált, úgy, hogy a belőle áradó radioaktívan sugárzó általános érzés a halált munkáló félelem volt. A mindenkori tanítvány legnagyobb rettegése az, hogy Jézus Krisztus, akibe minden bizalmát vetette, kudarcot vall. Bárhova nézett tehát a nagypénteki tanítvány, mindent a kínhalált halt halott Jézuson látszólagos kudarcán keresztül látott. Ez maga az iszonyat.

Bármilyen furcsán hangzik is, ezzel mind még nem is lenne baj, hanem a bajok baja ott van, hogy ezt a nagypénteken véghez vitt sátáni orgiát, az önjelölt nagy interpretátor,²⁸² az ősi kígyó,²⁸³ az ördög maga kezdi el magyarázni és értelmezni benned, mint hajdanán az Édenben a jó és gonosz tudásának a fáját, a halált és az életet.²⁸⁴ Ahogy kezdetben hazudott a halálról és az életről, úgy most is! Minden egyes szava korbácsütésként hasítja fel benned a Jézussal való együtt-szenvedést, úgy hogy egész tested beleborzad és megfutamodásra kényszerít. Olyan fájdalmat idéz föl benned, aminek még a gondolat fuvalatától²⁸⁵ is elmenekülsz. Pontosan ez történt a nagypénteken éppen csak túljutott húsvéti tanítványokban is! Ezt az ördögi igen hatásos hazug magyarázatot, belső gondolkodást egészen tömören valahogy így lehetne összefoglalni:

- **„Amióta az emberek meghalnak, olyan még nem volt, hogy az, akinek átment a szívére a dárda, feltámadjon és éljen. Ez az ősi tapasztalat és mozdíthatatlan igazság még a Názáreti Jézus személyére vonatkozóan is! Ehhez az igazsághoz ragaszkodj, bármit mond is az írás, vagy a fülemből zsongó szemtanúk!”**

Miért lenne ez a húsvéti igazság? Vajon nem azért csupán, hogy ne kellejjen újra átélned a Jézustól való elszakadás nagypénteki fájdalmát? Nézzünk szembe ezzel a menekülésnek látszó ördögi csapdával, és belőle sugárzó fájdalommal, az iszonyattal!

Az iszonyat élményének, mint erős ingernek a feldolgozása, minden embernél másképp alakul. Az ember személyiségétől függően, az őt ért inger erősségének és minőségének függvényében a szélsőséges, a közvetlen és a teljes elfojtásig terjedő mindenféle reakció megtörténhet. Az iszonyat annyira összetett ingertelenség, és méreteit tekintve is olyan tömeg, amely vízőzönként temet maga alá. Mivel elménk feldolgozó képessége csak a legalább egy bizonyos mértékig rendezett élményt tudja kezelni, ezért előbb szükségszerű, hogy számot vethessünk saját

érzelmeikkel, azok zűrzavar kavalkádjával, azaz, hogy legyünk tisztába önmagunkkal.²⁸⁶ Ezt a szétválasztó rend-teremtést, feldolgozó számvetést önmagunktól nem vagyunk képesek megcselekedni! Jönnie kell valakinek, akinek hatalma van megmutatni fájó magunkat önmagunknak! Számunkra az egyetlen egy személy, aki erre méltó és hatalma is van, a mi Urunk Jézus Krisztus! Ő az, aki összhangba hoz önmagával, mennyei Atyánkkal, önmagammal, embertársaimmal és a világgal. Húsvétkor a feltámadott Jézus, mint irgalmas terapeuta pontosan ezt cselekszi a tanítványaival és velünk is. Sőt az Írás tanú bizonyágtétele szerint a kegyelem Lelke már előre elkészítette az Úr Jézus Krisztus rend-teremtő, az ördög minden munkáját leleplezve leromboló művét, és az Isten mindent helyre igazító vigasztalását, mielőtt az általa megengedett pusztító áradat eljönne és elsodorna. A feltámadott Krisztus azért jött, hogy az ördög minden munkáját lerombolja (1Ján 3:8) és megtartsa, ami elveszett (Mt 18:11)! Húsvétkor Isten pontosan ezt a csupán bennünk létező mozdíthatatlannak **demonstrált** igazságot tette semmissé, sőt hazugsággá az által, hogy kicserélte a feltámadott Krisztus eleven igazságával! Isten a bennünk, a személyünkben munkálkodó félelmeket gerjesztő sötét gondolkodást leplezte le, hozta napvilágra, s vette el minden ártó erejét, mert Feltámasztotta Jézust a halottak közül és a jobbára emelve megdicsőítette őt.

Húsvétkor a Krisztus jelenlétében, mint egy tiszta és többdimenziós élő tükörben, fényesen és világosan látta ki-ki önmagát, azt tudni illik, hogy egész életének fő mozgatórugója a halálfélelemtől való gyötrődés, a szenvedés teljes elkerülése, az attól való menekülés volt.

Amikor odaadta Krisztus a tanítványainak a sebeit, hogy megérintsék, egyben megtanította nekik, hogy az igazságot, a megváltást, a mennyeknek országát ne keressék önmagunkon túl! Ezért Szentlelke által rendet teremtett bennük és új életet.

A húsvéti úri szent vacsora üzenete

Üdvözítő Urunk, az új élet megerősítése és növekedése céljából szerezte és rendelte el nekünk az úri szent vacsorát, mert a feltámadás érintésének igazsága valóságosan itt ebben a mostani világban, csak benned élhet! Ezt adja tudtára mindenkinek abban a személyes és egyszeri érintésben! Ahogyan az úrvacsorai közösségben az Úr téged érint meg, úgy senki más. Ahogyan pedig te érinted meg a feltámadott Krisztust, úgy senki más! Ahogy a te érintésedben személyesen neked mutatja meg önmagát a feltámadott Krisztus, úgy senki másnak nem. Vedd hát magadhoz az ő érted megtöretett testét, igyál az újszövetség kehelyéből, és részesülj a te bűneid bocsánatért kiontott vér bocsánatából! Érezd, hogy Jézus Krisztus személyesen neked adta önmagát, hogy neked bocsásson meg, hogy téged üdvözítsen! Az érintésnek ez a közvetlen közössége bensőséges és intim! Így vedd magadhoz a Krisztus megtöretett testét és üdvösségedért kiontott vérért! (1Kor 11: 23-28!) Élő tested valóságában érezd és tapasztald a te üdvösségre való táplálkozásodat, és tudd, hogy (csakis) ez az Isten valósága, hisz Istenben létezel, mozogsz és élsz!

A tanítványok, akkor abban az érintésükben valami másra is rádöbbenek. Rádöbbenek arra, hogy addigi életcéljuk mennyire szégyellni valóan önző és hiábavaló. Mélységesen meghatotta a felismerés, hogy Jézus feláldozta testi egészségét, sőt a teljes életét azért, hogy megváltsa a világot – és őket. A Krisztus lelke által erőt vettek²⁸⁷ és megtalálták a módját annak, hogy a jövő elkerülhetetlen szenvedéseivel szembe merjenek nézni. Jézus volt a példa számukra arra, hogy van lehetőség a szenvedés méltó elhordozására, mert bármi történjék is, nem a halálé az utolsó szó, hanem a halált legyőző Krisztusé.

Húsvétkor eljön Jézus és félreállítja maga elől és te előled azt, aki hazugságaival bitorolja nagypéntek teljes valóságát és a halál diadalának zászlaját lobogtatja előtted kárörvendő

vigyorával, de te ne gondolkozz többé soha az ő akarata szerint, akkor sem, ha időnként az érzéseid elsodornak!

Húsvétkor egészen egyszerűen Jézus a szemedbe mondja, hogy nem állhat *közém* és *közéd* az, aki azt hazudja neked, hogy én nem támadtam fel a halottak közül és nem élek! Feltámadásom igazságának, valóságának te benned kell élnie! Ezt jelenti Krisztus tanújának lenni, sőt vértanújának lenni, hogy szétfeszít belülről Krisztus Jézus élő valósága! Mostani világunkban egészen a Krisztus visszajöveteléig nincs más kézzelfogható bizonyítéka Isten Fia feltámadott életének, mint a te teljes emberi valód és létezésed, továbbá a Krisztussal való együttlésenvedés ebben a testben, valamint az a gyülekezet, ahol veled együtt a te testvéreid a Krisztus nevét hívják segítségül! Ámen.

Húsvéti megújult gondolkodásunk, mint választás

A tíz parancsolat első Igéje így szól:

„Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából. Ne legyenek neked idegen isteneid én előttem!” 2Mózes 20: 2-3.

Szabadító Urunk kizárólagos, ahogy az igazsága is! „ÉN és senki más” - igénnyel lép fel, Ő nem tűr meg maga mellett más isteneket, sem más igazságot, csakis a sajátját! Nem elégszik meg a második hellyel! Önmagához vezet, bízni és hinni tanít. „Én (egyedül) vagyok az Úr, a te Istened” - mondja. És ha egyetlen lélek sem lenne, aki tisztelne, ha nem lenne népem, aki rám hallgatna, szeretne és követne, Én akkor is mennyei Atya maradok, Mindenható, örök Isten. És ő akkor is eljön megszabadítani, ha éppen senki nem kéri a szabadítását, mert a világosság akkor is fénylik, ha a sötétség nem fogadja azt be. Mekkora szeretetet? Isten nélkülüm is Isten, de Ő az én Istenem akar lenni örökre, sőt velem és bennem akar mennyei Atya lenni, úgy ahogy csak bennem és senki másban nem lehet!

A héber nyelv, - ahogyan a magyar is -, egy képi nyelv és gondolkodás is egyben. A tíz parancsolatból az első parancsolat eredeti szövegét úgy is lehetne fordítani, *hogy ne álljon közénk idegen isten*, te és én köztem senki és semmi idegen (pseudosz) ne legyen! Mindez azt is jelenti, hogy intimitásunkat senki és semmi nem zavarhatja meg azzal, hogy befészkelje magát közénk! Az első parancsolat valójában a tények birtokában történő választás, megfontolt akaratú döntés az egy igaz és Szabadító Isten mellett. Pál így beszél erről:

„Tudtotokra adom, testvéreim, hogy az evangélium, amelyet én hirdettem, nem embertől származik, mert én nem embertől vettem, nem is tanítottak rá, hanem Jézus Krisztus kinyilatkoztatásából kaptam. Mert hallottátok: milyen volt az én egykori magatartásom a zsidóság körében (...) De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy hirdessem őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrel.”²⁸⁸

Pál azt mondja, hogy amikor az Isten kegyelme őt megragadta és a feltámadt Jézus közvetlenül kijelentette magát benne, akkor semmit nem engedett az Úr és maga közé, hanem azonnal teljesen odaszentelte magát Krisztusnak, visszavonhatatlanul, vagyis „elvesztette” az ő életét Krisztusért és az ő evangéliumáért,²⁸⁹ úgy, hogy azonmód, a maga lemeztelenedett valójában adta oda magát neki! Pál akkor úgy döntött, hogy egy pillanatig sem vonja Kétségbe Krisztus ő benne kijelentett valóságosságát. Ő nem tanácskozott testtel és vérrel, ahogy vele ellentétben Péter ott a Cézarea-Filippi (Mt 16: 13) úton igenis tanácskozott testtel és vérrel, mert akkor Jézusnak azt kellett mondania neki, hogy távozz tőlem Sátán, bántásomra vagy, mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra.²⁹⁰ Nem Isten dolgaira gondolni, hanem csupán emberiekre, egyenlő a testtel és vérrel való tanácskozással! Mit mond itt az írás, hogy mit tett Simon Péter? Emberi gondolattól és indulattól vezérelve, szinte galléron ragadva Jézust magához vonta és a szemében mondva tagadni kezdte mindazt, ami néhány másodperccel előtte történt.

Nem igaz, hogy nem tudjuk érinteni, sőt megragadni Krisztust! Sőt emberi gondolatainkkal, indulatainkkal és tetteinkkel brutálisan és bántóan galléron tudjuk ragadni Őt most is! Péter részéről emberi gondolat, érzés és dolog volt tagadólag azt mondani Jézusnak, hogy „mentsen Isten, te veled az nem történhet meg, hogy sokat szenvedj a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megölettessél általuk, hogy harmadnapon föltámadj! Míg Jézus a beteljesedésre váró írásokat magyarázta Péternek, addig ő sátáni sugallatra éppen ezeket a hús-vér valóságában értelmezett írásokat kezdte el tagadni önmagában, önmagának és még Jézusnak is! Nem hasonlítunk mi erre a Simon Péterre? Mért tagadta azt? Azért mert Péternek volt egy másik

valósága, a csupaszon emberi, amiben a Sátán vetette meg a lábát, és ami teljesen szembeszegült az Isten valóságával és igazságával!

Most térjünk vissza Pálhoz, akiben Péterhez hasonlóan a kinyilatkoztatás, minden emberi közvetítés nélkül (a mennyei Atya közvetlen kijelentése) ő benne magában történt, mert ameddig a körülötte lévők csak fényt láttak, addig Pál mennyei világosságot látott és a személyesen vele beszélő Jézussal szembesült, akit ő tagadva és gyűlölettől lihegve üldözött!²⁹¹ Mit mond itt az írás? Azt, hogy Pál, hasonlóan Péterhez bűnös természetével a vérig bántotta Jézust! Azt a Jézust, akivel Pál fizikailag élete során nem érintkezett, mint emberi test, emberi testtel. Jézus ennek ellenére azt kérdezte Páltól, hogy miért engem üldözöl öldökléstől lihegve? Bizony! Jézus beszél, sőt ő ma is beszél hozzánk, pontosan úgy, ahogyan ott Pálhoz szólt! Megkérdezi, hogy miért engem tagadsz, mért engem bántasz, miért engem gyűlölsz, miért engem üldözöl? Lehetetlen, hogy ne szembesülj ilyenkor a saját Jézust „gallérján” megragadó bűnös emberi természetteddel, tagadó és lázadó önmagaddal!

Halld tehát és értsd jól meg! Itt, amikor tudod a bensődben, hogy nem ember beszél hozzád, hanem maga az Úr, akkor az Ő élő és valóságos jelenlétében nem engedheted, egyszerűen nem teheted, hogy ismételten megtagadva Őt, a halált nevezed ki győztesnek! Bármilyen érzel is a húsdobban, bárhogyan reszkessen is a tested, nem tagadhatod a halál feletti győzelmemet, az én élő valóságomat, - mondja az Úr!

Isten valósága az egyetlen valóság!

[Jean-Jacques Rousseau](#) mondta állítólag, hogy a hamisság végtelenül sok alakot képes magára öltetni, az igazságnak pedig csak egyetlen létezési módja van. A következő mondat pedig a Felhőatlasz filmben hangzott el:

- „Csak egy igazság létezik, a változatai valótlanságok.”²⁹²

Nagypéntekkel és húsvétal kapcsolatban nincs kétféle igazság, az tudni illik, hogy a halál győzött, a halálé az utolsó szó, és az, hogy Krisztus legyőzte az ördögöt és halált, és az ember Fiáé az utolsó szó! E kettő közül csak az egyik igaz és valóságos, a másik pedig hazugság és valótlanság, ezért az egyikben kötelezően kételkednünk kell, sőt semmisnek kell tekintenünk! „Egy-egy kétely – akármennyire szkeptikus vagy cinikus – tulajdonképpen alternatív (ψευδος /pszeudosz²⁹³) felfogás.*²⁹⁴ Ha tehát kétségeid vannak Krisztus halál felett kivívott győzelme felől, mert úgy gondolod, hogy *Ő nem támadt fel a halottak közül, és nem él*, akkor fel kell ismerned, hogy ez az állításod egyfajta tagadó hitvallás, vagyis igazság alakját magára öltött hazugság, alternatív igazság, vagy „igazság” változat. De mi az alapja ennek az alternatív (ψευδος /pszeudosz) „igazságnak”, hazug „hitvallásnak”? A felelete erre ez: A letűnt múlt!

Az igazság egyetlen létezési Módja: Krisztus!

Jézus mondja: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam (Jn 14: 6). Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem, ha meghal is, él; És aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt (Ján 11:25-26)?”

Húsvét minden vértanúságig elmenő bizonyítéka a halált legyőző élő Krisztus mellett szól! Így tehát az élő és Mindenható Krisztusban csak azért kételkedünk, mert egy bizonyíthatatlan és Ő vele szembeszegülő és főleg múltba gyökerező („érzelmi”) hitet vallunk! Van tehát mindenről egy alternatív felfogásunk, ami szembeszegül Isten igazságával!

Ki mellett döntesz tehát? Az élő és jelenlévő Krisztus, vagy a halál diadalával agitáló hazug ördög mellett? A kettő közül melyiket engeded magadhoz egészen közel, melyiket öleled teljesen a kebledre, melyik fának a gyümölcsét szakítod le és eszed meg (1Móz 3:1-7)? Nos! Akivel eggyé válva magadhoz ölelsz, az fogja elűzni és távol tartani tőled a másikat! Ha tehát

a bűneidet megbocsátó Jézus Krisztus a te egyetlen élő Szabadítód, aki feltámadásával kihozott téged a halál sötét birodalmából, megszabadítva gonosz rabszolgatartód minden hatalmából, akkor Őt szereted, és vele leszel egy lélek (πνεῦμα),²⁹⁵ aki csordultig betölt bűnbocsátó és üdvözítő szeretetével, a halálnak pedig, minden félelmet gerjesztő hatalmával együtt, távoznia kell! De amennyiben a halált munkáló hazugság végső hatalmában hiszel, akkor maga a hazugság atyja, az ördög személyesen fog közel tolakodni hozzád, hogy elragadjon Jézus Krisztustól. Fölrakja látásodra az ő speciális világlátó²⁹⁶ szemüvegét, hogy te mindent a halál és a bűn diadalán keresztül láss. Ne hajtsd oda fejed ebbe a pokoli igába!

A Jézus feltámadása nem hit, hanem választás és valóság-kérdés!

Az iskolai történelemkönyvben azt tanítják a gyermekeinknek, hogy a Jézus feltámadása hit-kérdés. Ez azt jelenti, hogy aki azt hiszi, hogy feltámadt, annak a feltámadt Jézus az igazság, aki pedig ezt nem hiszi, annak a feltámadás nem igazság, hanem hazugság. Valójában a Krisztus Jézus személyével kapcsolatosan és a feltámadással kapcsolatosan csak egyetlen igazság van, az tudni illik, hogy Isten Fia feltámadt a halottak közül! Ezzel ellentétben nem lehet igazság az is, hogy Ő nem támadt fel, és csak azért nem támadt fel, mert a halál ősi tapasztalata szerint a meghalt emberek nem támadnak fel.

A feltámadás azonban nem valami érzélgős hiszékeny hit-kérdés, hanem bizalommal és megfontolt akarati döntéssel választott igazság, sőt valóság, ami a teljes emberi voltunkat átjárja! A valóságot tudva hisszük és elhívén tudjuk. Húsvétkor Isten egy olyan valóságot hozott be a világunkba, amit e világ bukott és megítélt²⁹⁷ hatalmasságai csak fegyverrel és pénzzel²⁹⁸ megtámogatott erőszakos hitetessel, hazugsággal, hitetlenséggel és tagadással tudnak időnek idejéig nem igazzá, szemfényvesztő módon nem valósággá, azaz hazugsággá tenni!²⁹⁹ Erre a beteg, romlott és kárhozatos gondolkodásra van elég példa a történelmünkben is. Egyik közülük a ptolemaioszi geocentrikus világkép elbukása. Hosszú évszázadokon át valami ősi tapasztalatra hagyatkozva áthághatatlan dogmává tették azt, hogy a Föld lapos és a Nap kering körülötte. Galileo Galilei (Pisa, 1564. február 15. – Arcetri, 1642. január 8.) az inkvizíció eretnekség vádjával perbe fogta és 1633-ban tanai visszavonására kényszerítette, mert tudományosan bebizonyította az „ősi igazság” és „tapasztalat” ellenkezőjét, hogy a Föld kering a Nap körül, mellesleg a Föld nem lapos, hanem gömb alakú. Ahogy ez a csillagászati és egyben fizikai valóság nem hit-kérdés, hasonlóan hozzá a feltámadás sokkal inkább nem az, hanem igazság/valóság-kérdés. A tudomány szerint, ahogy a Föld évmilliárdok óta forog a Nap körül, függetlenül attól, hogy ezt ki, hogyan tapasztalja, ez a valóság. Akkor is ez volt a valóság, amikor az emberek közül sokan nem így hitték és nem így gondolkodtak róla. Az igazság/valóság megváltoztathatatlan, örökkévaló és minden ellentmondástól mentes. Akár van ismeretünk róla, akár nincs, ettől még Isten teremtésének egészére érvényes marad, és nem változik meg, továbbra is (a saját törvényének megfelelően) fog érvényesülni. „A hit (...) nem tehet semmiféle engedményt!”³⁰⁰ Ebben a vonatkozásban nem a valóság alkalmazkodik hozzánk, ellenkezőleg, nekünk kell a valósághoz alkalmazkodnunk! A valóságok valósága pedig az, hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért és feltámadt a mi üdvösségünkért, és Ő mindenkinek egyetlen hatalmas a bírja. Akár hiszünk benne, akár nem, a megfeszített Krisztus a feltámadott Isten Fia, és Ő ennek megfelelően is cselekszik, minden ellene irányuló szándékunktól és akaratunktól függetlenül!

Csakhogy ameddig a heliocentrikus csillagászati valóság nem örökélet és üdvösség kérdése, - kivéve, ha űrutazásra készülök, mert akkor a félrevezető hazugság egyben öngyilkosság is – addig a feltámadás valósága kárhozat,³⁰¹ - illetve üdvösség-kérdés.

A feltámadás lényünk velejét érintő fizikai/pneumatikus, *lélek és élet*³⁰² valóság, mert kihat ránk és teljesen átváltoztat. Isten az ő szent Fia feltámasztásával bizonyította be, hogy mindaz, amit Jézus tett és szolt, mindennél valóságosabb valóság. Mindaddig, amíg a nagy vallásalapítók, Mózes és Muhammadot is oda számolva, valaha éltek, de meghaltak és többet nem lehet velük beszélni, addig Jézus Krisztus feltámadt és él, kegyelmével megragad, megszólít és valóságosan beszél velünk, sőt Szentlélek által mi is ő vele.

Végül Jézus nem önmaga miatt támadt fel, hanem értünk. Pál egy felettébb érzékletes és gyönyörű metaforával azt mondja, hogy a halottak közül való feltámadásával Ő az elsőszülött,³⁰³ ami azt jelenti, hogy az örök életre történő születés visszafordíthatatlanul elkezdődött, Jézus úgymond elsőszülöttként már elhagyta az „anyaméhet”, de ***hittel beléje kapaszkodva***³⁰⁴ mi is követjük Őt!³⁰⁵ Ámen.

Krisztus hagyja összetöretni a cserépedényt!

Bibliolvasás: „Annak okáért, mivelhogy ilyen szolgálatban vagyunk, amint a kegyelmet nyertük, nem csüggedünk el; Hanem lemondunk a szégyen takargatásáról, mint akik nem járunk ravaszságban, és nem is hamisítjuk meg az Isten ígését, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt. Ha mégis leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek: Akikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe. Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgálókat, a Jézusért. Mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való. Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szoríttatunk; kétségesskedünk, de nem esünk kétségbe; Üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk; Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben. Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek. Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, amint írva van: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk; Tudván, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít. Mert minden ti értetek [van], hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőséggé tegye az Isten dicsőségére. Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról - napra újul. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk; Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” 2Kor 4:1-18.

Alapige: „Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek. Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, amint írva van: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk; Tudván, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít.” 2Kor 4:11-14.

Testvéreim! Azzal a reménységgel állok előttetek, hogy mai húsvéti prédikációmban, a köztünk lévő Krisztus Urunk, ha csak egy szempillantásnyira is de leleplezi bennünk az Ő feltámadásának erejét, melyet Isten a mi törékeny cserépedény embervoltunkban rejtett el.

A bennünk lévő szív nagy istenélményekre, megtapasztalásokra vágyik megcáfolhatatlan bizonyosságra. Pontosan ilyen volt a korinthusi gyülekezet is, akiknek Pál bizonyosságot tesz, hogy apostolként, a társival együtt, az Isten igazságának dicsőséges szolgálatában munkálkodnak, a dicsőség Lelke, a Szentlélek által (2Kor 4:9). Apostoli alkalmasságuk pedig nem a saját erejükből van, mintha maguktól képesek volnának bármit is kigondolni. Nem. Az alkalmasságuk mindenestől Istentől való (2Kor 4: 5), és az Ő ereje által van, azaz történik! Az Isten evangéliuma és igazsága nyilvánvaló. Krisztus él, mert feltámadt a halottak közül. Nyilvánvaló az is, hogy az Ő messiási uralma most is történik. Az Isten Messiásának birodalma feltartóztatlanul nyeli el a mulandóság szilárdnak látszó világát. A Feltámadott diadala úgy nyeli el magába ezt a letűnő világot, mint a sivatagi futóhomok a beléje tévedt áldozatát, kinek ha nem adnak e sülyedésében egy külső szilárd pontot, csak percek kérdése, hogy a halálnak halálával hal meg.

Az apostolok nem elégedtek meg azzal, hogy történelmi tényként és igazságként elmondták, hogy Jézus valóban legyőzte a halált, mert harmadnap feltámadt a halottak közül. Ezt az igazságot, maguk a Jézust halálra adó gyilkosai is napnál világosabban tudták, és mindent el is követtek, hogy sok pénz árán kitöröljék a történelem lapjairól, vagy hogy valamiképpen hazugsággá változtassák az Isten igazságát (Mt 28: 11-15).

Kétezer tíz húsvét telt azóta, és mi még mindig itt vagyunk a feltámadott Krisztusunk jelenlétében és közösségében! Hogy lehetséges ez? Hogy történhet az, hogy töretlenül hiteles hit, - és tanúvallomást teszünk arról, hogy Krisztus nem csak rajtunk kívül, tőlünk függetlenül él, valahol messze a mennyei magasságokban, hanem ugyanakkor Ő bennünk él, mi pedig Ő benne; elválaszthatatlanok vagyunk a mi Messiás Urunktól, örök mennyei Völegényünkötől, mi az Ő testének élő tagjai vagyunk, mi most az Ő földi története³⁰⁶ vagyunk.

Igen. Sokan, amikor ezt hallják, bambán, kételkedően, lelkük mélyén gúnyolódva néznek ránk, első sorban azok, akik a legközelebb állnak hozzánk, a családtagjaink, férj, feleség, gyerek, fiak és lányok, testvérek. Utánuk jönnek a barátok, majd azok az emberek, akik közt éljük mindennapjainkat az iskolában, a munkahelyeinken, a gyülekezetünkben, a faluban, a városban. Kimondják az ősi gúnyszót:

- „KERESZTYÉNEK!”

Ezek a hívők egyebet sem tudnak csak azt, hogy kelj fel Krisztus, feküdj le Krisztus, mindig, éjjel és nappal; Krisztus így, Krisztus úgy. Együgyű csürhe, - mondják sokan a lelkük mélyén, majd önmagukból kivetkőzve a legjobb belátásukat követve, ellenünk szavaznak.

Ez a szavazás nem tét nélküli. Azt üzeni mindenkinek, hogy ilyen „keresztyén” emberekre nincs szükség ebben a világban. Menjetek ki a világunkból, - mondják, talán oda, ahol a ti Jézusotok, a ti Krisztusotok is van, ott a helyetek!

Tudatlan elveszettek! Mi most is pontosan ott vagyunk, ahol Krisztus Urunk van. Ő azt ígérté, hogy velünk van minden nap, a világ végezetéig, és Ő éppen itt van velünk, amikor táplál az igéjével és a maga megtört testével és értünk kiontott vérével.

Ugye halljuk a bennünket körülvevő világ üzenetét, jó tanácsát?

- „Menjetek ki a világunkból! Eltörlünk a föld színéről a múlttal együtt!”

Hangsúlyozom, nem mi mondjuk ezt, nem mi gondolkodunk így, és nem mi cselekszünk így. Bizony, nemcsak mondják, hanem teszik is azt, amit mondanak. Ma még csak századok borzalmaikat és pusztításait túlélte katedrálisokat rombolnak a földdel egyenlővé, holnap már könyveket fognak égetni, ezzel együtt pedig a mártírok létszáma teljessé tételén munkálkodnak. Mi a megízéztető sóként, világosságot hozó lámpásként, menedéket, oltalmat és életteret adó erősített városként vagyunk jelen ebben az ellenünkre való világban, és eszünkbe sem jut másminy minőségünkben itt lennünk.

Bizonyítékot akartál. Kérdezd meg magadtól, hogy miért akar ez a világ a maga vélt határain kívülre száműzni bennünket, keresztyéneket, téged, engem?

Ellenségeink kontinensnyi őserdőket irtottak ki és folyamatosan irtanak ki csak azért, hogy papírt készítsenek, amit az ő alantas érveikkel írjanak tele, az ellenünk szóló érveikkel és vádjaikkal. De a feltett kérdésre mégis csak egy jó és igaz felelet van, ez pedig így szól:

- A világ azért gyűlöl, mert amíg a világ jól látja, hogy te teljesen más vagy, te önmagad éppen nem látod. Ezt a világtól különböző teljesen idegen másságot csak a téged gyűlölők szívében és képmutató arcán láthatod eltorzultan, amire halotti maszként ráfagyott az úgynevezett „testvéri mosoly, ami valójában az álnokság groteszk vigyora.

És mi ez az idegen, a világ által eltűrhetetlen másság? Csak az, hogy Krisztus benned, te pedig Krisztusban vagy. Ez a másság az, hogy ez a kincsünk, a Krisztus feltámadott élete, testi voltunk

erőtlenségeinek cserépedényeiben van elrejtve, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való.

Mit jelent Pál apostolnak ez a tanítása?

Pál itt Krisztus Urunk erőmegnyilvánulásának tetten éréséről tanít. Lehetséges-e ez egyáltalán? Szentlélek munkája által igen, de csakis Ő általa.

Az apostol szavai Gedeon történetét juttatja eszünkbe. Hogyan győzte le Gedeon háromszáz magával midiánt? (Bírák 7) A Seregek Ura rajtaütési harci technikájával, hogy az ő győzeleme erejének nagy és dicsőséges volta egyedül az Istené legyen, ember pedig ne mondhasa, hogy nézd, az én kezem szerzett nekem e szabadítást (Bír 7:2).

A Gedeonnak Istentől adott stratégiája akkor az volt, hogy háromszáz lélekből álló kicsiny seregével éjszaka be kellett lopózkodniuk midián táborába. Fegyverzetük a feltételezett szabja mellett a kosszarvból készült kürt (Bírák 7: 18), egy cserépedény és egy fáklya volt. Az Úr azt mondta, hogy ezt a világító fáklyát ki-ki rejtse el a cserépedény alatt és így közelítsék meg a tábor. Gedeon mindössze száz társával tette ezt, a többi kétszáz a tábor körül foglalta el a helyét. Mikor tehát a lehető legközelebb érték az ellenséghez egy adott jelre egyszerre fújták meg a kürtöket, feltételezett szablyájukkal szétzúzták a cserépedényeket, hogy az alattuk elrejtett fáklyák fényei egyszerre világítsák be az éjszaka sötétjét, majd fennszóval ezt kiáltották:

- Az Urért és Gedeonért!

A sötétségbe belekiáltott ÚR-NEVE, az éjszakát csattogó villámként áthasító hangzavar és a bennük felvillanó világosság az ellenség táborának szívében azt eredményezte, hogy mindnyájan megzavarodtak és mivel nem tudtak különbséget tenni a mögöttük álló árnyak és a valóság között, maguk közt és a rajtuk ütők között, egymást kezdték el kaszabolni az Isten szolgálja fáklyáinak világosságában.

Gedeon és kis csapata azon az éjszakán megtapasztalta a kicsiségben és erőtlenségben elrejtett Isten erejét, a világosság sötétség felett aratott diadalát.

Történetüket hallgatva a szívedben és a lelkedben neked is tetten kel érnek az Ő dicsőségét és hatalmát!

Olyan különös ez, hogy nem tudjuk megfogni, még csak nem is látjuk, úgy, ahogy egy tárgyat, mégis tudjuk, hogy abban a sötét éjszakában a világosság győzi le a sötétséget, és az igaz diadalmaskodik a gonosz felett. Láthatatlan erők csapnak össze élet-halál tusában, amiből az élet áll elő diadalmasan. Amikor eltörtek azok a cserépedények egy szempillantás alatt kiszabadul belőlük az Isten sötétséget legyőző világossága, és ebben a szempillantásban megdicsőült az Isten! Valami ehhez hasonló fog történni az Úr visszajövetele órájában is! Éjszaka lesz. Mint valami villám, az ember Fia jele át fogja hasítani az eget napkelettől napnyugatig és megszólal az utolsó harsona is. Az Isten ellenségei rettegésükben fejvesztett örültekként fognak a föld alá rejtőzni annak frissen nyílt és pokolian tátongó hasadékaiba. Akkor a Krisztusban meghaltak feltámadnak, akiket pedig tanítványként élve ér el az Úr eljövetele az Isten harsonája jelére a feltámadottakkal együtt egy szempillantás alatt átváltoznak és romolhatatlan testet kapnak, a Krisztus testéhez hasonlót. Ez a feltámadásban megdicsőült sereg pedig elragadtatik Krisztushoz az örökkévaló Bárány mennyegzőjére.

Nagypénteken hasonló dolog történt ott a keresztfán, mint ami egykor ott a Gedeon háborújában! Most pedig foglaljuk össze, hogy mi is történt ott a jeruzsálemi Golgotán. Az atombomba lökéshullámaihoz tudnám hasonlítani a Krisztus meghalásával felszabaduló, külső és belső, látható és láthatatlan erők láncreakcióját.

1. Dél tájt sötét éjszakába borult a világ, a Nap sötétséggé vált, a Hold nem fénylett.

2. Abban a pillanatban, amikor Jézus kilehelte a lelkét egymásba ütköztek a Föld tektonikus lemezei és remegni kezdett a Föld. Ebből az így széteső világból akkor és ott az éppen templomban tartózkodók azt látták, hogy kimozdulnak a helyükről a hatalmas pillérek és tartószerkezetek, mely erők a tetejétől az aljáig ketté hasítják a szentek szentjét eltakaró elszakíthatatlan szövessel szőtt kárpitot, ami ennek a templomnak halállal egyenértékű félreállítását jelentette, mert ott azon a helyen érvényes engesztelés többé soha nem történhetett!
3. Ugyanezzel a földrengéssel egy időben sírok nyíltak meg és sok meghalt szent hús-vér testben támadt fel, - mint néhány nappal előtte Lázár, - akik Jézus feltámadása után bementek a városba, hogy sokaknak megjelenjenek (Máté 27:52-53).
4. Ugyanakkor az egész várost rémület szállta meg kezdve a keresztfa tövétől a város leutolsó koldusáig (Mt 27: 54). Lukács feljegyzése szerint „az egész sokaság, mely e dolognak látására ment oda, látván azokat, amik történtek, mellét verve fordult el attól a gáztettétől, amit Jézussal művelt (Luk 23:48).
5. Végül pedig, ha most bárki azt képzei, hogy ezek a lökéshullámok megrekedtek a körülbelül kétezer tíz évvel ezelőtti világ Jeruzsálemében, hát nagyon téved és semmit sem tud. Nem, bizony semmit. Amiről itt beszélünk a teljes teremtet világra kihatott a kezdettől a végig és semmit nem hagyott érintetlenül, hanem mint egy gigantikus feketelyuk, mindent magába nyelt. Így jutott a végére a teremtettség, hogy Krisztus feltámadásának erejével valami teljesen új kezdődjön el, most pedig már ez a teljesen új történik!

Nagypénteken az első, aki tetten érte a Krisztus testének cserépedényéből kiömlő világosságot és e felsorolt világ megváltoztató erőket, az Ő jobbkeze felől szenvedő lator volt. Láta az Úr dicsőségét és megváltozott, ezt a megváltozást pedig megvallotta:

- „Emlékezz meg rólam a te királyságodban”, - mondta! Ez annyit tesz, hogy az én királyom is vagy már!

Amikor pedig teljesen összetört Jézus testének cserépedénye és kilehelte a lelkét, az első, akinek felragyogott az Isten Messiásának erők kiadásában megnyilvánuló dicsősége a római százados volt. Ő is megvallotta:

- „Bizony Isten Fia volt Ő!”

Igen. Egy római kemény katona, aki a kivégzést vezényelte le, vagy felügyelte. Rutinmunka volt ez már a számára, nem szokott zavarba jönni a kínhalál látványától. De Krisztus halálakor zavarba jön, mint egykor a Gedeon ellenségei, kiköppen abból a gyakorlatból, amivel addig zseniálisan fel tudta dolgozni a saját keze alatt meghaló embernek látványát. Most nem az történt, amire harcedzetten fel volt készülve a szívében, lelkében és elméjében. Most nem az történt, amibe bele volt már fásulva és kövesedve a szíve a sok kínhalál láttán. Most a megszokott látvány helyett valami más lát. Nem saját maga látja, sokkal inkább a meghaló Krisztus láttat meg vele igazi Önmagát. Ő, Akinek testén nincs szinte csak egy tűhegynyi ép hely, mert az egész egy véres húscafat. Ő neki, az összetört edényként ott függő Jézusban a Krisztus ragyog fel a maga erejében és dicsőségében, mint az éjszakába összetört cserépedényből megszökő világosság ott a Gedeon háborújában.

Az ember-isten és isten-ember bűnnel, átokkal, halállal vívott harca történt ott a Jézus Krisztus személyében, szemtől szemben a gonosszal. Sohasem mérhetjük fel e megtörtént halálos küzdelem mélységét, de legalább ne értsük félre.

1. Először is személyes tapasztalat útján mi abból semmit nem ismerünk. „A kereszt nem egy ember keresztje, hanem Isten keresztje, amely soha nem válhat emberi tapasztalattá. A kereszt az idő és az örökkévalóság középpontja, s mindkettő talányát megoldja. (...)

A kereszt az a hely, ahol egy hatalmas csapással Isten egyesül a bűnös emberrel, úgyhogy feltárul az életbe vezető út – a csapás pedig Isten szívét éri.”³⁰⁷ Jézus keresztje a megváltás középpontja, aki azért jött, mert Ő az a „Bárány, aki megöletett e világ alapjának felvettetése előtt (Jel 13:8; 1Pét 1:20).”

2. Mi tehát nem a Jézus halálát haljuk, mint valami megismétlődő nagypénteket. Mi Krisztus Urunk nagypénteken nemcsak bekövetkezett, hanem sokkal inkább nyilvánvalóvá, Jézusban leleplezetté lett idő feletti halála által halunk meg Jézussal együtt avégre, hogy az Ő feltámadásának erejéből részesedjünk az Isten kegyelme és hatalma által! Az Isten Fia Bárány, Gecsemáné és Golgota egyedülállóak, de Isten általa nekünk nyitott utat az örök életre. Az örök életre vezető utunk, nem a saját, hanem a Krisztus halálán vezet keresztül! Nagypéntek óta, de egészen pontosan Krisztus az idő teljességében (Gal 4:4) való váltsága óta mi már nem a bűn következményeként halunk meg, hanem a Krisztus halála következményeként, és ez bizony hatalmas és dicsőséges evangélium! Miért? Azért, mert ameddig a bűn a kárhozat halálát munkálja, azzal ellentétben Krisztus halála számunkra átmenetel az örök üdvösségre, mert Ő, halálával, a kárhozatot munkáló halállal számolt le és annak hatalmától mentett meg bennünket.
3. Tetszik vagy sem, Isten az örök életre csak ezt az egyetlen egy utat készítette el nekünk! Nincs tehát más út az örök üdvösségre, hanem csak az, ami Krisztus Urunk a halálával szerzett nekünk. Az örök életre vezető egyetlen út tehát, a Krisztus halálán vezet keresztül! A gonosz és a bűn legyőzésének kozmikus jelentőségű háborújának az volt a tétje, hogy az ember Fia Jézus, mint ember tökéletesen befejezi a váltság művét, vagyis bevégzi ezt az útkészítést. A Sátán ott a fán nyilvánosan ajánlotta fel alantas kompromisszumát, ami abban állt, hogy csak mint elszigetelt valaki jusson át a halálon, valahogy ahhoz hasonlóan, mint egykor Énok, vagy Illés. Ez azt jelentette volna, hogy a Szentlélek által fogant és a szüztől született Jézus még sem lehetett volna a mi Megváltónk. De Jézus nem szállt le a keresztről, hanem meghalt az átok fáján. Kínhalálával tökéletesen betöltötte megváltói rendeltetését. Ő ezt az árat fizette azért, hogy mi Isten fiaivá lehessünk. Krisztus keresztje az ember Fiának diadala, amely a poklot az alapjában rendítette meg, örökre összetörve annak kapuit és zárait, s így nemcsak annak a jele, hogy győzött az Úr, hanem hogy az emberi nemzetség üdvözítés érdekében győzött (Oswald Chambers, 1992, 98)!

Soha senki nem láthatja meg önmagától ez a diadalmas Isten Fia Jézust, hanem csakis az Ő megtört testén keresztül világító világosság által. Aki még nem látta így az érette, a helyette feláldozott, megfeszített Krisztust, szemtől szembe, testből testbe, mint a római pogány százados is, az még soha semmit nem látott (Visky Ferenc 2003).

Milyen volt ez a látás?

Krisztus kilenc óra körül fennszóval kiáltott fel:

- „Eloi, Eloi! Lámá Sabaktáni, azaz én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet (Mk 15, 34; Zsolt 22, 2)?” Ezt követően pedig egy kicsit később ismét (Mt 27, 50; Mk 15, 37, Lk 23, 46; Jn 19, 30) nagy fennszóval kiáltott:
- „Atyám a Te kezembe teszem le lelkemet (Zsolt 31, 16)!” Mielőtt pedig kilehelte a lelkét, ezt kiáltotta:
- Elvégeztetett (Jn 19, 30)!

Abban a pillanatba, amikor e három egymást követő, sötétségbe belehasító kiáltás éppen történt a Jézus előtt álló századosban elválaszthatatlanul egybeolvadt a látás és a hallás. Már nem a szem látott és nem a fül hallott, hanem az ő egész lénye, mint akit ott a Krisztus szétáradó lény

teljesen körülfog és magába zár. Ezt a Krisztus általi teljes körülzárttságot (Zsolt 139) valljuk meg a keresztségben. Úgy zár körül Krisztus, mint a víz alá merített testünket a víz. De ez nem valami felszínes érintkezés, mint amikor a bőrünkről leperreg a víz. Nem! Sokkal inkább olyan, mint amikor a szivacsot merítjük víz alá és kívül belül, szinte mindenestől vízzé válik. Valahogy ehhez hasonlóan hatolt Krisztus annak a századosnak a lényébe, és itt bizony nincs semmi képzelődés, mert Krisztusnak ez a halála mindent magába nyelt, mint a Noé idejében a Föld kerekességét beborító víz. Keresztségünk arról az igazságról szól, hogy Krisztussal együtt mi magunk is keresztre feszítettünk, részesültünk a Krisztus halálából, az Ő halálának hasonlatosságával Ő vele együtt meghaltunk!

A keresztség tehát nem csupán egy jelkép, hanem az igazságot, a Krisztus világ felet átvett teljhatalmát láthatóvá tevő sákramentumos hitvallás, az Isten igazságának kiábrázolása. De mi ez az igazság? Csak az, hogy Krisztus magával ragadott mindeneket a maga halálával, hogy bennünket, akiknek megadta azt, hogy higgyünk, ezen a saját halálán és feltámadásán keresztül, - mint egykor Izraelt a kiszáritott tenger medrében - az Ő örök üdvösségébe vigyen! Ennek az igazságnak a lényege tehát a vitetés! De mi ez a vitetés?

Legtökéletesebben erről szentlélek Ézsaiás által szól, amikor ezt mondja:

- „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!” Ézs 40:31.

9. ábra: <http://joportal.hu/johirek/1338/>

A saskeselyű képe álljon előttünk! Hogyan emelkedik a sas a legmagasabb szirtek fölé? A számunkra láthatatlan meleg légáramlatok hullámain. A sas pihe puha tollazatával látja, képes letapogatni az öt magasba röptető légáramlatot. Néhány határozott szárnycsapással megcélozza a légáramlatot és mint a szörfös az óceán nagy hullájára, úgy a sas a légörvény hátára száll és ott követve a légáramlatot, hagyja magát általa vitetni. Hogyan? Mindvégig teljesen kifeszített szárnyakkal! Ez a teljesen kifeszített szárnyú sas számunkra maga Jézus Krisztus! Amikor a megfeszítettre nézünk azt látjuk, hogy a legnagyobb kínjai közepette is kifeszített karokkal a pályáján marad és nem száll le a keresztről, hanem hagyja magát vitetni Atyja akaratával. Meg is kérdezi, mi cél végett hagytál el engemet Atyám? (Máté 27:46) A válasz erre kiáltásra, vagyis a cél én vagyok és te vagy testvérem. Nekem és neked kell látnod Jézus Krisztus sasként történő szárnyalását a mennyei Atyjába vetett bizalma kifeszített szárnyain! Mit kell látnunk? Azt, hogy Urunk kifeszített szárnyakkal marad mindvégig? Meddig? A teljes győzelemig, a halálból való feltámadásig! Miért kel ezt néznünk és látnunk? Azért, mert bennünket is a megváltásnak és a

kész üdvösségnek ugyanaz a „légáramlata” hordoz, amely Üdvözítő Urunkat vitte el a teljes megdicsőüléséig!

Mit kel tehát tennünk? A megfeszített Krisztusban maradnunk! Ha Ő benne maradunk és Ő vele együtt bízunk, bennünket is elkezd hordozni a Krisztus feltámadásának ereje, mindenek fölé emelő meleg légáramlata. Akkor egy új erő fogja hordozni a teljes létünket. Annak a héber szónak a görög megfelelője, amit Károli a megújul szóval fordított az ἀλλάσσω (allaszó); jelentése: 1) változtat, megváltoztat, elváltoztat; 2) (passzív) elváltozik, megváltozik; 3) elcserél, kicserél, felcserél (Róm 1:23); 4) LXX (ruhát) vált, cserél (1Móz 41:14, 2Sám 12:20); 5) LXX (erőt) vesz, cserél (Ézs 40:31 és 41:1). **Erőt cserélni!** A sas is pontosan ezt teszi, erőt cserél! A saját szárnycsapásai erejét felcseréli az őt a legmagasabb szirtek fölé emelő légáramlatok erejére! Egyre viszont ügyel, éspedig arra, hogy mindig a légörvénnyel együtt mozduljon, és ehhez kis, számunkra láthatatlan szárnymozdulatokra van szüksége. Nem erőlködik, csak kifeszítve tartja a szárnyát és mindig az erővonalban tartja magát. És minket pontosan ez a magasztossága és méltósága nyugtáz le! Az Apostoli Hitvallás imádkozásával pedig ennek a lenyűgözöttségünknek adunk hangot és formát, mert benne együtt szárnyalunk Jézus Krisztussal, Ő vele együtt követjük a bennünket hordozó légáramlatot, mindenható Atyánk üdvözítését, Krisztus Urunknak váltságát!

Az evangéliumok tanúsága szerint a római százados is felismerte a mi Urunk Jézus Krisztus sasként történő magasztos szárnyalását ott a Golgota pokoli hasadékának mélységei fölött. Pál apostol ehhez a római századoséhoz hasonló személyes tapasztaltról tesz tanúvallomást a korinthusiaknak, amikor így szól:

- „Mindenütt nyomorgattatunk, de meg nem szorítottatunk; kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; Üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de el nem veszünk; Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben. Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek (2Kor 4: 11-12).” Majd hozzá teszi: „Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én. De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus bennem mutassa meg legelőbb a teljes hosszútűrését, példa gyanánt azoknak, akik majd hisznek ő benne az örök életre.” 1Tim 1:15-16. A Pál szavai ezek!

Azé a Pál apostolé ez a vallomás, aki a keresztyénekkal szembenállva, mint valami hóhér maga is azt mondta, hogy mindeniket ki kell irtani a föld színéről, és nem csak mondta, hanem a legelső NKVD³⁰⁸ [(oroszul: НКВД, Народный комиссариат внутренних дел, átírva **Narodnij Komiszariat Vnutrennyih Djel**³⁰⁹) ahol Gyél, akár a magyar GYIL azaz, hogy GYILkol ige szó gyöke is lehetne] halálosztag világi hatalmaságtól felhatalmazott vezetője lett (ApCsel 9: 1-20; 22: 3-21). Amikor tehát ez a Saulus az első keresztyén vértanú meggyilkolásával felállított kötelező próbát és egyben a bűnbandába való beavatást jeles minősítéssel kiállta, beszerzői már nemcsak a ruháikat bízta rá (ApCsel 7: 58), hanem ennek az antikrisztusi népiértésnek, holocaust projektnek mocskos munkáját, Himmler-i³¹⁰ kivitelezését is. És ez a hajdani Saulus, mint valami veszett láncra vert eb, tette is a dolgát. Annyit ölt, hogy már lihegett az öldökléstől, de megállni már nem tudott. Krisztus Jézus könyörült meg rajta és állította meg őt ott Damaszkuszban! Ugyanakkor nem volt olyan nap, amikor ne látta volna a véresre kövezett István vértanú arcát, ne hallotta volna megbocsátásért esdeklő közbenjárását és ne érezte volna a rajta keresztül áttetsző Messiás Jézust, akit István angyalhoz hasonló arca a mocskokba, sötétségbe és halálba tükrözött vissza, de a Saul, és a rejtetten már Pállá változó apostol szívébe is. Ez az erőtlenségnek látszó vértanúhalál, olyan

hatalommal ejtette ezt a Pált foglyul, hogy mondhatni beléje költözött. A mártírhálálban összetört cserépedényből egy szempillantásra valahogy láthatóvá vált, tetten érhetővé lett a Messiás Jézus örök hatalma és dicsősége, amely örökre foglyul ejtette még ez a Pált is!

- A Krisztus szerelme szorongat, - mondta!³¹¹

A Korintusiaknak ezt a benne is munkálkodó halált és erőtlenséget vallja meg, mint aki már biztosan tudja, hogy a Krisztus dicsősége és ereje mutatkozik meg benne is! Pál nem rejti véka alá, hogy benne a Krisztus Lelke él és munkálkodik (2Kor 4:13). Szentlélek, a vértanúságban az Isten gyengeségének látszó erejének a Lelke! Ezt mondta az Úr:

- „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.” Apcs 1:8. Egy másik helyen pedig így vall:
- „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” Gal 2:20. Megint máshol pedig ezt mondja:
- „És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcsességnek hitető beszédeiben állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában: Hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék.” 1Kor 2:4-5.

Krisztusnak ez a hatalma a te teljes testi-lelki, jelenlegi és eljövendő embervoltodban is végzi a maga újjáteremtő munkáját, és ez tesz téged is mássá! Meghaltunk tehát Krisztus halálában, hogy feltámadásának erejével új életben járjunk! Most mi ebben a kettősségben létezünk! Ez különböztet meg attól, akiben csak a halál munkálkodik!

Ez a másság pedig az, hogy benned, veled a Krisztus feltartozhatatlan országa történik, bontakozik ki, aminek e világ szerinti egyik utolsó állomása az, amit igénkben az apostol így fogalmazott meg:

- „Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek. Mivelhogy pedig a hitnek mi bennünk is ugyanaz a lelke van meg, amint írva van: Hittem és azért szóltam; hiszünk mi is, és azért szólunk; Tudván, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézus által minket is feltámaszt, és veletek együtt előállít (Lásd a 3. oldalon).”³¹²

Mindez együtt nem egyéb, mint a mi boldog, győzelmes húsvét hitünk és reménységünk! Ámen.

Ő a Krisztus, aki mindent megmondott nekem (...)!

Alapige: „A tizenkettő közül az egyik, Tamás, vagy melléknevén Didimus, nem volt velük, amikor megjelent nekik Jézus. A tanítványok elmondták:

- „Láttuk az Urat!” De (Tamás) kételkedett:
- „Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, ha nem helyezem ujjamat a szegek helyére, és oldalába nem teszem a kezem, nem hiszem.”

Nyolc nap múlva ismét együtt voltak a tanítványok, s Tamás is ott volt velük. Ekkor újra megjelent Jézus, bár az ajtó zárva volt. Belépett, megállt közepen, és köszöntötte őket:

- „Békesség nektek!” Aztán Tamáshoz fordult:
- „Nyújtsd ide az ujjadat és nézd kezemet! Nyújtsd ki a kezedet és tedd oldalamba! S ne légy hitetlen, hanem hívő!” Tamás fölkiáltott:
- „Én Uram, és Istenem!” Jézus csak ennyit mondott:
- „Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek.” **János 20: 24-29.**

Bibliaviasás: Lk 24: 13-36, vagy János 4: 5-30; 39-42.

Az Apostoli Hitvallás elmélyítése céljából elindított sorozatunkban 2018 húsvétvasárnapjára elérkeztünk boldog reménységünk, vagyis feltámadás-hitünk megvallásához. 2018. április 1. úrnapián arról szolt a tanítás, hogy feltámadáshitünk legfőbb bizonyítéka a Jézus feltámadása óta a köztünk, sőt a bennünk megjelenő Krisztus. Húsvét vasárnapján Pál apostol erőtéljes bizonyágtételét hallottuk, amiben lényegre törő részletességgel vallotta meg nekünk, hogy számára miként jelent meg az Úr ott Damaszkuszban. Pál őszintén vallotta meg, hogy milyen erőtéljes meggyőződéssel lett minden keresztyén hóhérja. Annyit ölt, hogy már lihegett az ödökléstől, de megállni már nem tudott. Krisztus Jézus könyörült meg rajta és állította meg őt ott Damaszkuszban! Ugyanakkor nem volt olyan nap, míg üldözte a keresztyéneket, amikor ne látta volna a véresre kövezett István vértanú arcát, ne hallotta volna megbocsátásért esdeklő közbenjárását és ne érezte volna a teljes saját lényében a megkínzott vagy az Istvánként megölt mártírokon keresztül is a teljes dicsőségében áttetsző Messiás Jézust. Krisztus Urunknak ezt a világunkba való áttetsző megjelenését nem mi irányítjuk, sőt a legtöbb esetben még csak a tudatában sem vagyunk annak, hogy míg a szívünk tele van szorongással arcunkon és a szemünkben valahogy mégis Jézus arca és tekintete tükröződik bele ebbe a sötét világba.

A múlt héten arról hallottunk, hogy a Jézus sírjához látogató húsvéti asszonyok Jézus Galileában nekik mondott igéjében látták meg, ismerték fel a feltámadott és köztük lévő, a már bennük is élő Urat, a Krisztust! Húsvét csodája tehát nem az üres sír, bár nem mehetünk el mellette közömbösen. Húsvét csodája nem a földet megrengető fénylő ruhás angyalok, akik számonkérlik a hitünket. Húsvét csodája az a krisztusi, vagy krisztustest gyülekezet, amelyben az Isten Igéjén keresztül láthatóvá, megismerhetővé és befogadhatóvá lett és lesz azóta is a feltámadt Úr Jézus Krisztus! Ez a Krisztust megismerő hitet gerjesztő Szentlélek munkája!

Tamás apostol húsvétja, ami a dézsavu élményt illeti, az Élőt halottak közt kereső asszonyokéhoz és az emmausi tanítványokéhoz hasonló volt (Lukács 23: 13-36). Hiszen az asszonyoknak is ugyanaz tűnt föl, ami az emmausi tanítványoknak is, hogy tényleg Jézus mondta ezeket az Igéket, amelyekről egykor ott Galileában és most itt a jeruzsálemi temetőben is gerjedezt a szívünk. Az asszonyok az angyalok szaván keresztül szó szerint hallották vissza magukban a Jézus hangján, hanghordozásán szeretett Mesterüket, de nemcsak az egykorit, hanem az élő és jelenlegit. Akkor ők újra átélték azt, amit maga Jézus mondott és azt is, amikor mondta és ahogyan mondta, tudni illik, hogy mit váltott ki bennünk az Ő igéje. És mi volt az ő gerjedező szívüknek ez a múltban és jelenben közös megtapasztalása? Az örök élet, a belőle

fakadó békesség, boldogság és felszabadult öröm, amit senki más, csak egyedül a feltámadt Krisztus tud megadni; Ő tehát valóban feltámadt, valóban él!

Ugyanígy jártak az emmausi tanítványok is. Húsvét estéjén két tanítvány ment az úton Emmausba, kik közül az egyik Kleofás volt. Melléjük szegődött egy férfi. A két tanítvány Jézus erőszakos haláláról és húsvéti eltűnéséről beszélgetett. Lelkükben zaklatottak, elmélyükben teljesen szétesettek voltak. Nem tudták egyetlen egységes történeté, az élő, egységes és egyetemes Krisztustest történetévé egybefűzni mindazt, ami szeretett Urukkal, és rajta keresztül velük is megtörtént. Csak mantrázták a megtörtént eseményeket, de semmit nem láttak, semmit nem értettek. Lukács erről az állapotról ezt mondta:

- „(...) Visszatartóztatának, hogy Őt meg ne ismerjék.”

Itt a [κρατέω](#) (krateó) ige áll, amiből „kráter” szavunk is ered. Jelentése többek közt ez: hatalmas, felülmúl, lenyűgöz, hatalmában, birtokában tart.

Képzeljük bele magunkat ebbe a kráterbe, mint egy hatalmas tölcserébe, amely fogvatart, és amelyből a saját erőnkől sehogyan nem tudunk kiszabadulni. Jézus Krisztus váltságával minden ember ennek a kozmikus nagyságú kráternek kire-kire személyesen reá szűkült legalján lévő falai közé került. Körülötted falak, alattad fortyogó mélység, fölötted a kráter kitáguló falával körülzárt ég. Ilyen a mi tapasztalati világunk!

Ha tetszik, ha nem, csőlátású emberek vagyunk valamennyien! Tudjátok, hogy mikor látjuk meg a kráter legaljáról a fölöttünk lévő kerek égen a feltámadt Jézus arcát?

Képzületben készíts egy ív A3-as papírból egy tölcserét. Tedd a szemedhez a kisebbik nyílását és nézz mindent azon keresztül. Mikor látod meg az arcomat? Akkor, ha ennek a szemedre tett csőnek a kisebbhez képest nagyobb nyílásába kerülök, ha föléje hajlok, ha odamegyek és eléje állok. Vagy akkor, ha tudod, hogy mit keresel és addig pásztázod vele az űrt, amíg meglátod, amit keresel. Csakhogy tapasztalatból tudjuk, hogy ennek valószínűsége szinte egyenlő a nullával. Nem találjuk meg azt, amit keresünk. Sok tapasztalat bizonyítja azt, hogy a keresésnek ezen az útján mi eltévedünk, mert még azt sem tudjuk, hogy valójában mit is keressünk. Ez a problémánk. Nem tudjuk, hogyan keressük a Feltámadott Krisztust. Nem tudjuk, hogy milyen Ő, hogy amikor megjelenik, felismerjük. Nem ismerjük föl! Nem tudjuk, hogy mit keresünk, ez a mi problémánk. Nem elég, hogy csőlátásúak vagyunk, még keresni sem tudunk.

A kiscsecsemő vagyunk, aki akkor látja édesanyja arcát, ha ő föléje hajol, és akkor ismeri fel édesanyját a föléje hajolt arcokban, ha ő, a föléje hajló, sok időn át édesanyaként bánik vele. Azt gondoljuk, hogy mi másként vagyunk Jézus Krisztussal? Hát nem! Pontosan így vagyunk mi is a mi feltámadt Urukkal. A velünk való törődéséből ismerjük fel arcunk fölé hajló arcát, itt a gyülekezetben!

Így vagyunk tehát mi, ki-ki a saját krátere legalján a mi dicsőséges Urukkal, de így voltak vele a Jézus sírjához igyekező asszonyok, ahogy a félelemtől és megdöbbenéstől szétesett emmausi tanítványok és történetünkben maga Tamás is!

Tudjuk, hogy az úton Kleofásnak és társának maga a feltámadt Jézus kezdte el újra megmagyarázni a Krisztuseseményre vonatkozó Írásokat, vagyis mindazokat az ígéket, amelyek a Messiás Jézusra, valamint ő reájuk vonatkoztak és az ő idejükben meg is történtek. A Jézusként ismert rabbi egyebet sem tett míg velük volt. Magyarázta az Ő reá és az anyaszentegyházra vonatkozó írásokat. Három és fél esztendőn át minden nap elmagyarázta a velük együtt és a bennünk is történő Írásokat!

Úgy gondolom, hogy azoknak az emmausi tanítványoknak is, ahogy előtte a temetőben lévő asszonyoknak is, az örök Fiú úgy foglalta össze az Írásokat, hogy erőteljes *dézsavu* élményük legyen. Ez annyira jól sikerült, hogy az a két tanítvány nem akart hinni a saját fülének, se a Szentlélek által gerjedező szívének, a benne éppen feltámadt megcáfolhatatlan igazságnak.

Nem akarták elhinni azt, amit hallanak és belülről éreznek. Állandóan csak azt mondogatták magukban, ott mélyen a saját sötét kráterük legalján, *hogy ez nem igaz, ez lehetetlen, hát valóban ez történhetett, azért üres a sír mert feltámadt, amit azt előre megmondta, de mi nem hittük?* Létezik ez? És itt mindig megakadtak, mint a régi megkarcolt bakelitlemezek kráterében a lemezejátszó tűje, úgy ők sem tudtak sehogy sem tovább jutni; csak a mögöttük lévő dolgokat ismételték újból és újból.

Innen már csak egy lépés volt, hogy meghívták az idegen zarándokot a hajlékukba. Asztalhoz dőltek vacsorázni. Vendégük az Írás ígéivel, ahogy mindig úgy most is hálákat adott, és megtörte a kenyeret. A megkarcolt lemez metaforájának nyelvén ez azt jelenti, hogy Isten felemelte a lemezejátszó tűjét a bekarolás kráteréből, és ismét belehelyezte azt a lejátszás eredeti medrébe, hogy végig gördüljön a lemezen és feltárja nekünk a fenséges zeneművet. A megtört Krisztus kenyérmegtörése volt számukra az a pillanat, amikor hatalmas világosság ragyogott fel nekik ott a halál árnyékának völgyében. Áldott fraktolumineszcencia! Csodálatos mechanolumineszcencia! Ez az a fizikai jelenség, amikor egy anyag mechanikai hatásra, például töréskor, fényt bocsát ki.³¹³ Az emmausi tanítványok ebben a szívükben és elméjükben világosságot kibocsátó kenyérmegtörésben látták meg, hallották meg és érezték meg a maguk teljes emberségében, vagyis a múlt, - jelen, - és jövő-béli ember voltuk mindennél valóságosabb határain belül, a feltámadott Krisztust. Magukon belül ismerték meg a feltámadott Messiást! Nem csak rajtuk kívül, mert abban a pillanatban, amikor ez a felismerés bennük megtörtént, a feltámadott Jézus a szemük elől azonnal el is tűnt! De úgy tűnt el a szemük elől, hogy bennük annál erőteljesebben volt tapasztalható az Ő titkon való és őket átjáró szent jelenléte. Ez nem egy képzelt jelenlét! Ahhoz hasonló jelenlét ez, ahogy meg vagyunk győződve arról, hogy mi a saját testünkben vagyunk. Hangsúlyozom, hogy ez nem egy képzelt, hanem a lehető legvalóságosabb jelenlét! Sokkal valóságosabb, mint ez az elmúló világ!

Akkor teljeseedett be bennük az Ige, amit Szentlélek Ézsaiás próféta által szólt:

„A nép, amely sötétségben jár vala, lát nagy világosságot; akik lakoznak a halál árnyékának földében, fény ragyog fel fölöttük (Ézs 9:2)!” „Az Úrnak lelke [van] én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Urnak kedves esztendejét.” Luk 4:18-19.

Tamás hallgatva a társai sziklaszilárd, hiteles és erőteljesebbnél erőteljesebb tanúbizonyságtételét a feltámadt Messiásról, minden még megmaradt erejét és vélt józanságát összeszedve szembeszegült a testvérei és társai igazságával, teljesen beszámíthatatlannak tartván őket. Arra gondolhatott, hogy szegények a bánattól és a félelemtől mind megzavarodtak és én vagyok az abszolút többség, aki jól látja dolgokat! Ugye? Kritikus szituáció! Nem ismerős ez nekünk ma 2018. április 15-én valahonnan? Nem hallottunk-e már ehhez hasonlót valahol?

- „Ti, akik Krisztusban hisztek, és egy keresztyén alapú társadalomban és közösségben akartok élni, ti mind oktalan birkák vagytok! Veletek szemben én vagyok a haladó eszme, és a még „józan” abszolút többség, mert egyedül ez **az abszolút én** látja jól a dolgokat!”

És mit mond ez a haladó eszme? Azt, hogy Jézus nem az Isten egyszülött Fia. A názáreti Mária fia nem halt váltságáhalált. Talán próféta volt, de nem támadt fel a halottak közül, mint a halottak közül az elsőszülött (Jel 1:5) és mint a feltámadás első zsenyéje (1Kor 15:22-24)!

Tamás akkor, - a titkon figyelő Úr jelenlétében – bántó indulattal, de őszintén kimondta, hogy mit gondol, mit lát és mit érez. Semmit nem tartott meg magának!

Az a Tamás akkor arra gondolt, hogy tanítványtársainak lehet, hogy tényleg Jézus a feltámadott jelent meg, de az is lehet, hogy ők még jobban becsavarodtak és csak a téboly beszél belőlük. Éppen ezért nyíltan elmondta, hogy mit érez. Így szolt:

- „Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem (Ján 20:25)!”

E szavai azt is jelentették, hogy engem már csak az győzhetne meg, ha nekem is megjelenne, hogy a saját kezemmel megérinthessem! Mondta ezt az a Tamás, akinek a tanítványtársai már egy héttel előtte is elmondták:

- „De hiszen mi már láttuk Őt, de nem hittünk a saját szemünknek, körültapogattuk Őt, de nem hittünk a saját kezünknek, hallottuk Őt, de nem hittünk a saját fülünknek! Gerjedezt a szívünk és még a saját szívünknek sem hittünk! Leültünk enni és inni Vele, és úgy tapasztaltuk Őt, mintha Mesterünk és Urunk lenne és mégsem a názáreti Jézus.”

Miért gondolta még ezek után is ez a Tamás, hogy mégis az egyetlen és megcáfolhatatlan bizonyíték csak az, hogyha ő maga is behelyezi kezét és ujját az Ő sebei helyére, ha a tanítványtársai hét nappal előtte napnál világosabban figyelmeztették, hogy ők ugyanebben a kísérletben, ugyanezen a ponton szégyenteljes kudarcot vallottak már? Miért? Tamás úgy gondolta, hogy rendben van, hogy ti nem hittetek, ezek ti vagytok, de majd én (...)! Ha én foghatom meg, akkor én majd hinni fogok a saját ujjamnak és kezemnek! Tudjuk, hogy mi történt. „Tartsd mindig éberem szem előtt, hogy ahol egy elesett, ott a többiek is éppúgy eleshetnek (1Kor 10: 12-13),” és ahol a többiek már együtt és külön-külön is elesetek, ott te magad is elesel (Oswald Chambers 1992, 112).

Testvéreim! Érezzük-e ezt a „*majd az én ujjam és kezem*” és az új [πνευματικός (pneumatikosz)] pneumatikus³¹⁴ teremtés kemény egymásnak feszülést, konok összecsapást, kő kemény egymásba ütközést? Lehetetlen dolgokról beszélünk! Hát létezik, hogy a saját ujjunk, kezünk, szemünk, fülünk, szívünk által, azaz kizárólag a mi teljes emberi önmagunk határain belül jelenik meg a feltámadott Krisztus? S ha igen, akkor hogyan? Pál erről ezt mondta:

- „És amint mentem, és közeledtem Damaszkuszhoz, egyszer csak az történt, hogy nagy hirtelenséggel fény sugárzott körül a mennyből és földre vetett. Leesvén tehát a földre, szózatot hallottam, mely ezt mondta:
- Saul, Saul, mit kergetsz engem? Én megkérdeztem:
- Kicsoda vagy, Uram? Az Úr volt és ezt válaszolta:
- Én vagyok Jézus, akit te kergetsz: nehéz neked az ösztön ellen rugódoznod. Akkor remegve és ámulva mondtam:
- Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Az Úr pedig ezt mondta nekem:
- Kelj fel és menj be a városba, és majd megmondják neked, mit kell cselekedned.

A velem utazó férfiak pedig csak úgy, földbe gyökerezett lábakkal mindvégig megállapítóan ugyan, de némán állmélkodtak [ἵστημι (hisztémi)], mert azt a déltáji világosságot, ha látták is, és ha a saját szavaimat hallották is, de látni senkit valójában sem láttak, sem annak szavát, aki velem beszélt, nem hallották. (ApCsel 9:3-9; 22: 5-9).” Tedd fel a kérdést!

- Mit lát egy kívülálló abból a kiválasztott emberből, akinek ennek a kívülállónak a szeme láttára megjelenik Krisztus?

Látja az ég tetején tüzelő Nap fényét. Lát egy hirtelen földre esett embert, aki fennhangon elkezd egy láthatatlan valakit faggatóan kérdezni:

- Ki vagy Uram?
- Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

Ezután lát egy éppen csak feltápáskodó tébolyultan imbolygó világtalant, aki tapintó csápókként maga elé kinyújtott kezekkel ismerős támpontokat keres maga körül, hisz már azt sem tudja, hol van. Nos! Így lett Saulusból a Krisztus látó és a feltámadt Urat velünk is megláttató Pál apostol. Ki értheti ezt?

A kívülálló erre a Pálra nézett és egy világtalan szálnalmas eltévedtet, egy vezetésre szorult szerencsétlent lát annak a Saulusnak a helyén, aki pár pillanattal előbb még magabiztos, félelmetes és rettegett vezér volt. Egy perccel előbb még új világot tűzzel vassal prédikáló öntelt agitátor, most pedig világtalan nyomorult, szemétre való söpredék. Ezt volt az első benyomása annak, aki akkor és ott arra damaszkuszi porba belemártott Pálra tekintett.

De e megvetésre való külső törékeny cserépedényben (2Kor 4:7) egy teljesen új világ Napja ragyogott már! E külső látszatra taszító megjelenésű cserépedénybe Isten drága kincset (2Tim 1:14) rejtett el: a feltámadt Krisztust, akit az immár *hit szemével látó* Pál napról napra egyre tisztábban látott. A Mindenható Isten Fia munkája, az Isten szorongató szerelme által ez a már Pál által is (1János 1: 1-2) szemlélt (2Kor 3:18) Jézus Krisztus lett látható (1Pét 3:2) az anyaszentegyházban, Kis-Ázsia és Európa gyülekezeteiben. Pál megvallotta az Isten őbenne (Gal 1:15-16) kijelentett Krisztusát!

Szeretett testvéreim! A Feltámadottat temetőben kereső asszonyoknak és az emmausi tanítványoknak az élő Krisztus a próféták és az Ő általa is szólt Isten Igéjében jelent meg, oly módon, hogy ez bennük minden kételyt teljesen elsöpört, sőt maga a Feltámadott foglalta el a szívüket, ahogy később a Pálét. Ott, ahol előtte félelem és sötétség volt, most csodálatos világosság ragyogott, s benne, maga az élő Krisztus volt a világosság! Ott, ahol előtte szégyen teljes gyengeség, gyávaság, kétely, bizalmatlanság, gyalázatos kudarc, elbukás és a te általad jól ismert személyes halálad volt, most a bűnt és halált legyőző mennyekből való Erősség áll melléd: Jézus Krisztus! A neveden szólít az Úr! Mária, Simon, Jóna fia, Tamás, Saul-Saul (...)! Tamás nem volt a Feltámadott Jézust látó tanítványok közt, amikor Krisztus ebben a közös tapasztalatban részesítette őket. Miért fontos ez a mondat? Azért, mert Krisztus Jézus most is és ezután is így akarja kijelenteni nekünk önmagát, amíg az Ő ígérete értünk vissza nem jön. Ő a gyülekezetben akar jelenvalóvá válni, benned és bennem! Abban a gyülekezetben akar jelen lenni, amelyben Szentlélekkel prédikáltatik az Ő Igéje. A tanítványai között akar megjelenni, és egymással együtt, az Atya-Fiú-Szentlélek közösségben akar bennünket részesíteni, az Ő igazságából, az Ő valóságából, az Ő jelenlétéből, mindenből!

A hangsúlyos itt az együtt! Az egy hete már Krisztussal járó tanítványok ismerték az „együtt” erejét és titkát. Tudták, hogy Tamás nélkül csonkák és fogyatékosok; nem tehették meg, hogy lemondjanak róla, ezért kitartó munkával maguk közé hívták őt.

Tamás hallani sem akart a közben tanúvá lett tanítványtársai új Írásértelmezéséről és közösséggyakorlásáról, makacsul ragaszkodott saját hipotéziséhez:

- „Ha nem látom az ő kezein a szegek helyeit, és be nem bocsátom ujjaimat a szegek helyébe, és az én kezemet be nem bocsátom az ő oldalába, semmiképpen el nem hiszem (Ján 20:25)!”

Ez a Tamás kitalálta, hogy ő szerint mi győzné meg őt arról, hogy szeretet Ura és Mestere él. Tamás ekkor még a régi Jézust akarta volna visszakapni és nem tudta, hogy őt csak a feltámadt Messiásban láthatja viszont, mert Jézus Krisztusban már minden régi elmúlt és feltámadásában újjá lett minden!³¹⁵ Vessük ezt mélyen a szívünkbe! Mindaz, ami régi már nincs, és ami a helyére került, az teljesen új! A felismerhetetlenségig új a régihez képest! Annyira új, hogy nem lehet kitalálni, sem pedig elképzelni. Olyan új és annyira más, hogy még csak hozzá hasonlót sem láthatott soha emberi szem, hallhatott volna fül, gondolhatott volna meg elme és szív (1Kor 2:9). Erről az újról semmi tapasztalatuk nem volt addig a tanítványoknak, míg meg nem jelent

nekik, és mi is csak azért hallhatunk felőle mert Krisztusban kijelentetett (1Kor 2: 10), ők pedig megtapasztalták és Szentlélekisten bennük elvégzett munkájaképpen elmondták nekünk is. Elmondták, hogy az ő hús-vér testük hogyan viselkedett a feltámadott Jézus jelenlétében, és e gyarló testen keresztül, hogy ragyogott fel bennük a Krisztus. Ezen a világon mi is kizárólag Szentlélek bennünk elvégzett munkája által ismerjük meg Krisztust és örökkévaló Atyánkat, hacsak el nem ragadtatunk a harmadik évig (2Kor 12:2), hogy utána ugyanúgy képtelenek legyünk a mennyei világról bármit is mondanunk (2Kor 12:3-4)!

Nyolc napra rá eljött az igazság órája a Tamás számára is. Úgy voltak együtt a tanítványok, mint a többiek egy héttel előtte, csak most már Tamás is velük volt. Önmagában már ez is csoda, hisz előtte Tamás teljesen beszámíthatatlanoknak látta a társait és a csoda az, hogy ennek ellenére sem zárkózott el előlük, mert szavukra a következő alkalommal már ő is együtt volt velük. Nyolc nap alatt valami megváltozott! Eddig a keserűség, a kiábrándulás vitte azt az őszinte, egyenes embert, de most ő vitte a keserűséget! Ő vitte a (kétkedését) hitetlenségét a bizalmatlanságát Jézushoz.³¹⁶ Akkor a Feltámadt Úr a bezárt ajtó mögötti tanítványoknak pontosan úgy jelent meg ez alkalommal is mint egy héttel előtte, de most Tamáshoz szólt, és rajta keresztül minden tamáskodó tanítványához, mert nem csak Tamás volt ott Didimus, azaz kettős, hanem a többiek is, hiszen mindnyájan kétkedtek (Lk 24: 41)! Mikor tehát a feltámadott Jézus megérkezett a tanítványok közé, ezt mondta:

- „Tamás, hozd ide (...)!” Tamásnak vinnie kellett (...)!
- „Hozd ide” – mondja az Úr ma nekünk, nekem is és neked is! Ne tartsd magadban egyéni, családi, közösségi, nemzeti problémáidat, gondjaidat, terheidet! Hozd ide és tedd azokat az Én halálba vivő sebeimbe! Ott a helye mindennek, ami halálba való.

És akkor ezt felelte Tamás:

- Én Uram és én Istenem! Monda neki Jézus:
- Mivelhogy láttál engem, Tamás, - mondta Jézus, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek (Ján 20:27-29).”

Tamás, és azóta is minden tamáskodó ember a Krisztus gyülekezetében ezt hallja, de nem embertől, hanem magától Krisztustól:

- „Hozd ide a te ujjadat és nézd meg az én kezeimet; és hozd [ide] a te kezedet, és bocsássad az én oldalamba: nézd, Én előtted állok és élek! Ne légy hát hitetlen, hanem legyél hívő (Ján 20:27-28)!

Csak lehet, hogy éppen az a folytatás marad el részünkről, ami a Tamás részéről akkor és ott megtörtént és el is hangzott, amikor Tamás a földre borult imádva Krisztust és így kiáltott fel:

- Én Uram és én Istenem!

Hát igen! Csak éppen az imádat, a leborulás marad el, és a boldogság, hogy hiszel. Mert az is történhetne most itt, hogy tele legyen ez a gyülekezet boldog emberekkel, akik tényleg tudják, hogy Krisztus él és ők is élnek, Ő vele együtt, mert az ő életük immár elválaszthatatlan a Krisztusétól!

Isten Fia a szíveket vizsgálja. Ahogy tudta, hogy mi volt a Tamás szívében úgy tudja, hogy éppen most mi van a te szívedben is. Tamást valójában nem az győzte meg, hogy végül odament Jézushoz és a sebeibe helyezte a kezét és az ujját. Tamást az változtatta meg, ahogyan a feltámadt Jézus szájából hallotta vissza a saját testén-lelkén belül, mindazt, amit csakis egyedül ő tudott, csak egyedül ő érzett, csak egyedül ő mondott, vagy gondolt az ő szeretett Uráról, de ki sem tudta mondani, viszont a Messiás Jézus szájából ott a gyülekezetben visszahallott. Ez győzte meg Tamást. Azóta is minden hitre jutott keresztyént ez győzi meg. Az tudni illik, hogy Krisztus Jézus úgy lát belénk, oly módon hozza a felszínre a legelrejtettebb gondolatainkat és érzéseinket is, és mindent, ami bennünk van, amiről csak az ember maga tud és senki más, csak

ő és az Isten, hogy ebben a találkozásban úgy jeleni meg és szólal meg az Úr, hogy megmutatja, hogy valójában ki is vagyok én, ki is vagy te kedves testvérem az Ő szemében.

- Mivel én vagyok az Úr, a te Istened, Izraelnek Szentje, a te megtartód (...), kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek (...), ne félj, mert én veled vagyok (...)! Ézs 43:3-5.
- Én így ismerlek téged, - mondja az Úr! Tamás ebből jön rá, hogy a Feltámadottat látja és hallja.

Ez a lehetőség nekünk is adott!

Tamás, igen ez a nevén szólított Tamás akkor és ott azért nem tudott állva maradni és azért omlott össze és borult le imádatban Krisztus Jézus előtt mert akkor ennek a megszólított Tamásnak elkezdtek fájni az, hogy ő hitetlen volt és hitetlenségében megbántotta Jézust. Bizony A halálból feltámadott Jézust bántotta meg akkor, amikor nem hitt a tanítványtársainak, a saját testvéreinek. Bennük és általuk Jézust bántotta meg, amikor azzal hengegett előttük, hogy majd a saját ujjá és keze meg fogja győzi őt. Mindezzel frissen vérző sebeket okozott Jézusnak. Ezek a sebek viszont már tényleg meggyőzték Tamást, mert sajogni kezdtek Tamásban is. Igen, azok a sebek, amelyeket ő kételkedve a feltámadt Jézuson ejtett. Ez a sajgó fájdalom győz meg bennünket is arról, hogy mi is már a Jézus Krisztus belénk helyezett életével élünk, mert mi is szeretjük Őt. Ha nem élnénk, nem fájna, hogy Jézuson sebeket ejtünk, ha pedig nem szeretnénk Őt, szintén nem fájna, észre se vennénk, hogy megbántjuk Őt, de mivel élünk és szeretjük is Őt, az Ő sebei nekünk, sőt bennünk is fáznak, mert egy test vagyunk Jézus Krisztussal! Ebből tudjuk, hogy élünk, és nem akármilyen élettel élünk, hanem örökélettel élünk, éppen úgy, ahogy Urunk és Istenünk!

Összefoglalva tehát, bár elméletileg lehetetlen a feltámadt Krisztust megbántanunk, a valóság még sem ezt igazolja, hanem az ellenkezőjét, hogy bizony a feltámadt Isten Fiát is meg tudjuk sebezni! Az Isten Igéje viszont ezt nem tanácsolja, sokkal inkább ezt tanácsolja:

- „Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék és el ne vesszetek az úton, mert hamar felgerjed az ő haragja. Boldogok mindazok, akik Ő benne bíznak (Zsolt 2, 12)!”

Hogyan lehetséges a Fiút megcsókolni?

A választ a Példabeszédek könyvében találjuk:

- Ajkakat csókolgat az, aki igaz beszédekkel felel (Péld 24:26). Mit jelent igaz beszéddel felelni a Fiúistennek? Azt, amit akkor és ott Tamás is tett, leomlott a lábához és így szólt:
- „Én Uram és én Istenem!” A Szentlélek általi igaz Isten imádás ez, a Lélek egysége!

Bizony boldogok, akik nem látnak, de hisznek, azaz, bíznak! „Hitben élni sokkal biztonságosabb és boldogabb dolog, mint érzéseinkre vagy cselekedeteinkre támaszkodni. (...) Uram, én Benned hiszek, Benned bízom,”³¹⁷- mondta akkor Tamás és mondom most ő veled együtt én is!

Így szólította Jézus Krisztus a nevén Tamást, így tanította meg hinni és hívta meg a boldogok gyülekezetébe, de nem a felmenőitől örökölt nevén szólította meg őt, hanem az ő saját benső rejtett lényének a nevén, amit egyedül csak Tamás tudott, amiből Tamás önmagára ismert és a vele beszélő Jézusára, akit szeretett. Amikor pedig így hallotta a Jézus ajkáról ez a Tamás, hogy ki is ő valójában, hogy úgy mond ki is vagyok én Uram a Te szemedben, akkor győződött meg, hogy a feltámadott Krisztussal találkozott.

Mindezt Tamással együtt a többi tanítvány hasonlóképpen átélte, nemcsak Tamás egyedül. Előtte már átélte ezt a személyes megszólítottaságot a Magdalából való Mária, Kleofás és emmausi társa, Simon-Péter a Jóna fia, János a szertett tanítvány, és a többi apostol mind, majd sorukban végül az a Pál is, aki „Saul-Saul (...)” névre hallgatott! Ezért adta nekünk az Úr velük

együtt az ősatyák, a próféták az Ó és Új szövetségi egyház gyülekezetét, és benne ezt a gyülekezetet is, hogy benne és általa nekünk is megjelenjen, ahogyan nekik, úgy nekünk is, kinek-kinek személyesen és bensőségesen! Nemcsak a nyomorúságunk krátere személyes, hanem az abból való üdvözítésünk is az!

Tamásnak (és vele együtt a feltámadt Krisztus minden tanújának) tehát úgy volt dézsavu megtapasztalása szemtől szembe a Feltámadottal, hogy szent jelenlétében azt élte át, hogy a Messiás Jézus mindent tud róla (Ján 1:48-50), és mindent elmondott neki, amit csak gondolt, érzet és cselekedett.

- Én Szabadító és Üdvözítő Uram és én Istenem, Te, ki mindent napvilágra hoztál bennem, - tört ki Tamásból az igazság beszéde!

Akkor és ott, a tanítványoknak abban a gyülekezetében, amelyben a megszabadított igaz Isten imádók Lélekben és igazságban imádják Istent,³¹⁸Tamás úgy látta és ismerte meg Krisztust, mint aki már nemcsak rajta kívül áll a maga feltámadt valójában, ő tőle isteni messzeségben, hanem mint aki a saját, egyszerre régi és új testén-lelkén belül is él már, mint egyetlen (személyes) üdvözítő Ura és teremtő Istene!

Tamás erre a felismerésre hit által jutott el és nem a szeméhez, ujjához vagy kezéhez láncolt és e világra idomított agyvelője által, bizony a Krisztustól kapott kegyelmi ajándék által! Krisztust ez a hit ragadja meg és az Ő jelenlétében él (Vö. Luther Márton 2010, 128), a hívő pedig e teremtő Igével eggyé váló hit által úgy fonja magát Ő belé, mint ahogy a magzat válik eggyé az őt tápláló anyaméhhez, és viszont, ahogy az anyaméh fogadja magába őt, mint saját magzatját.

Részesülni Krisztusból (Zsid 3:14) pontosan ezt jelenti, hogy a beoltott szőlővessző eggyé válik és egy világot képez a szőlőtővel (Ján 15:4-10)!

Ez tehát röviden és tömören a Tamás tanúbizonyságtétele:

- „Gyertek a Krisztus gyülekezetébe, hogy meglássátok és ti is megismerjétek (1Ján 1:2-4; 2:21; 5: 13; Ef 3:19) Őt, aki mindent megmondott nekem, amit cselekedtem! Nemde Ő a Krisztus?”³¹⁹ Vizsgáljátok meg!

De igen! Bizony Ő a mi Urunk Jézus Krisztus! Boruljunk Isten Fia lábához, igaz beszéddel válaszolva Neki imádjuk Őt! (Péld 24:26; Zsoltárok 1: 12) Áldott legyen szent neve most és örökön öröké! Ámen.

Fölment a mennybe, ott ül az Atya Isten jobbján

Énekek: 138: 1; 138: 2 és 4, 164: 1-3; 466: 1-4.

Alapige: Lévén annak okáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Zsidók 4: 14.

Bibliaolvasás: Zsidók 9: 1 – 15.

Az Apostoli hitvallásról elkezdett sorozatunkban elérkeztünk a „fölment a mennybe, ott ül az Atya Isten jobbján” tételnek a megvallásához.

„Ismét egy „mitikus”, a mai ember számára nehezen hihető történet. Holott nem olyan bonyolult ez. Csak a mi természettudományos ész-központúságunk beszűkült keretei eleve behatárolják azt, hogy mit tartunk racionálisnak, és mit nem. Jézus mennybemenetele azt jelenti, hogy ő Isten. Emberré válása nem számolta fel és szüntette meg az Ő Atyjával való teljes és maradéktalan közösségét. Ahogy az Apostoli Hitvallás is mondja:

- „fölment a mennybe, ott ül a mindenható Atya Isten jobbján;”

Ez azt jelenti, hogy a Jézus Krisztussal való kapcsolatban az ember részesévé válik annak a közösségnek, amely Jézus Krisztus és az Atya között fennáll.

A mennybemenetellel vált teljessé a megváltás műve, s megnyílt az út az Istennel való teljes közösség felé. Nem véletlenül mondja Jézus a tanítványainak a halála és feltámadása előtt:

- „Az én Atyámnak házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni nektek, ismét eljövök és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.” (János 14, 1).

Az, hogy Isten hajlék, nem csak azt jelenti, hogy otthon vagyunk ebben a világban, hanem azt is, hogy otthon vagyunk az örökkévalóságban.”³²⁰

Urunk mennybemenetele tehát számunkra azt jelenti, hogy Isten Fia betöltötte küldetését a földön, a váltság művét sikeresen és tökéletesen bevégezte. Önmagával elhozta nekünk az örök életet. Elhozta a mennyet a földre, és lehetővé tette, hogy Ő vele együtt már ebben a testben mi is mennyei életet éljünk. S minekutána kijelentette, hogy velünk van minden nap a világ végezetéig visszatért isteni állapotába, amelytől önként ürestette meg magát. Így örökölt minden név fölötti nevet Atyjától és Istentől mindörökké (Filippi 2: 5-11).

Ahogy a feltámadás tételnél úgy itt is nemcsak Urunk történeti mennybemenetelének tényét állapítjuk meg, mint ami Krisztus Urunk feltámadását követő 40-ik napon megtörtént, de hozzánk már nincs semmi köze, ellenkezőleg a mennybemenetel nekünk adott gyakorlati haszna, áldása a lényeges. Sok „keresztény” számára a Krisztus Urunk áldozócsütörtöki mennybemenetele teljesen lényegtelen ünnep és beéri annyival, hogy tudomásul veszi, hogy az Úr mostantól fogva a mennyekben van. Ő ott, én itt, és ez a legrosszabb gondolat a mennybemenetelről.

Megváltásunk története mindenestől fogva az Isten Fia Jézus Krisztus története, amelynek lényege az, hogy Isten eldöntötte, hogy Egyszülöttjét minden hatalmasság és név fölé emeli, hogy Ő legyen az uraknak Ura és a királyok Királya.

„Gustaf Aulén (**Gustaf Emanuel Hildebrand Aulén** (1879.május 15 – 1977.december 16) klasszikus munkájában, a "Christus Victor" az engesztelés szokásos standard értelmezésének szövegeivel foglalkozott. Aulén a történeti teológia módszertanát alkalmazva követte az engesztelés három nézetének fejlődését, úgymond az „ötletek történetét”. Aulén azt állítja, hogy

az engesztelés tanításának hagyományos tanításában általában csak két nézet volt adott, az Anselmus képviselte objektív, és az Abaelardus képviselte szubjektív nézet.

Aulén szerint azonban létezik egy másik, úgynevezett harmadik fajta engesztelés (tan) tanítás is, amelynek lényege, hogy Krisztus legyőzi az ellenséges erőket, amelyeknek az emberiség alá volt vetve (most viszont, miután ez a Mt 28, 20 szerint is megtörtént és minden hatalom a Krisztusé mennyen és földön, Ő az egyetlen teljhatalmú Úr mindenekfelett), ugyanakkor Isten Krisztusban megbékéltette a világot magával. Ezt a nézetet ő a megbékéltetés "klasszikus" elképzelésének nevezi.

Mivel ez utóbbi megbékélés tan a legdominánsabb úgy a Lutheri teológiában, ahogy a patrisztika irodalmában és magában az Újszövetségben is, Aulén szerint ez az egyház (elsődleges) kiemelten megkülönböztetett keresztényi elképzelése a kiengesztelésről.³²¹

A Messiás Jézusnak tehát ez a minden hatalmasság fölé való fölemelést nem akarta megtartani önmagának, hanem nekünk adta, azaz, hogy fölemelt magához³²² bennünket is! Ez csak egyféleképpen volt lehetséges, mégpedig az által, hogy Isten hagyta az Ő Egyszülöttjét a kereszthalál által meghalni, poklokra alászállani. Ámde úgy rendezte, hogy mikor már minden értelem kétségbeesett felőle, örökkévaló (Messiás) királyként lépett elő.³²³

Isten minden fiával a Jézus példája szerint bánik. Izraelt is hagyta a halál kellős közepén tanácstalanul és látszólag minden segítség nélkül vesztegelni ott a tenger és puszta között, ahonnan a fáraó dühös csapatai támadtak, hogy a tengerbe ölhessék őket. Amikor Izrael eljutott minden lehetősége legvégső határára, maga előtt az áthatolhatatlan tengert, mögötte pedig az gyilkolás vágyával nyomuló ellenséget, akkor éppen az egzisztenciális határ-létben szólt az Úr szolgájának, Mózesnek és botja érintésére utat készített népének a tengeren keresztül, hogy száraz lábbal keljenek át rajta. (Vö. Sándor, Őze 2016, 74)

Hasonlóképpen cselekszik velünk, újszövetségi népével is! Azért hívjuk segítségül Szent nevét, hogy a haláltól megmentsen bennünket. Ő erre mit tesz? A halálba visz (Márton, Luther 2010, 132). Amikor az ember tönkremegy, minden erejében, munkájában és lényében megsemmisül, hogy semmi egyéb nem marad belőle, csak egy nyomorult, átkozott, elhagyott bűnös, akkor jön az isteni segítség és erő (Jób 11). Amikor úgy véled, hogy elnyelettél, akkor fogsz felbukkanni, mint a Hajnalcsillag. Mert aki a bűnt nem érzi, az nem keres kegyelmet, sem evangéliumot, sem hitet. Ezért a törvény a lelkiismeret porkolábja, lánc, kötele és börtöne. Isten pedig nem akkor vezet ki minket e kötelékekből, amikor mi tarjuk azt szükségesnek, hanem hagyja, hogy megalázzanak, és addig kínoztat bennünket (önmagunkkal), míg megszomjazunk a kegyelemre. Akkor aztán jön és adja Igéjét, amelyen mi csüggünk, és kiszabadít minket, hogy a megrettent, ostoba lelkiismeretről jó, biztos lelkiismeretre jussunk (Márton, Luther 2010, 143). „A teljes erőtlenség és függés ad alkalmat Isten Szentlelkének arra, hogy megbizonyítsa hatalmát bennünk.”³²⁴ Így emel föl magával bennünket a mi Urunk!

A történeti mennybemenetel napján, amikor Krisztus tanítványai közül mindenki azt remélte, hogy eljött a színről színre látás boldog korszaka és a halált is legyőző Uruk átveszi az uralmat³²⁵, ők pedig ki-ki a saját királyi székében ülve minden nap látni fogja a királyok Királya dicsőséges arcát, akkor Krisztus azt közli, hogy amiképpen eddig láttatok és ismertetek, mostantól fogva úgy se nem láhattok se nem ismerhettek többé soha. Nem a látás, hanem a világot legyőző hit³²⁶ uralmának az ideje jött el! Ilyet csak azért tesz, hogy megszégyenítse az értelmet, amely nem hinni, hanem tudni akar, azt ugyanis, hogy hogyan, hol és mikor, és azért is (cselekszik így), hogy a hit nyerjen teret és hagyja Isten cselekedni. Isten művei nem emberi művek, hanem teljes képtelenségek; így tehát ha valaminek fel kell emelkednie, előbb

alásüllyed³²⁷”, ha pedig valaminek az Isten szerint kell láthatóvá lennie, előbb teljesen láthatatlanná lesz.

Ugyanígy, ha valakinek organikusan (szervesen) közel kell kerülnie Krisztushoz, emberi testbe öltöztetik, hogy e testben egyben a lehető *legmesszebb* is legyen (a Krisztusban újjá teremtett állapotától), hogy mindent Ige, Lélek (pneuma) és hit által cselekedjen. „Azért mivelhogy mindenkor bízunk, és tudjuk, hogy e testben lakván, *távol* vagyunk az Úrtól. (Mert hitben járunk, nem látásban); Bizodalmunk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz. Azért igyekezünk is, hogy akár itt lakunk, akár elköltözünk, neki kedvesek legyünk.”³²⁸

Ez „a hit, élő, tevékeny dolog, amikor az ember teljes elszántsággal odaadja magát, és az Igén csügg, mondván:

- Isten adja, legyen úgy, ahogy lennie kell.

A hit nem mulandó kósza gondolat, hanem a szív élő, elszánt, bizakodó és rendíthetetlen bizodalma a rendkívüli dicsőség iránt, mely által mi Krisztussal, őáltala pedig az Atyával eggyé leszünk. A hitnek az a természete, hogy olyan javakkal gazdálkodik, amelyeket nem lát és nem érez, mégis úgy bánik velük, mintha már a kezében tartaná őket, egyetlen bizodalma a tudat, hogy Isten nem hazudik és nem csap be.”³²⁹

A hitnek ezekkel a nemlátott javakkal történő gazdálkodása tehát az IGE által történik. Urunk mennybemenetelével az Ige általi isteni életbe emelt fel bennünket, ez pedig olyan, mint a Názáreti Jézus. Az Ige általi isteni élet a mennyei Atya akaratát, tetszését szüntelenül kereső és váró élet, az Úrra való várakozó élet (Zsolt 130: 5-6). Egyesek meg szeretnék határozni Istennek a célt, az időt és a mértéket, sőt mindjárt javaslatot is tennének, hogyan segítsen nekik. És amikor nem eszerint történik velük, akkor elcsüggednek, vagy máshol próbálnak segítséget keresni. Az ilyenek nem kitartóak az Úrra való várakozásukban és elszakadnak az Ige általi isteni élettől (Márton, Luther 2010, 142).

Éppen ezért Krisztus Urunk mennybemenetelével is mindenekelőtt az Ószövetség jelképes cselekedeteivel kiábrázolt próféciaát, prófétai ígét töltött be. Erről szólt a Bibliaolvasás során elhangzott ige, ami valójában a 3Mózes 16: 1-24 és a 9: 22-23 együvé kapcsolt verseinek magyarázata. Így alapigénknek az a csodálatos kifejezése, hogy az Isten Fia Jézus, mint nagy Főpapunk áthatolt az egeken nem azt a mozzanatot jelenti, amikor az Úr áldozócsüörtörtök napján a tanítványai szeme láttára fölemeltetett, majd pedig az egeken áthatolva átlépett ebből a világból³³⁰ Atyjához és mindenkorra eltűnt előlük. Nem! Ellenkezőleg, az Isten Fia Főpap³³¹ hozzánk való megérkezését tanítja meg nekünk! „Ő nem úgy érkezett, ahogy egykor Ádámhoz, Káinhoz, vagy az özöníz idején élőkhöz, vagy ahogyan Bábelt, Szodomát és Gomorát látogatta meg. Nem is úgy, ahogy Izrael népéhez jött a Sínai hegyen, füstben, felhőben, tűzben, földrengésben és hangos kürtzengésekben. Hús-vér testünkbe öltözött jött hozzánk, hogy legbenső, valódi lényét oszthassa meg velünk, emberekkel. (...) Sem mérföldekkel, sem méterrel, sem hosszú ezredek, fényévek, napok, vagy percek számával nem mérhető út volt már Krisztus mögött, amikor ezt tette. Áthatolt az egeken³³², világokon hasított keresztül, számunkra beláthatatlan dimenziókon törte át magát, hogy elérkezzen ahhoz a forráshoz, (ige az Igéhez) ahova szomjunkat járunk oltani. Az egek egeinek magassága és dicsőségei, a világosság nélküli mélységek áthatolhatatlan erődvonalai, semmilyen név és hatalmasság nem tartóztathatta föl (az Isten Fia) Jézus Krisztust. Elindult felénk, amikor még idő sem volt, hogy megérkezzen hozzánk az idők teljességében. Nincs olyan, mint a Jesurun³³³ Istene! Az egeken száguld segítségére, és fenségében a felhőkön (5Móz 33: 26).”³³⁴

A Zsidók 14: 4 verse tehát azt a képet ragadja meg és tárja elénk, amikor az örökkévaló Főpap a megváltás művét, s benne a mi üdvözítésünket már tökéletesen elvégezte³³⁵ és előjött a mennyei szentek szentjéből a szent sátor hajóján át, a saját testén keresztül annak udvarára, vagyis oda, ahol az Ő népe áll és reá vár, ez pedig az Istennel való közösségünk szent helye és ideje, az Úr szombatja, a Krisztus itt és most gyülekezete. Ebbe a közösségbe hívott el a mindenekfelett hű Isten (1Kor 1, 9) Jézus Krisztus által! Ő nem szégyell atyjafiainak hívni bennünket. Ezt írja bele szívünk hústáblájára áldozócsüörtökön az Ő áldásra felemelt kezeivel. Áldásával mondja el, hogy nem szégyell a testvérének hívni téged és engem, ahhoz hasonlóan, ahogyan a tékozló fiút ölelte át édesapja és adta tudtára, hogy fiaként szereti és várta őt (Lukács 15: 11-24)! Ebben az áldó átölelésben a Lélek a mi lelkünkkel együtt mondja, hogy bár méltatlanul, de mégis az Isten fiai vagyunk és ez kegyelmi válasz, a világ legnagyobb csodája. Közösségünk alapja Istennel és egymással ez a kegyelmi hívás és kegyelmi válasz [Ferenc, Visky 2003 (május 5)]. „Más közösségi alapunk nincs. Sem származási, sem genetikai, sem nemzeti, sem kulturális, sem szervezeti, sem tanbéli, csak az, hogy Ő egybehívta azokat, akiket (eleve) ismert, akiket (eleve) elválasztott (Róm 8:28-30) és akiket (megdicsőítve) egybeszerkesztett a Jézus Krisztusban.”³³⁶

Az Ószövetségben a főpap az engesztelés napján nemcsak bevitte a kegyelemet és bűnbocsánatot, vagyis az életet szerző vért a szentek szentjébe, de az Isten színe előtt ki is vitte azt magával együtt a népnek és áldásként reá helyezte mindenkire a kiengesztelődött Isten kegyelmét és szeretetét, az Ő belőle való életet.

Pontosan ezt tette az örökkévaló Főpap a mennybemenetel napján! Feltámadásával előjött a mennyei szentek szentjéből a tökéletes váltság minden javával a birtokában és áldásra emelte föl a kezét. Így áldotta meg az Ő mindenkori népét! Lukács ezt a megáldást írta le a Lukács 24: 50-51 verseiben, amikor így szólt:

- „Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket. És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük³³⁷, és felvitetett a mennybe. Azok pedig leborulva imádták őt (...).”³³⁸

Lukács az ő feljegyzésében azt is elmondja, hogy a tanítványok az Úr úgy nevezett „eltávolodásának” napján felettébb nagy örömmel teltek be.

Ez a két dolog összeegyeztethetetlen! Ennek két oka van. Az egyik, hogy a felettébb nagy öröm a Krisztus minden értelmet felülmúló közelségének volt a megnyilvánulása, annak, hogy Isten fölemelt Krisztussal együtt bennünket is a mennyekbe³³⁹, sőt „általvitt az Ő szerelmes Fiának országába”³⁴⁰ is!

A másik oka az, hogy gyatra ismereteink vannak a teremtet világról és benne önmagunkról is. Isten nemcsak látható világot teremtet, hanem láthatatlant is, sőt ez a két világ együtt és egymásban létezik, a láthatatlan körül veszi és átjárja a láthatót.³⁴¹ A látható, mint mindig, úgy most is a láthatatlanból tűnik fel, áll elő, ez pedig nemcsak az Isten történetére igaz, hanem reánk, Isten gyermekeire vonatkozóan is igaz, mert mi bizony Isten története vagyunk ezen a világon!

A Biblia sok története és tanítása szól arról, hogy Isten néha fellebbenti azt a fátylat ami eltakarja előlünk a láthatatlan világot. Negyven évig vezette Izraelt a pusztában, ahol számtalanszor megbizonyította, hogy megnyílik a menny, ha ez a nép az Ő igéjére hallgat. Ennek a fátyolfellebbentésnek volt az előképe az engeszteléssel a szentélyből kijövő főpap is. De lehullott a lepel az Elizeus imájára a Géházi nevű szolgálja szeméről is, és akkor ő meglátta a Seregek Ura tüzes harci szekereit és értük harcoló angyalait (2Kir 6, 14-17). Hasonlóképpen nyílt meg az ég Illés elragadtatásakor, amikor Elizeus láthatta meg az Isten mennyei seregeit

(2Kir 2:11-12). De így vette el a fátylat Isten a betlehemi pásztorok látása elől is, és az éjszakába reájuk zúdult az égből az Isten dicsőítő angyalok világossága és kimondhatatlan köszöntése (Lk 2: 9-15). Hasonlóképpen nyílt meg az ég István vértanúnak is, aki meglátta Jézust állni az Isten jobbjára felől.³⁴² Jézus Krisztus negyven napon keresztül tanította az ő tanítványait arra, hogy mit is jelent a gyakorlatban az Ő feltámadásának és mennybemenetelének közelsége, hiszen egyik pillanatban még a város (Jeruzsálem) egyik végén jelent meg valamelyik tanítványnak, de a másik pillanatban a városnak már a túlsó szélén jelent meg egy másiknak, vagy majdnem ugyanakkor. És hogyan is történt ez? Csak úgy előtűnt a semmiből és ott termett az emmausi úton, a Genezáret tó partján, vagy a bezárt szoba közepén. Mindez csak azt jelenti, hogy Krisztus Urunk „itt maradt, jelen van és a benne hívők szakadatlanul érzékelik jelenlétét, amit ő kifejezetten meg is ígért éppen a mennybemenetele előtt: „...és íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28: 20).³⁴³ Az így jelenlévő Isten Fiának tehát hatalmában áll bármely pillanatban előlépni a láthatatlanból, amit meg is ígért, eljövetelekor pedig meg is fog tenni, de addig is mindennél közelebb van hozzánk.

Azon a napon, amikor Ő ismét eljön, velünk fog megtörténni az, ami Jézussal történt meg ott a megdicsőülés hegyén, amikor Simon Péter, Jakab és János jelenlétében egy szempillantás alatt átváltozott. Az ő arca úgy ragyogott, mint a Nap, ruhája pedig fehér lett, mint maga a fényesség. És akkor megjelent nekik Mózes és Illés is, akik Jézussal beszéltek (Máté 17:1-8).

Mennybemenetelkor Jézus Krisztus még a feltámadott test fizikai korlátjaitól is megszabadult, azt mondhatnám, hogy értünk és számunkra mindeneket körülvevő felhővé, erővé, energiává, Lélekké (Peneüma) lett abból a célból, hogy egyidejűleg egyformán közel és mindenütt ott lehessen, ahol Őt hittel várják és hívják segítségül (Mk 18, 20). (Cseri Kálmán 2016, 87). Ugyanakkor bennünket is megszabadított az olyan tévképzettől, mintha a mennyei testnek, húsa, csontja és vére volna. Vegyük komolyan az apostoli tanítást!

- „Az első ember a föld porából lett, a második ember (Krisztus) a mennyből való. Amilyen a földi, olyanok a földiek is, és amilyen a mennyei, olyanok a mennyekiek is. És ahogyan viseltük a földinek a képmását, úgy viselni fogjuk a mennyeknek a képmását is. Azt pedig állítom, testvéreim, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem öröklő a romolhatatlanságot!” 1Kor 15:47-50
- Úgyhogy mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint, sőt ha ismertük is Krisztust (a jézusi halandó és Krisztusi feltámadott) test szerint, többé már nem ismerjük. Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtes az, a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van (...)!” 2Kor 5:16-18. Isten egy testté szerkesztett bennünket Krisztussal!³⁴⁴

Tehát Krisztus Urunk nem eltávolodott, hanem felfoghatatlanul közel jött hozzánk, hozzád és hozzám is. Ahhoz hasonló közelség ez, amilyen saját testünkben a testtagok közelsége a fejhez, vagyis olyan a viszony köztünk és Krisztus közt, mint szervezetünkben a tagoknak az elméhez, az agyhoz való viszonya. Áldott csodálatos szerves közelség és kapcsolat, ma pedig „az üdv történetnek erre a felséges tényére emlékezünk (...).”³⁴⁵

Nemcsak emlékezünk, hanem meg is valljuk Urunknak ezt a *közel való* voltát. Valljuk, hogy mindennél közelebb Urunkhoz és Istenünkhöz vagyunk, de nem valljuk egyenlőnek magunkat Ő vele, mert Ő Isten, mi pedig ugyanúgy az Ő teremtettségi emberi gyermeki vagyunk, akkor is, ha történetesen már most új teremtes vagyunk!

Krisztus Urunk mennybéli közelségét első sorban nem megérezzük, vagy tudományosan felfedezzük, hanem hittel megvalljuk, mert a láthatatlan Krisztust az Ő tőle való hit által

ismerjük meg, hogy ugyanazon hit által engedelmeskedjünk is Ő neki! (Vö. Cseri Kálmán 2016, 84)

Krisztus Urunk mennybemenetele számunkra a menny és a föld összekapcsolását jelenti, az „amiképpen a mennyekben úgy a földön is (Mt 6: 10)” állapotot. Ahogy a Názáreti Jézus testi valójában a menny a földön járt, hasonlóképpen a menny az anyaszentegyházban van jelen a világban. De nem lesz ez mindig így! Eljön a nap és az óra, amikor felharsog az a bizonyos utolsó harsona és az egeken keresztül előtűnik a dicsőséges Krisztus, hogy magához ragadja a világból az ő népét, a gyülekezetet, az anyaszentegyházat, az Ő testét, menyasszonyát (Mt 24: 31; 1Kor 15:52-53; 1Thess 4:14-18). Akkor átváltozunk mi is, mint Jézus a megdicsőülés hegyén!

Ne csodálkozzunk ezen, hisz mennybemenetel napján pontosan ezt mondták a tanítványoknak az angyalok is:

- „(...) férfiak, mit álltok a mennybe nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, akképpen jön el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe!” ApCsel 1: 11.

A mennybemenetel, ahogy a feltámadás is, megtörtént. Mindkettőnek hatását és minden gyümölcsét Krisztus nekünk ajándékozta. Mindezzel együtt úgy a feltámadás, mint ahogy a mennybemenetel is, titok (Cseri Kálmán 2016, 85). Nemcsak Urunk már megtörtént történeti mennybemenetele az, de titok ennek a mennybemenetelnek minden jelenlegi és eljövendő áldása és bennünk munkálkodó ereje is. Továbbá áldott és csodálatos titok a mi Krisztus Urunkhoz való saját, személyes vagy egy népként való mennybemenetelünk is, amit minden nap fölemelt fővel felkészülten várunk.

„...Ott ül a mindenható Atya Isten jobbján (...),”³⁴⁶avagy az odafelvalókkal [ζητέω (dzéteó)] törődjete!³⁴⁷

„A mindenható Atya Isten jobbjára ülő Krisztust „mi a megfeszített Krisztusban szemléljük; (Aki) testében-lelkében sebhelyekkel ül le a forrásnál, (ide az istentiszteltre az Igéhez) ahova életet meríteni megyünk nap, mint nap. Pórusai és ráncai közt ott van a szenvedésektől kicsordult és az út porával elegyedett könnye, verítéke és vére. Az evangélium nem ismer ennél mennyebb, szellemibb és lelkibb találkozást!”³⁴⁸ „Az istentisztelet szavakból és (jelképes) cselekedetekből álló szimbólumok világa. Ezen szimbólumok egyrészt az egyszer és mindenkorra szóló múltat (Krisztus váltsága) jelenvaló és egzisztenciális valósággként alkalmazzák az emberiségre, miközben arra utalnak, hogy a jövendő az Úr.”³⁴⁹

„Teremtő Atyánk miközben megalkot bennünket, nem szobrászművészként sározza be kezét, hanem egyszülött Fia által a szíve közepéig behatolt abba a könnyével, verítékével és vérével kevert porba, aki én is vagyok és te is vagy. Nagy utat tett meg Isten Fia, hogy magára ölthesse kiszáradt és porszemekre hullt létünket. Lássuk és érezzük meg, hogy e fárad arc derűs mosolya és könny mosta szem csillanása mögül tekint szívünkbe Istenünk és Atyánk értünk izzó szerelme. Egyetlen leheletnyi erőtlenség tekintetben érint meg Mindenható Urunk, hogy kővé dermedt szívünket lüktető hússá változtassa. Nem kiált és nem hallatja hangját a néptelen utcán; száradt ajkakkal halkán suttog (: szomjazom!). Nem hasad meg a föld és nem szakad le az ég, hanem figyel, hogy szem és fültanúja³⁵⁰ legyen a szent frigynek, amelyben a mennyei Vőlegény igazsággal, ítélettel, kegyelemmel és irgalommal jegyzi el mindörökre az *asszonyt*, szíve választottját, hogy a legbensőségesebb ismerettel ismerje meg Mindenható Urát (Vö. Hóseás 2: 18-19).”³⁵¹

Isten jobbja, mint szimbólum

Gustaf Aulén szerint „a szimbolikus nyelv a hit anyanyelve.” Ha egyik szimbólum elveszíti értelmét, a másik lép a helyébe. A mítosz, a szimbólum az emberi megértés játéka, mely az ember lényéhez tartozik. Embernek lenni (...) annyit jelent, hogy szimbólumokban élünk.

A szimbólumok nem önmagukban véve problémák, hanem a valósághoz való viszonyukban. Tudni illik a kérdés az, hogy mely valósághoz asszociálódnak (Vilmos, Vajta 1998, 83), az Isten valóságához, vagy a sajátunkéhoz?

„Isten jobbja nem valami térileg meghatározható hely”³⁵², noha a József történetének analógiája alapján nem is lehet kizárni, hogy a mennyei világ jelenlegi udvartartásában Krisztus Urunknak királyi trónja van (Máté 19:28; Máté 25:31). Krisztusnak ez a felemeltetése (az Istennek jobbja), jel és csodaként sokkal inkább utalás arra a kijelentésre, amely Krisztus feltámadásában az Ő menny és föld feletti hatalmáról tett bizonyosságot. „(...) Ebből a szempontból nézve a mennybemenetel nem más, mint legkonkrétabb és egyúttal zárómozzanata a feltámadás utáni negyven nap alatt történt csodás események sorozatának, amelyek segítségével az eddig elrejtett Isten-Fia felfedte önmagát, és amelyek által tanítványaiban a hitet kiváltotta s így egyházát is megalapította” (Hiszek 89. old).³⁵³ Míg Cseri Kálmán az evangélisták evangéliuma zárómozzanataként a Ján 13:1 verse jelentése szerint beszél a mennybemenetelről, addig Joó Sándor a Zsidók 4: 14 verse értelmében a világ és benne a saját teljes üdvözítésünk megpecsételt záradékának tekinti a mennybemenetelt.

Pál hasonlóképpen tanít az Isten jobbán megdicsőült Krisztusról! A mi örök üdvösségünk Krisztus Jézusban elvégeztetett, de új mennyei életünk akkor jut teljességre, amikor a Krisztus megjelenésével a mi saját feltámadás általi átváltozásunk, illetve átváltozásunk általi feltámadásunk és azzal egybekapcsolt mennybemenetelünk is megtörténik (1Kor 15:51; 1Thess 4:13-18). Addig viszont Krisztus a Szentlélek által végzi a világon és bennünk, az Ő teljes népével közös (Zsid 11:40) üdvözítésünk munkáját. Nélküle és egymás nélkül nem lehetünk a Krisztuséi.

Könyörögjünk hát Szentlélek bennünk való áldott munkájáért! Erőt kell vennünk és Krisztussal együtt elmennünk mindazokhoz az evangéliummal, akik velünk együtt az örök üdvösség örököséi. Krisztus bennünk és általunk akarja folytatni az Ő üdvözítő munkáját. Azt akarja, hogy már itt a földön az ő népe mennyei életet éljen. Lehetséges-e ez?

Mennybemenetelkor nemcsak Krisztus Urunk szakadt el a földtől, hanem mi is, azaz, hogy fölemeltetése bennünket is fölemelt (Ján 12:32), ezért nekünk tudatosan is arra kell törekednünk, **„hogya a földtől elszakadjunk”** (164. sz. református ének). Hogyan?

Knoll József³⁵⁴ (ehunyt³⁵⁵) a Tér-idő ³⁵⁶ 2018. május 9 -i adásában az aktív reflexek teóriája kapcsán riportkészítőjével 2010-ben arról beszélt, hogy az általa kísérletileg megfigyelt és manipulált patkány beépített egy új mechanizmust, egy olyan funkciót, mely közvetlenül se egyedi léte, sem fajfenntartásához nem szükséges, vagyis, ami természetes ösztöneiben, veleszületetten nem létezett. Kondicionálása során a vele született (az ösztön) hajtóerő alapjára felépült egy szerzett hajtóerő (drive), amellyel eredetileg nem született, „egy alapvető, fantasztikusan alapvető új funkció”, amit a patkány (az egéréhez képest egy minőségi ugrással fejlettebb) manipulálható (tanulásra, új hajtóerő megszerzésére és beépítésére alkalmas) agykérge tesz lehetővé. A szerzett hajtóerő mindig a veleszületettre épül, ha azonban felépült és működik, akkor ahhoz hasonlóan fut le ez az új program, mint az ösztönöké. A kísérletileg betanított patkány akadályokat képes legyőzni, csak hogy a szerzett hajtóerő törvénye szerint cselekedjen, a szerzett hajtóerő programja szerint járjon el. A kis emlősnek a kísérletben egy nehéz akadálypályán kellett magát átküzdenie. Nem állt meg a nőstényének, nem evett kedvenc

eledeleiből, egy keskeny pallón keresztül lángok mellett kellett elhaladnia, egy vizes árkot átúsznia, egy 90 cm magas rúdra felmásznia, de a csengőhanggal kapott feladatán kívül semmivel nem törődött, szaladt a megtanított helyére, amely egy a tetején nyitott üvegbura felső pereme volt.

Pál hasonlóképpen tanít saját régi és új természetünkről, amikor így szól:

Titeket is [megelevenített], akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, mely most az engedetlenség fiaiban munkálkodik; akik között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan a mi testünk kívánságaiban, cselekedvén a testnek és a gondolatoknak akarátát, és természet szerint haragnak fiai valánk, mint egyebek is: De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett. Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: Hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. Ef 2:1 – 7.

Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert amiképpen oda szántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálaiul a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálaiul az igazságnak a megszenteltetésre. Mert mikor a bűn szolgálai valátok, az igazságtól szabadok valátok. Micsoda gyümölcsöt vettétek azért akkor azoknak, amiket most szégyenletek? mert azoknak a vége halál. Most pedig, minekutána felszabadultatok a bűn alól, szolgálai lettetek pedig az Istennek: megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet. Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban. Róm 6:19 – 23.

Témánk, a mennybemenetel szempontjából, ami lényegében, a mi földtől való elszakadásunk, ha egy ösztönei szerint élő patkányt, a saját veleszületett hajtőerőire ráépítve meg lehet tanítani arra, hogy egy adott jelre az ösztöneit felülírva a neki „megtanított” (új)program szerint viselkedjen és cselekedjen, akkor mennyivel inkább el lehet várni az embertől, hogy ne az Ádám-tól örökölt természete, vagyis a bűn vírusával fertőzött program szerint, hanem ha kell életveszélyes akadályok leküzdése árán is Urától és Istenétől kapott tanítása, parancsa, ha úgy tetszik krisztusi formattálása és új programja szerint cselekedjen. Az ember korlátlanul képes szerzett hajtőerőt beépíteni, - tanítja Knoll József. Szentlélekisten pedig Pál által azt mondja, hogy mi Krisztusban újjáteremtettünk és van bennünk egy másik törvény, az örökélet krisztusi törvénye, amely a nyomorúságunkat és halálunkat munkáló bűn törvényével ellentétben, szüntelenül a mi örök üdvösségünket munkálja!

Urunk a hegyi beszédben mindezekről ezt tanította:

- „Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadtnak majd nektek.” Mt 6: 33.

Ezt talán a legjobban Illés és a Sarepta-i özvegy történetén keresztül érthetjük meg (1Kir 17: 9-24). A történet szerint a három és fél évig tartó szárazság idején Illés éppen akkor érkezett Sareptába, amikor az özvegy, akinek Isten a gondjaira bízta őt, éppen fát szedett össze az utolsó sütéshez, hogy elkészítse fiának és magának az utolsó vacsorát egy cipó formájában, aztán jöhetett volna az éhhalál. Az Úr Igéje azt mondta Illésnek, hogy őt egy özvegyasszonyra bízta. Emberileg ezen azt értjük, hogy él ott Szíriában egy tehetős özvegy, aki Isten felé nyitott és Ő vele együtt irgalmas akar lenni. A valóság azonban és az Isten igazsága teljesen más. Szó sincs arról, hogy egy gazdag özvegy, sőt egy élete végére érkezett 100% kegyelemre szorult anya és fia, akiknek nincs semmi tartalékuk, semmi e világi bebiztosításuk. Isten előtt tehát ez az

édesanya volt tökéletesen alkalmas az Illés eltartására, aki már elfogadta az Isten kezéből az Ő ítéletét, hogy az utolsó vacsora után éhhalállal fognak meghalni a fiával együtt. Isten előtt ez a kegyelemre, szabadításra szorult özvegy volt teljesen készen az Isten akarata betöltésére, ezért Illés személyében Isten személyesen neki küldött segítséget. De milyen segítséget? Hiszen Illés maga is egy éhhalál előtt álló szomjas vándor volt csupán, vagyis egy olyan ember, aki maga is elérkezett az élte utolsó állomására, az élet és halál határperemére. Az Úr Igéje által megígért gondviselés a nincstelen koldusok gyülekezetében valósul meg, hogy minden kizárólag az Úr tetteit hirdesse és semmi emberi el ne takarhassa az Úr dicsőségét. Az özvegy és Illés ott Sareptában ahhoz hasonlóan vannak, mint Izrael a pusztában. Ha megnyílt az ég és hullt a manna, akkor volt kenyerük és ettek, ha pedig víz fakadt a kősziklából ittak, s így nem éheztek és nem szomjaztak, de a puszta maga mindezt nem tartalékolta a számukra, mert ez az élet mindenestől és kizárólag az Isten kezéből jött a mennyekből. Őze szerint ez a határlét, limeszlét egy irracionális rendszer, melynek saját jogi rendszere és sajátos etikai kódexe van, egy hely, ahol külön morál létezik, egyben ütköző zóna és peremlét is (Sándor, Őze 2016, 74 és 75). „(...) Legjellemzőbb tulajdonságait a következőkben láthatjuk: állandó mozgás a szembenálló felek részéről (...) (Ef 6:11-19). Az ellenfél területén megkövetelt a pusztítás (2Kor 10:3-5), a magáén a várak fenntartása és építése (1Pét 2:5). Önálló, önfenntartó gazdaságot igyekeznek kiépíteni (Apcs 2:44-46), ugyanakkor teljesen ráutaltak a szembenálló vonalra, az feltételezi saját létüket is (Ján 15:5; JSir 3:22). (...)

A határ összeköt és elválaszt. Ennek az irracionális rendszernek a fenntartása a legfontosabb cél, üdvösségadó kötelesség, rend. Önmagát gerjeszti és élteti a rendszer. (...) A határ valójában egy intervallum a végtelenségig osztható és kiterjeszthető terület.”³⁵⁷

A határvidéken tehát a normál idő feloszlik, ahogy a tér is (...), az idő is a tárgyiasult térbeli alakzatok kulturális emlékezeti pontjához igazodik. A határkörzetben élő katonaközösségnek befelé megélt ideje volt. ezen az apokaliptikus időn alapult a határterület időszemlélete. (...Itt a közösség együtt él a halállal, abban a várakozásban, mely egy apokaliptikus idősíkhöz kapcsolódik. (...) Lényegtelen momentummá vált még a túlvilág is, a jelen ugyanis már része volt annak. A borzalom csak pillanat (...) és az azt követő krisztusi földi uralom csak a határ időbeli két oldala (...). Az emberi élet belefolyik ebbe a nagy egészbe (...). Más a test és a halál szerepe ebben a világban. (...) Mindent elveszett a határterület népsége. Még saját teste sem az övé (...).”³⁵⁸ Hitvallásunk a Heidelbergi káté első kérdés felelete pontosan ennek a határ-létnek a megvallása és tudatos felvállalása, élő és eleven húsunkba hasító véres valóság, nem pedig nagy, hangzatos és szép szavak gyűjteménye.

Isten népének lenni, keresztyénnek és Krisztus tanítványának lenni pontosan ezt a határlétet jelenti, az élet és halál kardélnyi peremén való boldog, örömteljes és bővelkedő, mennyei erőktől áthatott életet (Apcs 2:46-47), és ugyanakkor naponkénti élet-halál (Apcs 4:23-31; 1Kor 15:30-34) küzdelmet. Képzeld magad erre a határra, a mindennél élesebb kétélű kardnak a mindeneket ketté hasító élére, mert ez a mi világunk, az IGE világa. Ez a mindeneket átjáró élő Ige elhat a lényünk velejéig minden nap, annak minden órájában, annak pedig minden percében belénk hasít, megnyit, megvizsgál, az elsőt utolsóvá és az utolsót elsővé teszi, megaláz és felmagasztal, megöl és megelevenít!

A történet szerint ott Sareptában abban a percben állt meg az özvegy előtt egy vándor, amikor ez az asszony már megbékélt az Úr reá vonatkozó ítéletével és elfogadta sorsát, hogy tudni illik azon a nap még eszik, majd pedig a fiával együtt meghal. Ebben a pillanatban kért tőle egy idegen vizet és kenyeret, majd pedig magának kérte az első falatot abból az utolsó kenyérből,

amit az utolsó marok lisztből és az utolsó csepp olajból készült elkészíteni az asszony. Ez a vándor akkor ezzel az ígérettel kérte az asszonyt:

- „Ne félj, menj el, és tégy úgy, amint mondtad. De előbb nekem süss abból (a maradék lisztből és olajból) egy kis lepényt, és hozd ide, magadnak és a fiadnak pedig csak azután süss. Mert azt mondja az ÚR, Izráel Istene, hogy sem a lisztesvéka nem ürül ki, sem a korsóból nem fogy el az olaj addig, amíg az ÚR esőt nem ad a föld színére!”

Az asszony elment, és az Úr szolgálja, az Illés beszéde szerint cselekedett. És evett ő is, az asszony és a háznépe is naponként (1Kir 17:13-15).” Így tudta meg a sareptai özvegy, „hogyan abban a vándorban maga Krisztus látogatta meg, mert annak a vándornak, aki történetesen éppen Illés próféta poros arca volt, mögüle mégiscsak maga az Úr tekintett rá. (...) Így szakadt el a földtől (...) a sareptai özvegy (...)!”³⁵⁹ Az örökkévaló Krisztussal együtt átment az akarat válságán, külsőleg talán ugyanaz maradt, de az akarata megváltozott, és utána már nem törődött azzal, hogy neki mibe kerül az Úr Igéjének való engedelmessége (Chambers, Oswald 1992, 39). Odaadta mindenét, amije volt. Isten előtt megüresítette önmagát erkölcsi értelemben mindentől, ami tulajdona volt, még attól is, ahogyan ő képzelte el az Isten akarata szerinti, és az Ő neki tetsző szolgálatot. Addig adott, amíg nem volt más, mint egy öntudatos lény – aztán ezt is odaadta. Ebben a harcban dőlt el az akarat birtoklásának kérdése az Isten előtt (Chambers, Oswald 1992, 233). A múlandó kenyér egyszerű odaadásával átadta Krisztusnak teljes önmagát, akaratát, minden nyomorúságát, éhségét, félelmét és reményét is, hogy az örök élet munkálkodhasson ő benne és az ő minden cselekedetében, legyen szó a hétköznapi kenyérfőzésről is akár. Istennek csak akkor van lehetősége a valódi, az isteni életnek a benned való kibontakoztatására, ha megtagadod önmagad. „Isten (Krisztusban szervesen) eggyé akar tenni önmagával, de nem teheti ezt meg addig, amíg nem vagy kész odaadni neki a magadhoz való jogodat.”³⁶⁰

Nos. Egyet kell értenünk Őze Sándorral, hogy az Istenben elrejtett (Kol 3:3) életünk, igaz keresztyénségünk ebből a világból nézve egy irracionális lét, a látható és láthatatlan világ késélnyi peremén. Krisztus Urunk senkire nem kényszeríti rá ezt a tanítványságot, Krisztuskövetést, ez teljesen önkéntes:

- „Ha valaki én hozzám jő, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fítestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. És valaki nem hordozza az ő keresztyét, és én utánam jő, nem lehet az én tanítványom (Luk 14:26-27).”
- „Ha (tehát) valaki jőni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét én értem, megtalálja azt (Máté 16:24-25).”

„Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk Üdvözítőül!” Fil 3, 20.

Nem tehetjük, hogy mi pusztán földi *eledelekből* vett energiáitól hajtva létezzünk, a régi és nem krisztusi élet törvény szerint éljünk, mert a Krisztusban a mennyek világához tartozunk már! Tanulnunk kell elszakadni a földtől, hogy mi feltámadt Krisztus Urunk bennünket átjáró ereje által éljünk, bármit is cselekszünk! Tehát akár együnk, akár igyunk, akármit cselekedjünk, mindent Isten dicsőségére tegyük (1Kor 10:31)! Ámen.

Onnan jön el ítélni élőket és holtakat, Krisztus átváltoztató munkája bennünk

Énekek: 50: 1; 3 és 8-9; 165: 1, 4-6; 68: 1-2 és 10.

Köszöntés: „Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon: Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését; Aki önmagát adta mi értünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jó cselekedetekre igyekezőt.” Tit 2:11-14

Alapige: 2Pét 3:1-15.

Az áldozócsütörtöki tanítványokkal amíg a mennyet fürkésszük, ahova Jézus Krisztus tőlünk általment, máris halljuk a teljes bensőnkben az újbóli megjelenésének és eljövételének boldog ígérését. Szentlélek által fölnézve tehát, mi már nem az eltávozó, szemünk előtt eltűnő Jézust keressük, hanem az értünk bármely pillanatba eljövő Isten Fiát, a Mindenhatót látjuk és érezzük. Minden Ige általi égbe tekintésünknek ez a lényege, az értünk eljövő Úr, ki azért jön, hogy halandó testünket halhatatlanná átváltoztatva az övéit magához vegye és az ő megjelenésének feltűnésével, valamint az Ő szájának leheletével megeméssze, és megsemmisítse a törvénytaposót, annak a követőivel együtt, a kezdettől fogva istenkáromlót, aki az Antikrisztus. Akkor minden egyértelmű és nyilvánvaló lesz. Akkor nyilvánvaló lesz, hogy Jézus Krisztus az Isten Egyszülöttje, a megdicsőült Messiás és a világ egyetlen teljhatalmú Ura, akit minden szem meglát, még azoké is, akik megölték őt. Isteni mindenhatósága és dicsősége elől akkor senki nem rejtőzhet el semmilyen hazugság mögé. Jön az Úr, hogy birtokába vegye mindazt, ami az Övé, mindent, ami egyedül Őt illet. Akkor ég és föld tudni fogja, hogy minden az Úr igéje szerint történt és történik, az ég és a föld elmúlnak, de az Úr beszéde megmarad és Istent dicsőítve hiánytalanul beteljesül. Ma mindezekből a világ még semmit nem lát.

Az emberiség számára az a küszöbön álló nagy üdvtörténeti esemény, ami életünk bármely pillanatában megtörténhet és megvalósulhat, az Isten Fia Messiás Jézus eljövele. Mért? Azért, mert a kijelentett üdvtörténeti események sorában már minden megtörtént, aminek meg kellett történnie és minden egészen pontosan úgy történik most is, ahogy annak az Úr igéjének alapján történnie kell.

A globális, rendkívüli méreteket öltött természeti pusztítások és a nyomunkban jövő nyomorúságok megtörténtek és folyamatosan történnek. Óceánok halnak ki, őserdők tűnnek el, állatfajok semmisülnek meg, és a sivatag foglalja el a hajdanán élő és zöld területeket.

A hittől való elszakadás, a nyomában jövő nagy lelki visszaesés, a szeretet meghidegülése körülöttünk és bennünk történik egyre félelmetesebb méreteket öltve.

Olyan időket és napokat élünk, amikor a megpróbált fenevad és az Antikrisztus bármely pillanatban néven nevezetten és láthatóan is megjelenhet. Az antikrisztusi gyűlölet-vallás már készen van a naplopó csöcselék követőivel együtt, hogy erőszakba és vérbe fojtsa a tőle különböző emberek milliárdjait, elsőnek a keresztyéneket, az Isten népét. Mindezzel együtt az Isten országa evangéliumát már az egész földön hirdetik, vagyis minden készen áll.

A világ nagy színpadjának minden kelléke a helyén áll, a darab szereplői már a színpalak mögött toporognak a függöny fölemelésének a jelére várva, hogy végre elkezdhessek a forgatókönyv szerinti utolsó előtti felvonás előadás eljátszását.

Miért jön vissza a megdicsőült Krisztus?

Az igazság Napját elhozni, az Ő népét hatalma szavával feltámasztani és az örök dicsőségbe magához vinni. Az angyalokkal és királyi széket kapott népével együtt embereket és angyalokat ítélni.

„Elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak és utána az ítélet” (Zsid 9, 27). Van ítélet és van ítélő Úr, Jézus Krisztus, aki most is ítél. Ma, itt és most az Isten jó kedve szerint a kegyelmét érvényesítve ítéli a bűnösöket, engem, téged, bennünket. Ma bűnbocsánatra és örök üdvösségre akarja ítélni az Ő választottjait. Ma az evangéliummal mindenkit kegyelme trónjához hív igazságos ítéletre. Nemcsak megmutatja, de a szívünkbe is írja az Ő helyettes áldozatát, hogy valaki hisz Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Aki tehát hiszi, hogy Krisztus az ő áldozatával elvette minden bűnét és kárhoztatását és őt üdvözítő Krisztusáról vallást tesz, üdvözl, nem megy a kárhozatra, hanem átment a halálból az életbe, aki viszont nem hisz, a kárhozatos halálban marad.

Hogyan történik ez?

Az Ige és Szentlélekisten munkája által, valamint a megjelenő Krisztus hatalma által, amiről Pál így tanít:

- „Nem szeretnénk, testvéreink, ha tudatlanok lennétek az elhunytak felől, és szomorkodnátok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhozza Jézus által, vele együtt. Azt pedig az Úr igéjével mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az Úr eljöveteleig, nem fogjuk megelőzni az elhunytakat. [[Jn 14,2-3](#) ; [1Kor 15,51-52](#)] Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk (1Thessz 4: 13-17).”

Az igazak gonoszoktól való elválasztása várva várt áldott ítélet, mert a gonoszság és hamisság uralma alatt az ártatlan Jézus látszik gonosztevőnek és az ártatlan vérrel bemocskolt terrorista Bar Abba látszik igaz embernek. Isten Fia második eljövetelel a pénzzel, erőszakkal és hazugsággal fenntartott látszatigazság örökre megsemmisül és úgy az igaz, ahogy a gonosz is elveszi méltó és örök jutalmát.

Urunknak ezzel a második eljövetelel nyilvánvaló lesz a két legelvitatottabb igazság, a halottak testben való feltámadása és a Krisztustest Anyaszentegyház elragadtatása. Az Úr napján sorrendben elsőnek azok támadnak fel, akik Krisztus testének tagjaiképpen a Krisztusban haltak meg. Ez egy jól látható hatalmas üdvesemény lesz. Ezt követően rögtön, azok, akik úgyszintén a krisztustest tagjai, de élnek, egyetlen szempillantás alatt átváltoznak és a feltámadt átváltoztatottakkal együtt Krisztussal a mennyekbe ragadtatnak el (Fil 3, 21; 1Kor 15, 51; Mt 24, 40-41). Ekkor kerül sor az üdvözültek „megjutalmazására” (2Kor 5, 9-10) és hívő életük megvizsgálására, (1 Kor 3, 10-15) mely tűz egyszerűen a szolgáló élet próbája, s

nem valamiféle tisztítótűz, amin keresztül bárki üdvösségre juthatna. Itt az üdvösség egyetlen útja a hangsúlyos, ez pedig a kulcsok hatalma, hogy az ember az evangélium hallásából üdvözüljön, kegyelemből hit által.

Az Úr ítéletének lesz egy második szakasza is, amiről maga Jézus tanít a Mt 24, 30 és a Mt 25, 31-46 és a Jel 20, 11-15 verseiben. Az Úr mindenki által látható eljövételével a halottak mind feltámadnak és minden nép, minden egyes ember ítélet végett a Krisztus trónja lé áll. Ez az ítélettétel könyvekből és a tetteik szerint fog történni, mely igazságszolgáltatás eredményeképpen némelyet az örök életre, mások az örök kárhozatra fognak menni. Ennek az ítélettételnek semmilyen mása részletébe most még nem vagyunk beavatva!

A Jelenések könyve szerint az Úr második megjelenését és a holtak általános feltámadását időben egy ezeréves közbevetés választja el egymástól, amely az Úr úgy nevezett ezeréves béke-királysága (Jel 20, 1-6). Ennek kiszínezéséről és minden vele kapcsolatos találgatástól azonban a kinyilatkoztatás számomra homályos volta miatt elállok, de a feltámadások kijelentett sorrendjéhez és azok lényegi tartalmához az Ige alapján ragaszkodom!

Megkérdeshetné most valaki, hogy az Apostoli Hitvallásban miért visszatérő téma a test feltámadása, hiszen az utolsó előtti tételben, az örök élet hite megvallása előtt még egyszer megvalljuk feltámadáshitünket, még hozzá a hústest feltámadását.

Magyarul: Hiszem (...) a test feltámadását; görögül: *σαρκος αναστασιν*³⁶¹; latinul: *carnis resurrectionem*.

Jogos a kérdésfelvetés, de mit értsünk e feltámadáson, ha hús és vér nem örökölheti az Isten örökkévaló országát?³⁶²

Nyilvánvaló, hogy nem azt a feltámasztást, amit a négy napja halott Lázár (Jn 11) történetén keresztül jól ismerünk! Egyszerűen és röviden csak azt, hogy már most Krisztusnak szentelt hústestünk van, és az mindenestől a Krisztus tulajdona, egyedül Őt illeti, s benne más most az Ő feltámadása erői működnek.³⁶³ Ez a test már most a Szentléleknek szánt élő templom egyenként és közösen is. A feltámadott Úr erejével életre keltett, azaz a feltámadásból részesült hústest azért van, hogy benne már most Krisztus éljen (Galata 2: 20). Ahogy az Isten Fia a Názáreti Jézusban járt a földön, úgy van jelen bennünk és általunk Krisztus a világon.

A 2Péter 3, 11 – 12 verseinek alapján szeretett Uram és Megváltom küszöbön álló és egyben világkorszakot lezáró megjelenését a gyülekezetem, a szeretteim és saját személyemre, azaz önmagamra nézve, szóval hitvallásunknak eme tételét a következőképpen ragadom meg.

A tiszta víz (H₂O) képe, mint metafora áll most előttem. Ennek a csodálatos és közönséges elemnek legalább három halmazállapotát ismerjük; a cseppfolyóst, a szilárdat és a légneműt. A halmazállapotok különféle fizikai behatásokra változhatnak, de ugyanaz a víz! Krisztusban újjáteremtett állapotunkat ehhez a metafora, - és példázat - béli tiszta vízhez hasonítom. Ahogy a víz a csökkenő hő hatására egy adott, egészen pontos hőmérsékleti fokon áttetsző csodálatos hatszögű jégkristállyá változik, vagy emelkedő hőfokon gázneművé válik, éppen így, valahogyan ehhez hasonlóan a mi Krisztusból részesült életünk is az időnek egy adott pontján az Úr teremő szavára a Krisztus hasonlatossága szerinti mennyei testté változik át! Figyelem, Krisztus Urunk mondta!

- „Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik: Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne (Ján 4:13-14). (...) Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! [[3Móz 23,36](#) ; [Jel 21,17](#)] Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek. [[Ézs 58,11](#)] Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem

adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg. [[Jn 14,16-17](#) ; [16,7](#) ; [2Kor 3,17](#)]”Jn 7: 37-39.

Krisztus Urunk Igéje szerint igenis lehetséges, hogy azzá a kútforrássá és forrássá legyünk, akikben az örök élet víz fakad fel szüntelenül. Amennyiben tehát e több, mint metafora kedvéért *ez az örök életre felfakadó tiszta víz vagyunk*, amelyik az Úr szavával való átváltoztatása során már abban teremtfői folyamatban van, amelyben nem tudjuk, hogy mikor, de bármely pillanatban megtörténhet akár a kristályosodása, vagy akár a légneművé válása, vagyis a várva várt nagy halmazállapotváltása (értse alatta a mennyei testben való feltámadást), akkor ebben az újjáteremtői folyamatban nem az idő a legfontosabb tényező, hanem a *víz tisztasága*. És pontosan ez az, amit maga Péter apostol is a lelkünkre köt. Ezt kérdezi tehát:

- „Mivelhogy azért mindezek felbomlanak [[λύω](#) (lűó)]³⁶⁴, milyeneknek kell lennetek nektek szent életben és kegyességben?” 2Pét 3:11.

A milyeneknek kell lennetek kérdésre az ószövetségi Szentírás válasza a Dániel 3: 19- 29 verseiben így szól:

„Ekkor Nebukadneccart úgy elöntötte a harag Sadrak, Mésak és Abéd-Negó miatt, hogy még az arca is eltorzult. Meghagyta, hogy hétszerte jobban fűtsék be a kemencét, mint ahogyan be szokták fűteni. Azután megparancsolta hadserege legerősebb vitézeinek, hogy kötözzék meg Sadrakot, Mésakot és Abéd-Negót, és dobják be őket az izzó tüzes kemencébe. Megkötözték tehát ezeket a férfiakat, és úgy, ahogy fel voltak öltözve, nadrágostul, alsóruhástul és süvegestül, bedobták őket az izzó tüzes kemencébe. Mivel a király szigorú parancsára a kemencét a szokottnál is jobban befűtötték, a lángoló tűz megölte azokat az embereket, akik Sadrakot, Mésakot és Abéd-Negót odahurcolták. A három férfi, Sadrak, Mésak és Abéd-Negó pedig megkötözve az izzó tüzes kemencébe esett. Nebukadneccar király azonban megdöbben, sietve fölkel, és ezt kérdezte udvari embereitől:

- Nem három férfit dobtunk megkötözve a tűzbe? Azok így válaszoltak a királynak:
- Valóban úgy van, ó, király! Ő azonban így szólt:
- Én mégis négy férfit látok szabadon járni a tűzben, és nincs rajtuk semmi sérülés. A negyedik pedig olyannak látszik, mint valami isten. [[Ézs 43,2](#)] Ekkor Nebukadneccar király odament az izzó tüzes kemence ajtajához, és így szólt:
- Sadrak, Mésak és Abéd-Negó, szolgálai a felséges Istennek! Gyertek ki, jöjjetek ide! Sadrak, Mésak és Abéd-Negó pedig kijött a tűzből. Az összegyűlt kormányzók, előljárók, helytartók és a király udvari emberei pedig látták, hogy ezeknek a férfiaknak semmit sem ártott a tűz, a hajuk szála sem perzselődött meg, a ruhájuk sem égett meg, sőt még a füst szaga sem járta át őket. [[Zsid 11,34](#)] Nebukadneccar ekkor így szólt:
- Áldott legyen Sadrak, Mésak és Abéd-Negó Istene, mert elküldte az angyalát, és kiszabadította szolgálait, akik benne bíztak. Még a király parancsát is megszegték, és kockára tették az életüket, de a maguk Istenén kívül nem tiszteltek egy istent sem, és nem hódoltak előttük. [[Dán 6,23](#)] Megparancsolom azért, hogy aki nem tiszteli Sadrak, Mésak és Abéd-Negó Istenét, azt vágják darabokra, bármilyen nyelvű népből vagy nemzetből való is legyen, házáat pedig tegyék szemétdombbá! Mert nincs más isten, aki így meg tud szabadítani. [[Ézs 46,5-13](#) ; [Dán 6,28](#)]”

A Sadrakot, Mésakot és Abéd-Negóéhoz hasonló átváltásunknak és megtisztításunknak most kell végbemennie Szentlélekisten bennünk való személyes munkája által! Urunk minden istentiszteleti alkalommal Igéje és Szentlelke által éppen ezt az átváltoztató, megtisztító és megszentelő munkáját végzi. Ő mondja:

- „Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem és én is tibennetek!” Ján 15:3-4

Az Úr mindenkori népe az örök Ige által változik meg, alakul át és tisztul meg. Az Ige hallatán a halál állapotában lévő emberek az élet állapotába vitetnek át (Ján 5:24-25). Az Ige hallatán emberek gyógyulnak meg és kelnek új életre. Ragaszkodjunk ehhez; felelősek vagyunk megtisztulásunkért, egészségünkért és Krisztustól kapott új életünkért!

Az Úr imájával, amikor az Isten uralmának eljöveteleért könyörgünk, egyben siettetve (2Péter 3, 12) is azt, akkor azzal egyidőben azt is kérjük, hogy ez az eljövétel találjon bennünket tisztáknak, szenteknek és alkalmasoknak Szent Urunk fogadására.

Az istentisztelet nem fodrászat, se manikűr-pedikűr, vagy smink szalon! Ide nem sminkelődni jövünk, hanem sejt és atomi szintig megtisztulni és átalakulni, örök életre buzgó forrássá, azaz hogy krisztusivá válni, a teremő Ige által átváltozni!

Ez az átváltozás fizikailag is megtörténik! Isten Igéje átrendezi a sejtjeinket. Ezért mondunk Igét az eledel fölött, kérünk áldást az Isten ajándékaira és szereteteinkre, mert a hittel kimondott Ige és imádság elhat a sejtjeink atomszerkezetének mélységéig és ott fejt ki életadó hatását. „Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. És nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk (Zsid 4:12-13).”

Ennek az átalakulásnak a valóságát szemléljük Krisztus Urunknak abban az átváltozásában [[μεταμορφώω](#) (metamorphoó)], ami a megdicsőülés hegyén történt a Simon Péter, Jakab és János jelenlétében (Mt 17: 1-8; Mk 9: 2-8; Lk 9: 28-36). Akkor és ott azon a hegyen csak maga Jézus változott át és a tanítványok mindent kívülálló külső megfigyelőkként szemléltek. Az Úr dicsőséges megjelenése napján viszont már az Úr mindenkori tanítványai, az Isten szent népe fog e megdicsőüléshez hasonló átváltozással átlényegülni, amikor az Úr szavára a romolhatatlan örökre elnyeli a romlandót (1Kor 15:42-55; 1Thess 4:13-18).

10. ábra Dr. Masauru Emoto az alternatív gyógytudományok japán doktora

A neten kering a víz információtároló tulajdonságáról egy önmagáért beszélő kísérlet eredményeiről szóló tudósítás. **Masaru Emoto** a tiszta vizet többek közt gyönyörű zene hatására tette ki, miközben ezt a vizet lefagyasztotta. Ennek a víznek kristályszerkezete egy

csodálatos, harmonikus, szabályos hatszöget alkotó festményi kép lett. Ha viszont heavy metal környezetében tette vele ugyanazt, akkor annak megfagyott kristálmolekulái roncsoltak lettek.³⁶⁵ Emoto a víz információtároló képességét egy új a mágneses rezonancia módszerével kezdte vizsgálni. Az új eszköz, a mágneses rezonanciaanalizáló (MRA) készülék, láthatóvá teszi az emberi szem számára a különféle energiáknak kitett és megvizsgált anyagokban történő változásokat. Ennek a tudományos, azaz megismételhető eljárásának köszönhetően az anyagi, és nem anyagi jelenségek – gondolatok, szavak, zene, globális események – vízre gyakorolt hatása egyaránt megjeleníthető és dokumentálható.”

Ugyanezzel a módszerrel megvizsgálta a nagyvárosok, metropoliszok ivóvizét. Tokió ivóvizé a hozzáadott nagymennyiségű klór miatt már egyáltalán nem tud kristályszerkezetbe összeállni. Szervezetünknek rendkívüli energiájába kerül ezt a vizet a maga számára hasznossá tenni, ha elfogyasztanánk.

Egy másik kísérletben budhista szerzetesekkel körláncot fontak egy kicsi, de nagyon szennyezett városi tavacska körül és másfél órán keresztül imádkoztak felette, hogy vize „meggyógyuljon”. Vettek előtte és utána is mintát. Az eredmény elképesztő volt. Az ima hatására a tó vize csodálatos kristályszerkezetűvé lett. Emoto kísérleteinek eredményeképpen megállapítást nyert, hogy a jó minőségű (tiszt) vízben, vagy az ima megszentelő hatásának kitett vízben a jégkristályok szép és igen összetett rácsszerkezet szerint alakulnak ki, szemben a rossz minőségű vízzel, amelyben nehezebben, vagy már egyáltalán nem alakul ki szabályos kristályszerkezet. Nagyvárosi vizeinknek bizony gyógyulásra, azaz megtisztulásra van szüksége, hogy ismét élethordozóvá legyenek!

Amikor tehát a nyelveddel az Apostoli Hitvallással azt mondd, hogy eljön a mindenható Atya Isten jobbjáról az Isten Fia Jézus ítélni élőket és holtakat, akkor ez alól nem vonhatod ki magadat, sőt szívedben, lelkedben és teljes embervoltodban tudnod és érezned kell az Ő téged megtisztító jelenlétének örök valóságát és szükségességét, amely megváltozást tehát neked is akarnod, sőt kérned is kell. Az örökkévaló Ige viszont nemcsak az Úr eljövetelekor alakít majd át, hanem már most is pontosan ezt munkálja!

Hitvallásunknak tehát ezt a tételét is csak Urunk lábaihoz borulva hódoló imádattal, következetesen és felelősségteljesen mondhatjuk, de egyben boldog reménységünk és bizonyosságunk örök hálájával is. Ámen.

Áldás: „Mert igazságos dolog az az Isten előtt, hogy szorongattatással fizessen azoknak, akik titeket szorongatnak. Nektek pedig, akik szorongattatok, nyugodalommal mivelünk együtt, amikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalaival, tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának. Akik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az ő hatalmának dicsőségétől, amikor eljő majd, hogy megdicsőíttessék az ő szentjeiben, és csodáltassék mindazokban, akik hisznek (...)” 2Thess 1:6-10.

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, melyet megád nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” 2Tim 4:7-8.

Hiszek Szentlélekben

Krisztus Urunk számára való elkészíttetésünk története

Köszöntés: „Ugyanis segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.” Róma 8: 26

Énekek: 372: 1; 2-3 és 5-6; 377; 165: 1,4,6; 436; 440.

Bibliaolvasás: ApCel 2: 1-12.

Alapige: Jézus az úttól elfáradva leült a forrásnál; az idő délfelé járt. Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá:

- Adj innom! Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek. A samáriai asszony ezt mondta:
- Hogyan? Te zsidó létedre tőlem kérsz inni, mikor én samáriai vagyok? Mert a zsidók nem érintkeztek a samáriaiakkal. [[Ezsd 4,1-3](#)] Jézus így válaszolt:
- Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! – te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet. [[Jn 7,37-38](#) ; [Jel 21,6](#)] Az asszony így szólt hozzá:
- Uram, merítőedényed sincs, a kút is mély, honnan vennéd az élő vizet? Talán nagyobb vagy te atyánknál, Jákóbnál, aki ezt a kutat adta nekünk, és aki maga is ebből ivott, sőt fiai és jószágai is? Jézus így válaszolt neki:
- Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne. [[Jn 7,37-39](#) ; [Ézs 49,10](#) ; [55,1](#)] Az asszony erre ezt mondta:
- Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni. János 4: 6 – 15.

Az Apostoli Hitvallás jobb megértéséért elkezdett sorozatunkban elérkeztünk a „hiszek Szentlélekben” tétel megvallásához.

„Pünkösdkor, a Szentlélek kitöltetésekor, azaz akkor, amikor a tanítványokat betöltötte a Szentlélek, történt valami, ami a történettudomány eszközeivel eléggé nehezen magyarázható. ugyanis nincs magyarázat arra, hogy a Jézus nélkül maradt tanítványok kicsiny és csüggedt seregéből miként született meg az a világot formáló és átformáló történelmi jelenség, amelyet egyháznak hívunk. A mi hitünk szerint ez a Szentlélek munkája.

Nem a tanítványok „találták ki” az egyházat, hanem a tanítványokkal történt valami, ami arra készítette őket, hogy beszéljenek a megfeszített, meghalt és feltámadott Jézus Krisztusról. Erre az tette őket képessé, hogy közösségben maradtak azzal a Jézussal, akit ismertek, akit hallgattak, akit láttak és megtapasztaltak, de aki mégis, a mennybemenetele után visszament az Ő Atyjához, vagyis elhagyta az ember földi világát, de azt ígérte, hogy újra eljön. A Vele való közösséget Szentlélek tette lehetővé. A Szentlélek nem az emberi Lélek, ezért mondhatjuk azt, hogy az Istennel való közösség nem az ember belső érzésvilágának a kivetítése, hanem pont ellenkezőleg, Isten az, aki behatol az ember szívébe, és képessé teszi az embert az Istennel való közösségre lépésre.”³⁶⁶

A János evangéliumából vett alapigénk, a történetrészlet, amit hallottunk, Szentlélek Isten bennünk való munkájáról szól. Történetesen, ha találomra és hirtelen megkérdeznének valakit Szentlélekisten felől, lehet, hogy még magunk is nehezen tudnánk beszámolni arról, mit is értünk azon, amikor ezt mondjuk: „Hiszek Szentlélekben.”

A csoda az, amikor maga Szentlélek szól és cselekszik, mert ha történetesen csak mi beszélünk Róla, az vajmi keveset ér. A Jákob kutjánál megtörtént találkozás úgy végződött, hogy az a bizonyos élő vízforrás feltört annak az asszonynak a szívéből is, teljesen megváltoztatva az ő életét. Abban a történetben a mindent megváltoztató Szentlélek az élő víz metaforájaként volt jelen. Szentlélekisten jelképe viszont nemcsak a víz, hanem a szél és a tűz is, ahogy ezt a pünkösdi történetéből (ApCel 2: 1-12) is hallottuk.

Valamikor a tizenkilencedik században, amikor még gázlámpások világították meg a tereket egy jól öltözött ember egy dohányáruda előtt várakozott. Reggel pontosan negyed kilenckor, amikor megnyitott az üzlet belépett ez az aktatáskás idősebb férfi a boltba. Elővett a zsebéből egy csomag cigarettát, abból egy szálat a szájába tett és a benti falon égő gázlámpához lépve rágyújtott. Pontosán így tett másnap, majd utána is, míg egy nap a dohányárus megelégedte és megkérdezte:

- Uram! Mit óhajt? Mire ő, teljes nyugalommal kijelentette:
- Köszönöm, semmit, csak egy kis tüzet” ...

Sok ehhez az úri emberhez hasonló „kuncsaftja” van korunk egyházának, akik csak azért jönnek, hogy egy kis, de igazán csak egy kicsi lángocskát csenjenek maguknak, semmi mást. Létrehozták, kialakult és előállt a „csak egy kis lángocskára igényű ember”.

Karácsony, húsvét, a pünkösdi környéki anyáknapi, csíksomlyói zárándoklat és búcsú, szóval minden ünnepünknek és istentiszteletünknek van egy olyan halovány kis lángocskája, ami éppencsak meggyújtana egy képzeletbeli cigarettát, és sok esetben annyit is tart, ameddig egy hamvaiba hulló cigaretta.

Az a századbeli dohányárus bátran rákérdezett erre a magaviseletre és kifejezte nemtetszését, ugyanis ő dohányt szeretett volna eladni.

A mai papi és lelkipásztori trafikosok viszont a Gazdájuk üzletét rontva lángocskákkal rakják tele a „boltot”, hogy sokan jöjjenek a lángocskákhoz, mintha az emberek éjjeli lepkék lennének, akiket egy kis fénnel odacsahalhatnak, mert mindössze ennyi a cél; egy kis áhítatos hangulat, ami aligha tart tovább, mint egy levegőbe fújt füstkarika. Valószínű, hogy csupán azért a kis lángocskáért a dohánybolt Gazdája nem fogja a biztos csőd felé zuhanó üzletét fönntartani, mert ő továbbra is dohánynal szeretne kereskedni.

Noha a pünkösdi történetben is kettős lángnyelvek jelentek meg, a Krisztustest anyaszentegyház, a gyülekezet, mint hely és benne, annak ünnepei, istentiszteletei, közösségi alkalmak még sem öngyújtónyi, vagy gyufányi lángocskák, hanem az egyház bizonyos vasércet megolvasztó tűznek való kohó.

Hitvallásunk a Szentlélek munkájához sorolja a Messiás Jézus gyülekezetét, az Anyaszentegyházat. Egyház csak ott van, ahol Szentlélekisten munkálkodik és csak addig van, ameddig Ő munkálkodik! Ő nyilvánul meg a földi, látható egyházban, ami azt jelenti, hogy nemcsak a szó szoros értelmében vett mennyei életre készít fel, hanem arra az egyháztörténetre is, ami Krisztus Urunk eljöveteleig tart. Szentlélekistennek nagyon sok mennyei, köztes, azaz földi-mennyei és csupán e földi életre szóló ajándéka van, nekünk pedig csakis eme kegyelmi ajándékai sokasága által lehet kiteljesedett, boldog emberi életünk, itt és most, a szentek közösségében.

Most tehát még van gyülekezet, de nem mindig lesz ez így, és ez vonatkozik egészen konkrétan erre a vörösberényi gyülekezetre is. A világon már sok helyen megszűnt és teljesen eltűnt a gyülekezet. Eljön a nap, és sokkal hamarabb, mint azt gondolnánk, hogy Krisztus az Ő megjelenésével magához veszi a Földről az Ő Anyaszentegyházat, és arra a napra, órára, percre és pillanatra mindennek készen kell lennie (Fil 1:6; 9-11; Ef 4:30)! Erős ígéretünk van, hogy ez a mű arra az órára tökéletesen készen lesz!

Isten ehhez a munkához megfelelő eszközöket használ. Ahogy nem pecabottal megyünk bálnavadászatra, hasonlóképpen nem egy kis szuvenir öngyújtó lángocskájával olvasztunk vasércet!

A múlt vasárnap is elhangzott már, és most újból elmondom, hogy „az istentisztelet nem (...) smink szalon! Ide nem sminkelődni jövünk, hanem sejt és atomi szintig megtisztulni és átalakulni, (...) krisztusivá válni, a teremtő Ige által teljesen átváltozni! Ő azt akarja, hogy Krisztus isteni, vagy Isten krisztusi szíve „benned dobogjon, hogy Isten szívverése, Krisztus életének pulzusa benned lüktessen. A tagjaidban, az agysejtjeidben, a véredben, a tekintetedben, a szavaidban, a cselekedeteidben!”³⁶⁷

Sokan eljönnek és megtapasztalják az Ige és Szentlélek megtisztító és megváltoztató munkáját. Kijönnek és elmondják, hogy „könnyebbnek érzem magam.” Ez nem képzelet, ez valóság, mert így hat bennünk az Isten Igéje. Ilyennek érezzük magunkat egy jó fürdő vagy a pihentető wellness napok után, mert valami sejt és atomi szintig átjár bennünket. De aztán elmennek és sokan hamar elfelejtik, hogy mennyire jó volt Jézus Krisztus jelenlétében lenni, és nem jönnek vissza megtisztulni, megújulni, ízletes mennyei eledellel és itallal betelni, Istentől életerőt venni. Ez nem bölcs döntés és nem okos élet.

Ez a bennünket Krisztushoz organikusan odakapcsoló átváltozás tehát fizikailag is megtörténik éppen úgy, mint a kohóban izzó vasérc esetében! Isten, kinek egyik lényegi megnyilvánulása a tűz (Zsid 12:29; Zsolt 97:3 és 5; Én 8:6; Ézs 66:15-16; Jel 15:2), Igéje és Szentlelke által behatol bonyolult lényünknek minden részébe (Zsidók 4, 12), a gondolatainkba, érzéseinkbe, szívünkbe, lelkünkbe, áthat és átjár mindent, mint vasat a tűz. Isten Igéje átrendezi a sejtjeinket és teljes atomszerkezetünket, így tesz alakíthatóvá és formálhatóvá bennünket. Keresztységünk egésze ezért istentisztelet és nem vallás. Ezért mondunk Igét az eledel fölött, kérünk áldást az Isten ajándékaira és szereteteinkre, mert a hittel kimondott Ige és imádság elhat a sejtjeink atomszerkezetének mélységéig és ott, létünk forrásánál fejt ki életadó hatását.

A samáriai asszony történetében sokáig úgy tűnt, hogy mindent az asszony irányít. Őt férjét, sőt a hatodikat is, mintha ő irányította volna őket saját magával együtt. De egy nap szembe találta magát a fájdalmas férfiával (Ézs 53:3), a Megváltó Jézussal, és akkor, az Ő benne és Ő általa megnyilvánuló szeretett életerőterében, ha úgy tetszik az Ő vele való közösség kohójában minden megváltozott! „(...) mert erős a szeretet, mint a halál, kemény, mint a sír a buzgó szerelem; lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai.” Én 8:6. Isten irántunk való és egyszülött Fiában kinyilvánított szerelmének nem lehet ellene állnunk, legalább is nekünk, akiket Ő magának választott ki erre az örök szeretetre.

Ő hozzá, a samáriai asszonyhoz hasonlóan magunk is, a kis lángocskával mi bánunk el, azt teszünk vele, amit csak akarunk, mert mi uraljuk azt, de a kohó erejű nagy tűz, Istennek ellenállhatatlan szerelme, az bizony bennünket változtat meg és alakít át, és pontosan ilyen a Szentlélekistennel való közösség, amely egyben Jézus Krisztussal és mennyei Atyánkkal való közösség is.

Nem hiába mondja az Ige, hogy „azért nem állhatnak meg a gonoszok az ítéletben; sem a bűnösök az igazak gyülekezetében. Mert tudja az Úr az igazak útját; a gonoszok útja pedig elvész (Zsolt 1:5-6).” Talán pusztá hatáskeltésként írta volna le Lukács a Cselekedetekről szóló könyvében azt, hogy az emberek látva a pünkösdi utáni jeruzsálemi gyülekezet életét, „félelem támadt minden lélekben?” (ApCsel 2: 43) Nem!

Lukács a mindeneket a tűz lényegévé átalakító kohó, vagyis Szentlélek erejéről beszél itt! Szentlélekisten szétszórja a bűnösöket, mint a pelyvát a szél (Zsolt 1: 4), ugyanakkor az aranyat és ezüstöt megtisztítja (Mal 3:3a), mint azt a tűz lángja teszi. A tűz eléget minden pelyvát (Máté 3:12) szemetet és salakot (1Kor 3:13-15), hogy csak a szín tiszta arany és ezüst maradjon!

Sokan most úgy képzelik, hogy az Isten tüze olyan, mint a napjainkban éppen kitörő Kilauea vulkán, mely fortyogó és tüzes lávával borítja környékét Hawaii szigetén. Olyan is meg nem is. Az ítélet napján bizonyosan olyan lesz, de most a kegyelem alkalmas idején bennünk végzi átlényegítő munkáját.

János apostol beszámolójából már hallottuk, hogy Szentlélek úgy válik eggyé velünk, mint a szomjat oltó víz a vérünkkel (Ján 7:38). A Példabeszédek könyve és Jeremiás próféta többek közt ezt mondja az Isten evangéliumáról és Igéjéről:

- „A szemek világa megvidámítja a szívet; a jó hír megerősíti a csontokat” (Péld 15:30).
- „(...) A szelíd beszéd megtöri a csontot” (Péld 25:15).
- „A magasságból tüzet bocsátott csontjaimba, és az hatalmaskodik bennük (...)” JSir 1:13.
- „(...) Mert az Úr szava (...) mintha égő tűz volna szívemben, az én csontjaimba rekesztetve, és erőlködöm, hogy elviseljem azt, de nem tehetem.” Jeremiás 20: 8 – 9.

Krisztus azért küldte el nekünk Szentlélekistent, hogy mindenestől fogva Ő készítse el bennünket az Isten Fia Messiás Jézus Vőlegény számára, mi pedig ezt kibírhatalanul, belehalva és belesemmisülve is kibírjuk! Ennél mélyebb, bensőségesebb, mindent átfogó, átható és átalakító átlényegítő életközösség nem képzelhető el, mint az, hogy egy test vagyunk az Örökkévaló Krisztussal. Felette nagy titok ez (Ef 5:32)!

Minden önmagára adó menyasszonyt felkészítenek a vőlegénye számára. Tejben vajban fürdetik, hetekig szépítik. Minden ékességét személyesen reá szabják, hozzájuk, kettejükhöz igazítják. Szorgos kezek sokasága fonja és díszíti a menyasszony haját, szépíti az arcát, csinosítja és öltözteti a testét. Nem a menyasszony teszi mindezt önmagával, ahogy a vőlegény sem, ők egymás számára készítetnek el!³⁶⁸

Sokkalta inkább van ez így Krisztussal és a számára elkészülő menyasszonnyal.³⁶⁹ A mi mennyei Vőlegényünk Jézus Krisztus, aki az evangéliumok szerint saját szemünk láttára készített el a számunkra, de mi is az Ő számára! Elkészítettetésünknek ezt a történetét imádkozzuk az Apostoli Hitvallás megvallásával!

Egyedül Szentlélek ismeri a Fiúisten Vőlegényt, mert a Lélek mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is (1Kor 2:10), és egyedül Szentlélekisten tudja, hogy kik is vagyunk valójában mi, külön-külön és együtt is, mert csak Ő ismer igazán bennünket, aki által megteremtettünk, Krisztus válságával pedig újjáteremtettünk.

Krisztussal való egybeszerkesztetésünk tervrajza, mint teljhatalommal bíró Szervezőnek és Lebonyolítónak, Szentlélekisten kezében van, mindenről kizárólag Ő rendelkezik, míg Isten legdicsőségesebb műve a Krisztussal egy test anyaszentegyház teljesen el nem készül! Nem mi találjuk ki, hogy hol van a helyünk ebben a nagy építményben, Ő készít el és Ő állít mindeneket, kit-kit a maga helyére, a Szentlélek számára épített templomban, a Krisztustest élő gyülekezetében. Az Apostoli Hitvallás megvallásával tehát valójában a Vőlegény menyasszony és a menyasszony Vőlegény számára való elkészítésének történetét mondjuk el, a Messiás Jézus számunkra és a mi Isten Fia számára való elkészítettetésünk történetét! (Vö. Róma 8: 29a versével!)

Amikor tehát ezt mondom, hogy „hiszek Szentlélekben”, akkor legyen ez egy nagy merész kitarulkozó, Szentháromság egy igaz Istennek megnyíló mozdulatom! Isten háromszor szent nevének ez a segítségül hívása annyit jelent, hogy nemcsak azt hiszem és vallom, hogy engem Ő teremtett és váltott meg Krisztus által, de azt is hiszem, sőt bizonyos vagyok, hogy most is teljesen körölnéz engem (Zsolt 139), megvizsgál, áthat és átjár és szüntelenül azon dolgozik, hogy elkészítsen engem is örökkévaló Uram és Istenem számára, a boldog, dicsőséges és a már most elkezdődő örökkévalóságra. S mivel tudom, hogy bennem is pontosan ezt a munkáját

végzi, ezért megbízom benne és szüntelenül kérem is, hogy töltsön be engem és tegyen hasznossá az Isten dicsősége számára, valamint a saját és sokak üdvösségére is. Igen ezt jelenti az, hogy „Hiszek, azaz, hogy bízom Szentlélekben!” Ámen.

Áldás: „Azt pedig tudjuk, hogy akik istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott. Mert akiket eleve kiválasztott, azokat eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez (...).” Róma 8: 28-29a. „Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek (ezt a) jó munkát, elvégzi Krisztus Jézus (megjelenése, azaz eljövetele) napjára!” Filippi 1: 6.

Hiszem az egyetemese anyaszentegyházat, a szentek közösségét

Énekek: 42: 1; 229: 1-3, 392: 1-5; 395: 1- 3.

Alapige: „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.” 1Kor 12, 13.

Mottó:

Noha a hit valóban személyes ügy, belső történet, mégis, azáltal, hogy Isten mindenki felé nyitott, s mindenkivel akarja közölni önmagát, az Ő önközlése közösséget formál ember és ember között is. Ez az Egyház. A Jézus Krisztussal való közösség az embert kiemeli az otthontalanság, a halandóság, a mulandóság és hiábavalóság világából, s a feltámadott Jézus Krisztusban az örökkévalóság részévé teszi. Az egyház, a gyülekezetek jelenléte mögött nem emberi erőfeszítés áll, hanem magának Istennek az objektív, emberektől független léte.

Ezt fejezi ki az apostoli Hitvallásnak az a mondata, hogy „hiszem az egyetemes anyaszentegyházat, a szentek közösségét...” A szentek közössége élők és holtak (értsd alatta az üdvözült élőket, akik már az Úrnál a mennyekben vannak) közössége: folytonos részvétel mindazok életében, akik előttünk jártak a hitben. Ezért lehet ez a kiállítás is nem csak a múlt bemutatása, hanem bizonyágtétel a hit történelmi időket is átívelő folytonosságáról. Az egyház annak a jele, hogy az ember otthon lehet az örökkévalóságban.³⁷⁰

Az Apostoli Hitvallásról szóló sorozatunkban elérkeztünk az anyaszentegyház megvallásához. Az egyházat és a szentek közösségét nem látjuk, hanem hisszük, mert a globális, a téridőn, a történelmen és korszakokon keresztül láncszemenként egybefonódó egyetemes egyház léte és egysége első sorban nem vizuális, hanem lelki, spirituális valóság.

Közel 30 évvel az egyházüldöző szocialista rendszer után azt tapasztaljuk, hogy a világban az egyik legrokonszenvtelenebb, sőt egyenes gyűlölt szó éppen az egyház. Ma, amikor az általános emberi közösségek, család, rokonság, nép és nemzet a bűn bennük munkálkodó mindent szétrobbantó ereje miatt már abban az állapotban van, hogy teljesen tönkremegy és eltűnik, akkor magának az egyház szónak nincs jó hangzása mert a Messiás Jézustól számított két évezredes története során minden hozzátapadt, ami soha nem volt egyház és ma sem az.

Az egyház ugyanis nem az a világban pozícióját elvesztett szervezet, amely például a középkorban királyokat emelt trónra, vagy lökött le onnan. Az egyház nem az a bizonyos ideje múlt anakronisztikus intézmény, amely az emberek egyre csökkenő vallási szükségleteinek kielégítésére hoztak létre. Az egyház nem valami karitatív célokat kiszolgáló organizáció, alapítvány. Nem az erkölcs nemesítésért létrehozott iskola, vagy kiképzőtábor, és nem a vallási szórakoztató ipar Hollywoodnak megfelelő alternatív mása, a tudatipar nagy világra szóló vállalkozása. Az egyház nem a papi hierarchia belterjes cinkos baráti társasága, a gyarló emberek nagyon kirívó hibájával.

Az egyházlét valójában a Krisztusban elrejtett létállapot, ezért fogalmazunk így, hogy hiszem az egyházat. Az anyaszentegyházat, annak legapróbb és legjelentéktelenebb részéig mindenestől Szentlélekisten munkálja, tehát nem emberi tevékenység eredménye, hanem Isten személyes műve, ami velünk és bennünk most is történik.

Az egyházlét a teremtés legnagyobb csodája, aminek lényege az, hogy az Isten családjához tartozunk. Az egyházlét közösség Istennel és egymással!

S mivel az egyház nem a derék emberek egybegyűlt tömege, hanem olyan bűnösöké, akik Jézushoz fordulnak segítségért, szabadulásért, erőért, kegyelemért és életért, ezért az Istennel való eme közösségünk alapja a Jézus Krisztusra való rászorulásunkban van. Mindnyájan kegyelemre szorultak vagyunk és számunkra a kegyelem az Atya jobbján uralkodó Jézus Krisztus.

A gyülekezet, görögül ekklezsia, azaz a kihívottak, akik nemcsak az Isten által e világból való kihívottak³⁷¹ közössége, hanem ugyanakkor a kegyelemre szorult befogadottaké is. Fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott benneteket Isten dicsőségére (Róma 15, 7)!

Hova fogadott be a mi Urunk, és hova kell egymást befogadnunk? Az Atyai ház közösségébe!

1. Urunk a mennyei Atyjával való közösségbe fogadott be, hogy akarata szerint egy szívvel, egy szájjal dicsőítsük a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját, aki e befogadás, azaz a váltság által saját mennyei Atyánkká lett. (Róma 15: 6)
2. Az önmagával való örök közösségre hívott el és fogadott be, ahogy erről a korinthusi levélben szól:
 - „Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre (1Kor 1, 9).
3. Ugyanakkor a szentek, vagyis az egymással való közösségébe is befogadtattunk, amiről a Zsidókhoz írt levél ezt mondja:
 - „Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, akik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírájához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, és az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek véréhez (...).” Zsid 12:22-24.

Ahol atya, sőt mennyei Atya van, ott otthon és család van, s benne atya-fiúi és testvéri³⁷² közösség is van!

Milyen az Isten-atyánkkal való közösség? Krisztus Urunk ezt mondja:

- „Azon a napon az én nevemben kértek, és nem mondom nektek, hogy én kérem majd az Atyát értetek, mert maga az Atya szeret titeket (...).” Jn 16: 26-27a.

"Azon a napon az én nevemben kértek", azaz az én természetem szerint. Nem "varázsige lesz a nevem nektek", hanem "olyan bizalmas lesz a kapcsolatunk, hogy egészen eggyé váltok velem". "Az a nap" - nem egy valamikor bekövetkező napot jelent, hanem azt a napot, ami itt van és most van! "Maga az Atya szeret titeket" - az egyesülés (tehát) teljes és tökéletes. Jézus feltámadásának és mennybemenetelének ereje és az elküldött Szentlélek az Atyával olyan kapcsolatba emelhet, hogy Isten tökéletes, szuverén akaratával egyet akarunk - szabad választásunkból -, mint ahogyan Jézus is egy volt vele. Mint ahogyan Ő ismerte az Atya szívét és gondolatát, úgy emel fel minket is a Szentlélek keresztsége által azokra a mennyei helyekre ahol kijelentheti nekünk Isten tanácsait. Ebben a csodálatos helyzetben - amelybe Jézus Krisztus helyezett - imádkozhatunk Istenhez az Ő nevében, az Ő természete szerint, amit a Szentlélek ajándékozott nekünk, és Jézus Krisztus ezt mondja: "Amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek". "Amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben..." (Jn 17: 23. v.). "Azon a napon" zavartalan lesz a kapcsolat Isten és a szent között. Éppúgy, mint ahogy Jézus tisztán állt az Atya jelenlétében, úgy minket is bele emelhet ebbe a kapcsolatba a Szentlélek keresztségének hatalmas erejével, "hogyan egyek legyenek, mint mi (Jn 17,11)." ³⁷³

Egyedül csak ebben a közösségben és családban szűnhet meg minden nyugtalanságunk és idegenségünk, mert bizony mi Ádamból eredendően idegenek³⁷⁴ vagyunk nemcsak a földön, hanem a mennyben is. Ádám nem talált befogadottságot és magához illő társat a földi állatok és élőlények világában, és ezt a távolságot közte és az édeni élő világ között a világba bejövő

bűn csak még tetézte. Hasonlóképpen az angyalok és a mennyei élőlények közt sem volt helyünk, és ha kezdetben át is járt Isten az Éden kertjébe az emberhez, az ember nem léphetet át a földi lét állapotából a mennybe, a bűn pedig végképp önmagunkba zárt, s következtében menny nélküli elveszettek lettünk, de most e világ nyilvánvaló haldoklásával már nemsokára Föld nélküli otthontalanok is. Krisztus Urunk azonban minden idegenségünket magára vette és felvitte a testében a fára, s bennünket eme áldozatával a saját testvéreivé és Atyjának a gyermekeivé tett (Ef 2:11-18). Honnan tudjuk ezt? Onnan, hogy az átok fáján így kiáltott fel:

- „Elói, Elói! Lamma Sabaktáni (Mk 15: 34)? ami megmagyarázva annyi, mint: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet (Zsolt 22:2)?”

Kezdetben nem a világ rontott meg bennünket, hanem a bűn által birtokba vett ember formálta a világot a maga képére és hasonlatosságára, így lett a világ is olyan, amilyen maga a bűnbe zárt ember, vagyis a halál, a gyötrelmek és a szenvedések helyévé.

Hogy milyen a bűnbe zárt ember? Az Ó, - és Új szövetségi Szentírás erre ezt mondja:

- „Tekinte azért Isten a földre, és íme meg vala romolva, mert minden test megrontotta vala az ő útját a földön (1Móz 6:12).” „És látta az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz (1Móz 6:5).”

„Amint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is; Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. Nyitott sír az ő torkuk; nyelvükkel álnokságot szólnak; áspiskígyó mérge van ajkaik alatt. Szájuk telve átkozódással és keserűséggel. Lábaik gyorsak a vérontásra. Útjaikon romlás és nyomorúság van. És a békességnek útját nem ismerik. Nincs isteni félelem az ő szemük előtt (Róm 3:10-18).”

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét (2Tim 3:1-5).”

Pál, aki ez utóbbi sorokat nekünk leírta saját tapasztalatából tudta, hogy milyen a látszatkegyesség, mert ő volt egy másik ház tagja is, a gonoszok társaságának tagja, ahol a nagytanácstól meghatalmazást kapott a Krisztus népe lemészárlására. Veszett örülteként már lihegett az öldökléstől, de megbízóitól csak vállveregetést, a főpapoktól csak elismerést kapott, de amire mindennél jobban szüksége volt, az otthon befogadó melegére, az nem a (globális) rablógyilkosok bandájában adatott meg neki, hanem Jézus damaszkuszi gyülekezetében, ott az Egyenes utcában, a Júdás házában, ahol Anániás, a kezét áldóan és gyógyítóan reá téve befogadta őt (ApCsel 9: 10-19).

Mennyei Atyánk mindnyájunkat ebből a földi pokolból hívott ki, sőt Krisztusban megragadva egyenesen kimentett, mint egykor Lótót az angyalok a tűznek adott Sodomából.

- „Annak okáért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok, kiket körülmetéletlenségnek nevez vala amaz úgynevezett [s] a testen kézzel megcsinált körülmetélkedés, hogy ti, [mondom], abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael társaságától idegenek, és az ígért szövetségeitől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon; Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Mert Ő a mi békességünk, ki eggyé tette mind a két [nemzetséget], és lerontotta a közbevetett választófalat, Az ellenségeskedést az Ő testében, a parancsolatoknak tételeiben való

törvényét eltörölvén; hogy ama kettőt egy új emberré teremtsen Ő magában, békességet szerezvén; És hogy megbékéltesse az Istennel mind a kettőt, egy testben a keresztfán, megölvén ezen az ellenségeskedést. És eljövén, békességet hirdetett nektek, a távol valóknak és a közel valóknak. Mert Ő általa van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához (Ef 2:11-18).”

Boruljunk le e csodálatos titok előtt, amit Isten Krisztus Urunkban véghez vitt, hogy tudni illik Isten az Ő egyszülött Fiában kihívott a halálból, átvitt a kárhozatból az örök életbe és újjáteremtett bennünket. Hogyan? Az Ő testében!

Itt Pál az Éden kerti asszony-ember teremtésének kinyilatkoztatásához megy vissza, amikor Isten a férfi kivett oldalbordájából formál asszonyembert és teremti a kettőt egy emberré, egyetlenegy élőlényé. Amikor tehát az Apostoli Hitvallást imádkozva azt mondjuk, hogy „hiszem az egyetemes anyaszentegyházat, a szentek közösségét”, akkor valójában ezt a felettébb nagy titkot hisszük és valljuk meg, hogy mi Isten Krisztussal egy test népe vagyunk, hogy mi egyetlenegy test vagyunk az örökkévaló Krisztussal. „Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók (Ef 5:30). Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházról szólok (Ef 5:32).”

Csak a befogadottak tudnak maguk is befogadni! Ennek legszebb példája, amikor egy ifjú és egy hajadon a szerelemben befogadják egymást és e közös befogadásuknak a gyümölcsei a csodálatos gyermekek lesznek, akiket az életük árán is oltalmaznak.

A keresztyén házasságról szóló tanításunk középpontjában mindig Jézus Krisztus bennünket való befogadása áll. Mindig azt hangsúlyozzuk, hogy úgy a fiú, ahogy a lány szívének és lelkének mindenekelőtt az Isten Fia, Messiás Jézusban kell gyökereznie, mert csak a Krisztus által befogadott fiú, és csak a Krisztus által befogadott lány tudják maguk is befogadni egymást; meg kell tehát történnie ennek a kölcsönös egymásba fogadásnak! E kölcsönös befogadást nekünk mindig tanulnunk kell! Erre szólít fel a Róma 15: 7.

„Ezért fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére!”

A Krisztus gyülekezetének felállított mérce felettébb magas, amit ember a saját erejéből soha el nem érhet, mert vagy működik bennünk Isten befogadó szeretete és ez Isten családjába vonzza az Isten népét, vagy nem ismerjük Istent és az ő Fiában kinyilatkoztatott szerelmét és eltaszítjuk magunktól a mennyei Atya gyermekeit.

Sok példa van a Bibliában a nem gyülekezetként működő egyházról. Ennek egyik iskolapéldája a vakon született ember meggyógyításának története (Jn 9), aki miután Jézus által meggyógyult világtalanságából és látott, megvallotta a Messiás Jézusba vetett hitét, de akkor kőszívű vallatói kiátkozták és kidobták a zsinagógából, az akkor látható egyház közösségéből.

Az Isten családjához való tartozás nem egyoldalú befogadáson alapul, például csak az Isten általi befogadáson. Ez nem elég; nekünk magunknak is akarnunk kell, hogy az Isten akarata szerint az Ő családjához tartoznunk! Legyen meg a Te akaratod, (...) ³⁷⁵ - imádkozzuk! Ezt az akaratot ábrázoljuk ki a megkereszteltetésünkkel, ami a Jézus halálával való meghalásunk és az Ő feltámadásával való feltámadásunk jelképes kiábrázolása és egyben elköteleződésünk csodálatos hitvallása.

Hasonlóképpen nem elég, ha csak ember akarja befogadni Istent, mert ebből az akaratból csak tömeggyilkosságokig is elmenő fanatikus vallásosság lesz és álnok képmutatás. Az Isten csak és kizárólag emberi választásáról szól Ananiás és Safira története, akik amikor látták Krisztus népe szeretetét, arra gondoltak, hogy de jó lesz nekik is ebbe a szeretet wellnessbe eljárnuk. Éppen ezért a társaikat leutánozva ők is eladnak egy drága ingatlant és befizetnek, vagyis bérletet váltottak az Isten vásárnapi népéhez való tartozás ünnepnaponkénti wellness fürdőjébe. Ügyeltek arra, hogy belépéskor elhíthessék mindenkivel, hogy mind testestől, mind lelkestől,

minden ingó és ingatlanukkal együtt ők is a Jézus Krisztus személyes tulajdonát képezik. Igen ám, de esetükben távolról sem ez volt az igazság, mert ők valójában igen tág kaput hagytak nyitva maguknak a világba való visszamenekülésük vészkijáratképpen. A megvezetés, átverés színjátékaképpen látványosan sok pénzt tettek tehát le az apostolok lábához, de amikor a kívülálló ember a pénz láttán elcsábulva hanyatesett volna e tüntető nagylelkűség láttán, akkor megszólalt Péterben az Isten Lelke és ezt kérdezte:

- „Anániás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy megcsald a Szent Lelket, és a mezőnek árából félre tégy? Nemde megmaradva neked maradt volna meg, és eladva a te hatalmadban volt? Mi indította szívedet ilyen cselekedetre? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek (Apcs 5:3-4)!”

Az Istennek való hazugság nem maradt következmények nélkül, ahogy ma sem! A történet szerint hallva Anániás e szavakat, lerogyott és azonnal meghalt, a szemtanúknak pedig nagy félelem támadt. Az éppen szolgálatra beosztott ifjak felkelvén, begöngyölték a holtat, és kivívén eltemették. Történt aztán mintegy három óra múlva, hogy az ő felesége, nem tudva, mi történt, bement érdeklődni. Péter akkor tőle is megkérdezte:

Mondd meg nekem, valóban ennyiért adtátok-e el a földet? Ő pedig ezt válaszolta:

- Igen, ennyiért! Péter erre ezt monda neki:
- Miért egyeztetek meg abban, hogy az Úrnak Lelkét próbára téve megkísértsétek? Íme a küszöbön vannak azoknak lábaik, akik eltemették férjedet, és (most) téged is kivisznek.

Alighogy kimondta Péter e szavakat, Safira is azonnal összerogyott a lábainál, és meghalt; a férjét éppen csak eltemető ifjak, amikor visszatértek őt is halva találták, így hát kivívén eltemették őt is a férje mellé. Amikor ennek a történetnek a híre elterjed, nagy félelem szállta meg az egész gyülekezetet, és mindenkit, aki csak tudomást szerzett róla. (ApCsel 5: 1-11)

Ha tehát most azt kérdezem tőletek, hogy szeretnétek-e egy ilyen vörösberényi gyülekezetet, ahol az Igazság Lelke úgy legyen jelen, ahogy kezdetben ott Jeruzsálemben volt, akkor erre az általános válasz az lenne, hogy NEM! És most rossz hírem van, mert Istennek nincs más gyülekezete, csak az, ahol a Vigasztaló lélek csak így tud és alkar is jelen lenni. Ha tehát nem kell nekünk az Istennek ez a gyülekezete, akkor Szentlélek teljesen magunkra fog hagyni, és hagyja, hogy teljesen beletorzuljunk az álnokságainkba és a hamisságainkba, míg sokkal inkább a hazugság atyjára, az embergyilkos ördögre fogunk jobban hasonlítani, sem mint Istenre, mennyei Atyánkra. Az Úr ószövetségi népét egy angyal vezette, mert a Lelkével Isten nem lakozhatott a népe között, mert a nép kemény nyakú volt és istentelenül ellene szegült. Az aranyborjúval való vétkezése után ezt mondta az Úr Mózesnek:

- „Angyalt küldök előtted, és kiűzöm a kánaániakat, az emóriakat, a hettitákat, a perizzieket, a hivvieket és a jebúziakat. [[2Móz 23,20](#)] Bemegy a tejjel és mézzel folyó földre, de én nem megyek veled, mert keménynyakú nép vagy, és (ha köztetek lakoznék, akkor) elpusztítanálak az úton. [[2Móz 32,9](#)]”³⁷⁶

Vagy-vagy, nincs középső út! Vagy az Úr jár veled az úton, vagy nélküle bolyongsz pusztává váló életedben. Senki nem szolgálhat két úrnak, „mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak (Mt 6, 24).” „Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz (Jak 4:4).”

Az Ananiás és Safira féle keresztyénségre nincs szüksége se Istennek, se a világnak és magának a mindenkori embernek sem. Krisztust vagy teljesen befogadod, vagy egyáltalán nem. Hasonlóképpen az Isten igazságát is, mert a felemás keresztyénség nem létezik, ahogy fából vaskarika sem. Ahogy Krisztus fogadott be téged, neked is úgy kel Öt befogadnod, ha ő életét

adta érted, akkor neked is életedet kell adnod. „Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az ő életét adta értünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiáiért (1Ján 3:16).” Mi tehát Krisztust csak a szükségben szenvedő testvérünkön keresztül tudjuk befogadni; a Krisztusszükség pedig minnyájunkat kötelez. Senki se élhet keresztyén életet magányosan, elszakadva a többi hívővel való közösségtől, a testvér imádságától, egymás erősítésétől. Partizán keresztyénség nem létezik, ahol egymagad harcolsz, saját Don Quijote féle gerillaharcaidban. A Jézus tanítványi gyülekezetéhez tartozol, ahol meg van a helyed, feladatod, ahol rajtad keresztül is mennyei ajándékok áradnak mások életébe.

Nem lehetsz tehát csak műkedvelő szemlélője, vagy élvezője ennek a gyülekezetnek nevezett csodának, hanem közösségednek aktív munkálójává kell lenned neked is! Hozd hát ide magaddal saját imádságodat, szeretetedet, szolgálatodat, hitedet, hogy megosztva azt megtapasztald az Úr gyülekezetbe adott áldásait, magát a mennyei életet.

Isten országának törvénye az, hogy míg másokér munkálkods magadat erősítheted, ha másokat vigasztalt, akkor üdülsz fel magad is. A te lelki eledeled a te testvérednél van, az övé pedig nálad, így másokat táplálva jut el hozzád Isten számodra készített mennyei eledele.

Fogadd hát be testvéredet, s benne az Úr ajándékát és töltsd be szolgálatodat a láthatatlan Krisztustestben, hogy Szentélek által mi magunk is Isten igaz népe legyünk, az Ő családja! Ámen.

Áldás: Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptatok, aki által kiáltjuk: Abbá-Atyám! Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.” Róm 8:14-17

„Hiszem a bűnök bocsánatát”, de miért is hiszem azt?

Énekek: 464: 1-2; 458, 32: 1-2 és 4, 461.

Alapige: „Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom (Róma 7, 18).”

Az Apostoli Hitvallás jobb megértéséért elkezdett sorozatunkban elérkeztünk az Isten személyesen bennünk való nagy munkájának a megvallásához. Jól emlékszem, hogy gyermekkoromban és zsenge ifjúkoromban még, az Apostoli Hitvallásnak ezt a szakaszát egyes szám első személyben mondtuk:

- **„Hiszem bűneim bocsánatát, testünk(nek) feltámadását és az örök életet.”**

A múlt héten arról volt szó, hogy személyünkre vonatkoztatva hisszük, én személyesen is hiszem, hogy annak a Krisztustest anyaszentegyháznak vagyok élő tagja, amely mindenestől fogva a Szentháromságisten legdicsőségesebb műve és alkotása.

Mi valójában ez a „nagy” munka, isteni mű?

A „hiszem (...) bűneim bocsánatát”, mindannak a gyakorlati konzekvenciáját jelenti, amit eddig a tételig már megvallottunk az Isten megváltva üdvözítő teremtoi művéből, aminek a végén éppen az a csattanó, hogy ez az dicsőséges üdvözítés és új teremtés nem másra, hanem pontosan az én személyemre vonatkozik, de nemcsak a bűneim bocsánatára, hanem már benne van a személyes feltámasztásom és az örök életem is!

Ma tehát, a legnagyobb vigasztalás, amit egy ember önmagáról elmondhat így szól:

- „Hiszem a bűnöknek bocsánatát, hiszem bűneim bocsánatát (...)!”

Amikor tehát azt mondjuk, vagy mondom, hogy „hiszem (...) bűneim bocsánatát,” akkor ez valójában a teljes Apostoli Hitvallás summáját, az Isten tökéletes váltságának koncentrált összefoglalását jelenti, mégpedig a saját személyemre vonatkoztatva. Bűneim megbocsátásának megvallásával Szentlélekkel együtt arról tanúskodom, hogy az Anyaszentegyházban tevékenykedő, a bűneinket, a bűneimet megbocsátó, nekem személyesen is kegyelmet és örök életet adó Krisztus, az Atya Isten személyes üdvözítő munkáját végezte el bennem is, és mi pontosan ezt valljuk meg, illetve vallom meg.

Itt jegyzem meg, hogy a kegyelem és bűnbocsánat mindig egy csomagban van az üdvösséggel és az örök élettel! Ez tehát a keresztyén, más szóval a krisztusi élet a maga gyakorlati valóságában, mert az, ami megkülönböztet bennünket minden más vallás követőjétől, bele értve az ábrahámi két nagy világvallást, a mózesi tradíciókon alapuló judaizmust, és az atyák hagyományán alapuló iszlámot is. Csak mi keresztyének valljuk azt, hogy bűneink megbocsátása az Isten Fia Messiás Jézus váltsága által van, ami egyben az Isten új teremtése is, ezért mindenre kiterjedő hatása nem korlátozódik pusztán erre a mulandó világra, hanem szétfeszíti annak kereteit, mert az örökkévaló új teremtés magára ölti, örök önmaga lényegévé változtatva a régit, s közben teljesen és szervesen önmagába építve meg is szünteti azt. A bűnbocsánat ténylegesen az Isten megváltva és egyben teremtvé ható ereje, ami nemcsak olyan híd, ami majd a halál eljövetelekor átsegít az öröklétbe, hanem pozitív, vagyis életet létrehívó isteni erőhatás, ami behatol az emberbe,” méghozzá atomi, vagyis a legelembb, a bennünket alkotó legparányibb részecskék szintjén. (Vö. Joó Sándor 2002, 69.)

Az egy igaz Isten csak egy bűnbocsánatot ismer, és Ő számunkra nem tradíció se nem teológia, hanem a mindenható Isten Fia, Jézus Krisztus. Nincs más bűnbánat, csak az egyetlen, amit személyesen Jézus Krisztus által kapunk Istentől. Hasonlóképpen nincs más bűnbocsánat sem, hanem csak a Messiás Jézus szent neve általi kegyelem és bűnbocsánat! De mit is jelent ez?

Mi a hiteles bűnbocsánat és megbocsájtás? Találkozás a megfeszített Krisztussal egy különös időutazásban és állapotváltásban!

[A háború démonjai](#) eredetileg [The Railway Man \(2013\)](#) című film az igazi, hiteles megbocsátásról szól. [Eric Lomax](#) a brit tiszti hadmérnök Szingapúrban japán hadi fogoly (**prisoner of war**) [POW](#) lesz és a halálra szánt rabok kényszermunka táborba kerül, ahol kilencvenezer hadifogoly élete árán megépítették a Burma-Táj vasutat. A japán titkos szolgálat ([secret police](#)) tolmács-vallató tisztje, [Takashi Nagase](#), sok módszeres és indokolatlan kínzó vallatásnak tette ki Lomaxot. Takashi a háborút túlélve turista tolmácsként mutatja be a lágert és annak legmélyebb bugyrát a foglyok kínzóhelyét. Zarándoknak adta ki magát, aki lelki békéjét keresi. Lomax és Takashi történetének a lényege az igaz bűnbánat és a megbocsátás. Takashi a valósággal való szembesülésében eljutott bűnössége tudatáig, de a bűnbánat helyét már nem találta és a maga választotta utón a bűnbánat állapotába sem tudott belehelyezkedni. Bármivel próbálkozott, mindig kívül maradt az igazi bűnbánaton és a bűnbocsánatnak még csak a közelébe sem juthatott. Az egy igaz bűnbánat és bűnbocsánat csak akkor adatott meg neki, amikor szemtől szembe került áldozatával, aki kimondatta vele, hogy minden szenvedéséért személyesen ő a felelős és ezt az igazságot egyes szám első személyben, minden kényszer nélkül maga a kínzó, név szerint Takashi mondta ki. Lomax szaván fogta Takashit, aki egyik kínzása alkalmával azt mondta, hogy ha az ellenség az ő csapatát győzné le, akkor ő minden bizonnyal meghalna. Akkor Lomax annyit mondott, hogy hamarosan alkalma lesz erre. A megkínzott Lomax próféciaát mondott, az Úr pedig „kötelességének érezte” beteljesíteni azt. Így kezdődött el Takashi és Lomax különös időutazása, mert sok évvel a háború után itt, ennél a mondatnál folytatták a beszélgetésüket a téridőnek ugyanabban a kínzókamrájában. Lomax akkor, mint a próféciaja szerinti győztes vallató számonkérte Takashit, hogy van az, hogy még él? Akkor ő azt válaszolta, csak azért él, mert látta összeomlani azt a hazudott világot, amiben vallatótisztként hitt. Akkor mindenki hazudott, ő maga is magának és egyedül csak a saját megkínzottja mondott igazat. Az így igaznak bizonyult megkínzottjától megtanult igaz katonának lenni, igazán harcolni és azt, hogy nincs értékesebb az életnél. A vallásilag budhista háttérű japán tiszt minden tekintetben megkínzottja álláspontjára, sőt megkínzottja helyére állt, vagyis elkezdte onnan látni a valóságot, a Lomax állapotából. Amikor pedig mindezt a Lomax szemébe nézve Takashi felelősségének teljes tudatában a maga felett kimondott halálos ítélettel együtt hangosan és egyértelműen kimondta, megkapta Megkínzottjától, a saját életénél is jobban kívánt, a mindennél erőteljesebben vágyva vágyott kegyelmet és bűnbocsánatot. De csak akkor! Mert „akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak; akikéit megtartjátok, megtartatnak (Ján 20:23).” Így bízta ránk az Úr ennek a mérhetetlen hatalomnak és felbecsülhetetlen kincsnek a sáfárságát!

Istennek csak egy igazsága, csak egy bűnbánata, egy bűnbocsánata és csak egyetlen kegyelme van és nincs többféle-fajta, hanem csak egyetlen egy. Ez az egy pedig a Megkínzottól személyesen megkapott és átvett kegyelem és bűnbocsánat, amit csak az a bűnös vehet át, aki kárhozatra méltó voltának 100%-os tudatában, teljes felelősséggel vállalja és elfogadja megérdemelt büntetését, életét és sorsát pedig 100%-ban élőknek és igaznak bizonyult megkínzottja kezébe teszi le. A megkínzott a saját életünk történetében egy-egy konkrét személyen túl, maga az Úr Jézus Krisztus. Az ő helyére állva, az ő álláspontjára és állapotába helyezkedve Ő egyedül igaznak bizonyul, de vele szemben mindenki más hazugnak és hamisnak. Megkínzott és megkínzó ugyanabba a halálba halnak bele, ugyanabba a halálba keresztelkednek bele! Minkettőjük számára megszűnik a hazugság hazudott világa, s mindkettőjüknek egy igazság ragyog fel. Csak egy igazság van: Krisztus a megfeszített. Csak

egy kegyelem van, csak egy bűnbánt van és csak egyetlenegy bocsánat van, aki szintén Jézus Krisztus, aki harmadnap feltámadt a halottak közül. Lomax ezt az egy kegyelmet, igaz bűnbánatot és bűnbocsánatot adta az ő Takashi felebarátjának! Hasonlóképpen Filep is az Etióp kincstárnoknak (ApCsel 8: 26-38)! Ehhez a bűnbocsánathoz és a vele egy csomagban lévő örök élethez, csak egy úton, a mi Urunk Jézus Krisztus által lehet eljutni. Bárcsak volna más út is, de nincs! Ő mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam!” Ján 14:6.

Ezt az egy kegyelmet és bűnbocsánatot sem a törvényt követő de a Messiás Jézust elvető tradicionális judaizmus, sem a Messiás Jézus Istenfiúságát tagadó iszlám nem ismeri, ahogy egyik más vallás sem az egész Földön, sőt semmilyen esélyt nem is adnak maguknak, hogy ez másként legyen. Miért? Azért, mert „az Isten szánakozó szeretetének testté vált bizonyítéka maga Jézus Krisztus”³⁷⁷, azért mert Istennek csak egyetlenegy szeretete és kegyelme van: Jézus Krisztus.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ján 3:16.

Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szeretteim, (...) így szeretett minket az Isten (...)!” 1Ján 4: 9 – 11a.

Így szeretet minket az Isten, - jelenti ki János, - az iszlám pedig a mi Urunk Jézus Isten-fiúi és minden megváltói minőségében megtagadja Őt, sőt pokoli gyűlölettel üldözi az Úr tanítványait is. Az iszlám és a judaizmus megváltástanából, ha egyáltalán van ilyenük, akkor pontosan a Megváltó hiányzik belőle, aki számunkra viszont az Isten Fia Messiás Jézus.

Az Isten Fia Messiás Jézus és a bűn összetartoznak, és pedig abban az értelemben, hogy ha ne volna bűn, akkor Jézus számunkra nem volna sem Isten Fia, sem pedig a bűneik bocsánatát nekünk megszerző Messiás! Másfelől pedig meg van írva, hogy Isten azt, „aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.” 2Kor 5:21.

Jézus Isten Fia, vagy Messiás voltának tagadása tehát a bűn tagadása, amiről János a következőképpen írt:

- „Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk, és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekedjük az igazságot. Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje.” 1János 5: 5-10.

Szentlélekisten meggyőző munkája a bűnbánat és a bűnbocsánat (Jn 16: 8-10)

Győzelmes hitünk szerint bűneink megbocsátásával Szentlélek az Isten Fia Messiás Jézus váltságát bontakoztatja ki bennünk. Az Isten minden bennünk történő munkái³⁷⁸ közül a leginkább megtapasztalt munkája pedig az, hogy meggyőz³⁷⁹ bennünket a bűn tekintetében, de ugyanakkor az Isten bűnre adott válasza tekintetében is, a bűnbocsánat, a feltámadás és az örök élet!

A bűn, mint olyan életünk és világunk egyik paradox, de rettentő valóságos jelensége. „Ebben a világban kavarodik a jó és a rossz, ezt mind tapasztaljuk, de Isten ígéje végig arról beszél, hogy az élet igazi lényegét tekintve a véglegesen meghatározó, döntő igazság az, hogy igenis van jó és rossz, van világosság és sötétség, és nem lehet mindkettőhöz tartozni! És az ember igazi életfeladata ezt meglátni, közöttük tudatosan választani, és végül odaadni magunkat annak, ami mellett döntöttünk”³⁸⁰, ami remélhetőleg Krisztus, a világ világossága! A bűn és annak minden romboló, pusztító munkája számunkra Jézus Krisztus keresztdozatában lett látható, és Szentlélek által lett bennünket is átjárva érezhető, megtapasztalható valóság.

Áldott evangélium, hogy mi még a bűnt is Krisztuson keresztül tapasztaljuk, bennünk a bűn is Krisztuson keresztül hat. Ezért vallja olyan bátran Pál, hogy az Istent szeretőknek minden a javukra van (Róm 8:28). Igen! Szabad nekünk úgy értenünk Urunk Mindenható voltát, hogy Ő nemcsak a menny és föld világi felett kapott teljhatalmat, de bizony a bűn felett, s azon belül a saját bűnös voltom felett is!

Mindez azonban azt is jelenti, hogy amennyiben nem jött volna el az Isten Fia, hogy testünket a bűnnel együtt magára öltse és felemelje azt a bűnnel együtt a keresztfára, akkor számunkra a bűn teljesen elérhetetlen, megfoghatatlan, felfoghatatlan, de ugyanúgy bennünk pusztító valóság lenne. Krisztus fölemelte a bűnt, hogy azt magunktól különbözőnek ismerjük. Ha ezt nem tette volna meg, akkor nem tudnánk megnevezni, tárgyasítani, magunkat a bűntől elválasztani, hogy tudni illik ez vagyok én, de ez már nem én vagyok, csak a belém szövődött bűn (Róm 7:16-17).

József Attila zseniálisan ragadja meg a bűn bennünk és köztünk történő munkáját az „Ős patkány terjeszt kórt miköztünk” kezdetű versében:

Ős patkány terjeszt kórt miköztünk,
a meg nem gondolt gondolat,
belezabál, amit kifőztünk,
s emberből emberbe szalad.
Miatta nem tudja a részeg,
ha kedvét pezsgőbe öli,
hogy iszonyodó kis szegények
üres levesét hörpöli.

S mert a nemzetekből a szellem
nem facsar nedves jogokat,
hát új gyalázat egymás ellen
serkenti föl a fajokat.
Az elnyomás csapatban károg,
élő szívre mint dögre száll -
s a földgolyón nyomor szivárog,
mint hülyék orcáján a nyál.

Lógatják szárnyuk az ínségnek
gombostűjére szúrt nyarak.
Bemásszák lelkünket a gépek,
mint aluvót a bogarak.
Belsőnk odvába bútt a hálás
hűség, a könny lángba pereg -
úzi egymást a bosszuállás
vágja s a lelkiismeret.

S mint a sakál, mely csillagoknak
fordul kihányni hangjait,
egünkre, hol kínok ragyognak,
a költő hasztalan vonít...
Óh csillagok, ti. Rozsdás, durva
vastörőkül köröskörül
hányszor lelkembe vagytok szúrva -
(itt csak meghalni sikerül.) (...)”³⁸¹

A bűn általunk nem érezhető voltának egy másik szemléltető példája a Dávid Bethsabéval való vétkezésének története (2Sám 11-12), ahol a bűn a prófétai igehirdetés által lesz látható, megbánható és kárhoztatható. A bűn Krisztus általi leszámolásának legszemléletesebb története pedig az oszlopra fölemelt rézkígyó története (4Móz 21:4-9). Különös történet, ami az örökkévaló váltság téridő feletti voltáról, hatalmáról és mindere kiterjedő hathatós erejéről szól. Mert mi is történt ott mindennél valóságosabban abban a pusztában? Látszólag annyi, hogy föltekintettek egy jelre, amit a póznára emelt rézkígyó jelenített meg, csak nézték és meggyógyultak, a bennük munkálkodó halál ártalmatlanná lett. Honnan jött ez a gyógyító hatalom, ezt a valóságot átíró életerő? Nyilván nem a fára emelt réz-kígyóból, de még a meggyógyulás hinni akarásából sem. Nem az emberekből és nem saját világuk határain belülről jött, hanem az örökkévalóságból, ahol a Fiú Isten önmagát adta áldozatul értünk, amikor mér alapja sem volt a teremtettségnek, és ez az áldozat valóságosan és tökéletesen az Isten Fia Jézus keresztdozatában történt meg (Jn 3: 7 és 14-21) Jeruzsálemben, de nem ám csak rajtunk kívül, tőlünk távol a történelemben és a megfoghatatlan téridőben, hanem bizony bennünk magunkban is. Ennek az igazságnak részünkről kiábrázolt jelképes cselekedete a keresztség és az úri szent vacsora. A keresztség megvallásával tanúskodunk Krisztus felettünk való teljhatalmáról és bennünk való örök uralmáról, amit még teljesebben a megtört kenyér és bor színei alatt magunkhoz vett úri szent vacsora ábrázol ki és pecsétel meg.

Mindezzel együtt a bűn és nyilván a bűnbocsánatról szóló győzelmes hitvallásunk nem a mitológia mesevilágába zárt pszichológia-elméleti, se nem teológia-elméleti kérdés, hanem a legszemélyesebb egzisztenciális, élet-halál, üdvösség és kárhozat létkérdése. Noha személyes tapasztalatunk van a bűn bennünk elvégzett romboló munkájáról, a bűn és Isten kegyelméből a hozzá kapcsolódó bűnbánat, bűnbocsánat és a megszabadítva üdvözítő kegyelem, vagyis Isten bűnre adott válasza elsősorban mégsem tapasztalati, hanem hit-kérdés, az Isten által megdicsőített Jézus Krisztusba vetett bizalmunk kérdése. Azok, akik ott a pusztában bizalmat előlegeztek Istennek és feltekintettek arra fára, életben maradtak, azok viszont, akik nem adtak hitelt az Isten ígéretének és egyértelmű ígéjének, a halál befejezte bennünk a halálba repítő munkáját.

Amennyiben a bűnbocsánat elsősorban tudományosan is leírható tapasztalat volna, akkor nem úgy került volna be az Apostoli Hitvallás tételei közé, hogy „hiszem a bűnök bocsánatát”, hanem mint bármely fizikai törvény és általános emberi megtapasztalás. Akkor hitvallásunk személyes bizonyágtétel volna arról, hogy szüntelenül és állandóan érzem az Isten bűnbocsánatát és a vele egy csomagban levő örök életet. Pontosan ez az egyik oka annak, hogy a bűneink bocsánatát hittel hisszük és valljuk meg, nem pedig érezzük, mert ezt a bűnbocsánatot és kegyelmet nagyon sokszor nem érzünk, sőt legtöbbször az ellenkezőjét érezzük, épen ezért teljesen elbizonytalanodunk megkegyelmezett és üdvözített állapotunk felől, és itt jön segítségünkre az Isten ajándéka, Szentlélekisten és az Ő ajándéka, az igaz hit, amely legyőzte és mindvégig legyőzi ezt a világot (1Ján 5:4-5).

Urunk Jézusnak van egy példázata, amelyik egy adós szolgáról szól. Gazdája megfizethetetlen adósságot engedett el neki miután egy kis haladéért könyörgött. A szolga és az ura is tudta, hogy a haladék egyáltalán nem fog segíteni. A gazda megszánta és elengedte az életért könyörgő szolga minden tartozását. A történet szerint sajnos ez egy gonosz szolga volt, mert ameddig gazdája minden más alattvalója álmélkodott ura életigenlő szeretetén, megbocsátó kegyelmén, ugyanakkor példázatunk emberét nem az öröm és a hála töltötte be, hanem valami alantas nyereségvágy. Kiment az urától és azonnal neki látott a saját adósai zaklatásához és nyomorgatásához. Rátalált egy emberére, aki mindössze száz napszám árával tartozott neki. Hiába könyörgött, hogy legyen hozzá türelemmel, mert megadja a tartozását, nem könyörült meg rajta, hanem az adódok börtönébe vetette. Megtudta mindezt az Ura és akkor igazságosan elszámolt vele.

- „Gonosz szolga, - mondta neki az Úr - minden adósságodat elengedtem neked, mivelhogy könyörögtél nekem: Nem kellett volna-e neked is könyörölnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem te rajtad?” Máté 18:32-33.

Akkor megharagudott rá az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, amivel tartozik.

- „Ekképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, -mondja Jézus - ha szívetekből meg nem bocsátjátok, ki-ki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket.” Máté 18: 34-35.

Testvéreim! Ez a gonosz szolga nem akart a megkegyelmezés és megbocsátás tudatában élni. Nem akart annak terhe alatt lenni, hogy jó Gazdája arany és pénz adósságát a saját életével egyenértékű szeretet adósságra cserélte. Az életigenlő kegyelem, irgalom és szeretet igáját le akarta szagztatni magáról. Vajon lehetséges-e ez? Az egyszerű válasz erre az, hogy nem! Ha nem akarunk a Krisztusi szeretet könnyű és gyönyörűséges igájában (Máté 11:29-30) lenni, ahol Krisztus Jézus társaságában örök élet van, akkor nem marad más, mint a kárhozat.

A kérdés most csak az, hogy vajon én különb vagyok-e ennél a gonosz embernél az én Uram és Istenem előtt, aki hasonlóképpen kegyelmezett meg nekem, amikor Krisztusért minden adósságomat sok égi, földi és föld alatti tanú előtt elengedte? Pál válasza erre a kérdésre az, hogy nem!

„Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom (Róma 7, 18).”

Összefoglalva tehát ezt a bevezető gondolatot az Ige tanítása azt adja tudtunkra, hogy Szentlélekisten munkája nélkül nemhogy a bűnbocsánatról, de magáról a bűn bennünk való létéről sem tudnánk semmit, mivel gonosz ó-emberi természetünk állandóan valami borzalmas kóma és amnézia állapotban tart, s azon felül állandóan szenvednénk bűn rombolásaitól.

Köntös László megfogalmazásában a bűn az emberi végeesség (...) „közvetítő eszköze”, jelevalósága egyetemes és kortól (korszakoktól) független. (Köntös László, 2018.) „A bűn ma nem jó szó. Viszont általános emberi tapasztalat, hogy az emberben jelenlevő rossz, haladjon bár a világ technológiai értelemben bármilyen sebességgel is, leküzdhetetlen.”³⁸² Igen leküzdhetetlen az embernek, az ember eszköztelen és kiszolgáltatott a bűnnel szemben, Istennek azonban lehetséges, ami az embernek lehetetlen. (Luk 18:27)

Szemléltetésképpen a bűnt és munkáját a számítógép-vírushoz tudnám leginkább hasonlítani. Egy vírusos computerről csak már a tünetekből tudunk arra következtetni, hogy vírusos lett, de magát a vírust csak akkor látjuk, ha egy jó vírusirtó program láthatóvá teszi azt számunkra, sőt levadássza és ki is írja azt. Van olyan számítógép vírus, amely a gép softwer, vagyis a gép láthatatlan (program) részén keresztül magát a gépet is, vagyis annak hardwer (látható, megfogható anyag) részét teszi teljesen hasznavehetetlenné, más szóval megöli. Amikor tehát az Apostoli Hitvallás szavaival arról teszünk vallást, hogy hiszem a bűnök és azon belül a saját

személyes bűneim bocsánatát, akkor valójában arról beszélünk, hogy Isten kegyelme a legújabb, állandóan frissülő operációs rendszert és vírusirtó programot írt belénk, ami leleplezi a bűn halált munkáló jelenlétét, minden művét, elfogja azt, karanténba zárja és megsemmisíti, továbbá Igéje és Szentlelke tűzfalával figyelmeztet és oltalmaz minden új vírustámadás ellen. Mielőtt azonban bárki azt hinné, hogy embervoltunkban számítógépként működünk, ezért minden tökéletesen rendben van, jön az Ige újabb kijózanító tanítása, amit alapigénkről így hallottunk:

„Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom (Róma 7, 18).”

Amint hallottuk, maga ez a tudás is, hogy nem lakik énbennem jó; és a jó akarás ugyan megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom, még ez a felismerés is, Szentlélek által van, aki a kegyelem munkájával, vagyis a kegyelem, bűnbocsánat és örök élettel együtt végzi bűnt tudatosító és velünk éreztető munkáját bennünk! Ezt támasztja alá János is, amikor így szól:

„Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő igéje nincsen mi bennünk.” 1Ján 1:8-10.

Szentlélek által azonban van egy másik tudásunk is, ami rátaláltat bennünket Isten útjára, és ami így szól:

„Hasonlatosképpen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtelenségünknek. Mert azt, amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik mi értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért. Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik [az] [ő] végzése szerint hivatalosak. Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok atyafi között. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.” Róm 8:26-30.

A bűnbocsánat megvallásával tehát azt is megvalljuk, hogy a bűnnel átitatott emberi természetünk javíthatatlan, ezért bűnbocsánatra és újjáteremtő kegyelemre szorultak vagyunk utolsó leheletünkig; sőt ma jobban, mint tegnap, holnap pedig jobban, mint ma!

Sajnos nagyon sok keresztyén ezt tagadja és himnuszokban beszél az ó- emberről, annak világot meghódító erényeiről. Az Úr szava szerint viszont az ó-ember az a homokalap (Máté 7:24-27), amelyre a felépült első házat, az Ádám hasonlatossága szerint érzi [ψυχικός (pszükhikosz)] embert³⁸³, az Isten Fia Messiás Jézus a váltságával egyszer és mindenkorra javíthatatlanul és visszaépíthetetlenül lerombolta, a saját halálába zárva örök halálra adta (Róm 6:6).

Az Úr munkája azonban nem ennyi, mert ő nemcsak megöl (5Móz 32:39; 1Sám 2:6), hanem megdicsőítve (Róma 8: 29-30) meg is *elevenít* (1Kor 15:44b-55), erről pedig a test feltámadása tételnél fogunk részletesen beszélni, most viszont egy kis előzetes felvezetésképpen vessünk egy pillantást a Lélek által megelevenített krisztusi emberre.

Az a kifejezés, egészen pontosan az *állásszó*³⁸⁴ szó, amit Pál apostol arra a testünkkel megtörténő nagy változás leírására használ, ami a feltámadásunkkal együtt járó elragadtatásunkkor történik meg, tudni illik, hogy elváltozunk és romlandó testünk romolhatatlanná válik,³⁸⁵ tehát az *állásszó* szót az ó-görög nyelvre fordított ószövetségi Szentírás (LXX = Szeptuaginta) a ruha váltás (1Móz 41:14, 2Sám 12:20) kifejezésére és az erő vételének leírására is használja. **Azaz aki az Úrban bízik, erőt cserél, a maga ereje helyett**

az Úréval megy tovább, így lehetséges, hogy fut, és nem lankad el, jár, és nem fárad el (Ézs 40:31 és 41:1).³⁸⁶

Egy másik ige szerint azonban még ennél is több történik már e mostani állapotunkban, hiszen az Úrból vett életerővel egy másik meg, – és átváltozás (állapotváltás) is elkezd megtörténni, amiről Pál így ír:

„Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk³⁸⁷, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől (2Kor 3:18).”

A bűnbocsánat megvallása, mint Szentlélek megelevenítő munkája

A bűnbocsánat megvallásával tehát már a Szentlélek bennünket megelevenítő munkájáról teszünk hitvallást, azt valljuk meg, hogy mi Krisztusba bízva többé már nem test szerint járunk, mert az Ige és Szentlélek bennünk történő munkája által megöldökljük az ó-ember kezdeményezéseit, annak gondolatát, akaratát és tetteit nem cselekedjük, nem valósítjuk meg, sőt mindenben Urunk és Istenünk akaratát és tetszését keressük, az igazság és szentség útját.

Ezzel kapcsolatosan mondja Pál, hogy „amiképpen oda szántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálul a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálul az igazságnak a megszenteltetésre”³⁸⁸, „igazságnak fegyvereiül az Istennek mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik”³⁸⁹ Ez bizony a krisztusi új élet mindennapos küzdelme, amely harcban sokszor elesünk, megsejényenülünk, de felkelünk és végül győzünk. Mindezt ismét a mai modern számítógépes technika segítségével tudom a legjobban szemléltetni. Az asztali számítógémem jelen pillanatban két alapprogram, vagyis két operációs rendszert futtatására is alkalmas, mert fut rajta a legújabb Windows 10 és annak egy előző változata a Windows 7 is. Van olyan munka, amit a régebbi operációs rendszerrel tudok jobban elvégezni. Ez esetben elindításkor azt választom ki és indítom el a gépet. Pál valami ehhez hasonló fogalmaz meg ó, - és újemberünkkel kapcsolatosan azzal a különbséggel, hogy ő arra biztat, hogy minden esetben az új program, sőt a legújabb és legfrissebb szerint cselekedjünk, a régit pedig adjuk halálra, mert az Úr is arra szánta azt.

Azt kérdezhetnéd most, hogy milyen cselekedetekben nyilvánul meg az ó-ember néven nevezett „operációs rendszer”? E program tetteinek listája igen hosszú, íme egy kis ízelítő. Az ó-ember biológiai testünk általi cselekedetei tehát a következők:

„Házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás. Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobozódások és ezekhez hasonló: melyekről előre mondom nektek, amiképpen már ezelőtt is mondtam, hogy akik ilyeneket és ezekhez hasonlókat cselekszenek, Isten országának örökösei nem lesznek.” Gal 5:19-21. Mert a testnek gondolata halál (Róm 8:6); ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti (Róma 8: 7), akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt (Róm 8:8).

Szentléleknek új-emberünkkel együttműködő munkájának gyümölcse viszont:

„szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívésség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség és ezekhez hasonlók (Gal 5:22)!”

Pál így folytatja:

- „De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. Hogyha pedig Krisztus tibennetek [van], jöllehet a test holt a bűn miatt, a lélek ellenben élet az igazságért. De ha Annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta

Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az ő tibennetek lakozó Lelke által. Annak okáért atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk: Mert, ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megölekedtetek, éltek. Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai (Róm 8:9-14).”

- „Akik pedig Krisztuséi, a testet (értsd alatta az ó-embert, az érzéki embert) megfeszítették indulatjaival és kívánságaival együtt, mert ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járunk (Gal 5:24-25).”

Ebben a hasonlatban a biológiai testünk csak eszköz, amely a Mindenható Isten szolgálatában áldott, nemes és szent végrehajtó szerv, és a megváltás általi új természetnek szerves része. Ne forduljunk hát a hús-vér testünk ellen, mert az többé nem az ellenségünk. Nekünk nem hús és vér ellen van élet-halál küzdelmünk, hanem szellemi fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak (Efézus 6: 12), de amelyek ó-emberi érzéki testünkön keresztül tartanak ostromjuk alatt. Érzéki testünk tehát nem egy megfogható valóság, sokkal inkább hasonlít a számítógépes alapprogramhoz, tehát egy szellemi, virtuális valóság, amely a vírusfertőzöttsége miatt romlott és hasznavehetetlen, ezért olyan dolgokra, olyan programok végrehajtására ösztönzi a biológiai test végrehajtó tagjait (szem, nyelv, szív, elme, kéz, láb stb.), amelyek az Isten szemében utálatosak, gyűlöletesek és kárhozatosak. Erre mondja Pál, hogy nem vagy adósa ennek a régi programnak, semmi nem kényszeríthet, hogy kényszerítő akaratát végrehajtsad, állj tehát ellene³⁹⁰ és válaszd a kegyelemből kapott új élet programját, ami sokkal több, mint egy program, mert Ő valójában az Isten Fia Messiás Jézus bennünk, mi pedig Ő benne! (János 15) Isten Igéje szerint a bűnre csak egy igazi, valóságos megoldás van, az Isten Krisztusban véghez vitt váltsága, amelynek szerves részeként a bűn, a bűn testével (Róm 7:24) együtt a Krisztus halálával együtt meghalt (Róm 6:5-8), mennyei Atyánknak megvallott bűnünk pedig, minden bűnösségünkkel együtt a Jézus nevéért eltöröltetett, mi pedig kegyelmet és bűnbocsánatot nyertünk.

A megváltás keresztyén gondolata azon a belátáson alapul, hogy a bűnnel és a halállal való szembesülés nyilvánvalóvá teszi az emberi lét megoldatlanságát és megoldhatóságát. Mind a halál, mind a bűn leküzdhetetlen ténye arra mutat, hogy az emberben nincs semmi sem, ami az Isten közelsége, a maradandóság, az örökkévalóság iránti csillapíthatatlan igényét valaha is be tudná teljesíteni.

„Nincs >>önmegváltás<<. A keresztyénség egyszer s mindenkorra leszámol azzal az illúzióval, hogy az ember valaha képes lesz önmaga természetének a legyőzésére. Ez nem valamiféle teória, hanem tapasztalat. A keresztyén üzenetben az a meggyőződés fogalmazódik meg, hogy az erkölcsileg problematikus emberi lét emberi erőfeszítéssel nem megoldható, mert az emberi élet attól nyomorúságos, hogy nem tud megfelelni Isten törvényének. Nincs ember, aki Isten törvényét maradéktalanul teljesíteni tudná. Ezért az embernek nem marad semmiféle jogalapja az életre, hiszen semmit nem tud felhozni saját érdeméért. A megváltásról szóló örömmüzenet azt hirdeti, hogy az ember helyett Isten cselekszik.

Ez nem azt jelenti, hogy Isten tökéletessé teszi az embert, hanem azt, hogy Isten az ember minden elégtelensége ellenére a Jézus Krisztusban való hit által megnyitja az utat a Vele való közösség felé. Hitünk szerint Isten végső könyörülete Jézus Krisztusban vált nyilvánvalóvá és valósult meg. A megváltásról szóló üzenet azért örömhír, mert azt jelenti, hogy az ember élhet, noha meg kellene halnia.”³⁹¹

Az önmagát a harctéren megműtő Rambo harcost nem Szentlélek találta ki. Isten országába senki sem fekszik fel a műtőasztalra, hogy mélyaltatásban megműtse önmagát. Krisztus sem

magát támasztotta fel; mennyei Atyja tette azt vele, akiben mindvégig bízott. Krisztus nem maga kapaszkodott fel az Isten jobbára; ezt is mennyei Atyja tette vele, hogy a maga jobbára emelte Őt. Szentlélek tehát soha sehol nem bátorít arra, hogy bárhogyan is az ádami természet javításába kezdjünk, sőt olyan tiltott területté tette azt számunkra, mint a tűz lángjával oltalmazott Éden kertjét (1Móz 3:24). Sok Ó, - és Újszövetségi textus utal arra, hogy Isten közbevetést iktatott magunk és a saját érzéki testünk közé is, hogy azzal közvetlenül ne érintkezzünk, hanem minden, akár eszünk, akár iszunk és bármit cselekszünk, Igéje és Szentlelke által, vagyis annak mennyei erőterében³⁹² történjen. Íme néhány újszövetségi igé:

- Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekszettek, mindent az Isten dicsőségére műveljete (1Kor 10:31)!
- Nem tudjátok-e, hogy a ti testeitek a Krisztusnak tagjai? Elszakítva hát a Krisztus tagjait, paráznának tagjaivá tegyem? Távol legyen. Avagy nem tudjátok-e, hogy aki a paráznával egyesül, egy test vele? Mert ketten lesznek, úgymond, egy testté. Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele. Kerüljétek a paráznaságot. Minden bűn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de aki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik. Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok (1Kor 6:15-19)?
- De a paráznaság miatt minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje. A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot; hasonlóképpen a feleség is a férjének. A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképpen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. Ne fosszátok meg egymást, hanemha egyenlő akaratból bizonyos ideig, hogy ráérjete a böjtölésre és az imádkozásra, azután ismét együvé térjete, hogy a Sátán meg ne kísértse titeket, mivelhogy magatokat meg nem tartóztathatjátok (1Kor 7:2-5).
- Mert közölünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk (Róm 14:7-8).

Az Ige szerint mindkét fa a Éden kertjének közepében áll³⁹³, úgy az élet, mind pedig a jó és gonosz tudásnak fája is. A kiűzetés óta nekünk egyikhez sincs és az Úr akaratát által nem is lehet közvetlen hozzáférésünk (1Móz 3:24), csakis a tűzön keresztül, amivel azt körülvette az Úr! Nem marad ez mindig így, mert amikor eljön az új ég és új föld világa, akkor, „annak közepén” az élet fája (Jel 22:1-4) vár ránk és akkor közvetlenül fogunk Ő vele érintkezni, a jó és gonosz tudásának halált és kárhozatot hozó fája viszont örökre megszűnik létezni (Jel 21:27). Életünk és üdvösségünk a váltság óta tehát az Éden közepén álló fáihoz nem közvetlen hozzáférés, hanem a Krisztusba vetett hit által, és magán Krisztuson keresztül történik az Isten kegyelméből és Szentlélekisten rejtett, de bennünk is történő valóságos és mindennél csodálatosabb munkája által. Ezért parancsolja Szentlélek, hogy ejtsünk fogjuk minden gondolatot és vigyünk Krisztushoz, hogy mindenben Krisztusnak engedelmeskedjünk (2Kor 10:4-5)! Így hát „akár esztek, akár isztok, akármit cselekszettek, mindent az Isten dicsőségére műveljete (1Kor 10:31)!”

Ezért valljuk az Apostoli Hitvallás szavaival, hogy „hiszek Szentlélekben, hiszem az egyetemes anyaszentegyházat, a bűnök bocsánatát, a test feltámadását és az örök életet!” Ámen.

Hiszem (...) a test feltámadását és az örök életet

Énekek: 105: 1, 2 – 3; 230 és 445.

Alapige: Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test halott a bűn miatt, a Lélek élet az igazság miatt. Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által [[Ez 37,10](#) ; [1Kor 3,16](#)]. Róma 8: 10 – 11.

Apostoli Hitvallásunk jobb megértéséért elkezdett sorozatunkban elérkeztünk a test feltámadása igazságának a hittel való megvallásához. A test(em) feltámadása megvallását azzal az egyszerű, tiszta, igazsággal és bizalommal teljes meggyőződéssel kell megvallanom, amivel maga Jézus beszélt a tanítványainak arról, hogy szenvedései kínhalálából harmadnap feltámad a halottak közül, a tanítványai pedig meglátják őt. Vallhatjuk ezt akár Jóbbal együtt is:

- „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. És miután ezt a bőrrömet megrágnak, testem nélkül látom meg az Istent. Akit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem más.” Jób 19:25 – 27a.

Mindjárt itt az elején szeretném hangsúlyozni, hogy hitvallásunknak ez a tétele az üdvözültek élő reménysége és nem szól a hitetlenül elkárhozottak sorsáról vagy állapotáról.

Pál maga nagyon részletesen tárgyalja a halálból testben történő feltámadás kérdését, azt tudni illik, hogy a halottak milyen testben jönnek elő, vagyis milyen testben támadunk fel. Erre a kérdésre Szentlélekkel együtt a magvetés metaforájával válaszol. A magvetés folyamatában a földbe vetett mag mindenekelőtt elhal, s miközben meghal, számunkra mindmáig megmagyarázatlanul, új élt csiráját bontja. És míg elvetéskor egy kis mag alakú magot, talán a búzáét, vagy valamely más leendő növényét helyez a földbe az ember és nem magát a leendő növényt, mint testet, amikor viszont életre kell és kibontakozik, akkor láthatóvá lesz az a testalak és forma, amit Isten annak a bizonyos magnak, leendő növénynek adott, amint azt akarta, minden egyes magnak külön a maga növényi testét [[σῶμα](#) (szóma)]. Mag és növényi test, noha együvé tartoznak, de se alakjuk külső megjelenésében, sem pedig a működésükben, de még a rendeltetésükben sem hasonlítanak egymásra.

„Így van a holtak feltámadásával is, - mondja Pál. Elvetik a (mag)testet rothadó állapotban, feltámad (egészen pontosan feltámasztatik) romolhatatlanságban, elvetik gyalázatban, feltámad dicsőségben, elvetik erőtlenségben, feltámad (egészen pontosan feltámasztatik) hatalomban. Elvetnek lelki/érzéki [[ψυχικός](#) (pszükhikosz)] (mag)testet, feltámad szellemi [[πνευματικός](#) (pneumatikosz)] (új élő növényi)test.”³⁹⁴

Erről a feltámadásról viszont már volt szó akkor, amikor hitvallásunkban a Messiás Jézus második eljöveteletét vallottuk meg, amikor Ő eljön ítélni élőket és holtakat, a Biblia tanítása szerint akkor fog megtörténni a Krisztusban elhunytaknak ez a szellemi testben való feltámadása. Az Apostoli Hitvallás szövege azonban úgy a latin, mint a görög változatában is a hús-test feltámadásáról szól.

Credo (...) carnis resurrectionem.

Πιστεύω (...) σαρκος ανάστασις.

Bárhogyan forgassuk is a dolgot, itt bizony a jelenlegi hús-testünk feltámadásáról, megelevenedéséről van szó és ez bizony nem kevés félreértést keltett a fejekben az egyház története során. Így lett az egész Hitvallásunkban ez a mi legnagyobb reménységünknek hit tétele éppen az, amit a legkevesebb meggyőződéssel vallott meg a gyülekezet, és amelyiket az idők során a legtöbb csípős gúny is kikezdett. Hogyan értsük hát? Augustinus ezt válaszolja: „Hisszük a test feltámadását, ami megtörtént már Krisztusban, hogy azt is remélje a test, ami

megvalósult a fejben. Az Egyház feje Krisztus, az Egyház Krisztus teste. Fejünk feltámadt, fölment a mennybe. Ahol a fej van, ott a helye a tagoknak is. (...).”³⁹⁵

Hitvallásunk mindenekelőtt a [σάρξ (szarx)] test³⁹⁶ feltámadása megvallásával azt nyomatékosítja, hogy a feltámadás és az örök élet ahhoz hasonlóan lesz testhez kötött élet, mint ahogy jelenlegi állapotunkban is az, azzal a különbséggel, hogy míg mostani állapotunk gyalázatos és romlandó, az eljövendő életünk dicsőséges, romolhatatlan és örök lesz. Halálunkkal tehát nem változunk át valamiféle halhatatlan kísértetszellemekké; ezt sehol nem tanítja a Szentírás, sőt inkább Krisztuséhoz hasonló dicsőséges testekben fogjuk tölteni az örökkévalóságot! Amikor tehát Hitvallásunkban a test feltámadását valljuk meg, akkor alatta feltámadásunk romolhatatlan és dicsőséges anyagságát értjük, nem pedig valami formátlan és alakatlan kísértet-lelket, illetve szellemet, vagy olyan testi feltámadást, amilyen a négy napos halott Lázáré volt. (János11.)

Feltámadásunk zálogjai

A Heidelbergi Káté szerinti hitvallásunkban viszont azt is valljuk, hogy eme dicsőséges testi feltámadásunknak van egy általunk már most is birtokolt biztos zálogja, mely alatt a Szentírás tanítása szerint két dolog is értünk.

1. Az egyik (külső) zálog, lényegét Pál így summázza:

„Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje. [Kol 1,18] Mivel ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. [Róm 5,12-21] Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek. Mindenki a maga rendje szerint: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi (1Kor 15: 20 - 23).”

Pál itt tényként jelenti ki, hogy a testben való feltámadás Jézus Krisztus harmadnap-i feltámadásával elkezdődött, és ezt a kezdetet az első zsenge aratásához hasonlítja, ami azt üzeni, hogy csak idő kérdése, hogy az legelső érett kalászok learatását követni fogja a beérett gabonátábla egészének az aratása. Itt a test feltámadásának biztos és Isten által már nekünk adott zálogja a húsvétvasárnapi Krisztus, aki megjelent a tanítványoknak, de általuk nekünk magunknak is, hiszen Ő mondta:

- „Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket megvet, engem vet meg; és aki engem vet meg, azt veti meg, aki engem elküldött (Luk 10:16).” „Aki titeket befogad, engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött (Máté 10:40).”

A húsvéti Jézus saját testi valónkon kívülre helyezett zálogja viszont nagyon kevés lenne, ha saját testi valónkon belül nem bírhatnánk ugyanannak a feltámadásnak egy élő és hathatos belső zálogját is, Szentlélekisten bennünk való személyes munkája által. Miről van itt szó?

2. A feltámadás bennünk való zálogjáról, Szentlélek és munkái gyümölcseiről, ajándékairól!

Mármost, amikor a Szentírás a mi Szentlélek általi megeleveníttetésünkről tanít, akkor nem szarx (görög szó, ami a hús testet jelöli), vagyis a test anyagghalmazát érti ezen, hanem a szomat, tehát a testet, mint a lélek formáját. Itt a Szentírás arra teszi a hangsúlyt, hogy az a test elevenedik meg, újul meg, sőt lesz teljesen új, amelyiknek a lényegéhez nem tartozik hozzá a mostani biológiai hústest a pillanatnyi romlandó anyag állapotunk.

Így lesz a test feltámadását megvalló hitünknek a lényege az, hogy a Krisztus feltámadásával együtt beindult feltámadásom során én magam (itt pedig értse ki-ki önmagát), támadok fel nem egy másik valaki, vagyis Isten a halálon át is megőrzi az ember egyéniségét, megkülönböztető és felismerhető formát viselő személyiségét, annak speciális, egyedi és csak rá jellemző

jellegzetes vonásait, továbbá annak ad, amint akarja (1Kor 15, 38), új, romolhatatlan és egyben dicsőséges testet (Joó Sándor, 2002, 74).

A testi feltámadás tehát azt jelenti, hogy az örökkévalóságban nem olvadunk bele valami meghatározatlan lelki masszába, mint esőcseppek a tengerbe, sem úgy nem lesz, hogy a kis lelkecske, mint egy pillangó röppen a sír fölött valahová, hanem a feltámadott embernek megmarad a volt földi emberrel való személyazonossága.³⁹⁷ A feltámadásban tehát úgy leszek én, hogy ugyanakkor örök és dicsőséges krisztusi is leszek.

Mindent összegezve a feltámadott Úrból vett életerővel egy másik meg, – és átváltozás is elkezd megtörténni bennünk, amiről Pál így ír:

„Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk³⁹⁸, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.”³⁹⁹

Ez bizony már a Szentlélek bennünket megelevenítő munkájáról szóló hitvallásunk, amikor azt valljuk meg, hogy mi Krisztusba bízva többé már nem test szerint járunk, mert a Krisztus váltsága, azon belül pedig az Ige és Szentlélek bennünk történő munkája által megöldökljük az ó-ember kezdeményezéseit, annak gondolatát, akaratát és tetteit, azokat nem cselekedjük, nem valósítjuk meg, sőt mindenben Urunk és Istenünk akaratát és tetszését keressük, az igazság és szentség útját.

Ezzel kapcsolatosan mondja Pál, hogy „amiképpen oda szántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálul a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálul az igazságnak a megszenteltetésre”⁴⁰⁰, „igazságnak fegyvereiül az Istennek mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik”⁴⁰¹ Ez bizony az Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára (Róma 8: 21) felszabadított krisztusi új élet mindennapos küzdelme, amely harcban sokszor elesünk, megsejyenyülünk, de felkelünk és végül győzünk.

Halljuk újra az alapigét:

„Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test halott a bűn miatt, a Lélek élet az igazság miatt. Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó [θνητός (thnétosz)] testeteket [σῶμα (szóma)] is a bennetek lakó Lelke által (Róma 8: 10 – 11).”

Az életrekeltés tehát nemcsak az Úr megjelenése idejére vonatkozik, hanem arra is, hogy az Ő feltámadásával megújított, sőt életre keltett [σῶμα (szóma)]-test életünk bizony elkezdődött. Ezért folytatja így Pál:

„Ezért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk. Mert ha test szerint éltek, meg kell halnotok, de ha a Lélek által megölitek a test cselekedeteit, élni fogtok. Akiiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. [Jn 1,12] Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atyám!” [Gal 4,5-7] Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.” Róma 8: 12 - 17

Isten a Földet adta az embernek (Zsolt 115:16) élőhelyéül, ezért nekünk itt ezen a küzdőterén (Zsid 12:1) kell megküzdenünk az örök élet koronájáért (1Kor 9:25; Jel 2:10). Ha tehát pusztán csak azt vallanánk, hogy részünkre, vagy bennünk majd kizárólag csak a feltámadáskor lép működésbe a feltámadott Krisztus örök életre munkálkodó ereje, akkor jogosan illethetnének azzal a váddal, hogy a keresztyén hit felelőtlené tett bennünket a gyakorlati életben, mert mi a feltámadás hitünkkel elmenekülünk a való élet problémáitól és azokat csak úgy áttoljuk a túlvilágba. Ezt határozottan vissza kell utasítanunk mert a valóság pontosan a vád ellenkezője, mert a test feltámadását megvalló keresztyén, a benne már most elkezdődött örök élet

bizonyosságában tevékenykedik e világon és mindenkinél komolyabban veszi az Istentől való általános feladatait és magát az Úr speciális küldetését is. Az a nemes cél vezérli mindig mindenben, hogy tettei Isten nagyobb dicsőségét és a gyülekezet, benne pedig a saját élete javát szolgálják, hogy mindenek részesüljenek a boldog örökéletből.

„Hiszem (...) az örök életet. Ámen.”

Így érkezünk meg az örök élet megváltásához is, amely a bűnbocsánathoz és az új életre történő megelevenedéshez hasonlóan nem lesz, a valamikori messzi és bizonytalan jövőben, hanem már most van, azaz itt és most is történik, bennünk van, és mi is benne vagyunk! Jézus mondja:

- „Az pedig az Atyának akarata, aki elküldött engem, hogy amit nekem adott, abból semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon. Az pedig annak az akarata, aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen; és én feltámasszam azt az utolsó napon (Ján 6:39-40).
- „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Ján 17:3.

Az örök élet tehát közösség az Istennel és az ő Fiával a Lélek által!⁴⁰² „S mivel élete annak van, aki Jézust hittel befogadta, ezért az örök élet nem a halálunk pillanatával kezdődik, hanem vagy elkezdődik itt, a földi életben, vagy nem kezdődik el soha, mert maradunk a halálban. Akié a Fiú, azé az élet” (1Jn 5, 12a). Ezen az életen viszont nincs hatalma a halálnak.”⁴⁰³ Sőt benne már most elkezdődött az örök élet, s ha történetesen biológia testében meghal, akkor a már elkezdődött örök élete fog kiteljesedni, mert a halállal az utolsó akadály is félreállt az útjából. Akiben viszont nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban (1Ján 5:12b) – tehát az ilyen ember egész földi életét is a halálban tölti, s ez a halál (az Isten nélküli létezés) teljesedik ki számára, amikor (testében is) meghal.⁴⁰⁴

Igaz, hogy Urunk dicsőséges jelenlétébe a biológiai testünk meghalásának órájában megyünk (Fil 1:23-24) át, de az örök élet erőire nem a biológiai testünk meghalásának órájában váltunk át, hanem már most a Jézus Krisztusba vett bizalom kegyelmi idejében.

Urunk szava szerint, amint azt már láttuk, eleve halott állapotunkban⁴⁰⁵ talál meg bennünket az élő Isten örök életet teremtő IGÉJE, a Krisztus evangéliuma és az Isten Fia Messiás Jézus személyes és ellenállhatatlan hívása. Boldog, aki az Úrban bíz! Mert, akik az Úrban bíznak, energiaforrást cserélnek, mulandóból örökkévalóra váltanak át. Jézus metaforája szerint azt a vizet, amitől, ha isznak is belőle, újból és újból megszomjaznak (Ján 4:13), lecserélik az örök életre felbuzgó új erőre (Ján 4:14), amivel egyesülve soha meg nem szomjaznak, sőt eme erőváltás következtében erejük megújul, futnak, és nem lankad el, járnak, de nem fárad el (Ézs 40:31 és 41:1).⁴⁰⁶ Ezt a cserét maga Isten végezte el, és személyesen most is Ő végzi el a Krisztus váltsága következményeképpen, annak közvetlen gyümölcseképpen mi bennünk is, amit mi az Apostoli Hitvallás tételeiben összefoglalva hiszünk és vallunk is meg!

Jöjjenek itt a megerősítésünkre még a következő igék!

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Ján 3:16.

„Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem átalment a halálból az (örök)életre.” Ján 5:24.

„Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem, ha meghal is, él; És aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?” Ján 11:25 – 26.

- „Hiszed-e ezt?” Nem én, hanem maga az Úr kérdi ezt tőled, az Apostoli Hitvallás pedig erre ezt válaszolja:

- „Hiszem (...)!”

Amikor tehát az Apostoli Hitvallással vallod meg hitedet és élő reménységedet, akkor valójában Jézus Krisztus kérdésére válaszolsz, és mondod, hogy „HISSZEM (...)!” Mostantól tehát csak úgy mondhatod el az Apostoli Hitvallást, hogy az a te Jézus Krisztusnak a „hiszed-e ezt?” kérdésére adott személyes és bizalomteljes IGEN feleleted is egyben!

Mindenható Istenem és Atyám hatalmas dolgot gondolt el velünk kapcsolatosan.⁴⁰⁷ Amit elgondolt Egyszülöttjében kimondta, amit pedig így kijelentett a mi Urunkkal való közös történetünké lett. Ez az élet elkezdődött és dicsőségesen ér véget. A dicsőség pedig ami reánk vár, olyan, amit szem nem látott, fül nem hallott, emberi szív és elme meg nem gondolt (1Kor 2:9), vagyis nincs semmilyen eszközünk, amivel képesek lehetnénk azt kifejezni. Mindennek ellenére jó tudnom, hogy én magam is benne vagyok Istenem és Atyám ebbe jó gondolatába, a Messiás Jézus történetébe, amiből már csak az maradt vissza, hogy értünk jöjjön és magához vigyen az örökkévalóságba, hogy mi is ott legyünk vele, ahol ő van. Készítsen el erre az Ő Lelkével! Teremtsen bennünket újjá Isten, őrizzen és oltalmazzon, vezessen el bennünket Önmagához, aki maga az örök élet! Ámen.

Áldás: „Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban (1Kor 15: 58).” Ámen.

Epilógus

Krisztus Urunk a következő Igékkel bocsátotta el tanítványait:

- „Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt (Máté 10:32); és az Isten angyalai előtt (Luk 12:8). Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt (Máté 10:33) és az Isten angyalai előtt (Luk 12:9).” „Mert valaki szégyell engem és az én beszédemet, az embernek Fia is szégyellni fogja azt, mikor eljön az ő dicsőségével, és az Atyáéval és a szent angyalokéval (Luk 9:26).”

Az Úr itt arról tanít, hogy Szentlélek velünk együtt (Róm 8:16; Apcs 15:28) akar hit, - és tanúvallomást tenni Krisztus Jézusról, és az Isten nagy üdvözítéséről. Jézus azonban ennél sokkal tovább megy, mert azt mondja, hogy Ő maga is bizonyóságot akar tenni rólunk Atyja és az ő angyalai előtt.

- „Hallgass én népem, hadd szóljak! Te Izrael, hadd tegyek bizonyóságot rólad; Isten vagyok én, a te Istened (Zsolt 50:7)!”

Az Úr tanítványai két alkalommal is hallották a mennyei szózatot, ami az Isten Fia Jézus felett mondatott ki, hogy tudni illik Ő az én szeretett fiam Őt hallgassátok (Máté 3:17; Márk 1:11; Luk 3:22; Máté 17:5; Márk 9:7; Luk 9:35), sőt az is elhangzott a mennyekből, hogy Jézus Krisztus megdicsőített és újra megdicsőítetik (Ján 12:28). Így tett bizonyóságot Isten az Ő egyszülött Fiáról a teremtettség élőlényei előtt, köztük nekünk is. Az Úr ezt a méltóságát nekünk akarja adni, hogy mi vele együtt részesüljünk az Isten megdicsőítéséből. Hitünk megvallása tehát egyben Isten rólunk való bizonyágtétele is. Ki képes erre? Embernek ez lehetetlen!

Szeretett Megváltónk és Mindenható urunk felettébb magasra tette a mércét, ezért így kiáltok:

- „Uram Jézus segíts meg! Hozsánna a Dávid fiának, áldott, aki az Úr nevében jön, az Isten Fia Messiás Jézus. Ámen, Ámen!”

Felhasznált irodalom

1. Augustinus, Szent Ágoston: A hit és a hitvallás Koinónia Könyvkiadó, Kolozsvár 1999. p. 5.
2. Bible Discovery
3. Biblia; Magyar Bibliatársulat 2014.
file:///C:/Users/Faust%20Zita/Downloads/magyar_bibliatarsulat-biblia-2014-01.epub
4. Borgó András: Lehet-e az iszonyatot megfogalmazni? In. Múlt és jövő-4. 1993/1.
5. C.H. Spurgeon: Isten ígéreteinek tárháza. Primo/Evangéliumi Kiadó 1994.
6. Cseri Kálmán: Református hitünk, Kálvin Kiadó Budapest, 2014.
7. Cseri Kálmán: Tudom kinek hittem, Kálvin Kiadó Budapest, 2016.
8. Csia Lajos: Dániel könyvének magyarázata. Új Berea Kiadó és Nyomda Kft. Budapest, 2007.
9. Em Griffin: Bevezetés a kommunikációelméletbe, Harmat, 2003.
10. ÉNEKESKÖNYV Magyar Reformátusok Használatára. Kiadja a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója Budapest, 2002.
11. Faust Gyula: Szentlélek általi honfoglalás, in. Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme, Dunántúli Református Egyházkerület, Pápa 2013.
12. Francis Fukuyama: A történelem vége és az utolsó ember Európa Könyvkiadó, Budapest 2014.
13. Hankiss Elemér: A befejezetlen ember. Helikon Kiadó Bp. 2015.
14. Hankiss Elemér: Az ezer arcú én. Helikon Kiadó Bp. 2015.
15. Heidelbergi Káté.
16. Dr. Horváth Levente: Két találkozás között (Áhítatok vasárnapokra). Koinónia Kolozsvár 2013.
17. Johann Georg Hamann In: Londoner Schriften, 391.
18. Josef Kausemann: Sámson Izráel bírása, Evangéliumi Kiadó, Budapest 2003/2004.
19. Joó Sándor: Hiszek ... AZ APOSTOLI HITVALLÁS. Dr. Joó Sándor igehirdetései 1950-60, Budapest 2002. (ISBN 963430166 5)
20. Joó Sándor: Ne félj csak higgy! Budapest 1998.
21. József Attila összes versei, Szépirodalmi Könyvkiadó Budapest, 1975.
22. Kálvin János, Evangéliumi Harmonia III. kommentár, Sylveszter Irodalmi és Nyomdai Intézet Rt. Budapest 1941.
23. Kálvin János: A katolikus levelek magyarázata, Kiadja a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója Budapest 2013.
24. Kiss Jenő és Ferenczi Noémi: Luther Mélysége és magassága Koinónia Kolozsvár 2010.
25. Némethné Sz. Tóth Ildikó In Mécses, Kenesei és akarattjai református igehirdetések 2018.június 24.
26. Michael Wilcock: Bírak könyve, Harmat Budapest 2002
27. Peter Masters: Megállni az igazságért, Károlyi Gáspár Teológiai és Missziós Intézet Alapítvány, Miskolc 1999.
28. Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett. Evangéliumi/Primo Kiadó Budapest 1992.
29. Ógörög-Magyar Szótár, Akadémiai Kiadó, Budapest 1990.

30. Őze Sándor: Apokaliptikus időszemlélet a korai reformáció Magyarországon. Magyar Napló Írott Szó Alapítvány Budapest, 2016.
31. Paul White: A buyufa alatt, Primó + Evangéliumi Kiadó, Budapest 1992.
32. Pleșu, Andrei: Parabolele lui Isus Adevărul ca Poveste. Humanitas, București 2012.
33. Rebecca Newman in Elle 2018. Január – Február-i szám
34. Richard Wurmbrand: Beszéd a magánzárkában. Harmat Koinónia Budapest Kolozsvár 1996.
35. Sutyák Tibor: Kettős kételkedés, A test problémája Caravaggio Hitetlen Tamás című képén. In.: ["Viharnak kitett szavak által"](#), ELTE BTK Kiadó/ Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar, Budapest 2012.
36. Tillmann József Adalbert: Az eseményhorizonton túl. Typotex, Budapest, 2018.
37. Timothy Keller: Hit és kételkedés, Harmat – Koinónia - Budapest 2012.
38. Dr. Tóth Eszter és Dr. Grüll Tiborné Eszter: In Bible Discovery Újszövetségi Ógörg-magyar szótár 2. kiadás, 2018.
39. Visky Ferenc: Méz a sziklából, áhítatok az év minden napjára, Koinónia Kiadó Kolozsvár 2003.
40. Vajta Vilmos: Amíg időnk van. Európai Protestáns Magyar Szabadegyetem Basel/Budapest (Hermeneutikai Kutatóközpont) 1998.
41. Vörösmarty Mihály: Szózat.
42. WM. Paul Young: A viskó.

Más idézetek:

1. Alon Anava rabbi: <https://www.youtube.com/watch?v=eUFvw4XQIFM>
2. A háború démonjai eredetileg The Railway Man (2013) című film.
3. Erdélyi Napló: <https://erdelyinaplo.ro>
4. G-Portál. <http://digolanum.gportal.hu/gindex.php?pg=27582473>
5. Gustaf Aulén: Christus-Victor <https://www.amazon.com/Christus-Victor-Historical-Study-Atonement/dp/1592443303>
6. http://gorzsonyi-eklezsia.shp.hu/hpc/web.php?a=gorzsonyi-eklezsia&o=RD_x8W0NIK
7. Faust Gyula: A Jákob kutjánál, avagy a föld porával hitelesített mennyei történet. In. http://www.refdunantul.hu/data/downloads/2015/04/03/A_J%C3%A1k%C3%B3_k%C3%BAtj%C3%A1n%C3%A1l.pdf
8. Hahn István: Zsidó ünnepek. <http://mek.niif.hu/04700/04749/html/zsidounnepek0006.html>
9. Hetek: http://www.hetek.hu/hatter/201208/nemi_eroszak_es_gyerekhazassag_a_muzulman_vilagban
10. Híradó: <https://www.hirado.hu/belfold/belpolitika/cikk/2018/01/27/vona-gabor-az-oneletrajzi-konyveben-ha-az-iszlame-elbukik-a-feny-teljesen-kialszik/>
11. Holocaust Enciklopédia <https://www.ushmm.org/wlc/hu/article.php?ModuleId=10005151>
12. Dr. Horváth Levente In. MAGYARADÁS / Húsvéti gondolatok. <https://www.youtube.com/watch?v=B8x1Vi8jR5E>
13. INFORMÁTOR / 2018.02.09. <https://www.echotv.hu/adasok/2018/02/09/informator/4472>

14. Irodalmi jelen. <http://www.irodalmijelen.hu/05242013-1042/erintesek-caravaggio-ujfalusi-eva#sthash.X01hozI0.NI9QY16P.dpuf>
15. <http://www.irodalmijelen.hu/05242013-1042/erintesek-caravaggio-ujfalusi-eva> Utolsó megtekintés 2016-03-26: 14:38 óra.
16. Jean Jacques Rousseau idézet: https://www.citatum.hu/szerzo/Jean-Jacques_Rousseau?r=4 vagy <http://blog.xfree.hu/myblog.tvn?n=eva0817&pid=64277>
17. Katolikus Lexikon: <http://lexikon.katolikus.hu/M/mariol%C3%B3gia.html>
18. Knoll József (Kassa, Csehszlovákia, 1925. május 30. – Budapest, 2018. április 17.) állami és Széchenyi-díjas magyar orvos, farmakológus, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja. A pszichoneurofiziológia és a farmakológia neves kutatója. 1964 és 1967 között a Budapesti Orvostudományi Egyetem tudományos rektorhelyettese. https://hu.wikipedia.org/wiki/Knoll_J%C3%B3zsef#cite_note-2
19. Knoll József In Tér-idő. Mr1 2018. május 9 napi 14, 34 órás műsora. Szerkesztő Gimes Júlia. https://www.mediaklikk.hu/radio-lejatszo-kossuth/?date=2018-05-09_14:34:00&enddate=2018-05-09_14:58:00&ch=mr1
20. Köntös László In. HAJLÉK AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBAN című állandó kiállítás, Pápai Református Gyűjtemények, Pápa 2018.
21. Kritikus Tömeg. <https://kritikustomeg.org/film/46821/cloud-atlas-felhoatlasz-2012/idezetek/>
22. Light, Alexander: Tribe on Papua New Guinea meets white man for the first time. Filmed in 1976. https://www.youtube.com/watch?v=_JXcWwHxCBE Nézd a 4 perc 21 másodperctől! Vesd össze még: <http://www.latomus.eoldal.hu/cikkek/Blogfelesseg/jean-pierre-dutilleaux-talalkozasa-a-toulambis-torzzsel--papua-uj-guinea-.html>
23. Luther Márton: A 95 TÉTEL - MEK <http://mek.oszk.hu/00200/00203/00203.htm>
24. Magyar Fiozófia Szemle 2010. http://epa.oszk.hu/00100/00186/00023/pdf/EPA00186_magyar_filozofiai_szemle_2010_2_010-031.pdf Az utolsó letöltés: 2016-03-26, 17:04 óra.
25. Magyar Kurír, 2012. március 12. hétfő, 03:04 http://www.talita.hu/index.php?option=com_content&view=article&id=763%3A%20beszelnek-az-emberek-a-halaluk-eltt-&catid=43%3A%20lelki&Itemid=69 , utolsó megtekintés 2016.03.24. csütörtök 17:03.
26. Masuro Emoto In Rejtélyekszigete. <https://rejtelyekszigete.com/masaru-emoto-viz-rejtett-bolcsessege/>
27. MTVA <https://www.youtube.com/watch?v=cY4DbZUm-Hw>
28. Natgeo tv műsorajánlata: <https://www.natgeotv.com/hu/medvefokak-harc-a-tulelesert>, utolsó megtekintés 2018.06.24.
29. Origo: <http://www.origo.hu/itthon/20180212-gyurcsany-ferenc-papok-tanitas-szolasszabadsag-tiltas.html>
30. Pataky Ildikó Doktori disszertáció Budapest 2015.
31. Rightpédia. https://hu.rightpedia.info/w/Manhattan_terv
32. Revelation/A jelenések könyve http://d1d7ektpm2nljo.cloudfront.net/viEnJSFnCunx3MMK_m4RGQ/Hungarian_Bible_66_Revelation.pdf

33. Rubicon: http://www.rubicon.hu/magyar/oldalak/622_julius_16_mohamed_futasa_az_iszlam_idoszamitas_kezdete/
34. Sulinet. <http://www.sulinet.hu/tovabbtan/felveteli/2001/19het/pszicho/pszicho19.html>
35. Szabados Ádám blogja. <http://divinity.szabadosadam.hu/?p=20309>
36. Lásd a Sixtus-kápolna mennyezetfreskóján Michelangelo „Ádám teremtése” festményét! https://hu.wikipedia.org/wiki/A_Sixtus-k%C3%A1polna_mennyezetfresk%C3%B3ja#/media/File:God2-Sistine_Chapel.png
37. Szegedi Piaristák: http://www.szepi.hu/irodalom/vallas/csanad/csb_507.html utolsó megnyitás: 2016-03-25, Utolsó megtekintés: 20:19 h.
38. SZTE EK Hadtörténeti Gyűjtemény. A római légión. http://www.bibl.u-szeged.hu/bibl/mil/okor/hadviseles/romai_legio.html
39. Zsidó naptár.
40. Wikipedia: <https://hu.wikipedia.org/wiki/Mechanolumineszcencia>

Ábrajegyzék

1. ábra: Flying Eagleby Promillejaeger Watch Digital Art / 3-Dimensional Art / Scenes / Landscapes©2007-2018 Promillejaeger.....	1
2. ábra <i>Epheszoszban található falfirka, mely tartalmazza a görög Ikthüsz szót</i>	35
3. ábra Rainer Maria Schießler plébános	56
4. ábra, az <i>Elle</i> magazin címlapja	65
5. ábra. <i>A már 39 éves Goya, romantizmus korabeli festő, 1785-ből származó festménye</i>	68
6. ábra <i>A Barnabás, vagy Barabbás biblia</i>	77
7. ábra <i>E. Wallis Világtörténete I. kötet: Dágon hal-isten illusztráció</i>	80
8. ábra <i>Philip James de Loutherbourg (1793) Dagon elpusztításának ábrázolása</i>	84
9. ábra: http://joportal.hu/johirek/1338/	121
10. ábra <i>Dr. Masauru Emoto az alternatív gyógytudományok japán doktora</i>	146

Jegyzetek:

¹ Mikor minden nap veletek voltam a templomban, a ti kezeiteket nem vetétek én reám; de ez a ti órátok, és a sötétségnek hatalma. Luk 22:53

² Máté 26:53

³ Az idézet és értelmezése a 82; 121 – 123; 165-166. oldalon olvasható!

⁴ Köntös László In. HAJLÉK AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBAN című állandó kiállítás, Pápai Református Gyűjtemények (Pápai Református Ótemplom), Pápa 2018.

⁵ <https://www.mediaklikk.hu/video/kolozsvari-reformatus-istentisztelet-a-reformacio-emlekevenek-erdelyi-unnepe/>

⁶ Részlet a reformáció emlékévének erdélyi ünnepéből, a Kolozsvár Farkas utcai református istentiszteletből Vö. az MTVA <https://www.youtube.com/watch?v=cY4DbZUm-Hw>

⁷ Visky Ferenc: Méz a sziklából, Koinónia Kolozsvár 2003. (A június 11-napi áhítat)

⁸ Paul White: A buyufa alatt (Eredeti cím: „Jungle Doctor’s” és „Jubgle Doctor’s Monkey Tales”), Primó + Evangéliumi Kiadó, Budapest 1992/ Lahr 1986. p. 29-32.

⁹ <https://www.natgeotv.com/hu/medvefokak-harc-a-tulelesert>

¹⁰ Visky Ferenc: Méz a sziklából, Koinónia Kolozsvár 2003. (A június 11-napi áhítat)

¹¹ Menyházi Imre az atomfizika és kvantumelmélet alapját képező $E = m \cdot c^2$ (Eneria egyenlő Masse/tömeg/ szer c (fénysebesség) a **négyzeten**) Albert Einstein által 1905-ben felállított képletébe az „E” (energia) helyére behelyettesítette az általa kitalált E_0 semleges ősenégiát. Magyarozatában Einstein képletének „lényege a materia energiába és az energia materiába való átalakíthatósága. Minden m (massa, forma) közös nevezője $E \sim E_0$. A kvantumelmélettel összefonódva mondhatjuk, hogy az energia örvénylése – pörgése – képezi a kvark-ot, az atom elemeinek részecskéit. A kvark tömegjellege – formája, kiterjedése – nem egyéb, mint az energia formát felvevő örvénylése. A jelenség egy gyorsan pörgő ventilátorhoz hasonlítható: a gyors pörgés hatásmechanizmusa, hogy a ventilátor szárnyainak elkülönültsége, a közöttük levő „üresség” láthatóan „eltűnik”. Ha az ember a kezével óvatosan a pörgő szárnyak szélét megérinti, egységes, meg nem szakított kör felületet érzékel és észlel, úgymond az „üresség” a tapintáson keresztül is „eltűnik”. Az atom elemeinek felépítése, formafelvétele – energia sűrűsödés, energiakonzentráció – rendszerezett, önmagába visszatérő keringés eredménye, amely elvben, a koncentrációt illetően, az én az Es-ből való kialakulásért is felelős. A „fogható” anyagság „nem fogható” energia húzódik meg, az, amelyet a relativitásban gondolkodó agy semminek, nullának tekint. Hasonló a helyzet az atommal és a világegyetem felépítésével kapcsolatosan is. Az atom elemei között – kvarkok pörgéséből képzett elemek materiája mögött meghúzódó „semmin” túl - is a semmi, az üresség – a formát fel nem vevő energia – húzódik meg. (...) Az égitestek között semminek tekintett űr nem semmi, hanem nyugalmi (még, már) formát fel nem vett energia. Vö. Menyházi Imre Homo oeconomicus és a befejezetlen teremtés Akadémiai Kiadó, Budapest 2004. p. 536.

¹² Menyházi Imre Homo oeconomicus és a befejezetlen teremtés Akadémiai Kiadó, Budapest 2004. p. 49.

¹³ Uo.

¹⁴ Wlater R. Fischer idézet In. Em Griffin: Bevezetés a kommunikációelméletbe. Harmat, 2003. oldal 302.

¹⁵ Em Griffin: Bevezetés a kommunikációelméletbe, Harmat, 2003. oldal 302.

¹⁶ Wlater R. Fischer, Human Communication as Narration: Toward a Philosophy of Reason, Value and Action, Universty of South Carolina, Columbia, 1987, 24.

¹⁷ Uo., xi. In. Em Griffin: Bevezetés a kommunikációelméletbe. Harmat, 2003. oldal 302.

¹⁸ **Johann Georg Hamann** (27 August 1730 – 21 June 1788) német filozófus. https://en.wikipedia.org/wiki/Johann_Georg_Hamann

¹⁹ Pataky Ildikó A könyvember: Johann Georg Hamann. EÖTVÖS LORÁND TUDOMÁNYEGYETEM BÖLCSESZETTUDOMÁNYI KAR DOKTORI DISSZERTÁCIÓ, Budapest, 2015. p. 72 és 79. <http://doktori.btk.elte.hu/phil/patakyildiko/diss.pdf>

²⁰ Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennyben. 2Kor 5:1

²¹ Johann Georg Hamann In: Londoner Schriften, 391. „Die Offenbarung im Fleisch ist der Mittelpunkt des ganzen göttlichen Wortes, ja die Ursache, warum man uns selbiges gegeben ist. (...) So ist selbst die Einrichtung und tierische Haushaltung unser Leibes eine Prophezeung.” Vagy: „The revelation in the flesh is the center of all the divine word, yes the reason why the same is given to us. (...) Thus, even the animal facility and housekeeping our body is a prophecy.”

²² Descartes nevéhez fűződik a „*cogito ergo sum*” „,azaz „gondolkodom, tehát vagyok” igazságnak hangzó bölcsesség. Ezt fogalmazza újra Wurmbrand, amikor azt mondja, hogy azért létezem, mert gondoltatva vagyok. Másként átfogalmazva: létezem, mert léteztetve vagyok. Ez nem huszadik századi gondolat. Pál arról értekezik, hogy Mindenható Urunk hatalma szavával tartja fenn, azaz létezteti a mindenséget (Zsid 1:2-3) és igazgatja is azt.

- ²³ Richard Wurmbrand: Beszéd a magánzárkában. Harmat Koinónia Budapest Kolozsvár 1996. o. 9.
- ²⁴ Richard Wurmbrand: Beszéd a magánzárkában. Harmat Koinónia Budapest Kolozsvár 1996. o. 9.
- ²⁵ Szent Ágoston: A hit és a hitvallás Koinónia Könyvkiadó, Kolozsvár 1999. p. 5.
- ²⁶ <https://kritikustomeg.org/film/46821/cloud-atlas-felhoatlasz-2012/idezetek/>
- ²⁷ WM. Paul Young: A viskó, Szívek találkozása című fejezet mottójában szintén idézi! https://dfmi.weebly.com/uploads/1/1/0/8/11083909/p.young_-_a_viskó.doc
- ²⁸ Jean Jacques Rousseau idézet: https://www.citatum.hu/szerzo/Jean-Jacques_Rousseau?r=4 vagy <http://blog.xfree.hu/myblog.tvn?n=eva0817&pid=64277>
- ²⁹ Vö. Menyházi Imre Homo oeconomicus és a befejezetlen teremtés Akadémiai Kiadó, Budapest 2004. p. 66.
- ³⁰ Hankiss Elemér: A befejezetlen ember. Helikon Kiadó, 2015. p. 41.
- ³¹ Pleșu, Andrei: Parabolele lui Isus Adevărul ca Poveste. Humanitas, București 2012. p. 77.
- ³² Uo.
- ³³ Uo. p. 78.
- ³⁴ Uo. p.78. A fordítás tőlem van. Az eredeti szöveg a következő: „Dumnezeul creștin e prezent integral în această triadă: Tatăl, cae coboară sore oameni prin Fiul, Fiul, care urcă din nou la Tatăl, și Duhul Sfânt, care coboară și vorbește. Prezența Fiului printre creaturile Tatălui e efectul Întrupării. Discursul Duhului e anticiparea Învierii.”
- ³⁵ Horváth Levente: Két találkozás között (Áhítatok vasárnapokra). Koinónia Kolozsvár 2013. p. 73.
- ³⁶ Menyházi Imre: Homo oeconomicus és a befejezetlen teremtés Akadémiai Kiadó, Budapest 2004. p.307-308.
- ³⁷ Vö. Oswald Chambers: Krisztus mindennekefelett. Evangéliumi/Primo Kiadó Budapest 1992. oldal. 338.
- ³⁸ Széthull az ég minden serege, *összecsavarodik az ég, mint egy könyvtekercs*; úgy lehull egész serege, ahogy a levél lehull a szőlőről, vagy ahogy a lomb a fűgefáról. [[Ézs 13,10](#) ; [Jóel 3,3-4](#) ; [Mt 24,29](#) ; [Mk 13,24-25](#) ; [2Pt 3,12](#) ; [Jel 6,13-14](#)] Ézsaiás 34: 4.
- ³⁹ Ézs 49:9-10; Ézs 61:1; Luk 4:18.
- ⁴⁰ Tillmann J.A.: Az eseményhorizonton túl terek*kultúrák*távlatok. Typotex Budapest 2018. p.5.
- ⁴¹ Michael Serres: Hermes V. Die Nordwest-Passage. Berlin, Merve, 1994. 86.
- ⁴² Hankiss Elemér: A befejezetlene ember. Helikon Kiadó, 2015. p. 328.
- ⁴³ Tillmann J.A.: Az eseményhorizonton túl, terek*kultúrák*távlatok. Typotex Budapest 2018. p.6.
- ⁴⁴ Horváth Levente: Két találkozás között (Áhítatok vasárnapokra). Koinónia Kolozsvár 2013. p. 83.
- ⁴⁵ Aldous Huxley: *Szép új világ* 1931-ben írt disztópiája (könyv) a 26. Londonjáról.
- * Tőlem, Faust Gyula-tól való megjegyzés.
- ⁴⁶ Hankiss Elemér: Az ezerarcú én. Helikon Kiadó, 2015. p. 18-19.
- ⁴⁷ Luther Márton: A 95 TÉTEL - MEK <http://mek.oszk.hu/00200/00203/00203.htm>
- ⁴⁸ 24. hu: <https://24.hu/belfold/2018/06/13/zenehallgas-miatt-gazolhatott-halalra-egy-17-eves-lanyt-a-vonat/>
- ⁴⁹ Szabados Ádám blogja. <http://divinity.szabadosadam.hu/?p=20309>
- ⁵⁰ A bal és a jobb megkülönböztetésének megtanulása Ninive több mint 120 000 lakója számára a Jónás idejében maga volt a lehetetlenség. A királytól kezdve a legutolsó rabszolgáig a jobb és bal felismerését és megkülönböztetését csakis az Ige prófétái jelenlétében voltak képesem elsajátítani! Jón 4:11.
- ⁵¹ Tillmann J.A.: Az eseményhorizonton túl, terek*kultúrák*távlatok. Typotex Budapest 2018. p. 9.
- ⁵² Scheffler, Samuel: Death and Afterlife. New York, 2013, Oxford University Press. In. Elemér, Hankiss A fejezetlen ember oldal 323.
- ⁵³ Uo.
- ⁵⁴ Ha csak emberi módon viaskodtam Efézusban a fenevadakkal, mi a hasznom abból, ha a halottak fel nem támadnak? Együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk! Ne tévelyegjete. Jó erkölcsöt megromtanak gonosz társaságok. Serkenjete fel igazán és ne vétkezzetek; mert némelyek nem ismerik Istent; megcségyenítettek mondok. 1Kor 15:32-34.
- ⁵⁵ A „Krisztusesemény” alatt itt egyszerűen azt értem, hogy Isten Krisztus által, Ő reá nézve és Ő érette teremtette a Mindenséget, s benne a saját életemet is. Ennek a teremtésnek a kilátásba helyezett megváltás volt az előfeltétele. Krisztus világba való eljövételével, az Ő testet öltésével és a testben való szenvedésével, halálával, feltámadásával, megdicsőülésével a megváltva történő teremtésünk és egyben újja teremtésünk is megtörtént. Isten mindent elkészített, hogy üdvözítő kegyelméből az örök élet örökösei legyünk.
- ⁵⁶ Köntös László In. HAJLÉK AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBAN című állandó kiállítás, Pápai Református Gyűjtemények (Pápai Református Ótemplom), Pápa 2018.
- ⁵⁷ Hankiss Elemér: A befejezetlen ember. Helikon Kiadó, Bp., 2015. p. 321-322.
- ⁵⁸ Olvasandó a 119 - 121 oldal!
- ⁵⁹ Erdélyi Napló: <https://erdelyinaplo.ro/etletmod/pszichologia/a-no-legyen-no-es-a-ferfi-az-ferfi>
- ⁶⁰ (Erdélyi Napló <https://erdelyinaplo.ro/etletmod/pszichologia/a-no-legyen-no-es-a-ferfi-az-ferfi>)
- ⁶¹ Erdélyi Napló: <https://erdelyinaplo.ro/etletmod/pszichologia/a-no-legyen-no-es-a-ferfi-az-ferfi>
- ⁶² Zsidó naptár: <http://zsido.com/megjelent-az-5778-naptar/>
- ⁶³ *ἐλάχιςτος* (elakhisztosz) - legkisebb, legapróbb, legcsekélyebb, legjelentéktelenebb, legkevesebb; nagyon kicsi, nagyon csekély, nagyon jelentéktelen, nagyon kevés. A genderelmélet-dogma hitvallói és követői azt mondják,

hogy nincs akkora különbség férfi és nő között, ahogyan azt eddig hittük, (Erdélyi Napló: <https://erdelyinaplo.ro/eletmod/pszichologia/a-no-legyen-no-es-a-ferfi-az-ferfi>) sőt ez a jelentéktelen különbség egyenesen bagatelizálható.

⁶⁴ Szent Ágoston: Sermo 169, 11, 13: PL 38, 923. Vagy: Kristin Eldyss Sorensen Zapalac: **In His Image and Likeness: Political Iconography and Religious Change in Regensburg 1500 – 1600.** page 159.

D. Martini Lutheri Exegetica opera Latina: Enarrationes in Genesin Cap. I – IV, 7. Erlange 1829. page 76. **Martin Luther: Exegetica opera latina in A. T.: T. I-XXV.** Erlange 1829. page 76.

Aurelius Augustinus : Operum Supplementum, continens sermones ineditos extractos ex ..., 2-3. kötet
Appendix Sermonum Sancte Aurelii Augustini Hipponensis Episcopis Classis IV. Sermones De Diversis Sermo LXXXIII. Exhortatorius ad bene. page 232.

<https://books.google.hu/books?id=BMJJAAAACAAJ&pg=PT133&lpg=PT133&dq=deus+qui+creavit+te+sine+te+non+salvabit+te+sine+te&source=bl&ots=ev5yaMgNvx&sig=QoMTU5anNulgfYXgkab6j9WenHc&hl=hu&sa=X&ved=0ahUKEwjYIJO8kNDbAhUhyqYKHfOUdek4ChDoAQguMAE#v=onepage&q=deus%20qui%20creavit%20te%20sine%20te%20non%20salvabit%20te%20sine%20te&f=false>

⁶⁵ http://katolikusvalasz.blog.hu/2017/12/11/a_megigazulasrol_szolo_kozos_nyilatkozat.

⁶⁶ Ján 14:6.

⁶⁷ Hankiss Elemér: A befejezetlen ember. Helikon Kiadó, Bp., 2015. p. 24.

⁶⁸ És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakasztá azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék. 1Móz 3:6.

⁶⁹ http://katolikusvalasz.blog.hu/2017/12/11/a_megigazulasrol_szolo_kozos_nyilatkozat.

⁷⁰ Vö. Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett. Evangéliumi/Primo Kiadó Budapest 1992. oldal. 130.

⁷¹ Vörösmarty Mihály: Szózat, általam parafráztam!

⁷² És nevele az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közepette, és a jó és gonosz tudásának fáját. 1Móz 2: 9; Hasonlítsd össze a Dániel 4: 17-19!

⁷³ <https://sites.google.com/site/vylyam/militaris>

⁷⁴ HALLGASD MEG! <https://www.youtube.com/watch?v=UABjzd8XgT0>

⁷⁵ Ögörög-Magyar Szótár, Akadémiai Kiadó, Budapest 1990. o. 1082.

⁷⁶ https://www.google.hu/search?ei=26JbWtPZIYWdsAejpYTYAg&q=ford%C3%ADt%C3%B3&oq=ford%C3%ADt%C3%B3&gs_l=psy-ab.3..0i13i67k1j0l9.810781.816954.0.817454.30.19.0.1.1.0.105.1542.18j1.19.0....0...1c.1.64.psy-ab..15.14.1030...33i21k1j0i67k1j0i10i67k1j0i13i1k1.0.WdsGAgKJQxQ

⁷⁷ És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakasztá azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék. 1Móz 3:6

⁷⁸ Ha az Édenkert közepén az élet fája a krisztusi örök üdvösség, akkor értelem szerűen a jó és gonosz tudásának fája az ő ellentétje, vagyis az Antikrisztus birodalma. Ahogy Nebukadnecár egy személyben lehetett egy egész birodalom feje, sőt olyan „élet”-fa akinek „ökoszférájában” minden élőlény boldogulhatott, hasonlóképpen számunkra Jézus Krisztus az örök élet fája!

⁷⁹ [https://hu.wikipedia.org/wiki/Ikthüsz_\(jelkép\)#cite_note-2](https://hu.wikipedia.org/wiki/Ikthüsz_(jelkép)#cite_note-2) A képen látható szekérkerék-kereszthez hasonló felszentelési kereszt látható a templomunk keleti oromfalán, a hajdani kápolnában.

⁸⁰ <http://symboldictionary.net/?p=2963>

⁸¹ A váltáság alatt a Krisztusmű egészét értem. A Krisztusmű pedig nem egyéb, mint a Krisztusban megteremtett és az Ő benne és Ő általa fennálló világok összessége, a régi és az új teremtettség egygüttése.

⁸² Mt 28: 16-20

⁸³ <https://www.hirado.hu/kulfold/cikk/2017/11/24/korlatozza-isten-megnevezeset-a-sved-egyhazi/>

⁸⁴ De az a [mondás]om ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz. Jel 2:4-5

⁸⁵ Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem [jön az el addig], mígnem bekövetkezik előbb **a szakadás**, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát. 2Thess 2:3-4

⁸⁶ És bocsáta a kígyó az ő szájából az asszony után vizet, mint egy folyó vizet, hogy azt a folyóvízzel elragadtassa. De segítségül lőn a föld az asszonynak, és megnyitá a föld az ő száját, és elnyelé a folyóvizet, amelyet a sárkány az ő szájából bocsátott. Megharagvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyásgátétele (...). Jel 12:15-17

⁸⁷ Éjféltkor pedig kiáltás lőn: Ímhol jó a völegény! Jöjjetek elébe! Máté 25:6.

⁸⁸ Horváth Levente: Két találkozás között (Áhítatok vasárnapokra). Koinónia Kolozsvár 2013. p. 18.

⁸⁹ Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek. Jak 2:19

⁹⁰ Lukács 16: 19-31

⁹¹ 2Thess 2:3-4

⁹² Menyhay Imre: Homo oeconomicus és a befejezetlen teremtés Akadémiai Kiadó, Budapest 2004. p.265.

⁹³ A **teljes emberi mivolt** alatt a test, lélek, szellem hármasságában szemlélt embert értem annak jelenlegi mulandó és eljövendő világbéli örök állapotával együtt.

⁹⁴ Ján 14:6

⁹⁵ Köntös László In. HAJLÉK AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBAN című állandó kiállítás, Pápai Református Gyűjtemények (Pápai Református Ótemplom), Pápa 2018.

⁹⁶ Uo.

⁹⁷ https://hu.wikiquote.org/wiki/Gilbert_Keith_Chesterton

⁹⁸ A szóhasználat szándékos, mert ez az idői alak azt fejezi ki az Isten teremtése elkezdődött ugyan de még most is tart!

⁹⁹ Ögörög-Magyar Szótár, Akadémiai Kiadó, Budapest 1990. oldal 25.

¹⁰⁰ De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva és elhívott az ő kegyelme által, hogy kijelentsen az ő Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel Gal 1:15-16. **ἐμοί** (emoi) - nekem (az előjárók megváltoztatják a jelentését, ez esetben a jelentése a szóban forgó határozó egyes számú végződésével, pl. **bennem**) + **ἐν** (en) 1) - ban/ben.

¹⁰¹ Cseri Kálmán: Tudom kinek hittem, Kálvin Kiadó Budapest, 2016 oldal 23.

¹⁰² Joó Sándor: Hiszek ... AZ APOSTOLI HITVALLÁS. Dr. Joó Sándor igehirdetési 1950-60, Budapest 2002. o. 16. (ISBN 963430166 5)

¹⁰³ Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről -színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, amint én is megismertettem. 1Kor 13:12

¹⁰⁴ Joó Sándor: Hiszek ... AZ APOSTOLI HITVALLÁS. Dr. Joó Sándor igehirdetési 1950-60, Budapest 2002. o. 16.

¹⁰⁵ Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremtettek. Jel 4:11

¹⁰⁶ Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. Mt 25: 34; Vö. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem [volna], megmondtam volna nektek. Ján 14:2a

¹⁰⁷ „Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez, az elsőszülöttek seregéhez és egyházához, akik be vannak írva a mennyekben, és mindenek bírájához Istenhez, és a tökéletes igazak lelkeihez, és az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek véréhez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére.” Zsid 12:22-24

¹⁰⁸ Zsid 12:22-24.

¹⁰⁹ Köntös László In. HAJLÉK AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBAN című állandó kiállítás, Pápai Református Gyűjtemények (Pápai Református Ótemplom), Pápa 2018.

¹¹⁰ Bizonyágot teszek pedig mindenkinek, aki e könyv prófétálásának beszédeit hallja: [Hogy] ha valaki ezekhez hozzá tesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra; És ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből, és a szent városból, és azokból, amik e könyvben megíratk. Jel 22:18-19. Mit tesz hozzá az iszlám az Isten evangéliumához? Ézsau indulatját, az edomita hagyományt, öndicsőítő önmagát. Mit vesz el az iszlám az Isten önkinyilatkoztatásának teljességéből? Röviden és tömören: Krisztust. Ha pedig ezt a kimetszést most az Apostoli hitvallással szemléltetem, akkor a „Hiszek egy Istenben” után, rögtön az ég és föld teremője következne, ez után pedig csak az lenne még, hogy a Názáreti, mint a Mária fia és a próféták egyike, eljön ítélni és végül az iszlámhitűek örök élete valamiféle mostanihoz hasonló hús testben. Ennyi és nem több! A Jelenések könyve szerint viszont sem ilyen jézusi igazságszolgáltatás sem pedig a Krisztustól megfosztott örök élet nem létezik!

¹¹¹ “(...) ma az emberiség tradicionális – a transzcendenst a hétköznapival együtt megélő – kultúrájának az utolsó védőbástyája az iszlám világ maradt. Sikere vagy kudarca nem az iszlám és Amerika/Izrael viszonylatában, hanem az emberiség szempontjából lényeges számomra. Amennyiben az iszlám elbukik, a fény szinte teljesen kialszik, és a globalizmus sötétsége előtt már nem marad érdemi ellenfél. Akkor tényleg **véget ér a történelem**. És nem lesz happy end...” Vö.: <https://www.hirado.hu/belfold/belpolitika/cikk/2018/01/27/vona-gabor-az-oneletrajzi-konyveben-ha-az-izlam-elbukik-a-feny-teljesen-kialszik/>

¹¹² És ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljete inkább, aki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennában. Máté 10:28

¹¹³ ApCsel 6: 3; 5; 8 és 10; 7: 55.

¹¹⁴ Vö.: Cseri Kálmán: Tudom kinek hittem, Kálvin Kiadó Budapest, 2016 oldal 19.

¹¹⁵ Vö.: Cseri Kálmán: Tudom kinek hittem, Kálvin Kiadó Budapest, 2016 oldal 18.

¹¹⁶ De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva és elhívott az ő kegyelme által, hogy kijelentsen az ő Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel. Gal 1:15-16

¹¹⁷ Vö.: Cseri Kálmán: Tudom kinek hittem, Kálvin Kiadó Budapest, 2016 oldal 23.

¹¹⁸ De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva és elhívott az ő kegyelme által, hogy kijelentse az ő Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel (...). Gal 1:15-16.

¹¹⁹ Vö.: Cseri Kálmán: Tudom kinek hittem, Kálvin Kiadó Budapest, 2016 oldal 24.

¹²⁰ A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldökölt titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. Ján 16:2

¹²¹ Cseri Kálmán: Tudom kinek hittem, Kálvin Kiadó Budapest, 2016 oldal 34.

¹²² Vö.: Horváth Levente: Két találkozás között, Koinónia 2013. 45 oldal.

¹²³ És titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülmetéletlenségében, megelevenített együtt Ő velem, megbocsátván minden bűnötöket, az által, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, amely ellenünk volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára; Lefegyverezvén a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, őket bátran **παρησία** (parrészia) mutogatta **δειγματίζω** (deigmatidzó), diadalt vévén rajtuk abban. Kol 2:13-15.

¹²⁴ Zsidók 2: 10-18.

¹²⁵ Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptatok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösői Istennek, örökösársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg. Róm 8:15-17.

¹²⁶ Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek; akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek. Ján 1:12-13.

¹²⁷ Amelyek által igen nagy és becses ígérekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon. 2Pét 1:4.

¹²⁸ És felelvén Jézus, monda neki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg neked, hanem az én mennyei Atyám. Máté 16:17

¹²⁹ És felele Tamás és monda neki: Én Uram és én Istenem! János 20, 28

¹³⁰ Mert egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcsességet keresnek. Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botrányozást, a görögöknek pedig bolondságot; Ámde maguknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét. Mert az Isten bolondsága bölsebb az emberekénél, és az Isten erőtelensége erősebb az emberekénél. 1Kor 1, 22-25

¹³¹ Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje. 1Kor 1:18.

¹³² Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem [volna], megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítek nektek. És ha majd elmegyek és helyet készítek nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. Jn 14, 1-3

¹³³ Kálvin János, Evangéliumi Harmonia III. kommentár, Syilveszter Irodalmi és Nyomdai Intézet Rt. Budapest 1941. o. 221.

¹³⁴ **Atá ha Másíjakh Bén Elohim khaiim!**

¹³⁵ „Másnap ismét [ott] állt vala János és kettő az ő tanítványai közül; És ránézvén Jézusra, amint [ott] jár vala, monda: Íme az Isten Báránya! És hallá őt a két tanítvány, amint szól vala, és követék Jézust. Ján 1:35-37

¹³⁶ Jóó Sándor: Hiszek... az apostoli hitvallás Dr. Jó Sándor igehirdetései 1959-60. Budapest 2002. o. 21.

¹³⁷ Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által, Akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette, Aki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget, aki minket bűneinktől megtisztítván, üle a Felségnek jobbjára a magasságban, Annyival kiválóbb lévén az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt azoknál. Mert kinek mondotta valaha az angyalok közül: Én Fiam vagy te, én ma szültelek téged? és ismét: Én leszek neki Atyja és ő lesz nekem Fiam? Viszont mikor behozza az ő elsőszülöttét a világba, így szól: És imádják őt az Istennek minden angyalai. Zsid 1:1-6

¹³⁸ https://hu.rightpedia.info/w/Manhattan_terv

¹³⁹ Akiknek megjelentetett, hogy nem maguknak, hanem nekünk szolgáltak azokkal, amelyeket most hirdetnek nektek azok, akik prédikálták nektek az evangéliumot az egekből küldött Szent Lélek által; amikbe angyalok vágyakoznak betekinteni. 1Pét 1:12.

¹⁴⁰ Nem te birtoklod, hanem Ő birtokol téged!

¹⁴¹ Akkor szól majd az ő bal keze felől állókhoz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögöknek és az ő angyalainak készített. Máté 25, 41.

¹⁴² Alon Anava rabbi szerint az AGáGi héber mássalhangzói, amelyek mellesleg a GóG és MagoG (Ezékiel 38: 2-3; 14;16;18; 39: 1; 11; 15, Jel 20: 28) mássalhangzói is, elsődlegesen valójában nem fizikai hadseregeket vagy ellenséget jelentenek, hanem azt, akinek hatama van a lelket megölni (Máté 10, 28) és a gyehennára vetni. A „MiL KheMeT GiGiN az elmén és a szellemen keresztül pusztít és öl. Mindezt Pál az Efézus 6 – ban így tárja elénk:

Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak. Efészus 6, 12. Anava rabbi a Hámán nevét pedig úgy magyarázta, hogy HÁMÁN az, aki a testet elválasztja a fejtől, minek eszköze és módszere az a szétszakítás, amivel az igazságot elszakítja a valóságtól. Ilyen a démonizálás, megszenteltelenítés, aminek vége az akasztás, ötven könyök magas akasztófára (Eszk 5: 14; 7:10) és a holocaust (Eszk 3:6). Vö.: <https://www.youtube.com/watch?v=eUFvw4XQIFM>

¹⁴³ Ezek után nagy méltóságra emelé Ahasvérus király Hámánt, a Hammedáta fiát, az agágibelit, és felmagasztalá őt, és feljebb helyezteté székét minden fejedelménél, akik vele valának. Eszk 3:1; 10; 8:3 és 5; 9: 24.

¹⁴⁴ És monda az Úr Mózesnek: Írd meg ezt emlékezetül könyvbe és add tudtára Józsuénak, hogy mindenestől eltörölöm Amálek emlékezetét az ég alól (2Móz 17:14); És monda: Megesküdött az Úr, hogy harca lesz az Úrnak Amálek ellen nemzetségről nemzetségre. 2Móz 17:16.

¹⁴⁵ **Benyomásszerveződés; naiv automatikus nézetrendszerkialakítás; személyészlelés.**

Asch a *Gestalt* irányzatot képviselte, és úgy gondolta, hogy annak irányelvei a személyészlelésre is alkalmazhatók, vagyis az egyénről úgy alakulhat ki viszonylag egységes benyomás, ha az információk egymás jelentését is befolyásolják. Ha sok információval rendelkezünk, akkor azok nem egyforma jelentőséggel fognak a végső benyomásban szerepelni. Feltételezte, hogy a kapott információk, tulajdonságok dinamikusan szerveződnek, jelentésmódosulás jön létre közöttük: egy-egy *központi tulajdonság* kiemelkedik, nagyobb súllyal esik latba, míg a többi *periférikus jellemző* válik. (**Kelley** bemutatta, hogy a centrális-periférikus elrendeződés a valóságban, élő emberek esetében is működik, és formálja a róla való benyomást.) **Asch** szerint az elsőnek beérkezett információ megszab egy irányt és az ezt követő tulajdonságok és információk ennek az iránynak megfelelően rendeződnek a későbbiek folyamán, a jelenséget *jelentésszimuláció*nak nevezte el. Az *implikált (burokolt) személyiségelmélet* szerint (**Bruner és Tagiuri**) a különböző feltételezések *naiv nézetrendszereket* alakítanak ki arról, hogy hogyan kapcsolódnak egymással a különböző személyiségvonások, maga a folyamat spontán és automatikus módon zajlik le.

Személyészlelés közben az emberek értékelési konzisztenciára törekednek, ezt holdudvar hatásnak nevezzük (...). <http://www.sulinet.hu/tovabbtan/felveteli/2001/19het/pszicho/pszicho19.html>

¹⁴⁶ Jel 2:1; 8; 12; 18; 3: 1; 7; 14.

¹⁴⁷ Szándékosan írtam kisbetűvel.

¹⁴⁸ INFORMÁTOR / 2018.02.09. <https://www.echotv.hu/adasok/2018/02/09/informator/4472>

¹⁴⁹ És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; Hanem tudja az Isten, hogy amely napon esztek abból, megnyilatkoznak a ti zsemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói. 1Móz 3: 4-5.

¹⁵⁰ Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt; egyik a szolgától, és a másik a szabadostól. De a szolgától való test szerint született; a szabadostól való pedig az ígélet által. Ezek mást példáznak: mert azok [az] [asszonyok] a két szövetség, az egyik a Sinai hegyről való, szolgálásra szülő, ez Hágár, mert Hágár a Sinai hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja (...)! Gal 4:22-26

¹⁵¹ Nemcsak pedig, hanem Rebeka is, ki egytől fogant méhében, Izsáktól a mi atyánktól: Mert mikor még meg sem születtek, sem semmi jót vagy gonoszt nem cselekedtek, hogy az Istennek kiválasztás szerint való végzése megmaradjon, nem cselekedetekből, hanem az elhívótól, megmondott neki, hogy: A nagyobbik szolgál a kisebbiknek. Miképpen meg van írva: Jákóbot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem. Róm 9:10-13

¹⁵² Lk 3: 23-38; Mt 1: 1-17

¹⁵³ De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóiul. Ján 4:23

¹⁵⁴ Dan Brown amerikai regényíró 2003-ban megjelent **Da Vinci-kód** (The Da Vinci Code) regénye szerint a szent **Grál**, a Rózsa titka valójában nem más, mint Mária Magdolna, akit **Jézus** – ellentétben az **egyház** két évezredes, a „szent nőiséget” megtagadó tanításával – feleségül vett, sőt számos gyermekük született; a **templomos lovagrend**, majd utóda, a Sion-rend Mária Magdolna csontjainak, a (házasság) történetet alátámasztó dokumentumoknak és a krisztusi leszármazottaknak az őrzésére szerveződött. Mit gondolsz? Pusztán véletlenség, hogy 2003 világrengető szenzációja sok milliónyi regényolvasó fejében porig rombolta keresztyén hitvallásunknak azt a tételét, hogy hiszek a Messiás Jézusban, aki fogantatott Szentlélektől és született Szűz Máriától? Nem! Célzottan az iszlámnak való behódolásba lökte az áldozatait!

¹⁵⁵ Joó Sándor: Hiszek... az apostoli hitvallás Dr. Jó Sándor ígéhirdetése 1959-60. Budapest 2002. o. 22.

¹⁵⁶ A mi atyánk Ábrahám! Monda nekik Jézus: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek. Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, aki az igazságot beszéltem nektek, amelyet az Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte. Ján 8:39-40.

¹⁵⁷ Kálvin János, Evangéliumi Harmonia III. kommentár, Syilveszter Irodalmi és Nyomdai Intézet Rt. Budapest 1941. o. 220.

¹⁵⁸ Kálvin János, Evangéliumi Harmonia III. kommentár, Syilveszter Irodalmi és Nyomdai Intézet Rt. Budapest 1941. o. 221.

¹⁵⁹ http://www.rubicon.hu/magyar/oldalak/622_julius_16_mohamed_futasa_az_iszlam_idoszamitas_kezde/

¹⁶⁰ Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jó, hanem földi, testi és ördögi. Mert ahol irigység és civakodás [van], ott háborúság és minden gonosz cselekedet is [van]. A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató. Az igazság gyümölcse pedig békességben vettetik azoknak, akik békességesen munkálkodnak. Jak 3:15-18

¹⁶¹ Hogyan nem értitek, hogy nem kenyérről mondtam nektek, hogy őrizzétek a farizeusok és szadduceusok kovászatát!? Ekkor értették meg, hogy nem arról szólt, hogy a kenyér kovászatát, hanem hogy a farizeusok és szadduceusok tudományától őrizzétek. Máté 16:11-12

¹⁶² Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot; Ámde maguknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét. 1Kor 1:23-24.

¹⁶³ Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először meg görögnek. Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él. Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják. Róm 1:16-18

¹⁶⁴ Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje. 1Kor 1:18

¹⁶⁵ Dániel 4: 1-23

¹⁶⁶ Máté 13:36-40

¹⁶⁷ Mindezekhez fölvevén a hitnek pajzsát, amellyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok (...). Ef 6, 16.

¹⁶⁸ Peter Masters: Megállni az igazságért, Károlyi Gáspár Teológiai és Missziós Intézet Alapítvány, Miskolc 1999, o. 37.

¹⁶⁹ Felállottak a földnek királyai, és a fejedelmek egybegyűltek az Úr ellen és az ő Krisztusa ellen. Mert bizony egybegyűltek a te szent Fiad, a Jézus ellen, akit felkentél (...), hogy véghezvigyék, amikről a te kezéd és a te tanácsod eleve elvégezte volt, hogy megtörténjenek. Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és adjad a te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet. A te kezedet kinyújtván gyógyításra; és hogy jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által. Apcs 4:26-30.

¹⁷⁰ Kálvin János, Evangéliumi Harmonia III. kommentár, Sylveszter Irodalmi és Nyomdai Intézet Rt. Budapest 1941. o. 223.

¹⁷¹ Dávidé; zsoltár.; Monda az Úr az én uramnak: Űlj az én jobbomon, amíg ellenségeidet számolyul vetem a te lábaid alá. Zsolt 110: 1

¹⁷² Az Úr a te jobbod felől; megrontja az ő haragja napján a királyokat Zsolt 110: 5

¹⁷³ Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi. 1Kor 6:19-20

¹⁷⁴ Szabados Ádám bolgja: <http://divinity.szabadosadam.hu/?p=20409>

¹⁷⁵ Hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeké, földieké és föld alatt valóké. Fil 2:10.

¹⁷⁶ Nevezte vala pedig Ádám az ő feleségét Évának, mivelhogy ő lett anyja minden élőknek. 1Móz 3:20

¹⁷⁷ 1Móz 4: 1

¹⁷⁸ Scofield Isten hat üdvkorszakát különbözteti meg: Ártatlanság (1Móz 1,28); emberi uralom (1Móz 8,15); ígélet (1Móz 12,1); törvény (2Móz 19,1); Gyülekezet (Apcsel 2,1); királyság (Jel 20,4); lásd még 1Móz1,28 és 11,10 jegyzeteit.

¹⁷⁹ Ő pedig felelvén, monda nekik: E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván; és nem adatik jel neki, hanemha Jónás prófétának jele. Máté 12:39

¹⁸⁰ Ő pedig felelvén, monda nekik: E gonosz és parázna nemzetség jelt kíván; és nem adatik jel neki, hanemha Jónás prófétának jele. Máté 12:39

¹⁸¹ Tisztességes minden tekintetben a házasság és a szeplőtelen házasság; a paráznakat pedig és a házasságrontókat megítéli az Isten. Zsid 13:4.

¹⁸² Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, Szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői. Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld. Mert ezek közül valók azok, akik betolakodnak a házakba, és **foglalyl ejtik a bűnökkel megterhelt és sokféle kívánságoktól üzőtt asszonykákat** (...). 2Tim 3:1-6. Az **Elle** magazin, amire ebben az írásomban hivatkozom többek közt ezt írja: >>A gyors technológia fejlődés örökre megváltoztatja azt, amit az ágyban művelünk. „Az emberi szexualitás új korszaknak hajnalán állunk mondja **Graeme Codrington** jövőkutató. – A virtuális valóság és az összeköttetések (kibertér) alapuló gazdaság számos módon hat mindannyiunkra, többek közt a magánéletünkre is (...).” Ez az új kibertér egy olyan korban formálódik, amikor a nők szabadon hallatják a hangjukat, és nem félnek a vágyaiktól. (...) A nők mindenestre örömmel fogadják az új (klitorisztstimulátor és orgasmatron = virtuália és tech alapú szexuális segédeszközök; szexrobotok)

új technológiát, sőt a Lovense több terméket ad el nekik, mint a férfiaknak.<< Lásd ELLE magazin 2018. január – február-i száma oldal 81. A tárgyakkal művet szex nyilvánvalóan mindannyiunk számára nyugtalanító. Bizonyos előrelépések azonban, úgy tűnik, elvisznek minket a végtelenbe, és még tovább, - írja **Rebecca Newman** ugyanott a 82. oldalon.

¹⁸³ http://www.hetek.hu/hatter/201208/nemi_eroszak_es_gyerekhazassag_a_muzulman_vilagban

¹⁸⁴ A nagy távolságot „az Oculus Rift” virtuális valóság találmány hidalja át.

¹⁸⁵ „Ők nem követtek el semmi olyat, amivel tisztátalanná tették volna magukat az asszonyokkal, mert szüzek.”
http://d1d7ektpm2nljo.cloudfront.net/viEnJSFnCunx3MMK_m4RGQ/Hungarian_Bible_66_Revelation.pdf

¹⁸⁶ Avagy nem tudjátok-e, hogy aki a paráznával egyesül, egy test vele? Mert ketten lesznek, úgymond, egy testté. Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele. Kerüljétek a paráznaságot. Minden bűn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de aki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik. 1Kor 6:16-18.

¹⁸⁷ Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzát; mert meg fogjuk őt látni, amint van. És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta. 1Ján 3:2-3.

¹⁸⁸ Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemeheessenek a kapukon a városba. De kinn [maradnak] az ebek és a bűbajosok, és a paráznák és a gyilkosok, és a bálványimádók és mind aki szereti és szólja a hazugságot. Jel 22:14-25.

¹⁸⁹ Vö.: Rebecca Newman in Elle 2018. Január – Február, o. 81-82.

¹⁹⁰ „És elhitei a földnek lakosait a jelekkel, amelyek adatának neki, hogy cselekedje a fenevad előtt; azt mondván a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevadnak képét, aki fegyverrel megsebesítettetett vala, de megelevenedett. És adaték neki, hogy a fenevad képébe lelket adjon, hogy a fenevad képe szóljon is (...).” Jel 13: 14-15.

¹⁹¹ Amiképpen pedig a Noé napjaiban vala, akképpen lesz az ember Fiának eljövedele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napig, amelyen Noé a bárkába méne. És nem vesznek vala észre semmit, mígnem eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá: akképpen lesz az ember Fiának eljövedele is. Máté 24:37-39. (Hogy vennének észre bármit is, ha sátán kiberterének a rabjai?)

¹⁹² Miképpen Szodoma és Gomora és a körülöttük lévő városok [is], amelyek azokhoz hasonlóan paráználkodtak, és más test után jártak, például vannak [előttünk], örök tűznek büntetését szenvedvén. Júd 1:7

¹⁹³ A te magzatodból ne adj, hogy oda áldozzák a Moloknak, és meg ne szentségtelenítsd a te Istenednek nevét. Én vagyok az Úr. 3Móz 18:21; 3Móz 20:2-5; 1Kir 11:7; 2Kir 23:10; Jer 32:35.

¹⁹⁴ <http://lexikon.katolikus.hu/M/mariol%C3%B3gia.html>

¹⁹⁵ Ezért vannak az Isten királyi széke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában; és aki a királyi székben ül, kiterjeszti sátorát felettük. Jel 7:15; Jel 13:6; Jel 15:5; És hallék nagy szózatot, amely ezt mondja vala az égből: Íme az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. Jel 21:3; 2Pét 1:13-14; Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennyben. 2Kor 5:1;

¹⁹⁶ Cseri Kálmán: Tudom, kinek hittem Az apostoli Hitvallás magyarázata, Kálvin Kiadó Budapest, 2016, o. 61.

¹⁹⁷ Az Apostoli hitvallás a Dávid utódként nyilvántartott József nevét nem tartalmazza. Miért? Azért mert Jézus Isten Fia, a Mária fia is, de a Józsefé nem! Emberi létét illetően nincs vér és genetika szerinti őt nemző édesapja. Csoda a Jézus egész lénye (Cseri Kálmán, 2016, 59). Ennek ellentmondani látszik az, hogy mind Lukács, mind pedig Máté evangélisták Ádámtól Józsefíg vezetik le Jézus nemzetségtáblázatát. Ennek tisztán jogi jelentősége van, de ez nagyon fontos, mert a Messiás Jézus e zsidó kánonjog, mózesi szövetségjog alapján válik teljesértékű izraelitává, a választott néptest élő tagjává és a Dávid fiává.

¹⁹⁸ Cseri Kálmán: Tudom, kinek hittem Az apostoli Hitvallás magyarázata, Kálvin Kiadó Budapest, 2016, o. 61-62.

¹⁹⁹ „Mert az Ő testének tagjai vagyunk, az Ő testéből és az Ő csontjaiból valók. (...) Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és az egyházról szólok.” Ef 5:30; 32.

²⁰⁰ Kálvini és a Heidelbergi Káté értelmezése szerint értem itt az anyaszentegyházat és nem úgy, hogy az a naptár szerinti első pünkösdöt vette volna a kezdetét.

²⁰¹ Íme ez vettetett sokaknak elestére és feltámadására az Izraelben; és jegyül, akinek [sokan] ellene mondanak; Sőt a te lelketed is áthalthatja az éles tör; hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek. Luk 2: 34-35

²⁰² Cseri Kálmán: Református hitünk, Kálvin Kiadó Budapest, 2014. o. 84.

²⁰³ És mindezek, noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet. Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak. Zsid 11:39-40.

²⁰⁴ Cseri Kálmán: Református hitünk, Kálvin Kiadó Budapest, 2014. o. 83.

²⁰⁵ Cseri Kálmán: Tudom, kinek hittem Az apostoli Hitvallás magyarázata, Kálvin Kiadó Budapest, 2016, o. 63.

²⁰⁶ Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélek; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. 1Kor 15:45

²⁰⁷ Apcs 2:43.

²⁰⁸ Mert amint bőséggel kijutott nekünk a Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által. 2Kor 1:5

²⁰⁹ Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből, a gonoszokat pedig az ítélet napjára büntetésre fenntartani. Főképpen pedig azokat, akik a testet követvén, tisztátalan kívánságban járnak, és a hatalmasságot megvetik. Vakmerők, maguknak kedveskedők, akik a méltóságokat káromolni nem rettegnek: Holott az angyalok, akik erőre és hatalomra nézve nagyobbak, nem szólnak azok ellen az Úr előtt káromló ítéletet. De ezek, mint oktan természetű állatok, amelyek megfogásra és elpusztításra valók, azokat, amiket nem ismernek, káromolván, azoknak pusztulásával fognak el is pusztulni, Megkapván gonoszságuk díját, mint akik gyönyörűségnek tartják a naponkénti dobzódást; undokságok és fertelmek, akik kéjelegnek az ő csalárdságukban, mikor együtt lakmároznak veletek; Akiknek szemei paráznsággal telvél, bűnnel telhetetlenek; elhitetik az állhatatlan lelkeket, szívük gyakorlott a telhetetlenségben, átok gyermekei; Akik elhagyván az egyenes utat, eltévelyedtek, követvén Bálámnak, Bosor fiának útját, aki a gonoszság díját kedvelte. De megfeddetett az ő törvénytelenységéért: egy igavonó néma állat emberi szóval szólván, megakadályozta a próféta esztelenségét. Ezek víztelen kútfők, szélből hányatott fellegek, akiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre. Mert hiábavalóság kevély [szavait] szólván, testi kívánsággal, bujálkodással elhitetik azokat, akik valóban elszakadtak a tévelygésben élőkől, Szabadságot ígervén azoknak, holott ők maguk a romlottság szolgálói; mert akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett. Mert ha az Úrnak, a megtartó Jézus Krisztusnak megismerése által a világ fertelmeit elkerülték, de ezekbe ismét belekeveredve legyőzettek, az ő utolsó állapotuk gonoszabbá lett az elsőnél. Mert jobb volna rájuk nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, mint hogy megismervén, elpártoljanak a nekik adott szent parancsolattól. De betelt rajtuk az igaz példabeszéd [szava]: Az eb visszatért a saját okádására, és a megmosódott disznó a sárnak fertőjébe. 2Pét 2:9-22

²¹⁰ Máté 16:22

²¹¹ Róm 3:10-12

²¹² <http://www.origo.hu/itthon/20180212-gyurcsany-ferenc-papok-tanitas-szolasszabadsag-tiltas.html>

²¹³ Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? 1Mózes 3: 1; Bizony nem haltok meg; hanem tudja az Isten, hogy amely napon esztek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói. 1Mózes 3: 4-5.

²¹⁴ Mt 4: 1-11; Lk 4: 1-13

²¹⁵ Máté 27:40

²¹⁶ Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk neki. Máté 27:42

²¹⁷ És egybegyülekezvén a vénekkel együtt, és tanácsot tartván, sok pénzt adtak a vitézeknek, Ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az ő tanítványai odajöven éjjel, ellopák őt, mikor mi aluvánk. És ha ez a helytartó fülébe jut, mi elhitetjük őt, és kimentünk titeket a bajból. Azok pedig fölvevén a pénzt, úgy cselekedének, amint megtanították őket. És elterjedt ez a hír a zsidók között mind e mai napig. Máté 28:12-15

²¹⁸ És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemész az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével; Akinek eljövele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre. És azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; Hogy kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban. 2Thess 2:8-12

²¹⁹ Apc 2:23

²²⁰ Apc 2:37

²²¹ 2Thess 2:9-10

²²² Máté 11:6; Lk 7: 23

²²³ Róm 3:20

²²⁴ Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azoknak mondja, akik a törvény alatt vannak; hogy minden száj bedugassék, és az egész világ Isten ítélete alá essék. Róm 3:19

²²⁵ Felelének neki: Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mimódon mondod te, hogy szabadokká lesztek? Felele nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. Ján 8:33-34.

²²⁶ Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekeszem, melyet akarok; hanem a gonoszt cselekeszem, melyet nem akarok. Ha pedig én azt cselekeszem, amit nem akarok, nem én művelem már azt, hanem a bennem lakozó bűn. Róm 7:18-20.

²²⁷ Ügyészési eljárás alá vonási, -és kihallgatási jegyzőkönyv, valamint bírói ítéletvégrehajtási hiteles dokumentum.

²²⁸ Számomra ez az illusztráció a „hal” csillagkép jegyében ábrázolt hős képét jeleníti meg. Ha tüzetesen megvizsgáljuk, akkor azt látjuk, hogy hősünk combig leérő hosszú haja hal alakjában van pikkelyes hálóra fonva, és kísértetiesen utal a Sámson alakjára. Filiszteus olvasatban ez a *meseszerű* történet a Delilah pénzen, vagyis a

júdási áruulás és paráznság bérén szerzett „hős” tettéről szól, akinek közreműködésével legyőzött a hal-istenség (= Antirisztus) pusztítója, aki megjelenésében ember-isten (Krisztus = Messiás) volt. Bárhogyan nézzük is ebben a történetben alaposan összefonódik az Isten szent népe és az alvilági pokol ősi harca.

²²⁹ Joó Sándor: Hiszek az Apostoli Hitvallás, Joó Sándor igehirdetési, Budapest 2002, o. 25.

²³⁰ Michael Wilcock: Bírak könyve, Harmat Budapest 2002, o. 167.

²³¹ Josef Kausemann: Sámson Izráel bírja, Evangéliumi Kiadó, Budapest 2003/2004, oldal 116.

²³² Ceri Kálmán: Református hitünk, Kálvin Kiadó Budapest, 2014. o. 99.

²³³ Josef Kausemann: Sámson Izráel bírja, Evangéliumi Kiadó, Budapest 2003/2004, oldal 117.

²³⁴ Cseri Kálmán: Tudom kinek hittem Apostoli Hitvallás magyarázata, Kálvin Kiadó Budapest 2016, o. 72.

²³⁵ Vö.: Joó Sándor: Hiszek az Apostoli Hitvallás, Joó Sándor igehirdetési, Budapest 2002, o. 25.

²³⁶ Mikor minden nap veletek voltam a templomban, a ti kezeiteket nem vetétek én reám; de ez a ti órátok, és a sötétségnek hatalma. Luk 22:53

²³⁷ Máté 26:53

* Lásd a cím alatti szöveget a legelső lapon!

²³⁸ <http://digolanum.gportal.hu/gindex.php?pg=27582473>

²³⁹ http://www.bibl.u-szeged.hu/bibl/mil/okor/hadviseles/romai_legio.html

²⁴⁰ http://www.bibl.u-szeged.hu/bibl/mil/okor/hadviseles/romai_legio.html

²⁴¹ Cseri Kálmán: Tudom kinek hittem Apostoli Hitvallás magyarázata, Kálvin Kiadó Budapest 2016, o. 73.

²⁴² **A földi világot és végül a mennyeket is megrendítő kozmikus világteremtői lökéshullámok, - mert több is volt belőlük – mind a Szentháromság egy örök Isten második személyéhez a Fiú Istenhez köthetők, „Aki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született; mert Ő benne teremtetett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek; És Ő előbb volt mindennél, és (a) minden(ség) Ő benne áll fenn” (Kol 1:15-17).** Az Ádámnak teremtett ég és föld még nem a befejezett teremtés, hanem csak a tökéletes teremtésnek valami elmúlásra szánt kezdeti állapota. A teremtői lökéshullámokkal beálló újabbnál újabb állapotváltozásokban mi magunk is más és más állapotokba kerülünk. Most a legjobb ismeretünk szerint „az Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlökká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, amint van” (1Ján 3:2). Eljön a nap, az óra és a pillanat, amikor minden mulandót az örökkévaló fog magába nyelni és a maga lényegévé átváltoztatni, ahogy tűz változtat mindent a maga tűz lényegévé (2Pét 3:10; 12).

²⁴³ **Dágon:** pogány isten volt. Tisztelete a Tigris és az Eufrátesz mentén, valamint Kappadókiában, Ugaritban és Palesztinában élt. Az ÓSz-ben a filiszteusok istene, akinek Gázában és Asdodban volt temploma; ez utóbbit Makkabeus Jonatán Kr. e. 150 k. lerombolta. Az időjárás és az alvilág istene, olykor a legfőbb istenként tisztelték. A késő kk. rabbik elképzelése szerint keveréklény (<http://lexikon.katolikus.hu/D/D%C3%A1gon.html>), amely egy mitikus lény, mely félig az ember, félig valamely állat, vagy két állat jegyeit hordozza.

A keveréklényben az elő-ázsiai és asszír mitológia a világ alapvető rendjének megbomlását, a démoni hatások eredményét látta (<http://lexikon.katolikus.hu/K/kever%C3%A9kl%C3%A9ny.html>).

²⁴⁴ Felmentél a magasságba, foglyokat vezettél, adományokat fogadtál emberekből: még a pártütők is [ide jönnek] lakni, oh Uram Isten! Zsolt 68:19

²⁴⁵ Cseri Kálmán: Tudom kinek hittem Apostoli Hitvallás magyarázata, Kálvin Kiadó Budapest 2016, o. 73 és 75.

²⁴⁶ Hankiss Elemér: Az befejezetlen ember. Helikon Budapest 2015. oldal 166-167.

²⁴⁷ <http://mek.niif.hu/04700/04749/html/zsidounnepek0006.html>

²⁴⁸ Hozsanna, a magyar nyelvhasználatban is előforduló héber szó, jelentése: **segíts, kérlek** (hosá nó, a bibliában **hosió nó** formában fordul elő. Magyar Zsidó Lexikonban (1929, szerk. Újvári Péter) található. A felismertett és korrektúrázott szövegben előfordulnak még hibák, úgyhogy a szócikk pontos szövegének és külalakjának megtekintéséhez nyissa meg a digitalizált oldalképet! Ez a(z) 2153. címszó a lexikon => **382.** oldalán van. Az itt olvasható változat forrása: Nagy Péter Tibor: Az 1929-es magyar zsidó lexikon adatbázisa. Szociológiai adatbázisok No. 1. WJLF, Budapest, 2013. <http://mek-oszk.uz.ua/04000/04093/html/szocikk/12153.htm>

²⁴⁹ Cseri Kálmán: Tudom kinek hittem Apostoli Hitvallás magyarázata, Kálvin Kiadó Budapest 2016, o. 73 és 75.

²⁵⁰ Kálvin János: A katolikus levelek magyarázata, Kiadja a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója Budapest 2013, o. 99.

²⁵¹ Kálvin János: A katolikus levelek magyarázata, Kiadja a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója Budapest 2013, o. 100.

²⁵² ~~Csia Lajos: Dániel könyvének magyarázata. Új Berea Kiadó és Nyomda Kft. Budapest, 2007. oldal 150.~~

Faust Gyula: Credo

oldal 189

²⁷⁷ Pneumatikus lelket.

²⁷⁸ Vö.: <http://www.irodalmijelen.hu/05242013-1042/erintesek-caravaggio-ujfalusi-eva>

Utolsó letöltés 2016-03-26: 14:38 óra.

²⁷⁹ Uo.

²⁸⁰ <http://www.irodalmijelen.hu/05242013-1042/erintesek-caravaggio-ujfalusi-eva>

Utolsó letöltés 2016-03-26: 14:38 óra.

²⁸¹ Vö. Oswald Chambers: Krisztus mindennekfelett, Primó/Evangéliumi Kiadó, Budapest 1992, o. 43.

²⁸² Latin: inter-pretetur: Tolmács. Szó szerint pedig: köztes értelmező, vagy az értelmező, aki/ami közé(nk) áll.

²⁸³ A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett vala, és monda az asszonynak: **Csakugyan** azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? 1Móz 3:1. A kígyó már az Édenben elcsavarta Isten szent igéjének az értelmét hazugsága interpretációjával!

²⁸⁴ „**Csakugyan** azt mondta Isten, hogy a házasság egy férfi és egy nő Isten előtti szent és Ő általa megáldott köteléke?” Nézd mi lett az USA-ban is abból, hogy az ördög kezdte el megmagyarázni, hogy mi is a házasság! 2015. június 26-án pénteken arra hivatkozva, hogy a házassághoz való jog minden ember alapvető, elidegeníthetetlen joga, az egyesült államokban is legális lett a meglegházasság, ahogy 20 más országban is.

²⁸⁵ „Szó lopódzék hozzám, s valami nesz üt meg abból fületem. Éjjeli látásokon való töprengések között, mikor mély álom fogja el az embereket. **Félelem szálla rám, és rettegés, s megreszketteté minden csontomat. Valami szellem suhant el előttem, s testemnek szőre felborzolódék.** Megállta, de ábrázatját föl nem ismerém, egy alak vala szemeim előtt, mély csend, és [ilyen] szót hallék: Vajjon a halandó igaz-e Istennél: az ő teremője előtt tiszta-e az ember? Íme az ő szolgáltaiban sem bízhat és az ő angyalaiban is talál hibát: Mennyivel inkább a sárházak lakosaiban, akiknek fundamentumok a porban van, és könnyebben szétnyomhatók a molynál?! Reggeltől estig gyötrődnek, s anélkül, hogy észrevennék, elvesznek örökre. Ha kiszakítatik belőlük sátoruk kötele, nem hálnak-e meg, és pedig bölcsesség nélkül?” Jób 4:12-21.

²⁸⁶ Vö: Borgó András: Lehet-e az iszonyatot megfogalmazni? In. Múlt és jövő-4. 1993/1. p.86.

http://www.multesjovo.hu/hu/aitdownloadablefiles/download/aitfile/aitfile_id/1260/

²⁸⁷ És mikor ezt mondta, rájuk lehelle, és monda nekik: Vegyetek Szent Lelket! Ján 20:22; „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.” Apcs 1:8.

²⁸⁸ Galata 1: 1-13; 15-16.

²⁸⁹ Mt 16: 25; Mk 8: 35.

²⁹⁰ Mt 16: 23. Olvasd végig a Mt 16: 13 – 27 verseit!

²⁹¹ Apcs 9:3-7.; Apcs 26:12-18.

²⁹² <https://kritikustomeg.org/film/46821/cloud-atlas-felhoatlasz-2012/idezetek/>

²⁹³ ψευδος (pszeudosz); jeletése:

1) hazugság, hamisság, valótlanság, kitalálás

2) csalás, becsapás!

²⁹⁴ Timothy Keller: Hit és kételkedés, Harmat – Koinónia - Budapest 2012, o. 15.

*Általában „ténynek tekintjük egyrészt **a**) ami gyakorlatilag mindenki számára egyértelmű (pl. „egy kő van az úton”), vagy **b**) ami az érzek számára nem egyértelmű, de tudományosan igazolható. Ha olyasmire ragaszkodunk, ami egyik úton sem igazolható, akkor „hitről” vagy a hit cselekedetéről beszélünk.

²⁹⁵ Vesd össze az 1Kor 6:17-el, ahol ez áll: „Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele!” Hasonlítsd össze az Ef 5:31-32; 1Kor 12:13 verseivel is!

²⁹⁶ Majd felvívén őt az ördög egy nagy magas hegyre, megmutatá neki e föld minden országait egy szempillantásban, És monda neki az ördög: Neked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nekem adatott, és annak adom, akinek akarom (...).” Luk 4:5-6

²⁹⁷ És az(Szentlélek), mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: Bűn tekintetében, hogy nem hisznek én bennem; És igazság tekintetében, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem; Ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett. Ján 16:8 – 11.

²⁹⁸ „Amialatt pedig ők mennek vala, ímé az őrségből némelyek bemenvén a városba, megjelentének a főpapoknak mindent ami történt. És egybegyülekezvén a vénekkel együtt, és tanácsot tartván, **sok pénzt adának a vitézeknek**, ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az ő tanítványai odajöven éjjel, ellopák őt, mikor mi aluvánk. És ha ez a helytartó fülébe jut, mi elhitetjük őt, és kimentünk titeket a bajból. Azok pedig fölvevén a pénzt, úgy cselekedének, amint megtanították őket. És elterjedt ez a hír a zsidók között mind e mai napig. Máté 28:11-15.

²⁹⁹ „Működik ugyan már a törvényszegés titkos [bűne]: csakhogy annak, aki [azt] még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemészt az Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével; Akinek eljövetele a Sátán ereje által van, a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, És a gonoszságnak minden csalárdságával azok között, akik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre. És azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés

erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; Hogy kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban.” 2Thess 2:7-12.

³⁰⁰ Áhítatok az év minden napjára: Luther Márton mélysége és magassága, Koinónia Kolozsvár 2010, o. 83.

³⁰¹ 2Thess 2:12.

³⁰² „A lélek (πνεῦμα) az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek (πνεῦμα) és élet.” Ján 6:63.

³⁰³ Kol 1:18.

³⁰⁴ „Azután kijöve az ő atyjafia, kezével Ézsau sarkába fogódzva; azért nevezék nevét Jákóbnak.” 1Móz 25:26.

³⁰⁵ Róm 8:29; 1Kor 15:23.

³⁰⁶ <https://www.youtube.com/watch?v=B8x1Vi8jR5E>

³⁰⁷ Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett, Evangéliumi /Primo Kiadó Budapest 1992, 99 oldal.

³⁰⁸ Szemjonov Julian a Tavaszi 17 Pillanata Hu Nncl4705-91ev1 By Bognar Csilla

³⁰⁹ <https://hu.wikipedia.org/wiki/NKVD>

³¹⁰ Végső megoldás In Holocaust Enciklopédia <https://www.ushmm.org/wlc/hu/article.php?ModuleId=10005151>

³¹¹ Mert a Krisztusnak szerelme szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztott. 2Kor 5:14-15.

³¹² 2Kor 4:11-14

³¹³ <https://hu.wikipedia.org/wiki/Mechanolumineszcencia>

³¹⁴ Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is. Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekke; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé. De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután a lelki. Az első ember földből való, földi; a második ember, az Úr, mennyből való. Amilyen ama földi, olyanok a földiek is; és amilyen ama mennyei, olyanok a mennyekiek is. És amiképpen hordtuk a földinek ábrázatját, hordani fogjuk a mennyeknek ábrázatját is. Azt pedig állítom atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örököli a romolhatatlanságot. Íme titkot mondok nektek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltönn magára, és e halandó test halhatatlanságot öltönn magára. 1Kor 15:44-53.

³¹⁵ Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtes [az]; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden. 2Kor 5:17.

³¹⁶ Visky Ferenc: Méz a sziklából áhítatok az év minden napjára, Koinónia Kiadó Kolozsvár 2003. (ápr 14).

³¹⁷ C.H. Spurgeon: Isten ígéreteinek tárháza. Primo/Evangéliumi Kiadó 1994. oldal 121.

³¹⁸ De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóiul. Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják. Ján 4:23-24.

³¹⁹ Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nekem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-e a Krisztus? Ján 4:29.

³²⁰ Köntös László In. HAJLÉK AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBAN című állandó kiállítás, Pápai Református Gyűjtemények (Pápai Református Ótemplom), Pápa 2018.

³²¹ Gustaf Aulen's classic work, 'Christus Victor', has long been a standard text on the atonement. Aulen applies history of ideas' methodology to historical theology in tracing the development of three views of the atonement. Aulen asserts that in traditional histories of the doctrine of the atonement only two views have usually been presented, the objective/Anselmian and the subjective/Aberlarian views. According to Aulen, however, there is another type of atonement doctrine in which Christ overcomes the hostile powers that hold humanity in subjection, at the same time that God in Christ reconciles the world to Himself. This view he calls the "classic" idea of the atonement. Because of its predominance in the New Testament, in patristic writings, and in the theology of Luther, Aulen holds that the classic type may be called the distinctively Christian idea of the atonement. <https://www.amazon.com/Christus-Victor-Historical-Study-Atonement/dp/1592443303>

³²² Ef 1:20-23 és Ef 2:5-8.

³²³ Vö. Kiss Jenő és Ferenczi Noémi: Luther Mélysége és magassága Koinónia Kolozsvár 2010, oldal 132.

³²⁴ Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett Evangéliumi/Primo Kiadó Budapest 1992, oldal 128.

³²⁵ Amikor így együtt voltak, megkérdezték tőle: Uram, nemde ebben az időben állítod helyre a királyságot Izráelnek? Apcs 1:6

³²⁶ Mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk! Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia? 1Ján 5:4-5.

³²⁷ Vö. Kiss Jenő és Ferenczi Noémi: Luther Mélysége és magassága Koinónia Kolozsvár 2010, oldal 132.

³²⁸ 2Kor 5:6-9.

³²⁹ Kiss Jenő és Ferenczi Noémi: Luther Mélysége és magassága Koinónia Kolozsvár 2010, oldal 121.

³³⁰ Ján 13:1 versében a görög a μεταβαίνω (metabainó) szót használja, jelentése: át – lép; át-, által megy.

³³¹ Megesküdött az ÚR, és nem másítja meg: Pap vagy te örökké, Melkisédek rendje szerint. Az ÚR van jobboldon; haragja napján összezúzza a királyokat. Zsolt 110:4-5.

³³² Zsidók 4: 14 versében az Ógörög διέρχουμαι (dierkhomai) átjár, áthatol, átmegy, áthalad jelentésű szó van. Ez ahhoz hasonló áthatolás, mint az atomfizikában a neutron, vagy más atomi részecske áthatolása szinte minden anyagon, mint ahogy a Nap fénye és melege hatol át az üvegen, vagy ahogyan a kimosott ruhát járja át az illatos víz, vagy ahogy a jóízű levest izesítik meg a benne lévő zöltségek egymásnak kölcsönözve a saját zamatukat.

³³³ יֵשׁוּרֻן (jəšurún) Jesurun, jelentése: az igaz ember, a kegyes, az igazságos; a szeretett igazságos, egyenes ember; az igazság barátja). Költői neve vagy megkülönböztető címe Izráelnek. De lehet még: „egyenesség”? vagy „Izrael”? (kicsinyítő képzővel)- Izrael szimbolikus neve (költői használat) Vö.: 5Móz 32:15; 5Móz 33:5; 5Móz 33:26.

³³⁴ Faust Gyula: A Jákob kutjánál, avagy a föld porával hitelesített mennyei történés. In. http://www.refdunantul.hu/data/downloads/2015/04/03/A_J%C3%A1k%C3%B3_k%C3%BAtj%C3%A1n%C3%A1l.pdf

³³⁵ A teljes megváltás alatt nemcsak a keresztdozat bemutatását és annak Isten általi elfogadását értem, hanem a mű egészét a teremtéstől az új teremtésig mindent beleértve, az új ég és új föld eljövételt, s magát az örök életet is, amit Hitvallásunknak a legutolsó tételével vallunk meg. „A megváltás nem ember, hanem Isten gondolata; ezért megmérhetetlen a mélysége (magassága). A megváltás Isten nagy terve, nem pedig megtapasztalás. A tapasztalat csak kapu, amin át a megváltás bejön tudatos életünkbe”- tanítja Oswald Chamber In. Krisztus mindennekeftel, Evangéliumi Kiadó Budapest 1992. o. 128.

³³⁶ Visky Ferenc: Méz a sziklából Koinónia Kolozsvár 2003. (május 5. napi áhítat)

³³⁷ Mk 16, 19 és ApCsel 1: 9.

³³⁸ Ugyanezt az imádatban hódoló leborulást olvassuk a 3Mózes 9: 22-23 verseiben is!

³³⁹ Efézus 4: 10 – 16 és Ef 2: 6 – 7

³⁴⁰ Kol 1, 13

³⁴¹ Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő. Zsid 11:3.

³⁴² ApCsel 7: 55-56

³⁴³ Cseri Kálmán: Tudom, kinek hittem Az Apostoli Hitvallás magyarázata Kálvin Kiadó Budapest 2016, old. 85.

³⁴⁴ 1Kor 6:15; 1Kor 10:16-17; Ef 5: 23; Kol 1:18; 1Kor 12:24.

³⁴⁵ Vö. Joó Sándor: Ilyen főpapunk van, áldozócsüdtörtök 1957.05.30. In „Ne félj csak higgy! Budapest 1998. oldal 91.

³⁴⁶ http://gorzsonyi-eklezsia.shp.hu/hpc/web.php?a=gorzsonyi-eklezsia&o=RD_x8W0NIK

³⁴⁷ Annak okáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek (tudakozzátok), ahol a Krisztus van, az Istennek jobbján ülve, Az odafelvalókkal tördjete, nem a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti éltetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben. Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben. Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fősvényiséget, ami bálványimádás; Melyek miatt jó az Isten haragja az engedetlenség fiaira; Melyekben ti is jártatok régenten, mikor éltetek azokban. Most pedig vessétek el magatoktól ti is mindazokat; haragot, fölgerjedést, gonosztságot és szátokból a káromkodást és gyalázatos beszédet. Ne hazudjatok egymás ellen, mivelhogy levetkeztétek amaz ó embert, az ő cselekedeteivel együtt. És felöltöztétek amaz új [embert], melynek újulása van Annak ábrázatja szerint való ismeretre, aki teremtette azt: Ahol nincs többé görög és zsidó: körülmetélkedés és körülmetélkedetlenség, idegen, scithiai, szolga, szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus. Öltözzetek föl azért mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívét, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést; Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott nektek, akképpen ti is; Mindezeknek fölébe pedig [öltözzétek föl] a szeretetet, mint amely a tökéletességnek kötele. És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívattatok egy testben; és háládatosak legyetek. A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon, minden bölcsességben; tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak. És mindent, amit csak cselekesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézusnak nevében [cselekedjétek], hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa. Kol 3:1-17.

³⁴⁸ Faust Gyula: A Jákob kutjánál, avagy a föld porával hitelesített mennyei történés. In. Lélekben és igazságban DTRE Pápa 2015. old.

³⁴⁹ Vajta Vilmos: Amíg időnk van. Európai Protestáns Magyar Szabadegyetem Basel/Budapest (Hermeneutikai Kutatóközpont) 1998. oldal 83.

³⁵⁰ Tanúbizonyságul hívom ellenetek a mai napon a mennyet és a földet, hogy elétek adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess, te is, és utódaid is. Szeresd az URat, a te Istenedet, hallgass a szavára, és ragaszkodj hozzá, mert Ő a te életed, és Ő tőle függ életed hosszúsága, hogy azon a földön lakhass, amelyet esküvel ígért az ÚR (...).”5Móz 30:19-20a

³⁵¹ Faust Gyula: A Jákob kutjánál, avagy a föld porával hitelesített mennyei történés. In. Lélekben és igazságban DTRE Pápa 2015. old.

³⁵² Cseri Kálmán: Tudom, kinek hittem Az Apostoli Hitvallás magyarázata Kálvin Kiadó Budapest 2016, old. 86.

- ³⁵³ Cseri Kálmán: Tudom, kinek hittem Az Apostoli Hitvallás magyarázata Kálvin Kiadó Budapest 2016, old. 86.
- ³⁵⁴Knoll József ([Kassa, Csehszlovákia, 1925. május 30.](#) – [Budapest, 2018. április 17.](#)) [állami és Széchenyi-díjas](#) magyar [orvos](#), farmakológus, egyetemi tanár, a [Magyar Tudományos Akadémia](#) rendes tagja. A pszichoneurofiziológia és a [farmakológia](#) neves kutatója. 1964 és 1967 között a [Budapesti Orvostudományi Egyetem](#) tudományos rektorhelyettese. https://hu.wikipedia.org/wiki/Knoll_J%C3%B3zsef#cite_note-2
- ³⁵⁵ http://mta.hu/mta_hirei/elhunyt-knoll-jozsef-farmakologus-az-mta-rendes-tagja-108631 Utolsó hozzáférés: 2018. május 9, este 23, 00 óra.
- ³⁵⁶Knoll József In Tér-idő. Mr1 2018. május 9 napi 14, 34 órai műsora. Szerkesztő Gimes Júlia. https://www.mediaklikk.hu/radio-lejatszokossuth/?date=2018-05-09_14:34:00&enddate=2018-05-09_14:58:00&ch=mr1
- ³⁵⁷ Őze Sándor: Apokaliptikus időszemlélet a korai reformáció Magyarországon. Magyar Napló Írott Szó Alapítvány Budapest, 2016. oldal 74-75.
- ³⁵⁸ Őze Sándor: Apokaliptikus időszemlélet a korai reformáció Magyarországon. Magyar Napló Írott Szó Alapítvány Budapest, 2016. oldal 82.
- ³⁵⁹ Faust Gyula: A Jákob kútjánál, avagy a föld porával hitelesített mennyei történet.
- ³⁶⁰ Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett. Evangéliumi/Primo Kiadó Budapest 1992, oldal 348.
- ³⁶¹ A görögben az érzéstelenítés ([αναισθησία](#)) és feltámadás ([ανάστασις](#)) szót alig két-három betű választ el egymástól, hangzásilag szinte semmi. A hús testek a feltámadásig történő alvásának [[κοιμάω](#) (koimaó)] gondolata talán éppen e két szó rokonságának is köszönhető. Vö. 1Thess 4:13-14.
- ³⁶² Azt pedig állítom atyámfiai, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot. 1Kor 15:50.
- ³⁶³ Azért nem csüggedünk; sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról - napra újul. 2Kor 4:16
- ³⁶⁴ A lüő jelentése: megold, elold, felold, kiold, meglazít, átalakul
- ³⁶⁵ Vö. <https://rejtelyekszigete.com/masaru-emoto-viz-rejtett-bolcsessege/>
- ³⁶⁶ Köntös László In. HAJLÉK AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBAN című állandó kiállítás, Pápai Református Gyűjtemények (Pápai Református Ótemplom), Pápa 2018.
- ³⁶⁷ Joó Sándor: Ne félj csak higgy! Budapest 1998. oldal 104.
- ³⁶⁸ Eszt 2:8-9; 12-13; 1Mózes 2: 1Móz 2:18-24.
- ³⁶⁹ „Hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével az ige által, hogy majd Önmaga elébe állítsa dicsőségben az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörögzés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen.” Ef 5:26-27.
- ³⁷⁰ Köntös László In. HAJLÉK AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBAN című állandó kiállítás, Pápai Református Gyűjtemények (Pápai Református Ótemplom), Pápa 2018.
- ³⁷¹ [ἐκκλησία](#) (ekklészia) 1) gyűlés, népgyűlés 2) egyház, gyülekezet (szó szerint: kihívottak közössége); [ἐκ ἐξ](#) (ek ex) 1) -ból/ből, -tól/től, -ről/ről, felől 2) közül és [καλέω](#) (kaleó) 1) hív, meghív, elhív, magához hív 2) hív, nevez, szólít; nevet ad.
- ³⁷² Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok atyafi (= testvér) között. Róm 8:29.
- ³⁷³ Vö. Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett. Evangéliumi Kiadó Budapest 1992. oldal 152.
- ³⁷⁴ Hogy ti, [mondom], abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael társaságától *idegenek*, és az ígért szövetségeitől távolvalók, reménységetek nem vala, és Isten nélkül valók voltatok e világon; Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol valátok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által. Ef 2:12-13.
- ³⁷⁵ Mt 6: 10.
- ³⁷⁶ 2Móz 33: 2-3; „Tudd meg azért e mai napon, hogy az Úr, a te Istened az, aki átmegy előtted mint emésztő tűz, ő törli el azokat, és ő alázza meg azokat te előtted; és kiűzöd, és hamar elveszted őket, amiképpen az Úr megmondotta neked.” 5Móz 9:3. Mer az Úr dicsőségének jelensége (...) olyan volt az Izrael fiainak szeme előtt, mint emésztő tűz, a hegy tetején. 2Móz 24:17. Mert az Úr, a te Istened emésztő tűz, féltőn szerető Isten Ő. 5Móz 4:24. „(...) Uram, kicsoda tartózkodhat sátorodban, kicsoda lakozhatik szent hegyeden? Aki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól az ő szívében. Nem rágalmaz nyelvével; nem tesz rosszat felebarátjának, és nem szerez gyalázatot rokonainak.” Zsolt 15: 1-3.
- ³⁷⁷ Joó Sándor: Hiszek. Dr. Joó Sándor igehirdetései 1959-60. Budapest 2002. oldal 69.
- ³⁷⁸ És az (a Vigasztaló), mikor eljő, megfeddi (= meggyőz) a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: Bűn tekintetében, hogy nem hisznek énbennem; És igazság tekintetében, hogy én az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem; Ítélet tekintetében pedig, hogy e világnak fejedelme megítéltetett. Ján 16:8 – 10.
- ³⁷⁹ Itt a megfed szó áll, görögül [ἐλέγχο](#) (elegkhó). Jelentése: 1) megvizsgál, kikérdez, napvilágra hoz 2) rábizonyít, hibáztat, vádol (...).
- ³⁸⁰ Némethné Sz. Tóth Ildikó, Balatonkenese 2018.június 17-én elhangzott igehirdetése.
- ³⁸¹ József Attila: Ős patkány terjeszt kort... In József Attila összes versei, Szépirodalmi Könyvkiadó Budapest, 1975. oldal 364. vagy <http://magyar-irodalom.elte.hu/sulinet/igyjo/setup/portrek/jozsefa/ospatkan.htm>

³⁸² Köntös László In. HAJLÉK AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBAN című állandó kiállítás, Pápai Református Gyűjtemények (Pápai Református Ótemplom), Pápa 2018.

³⁸³ Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok neki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg. A lelki [πνευματικός (pneumatikosz)] ember azonban mindent megítél, de ő senkitől sem ítéltetik meg. 1Kor 2:14-25.

³⁸⁴ ἀλλάσσω (allasszó); jelentése: 1) változtat, megváltoztat, elváltoztat; 2) (passzív) elváltozik, megváltozik; 3) elcserél, kicserél, felcserél (Róm 1:23); 4) LXX (ruhát) vált, cserél (1Móz 41:14, 2Sám 12:20); 5) LXX (erőt) vesz, cserél (Ézs 40:31 és 41:1).

³⁸⁵ Íme titkot mondok nektek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra; mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. 1Kor 15:51-52; Negatív megfogalmazásban, pedig így használja: És az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négy lábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával. Róm 1:23.

³⁸⁶ Vö. Dr. Tóth Eszter és Dr. Grüll Tiborné Eszter: In Bible Discovery Újszövetségi Ógörög-magyar szótár 2. kiadás. G236 ἀλλάσσω (allasszó) szó jelentése.

³⁸⁷ Itt a görög μεταμορφόω (metamorphoó) szó áll, jelentése: 1) átalakít 2) passzív alak: átváltozik, elváltozik, átalakul.

³⁸⁸ Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert amiképpen oda szántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálai a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálai az igazságnak a megszenteltetésre. Mert mikor a bűn szolgálai valátok, az igazságtól szabadok valátok. Micsoda gyümölcsöt vettétek azért akkor azoknak, amiket most szégyenletek? mert azoknak a vége halál. Most pedig, minekutána felszabadultok a bűn alól, szolgálai lettek pedig az Istennek: megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet. Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban. Róm 6:19-23.

³⁸⁹ Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek. Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. Róm 6:13-14.

³⁹⁰ Mert még végig [αἷμα (haima)] nem állottatok ellent, tusakodván a bűn ellen. Zsid 12:4.

³⁹¹ Köntös László In. HAJLÉK AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁGBAN című állandó kiállítás, Pápai Református Gyűjtemények (Pápai Református Ótemplom), Pápa 2018.

³⁹² Az evés és az ivás az életünk leghétköznapiabb dolgai, de magukban hordják jellemünk lényegét, úgy is mondhatnám, hogy azok a mi belső lényünk kisugárzásai. Az ivásról Gedeon történetének kell eszünkbe jutnia, amikor háromszáz halára szomjaztatott férfi a friss vizet a saját markából itta, míg a többiek belefeküdve a vízbe közvetlenül a patakból szürcsölték, vagy kutyák módjára lefetyelték azt. Az evésről maga Jézus jut eszünkbe, aki úgy tudta megtörni a kenyeret, hogy abban benne volt az egész lénye. Ebből a kenyérmegtörésből ismerték fel őt az Emmaus-i tanítványok. Milyen lehetett Jézussal együtt enni és inni? Jézus úgy evett együtt a tanítványaival, hogy közben mindvégig önmagából táplálta őket, talán mint egy éneklő édesanya a csecsemőjét, vagy mint a kotló, aki lakomára hívja a csibéit és eléjük kaparja a legjobb falatokat, mert azoknak a saját élete árán is növekedniük kell. A kicsibék földre szegezett tekintettel serényen ettek miközben az ég dolgairól hallgatták az Úr történeteit. Így csipegettek felejthetetlen mennyei kenyeret s váltak maguk is anyamadarakká!

³⁹³ És nevelte az Úr Isten a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az élet fáját is, a kertnek közepette, és a jó és gonosz tudásának fáját. 1Móz 2:9.

³⁹⁴ Éppen így a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; Elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtelenségben, feltámasztatik erőben. Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Van érzéki test, és van lelki test is. 1Kor 15:42-44

³⁹⁵ Szent Ágoston: A hit és a hitvallás, Koinónia Könyvkiadó Kolozsvár 1999, oldal 122.

³⁹⁶ σάρξ (szarx) a test anyagát, anyagiságát jelenti, ami most saját magunkra vonatkoztatva is 50-80 kg hús és vér, de nem ez a mostani anyagi forma fogja örökölni az örök életet (1Kor 15:50), hanem a Krisztus feltámadott testéhez hasonlatos, számunkra most még ismeretlen test (1Ján 3:2).

³⁹⁷ Joó Sándor: Hiszek ...Joó Sándor igehirdetései 1959-60, Budapest 2002. oldal 74-75.

³⁹⁸ Itt a görög μεταμορφόω (metamorphoó) szó áll, jelentése: 1) átalakít 2) passzív alak: átváltozik, elváltozik, átalakul.

³⁹⁹ 2Kor 3:18

⁴⁰⁰ Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert amiképpen oda szántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálai a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálai az igazságnak a megszenteltetésre. Mert mikor a bűn szolgálai valátok, az igazságtól szabadok valátok. Micsoda gyümölcsöt vettétek azért akkor azoknak, amiket most szégyenletek? mert azoknak a vége halál. Most pedig, minekutána felszabadultok a bűn alól, szolgálai lettek pedig az Istennek: megvan a gyümölcsötök a megszenteltetésre, a vége pedig örök élet. Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban. Róm 6:19-23.

⁴⁰¹ Se ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek. Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt. Róm 6:13-14.

⁴⁰² Cseri Kálmán: Tudom, kinek hittem az Apostoli Hitvallás magyarázata, Kálvin Kiadó Budapest 2016. oldal 119.

⁴⁰³ Cseri Kálmán: Tudom, kinek hittem az Apostoli Hitvallás magyarázata, Kálvin Kiadó Budapest 2016. oldal 118.

⁴⁰⁴ Vö. Cseri Kálmán: Tudom, kinek hittem az Apostoli Hitvallás magyarázata, Kálvin Kiadó Budapest 2016. oldal 119.

⁴⁰⁵ Bizony, bizony mondom nektek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek. Ján 5:25.

⁴⁰⁶ Vö. Dr. Tóth Eszter és Dr. Grill Tiborné Eszter: In Bible Discovery Újszövetségi Ógörög-magyar szótár 2. kiadás. G236 ἀλλάσσω (allaszó) szó jelentése.

⁴⁰⁷ „Ti gonoszt gondoltatok én ellenem, [de] Isten azt jóra gondolta [fordítani], hogy cselekedjék úgy amint ma, hogy sok nép életét megtartsa.” 1Móz 50:20.